

வேதசாஸ்திர தத்துவம்

எனும்

ஹிந்துமதஸாரநிநுபணம்

இஃது

தைவமும் பௌருஷமும், லோகாந்தரம்,
ஜீவனும் ஈசனும், வேதவேதாங்கப்ரகாசம்

எனும்

நான்கு பாகங்களடங்கியது

மகாமகோபாத்தராய, டாக்டர்.

உ. வே. சாமிநாதையர் தூல் திஸய்

~~அண்டமாறு~~ சென்னை-20.

சென்னை ஜயார்ஜ் டவுன் ஸ்ரீதர்மசிவாசாரியர் மடம்

வேதாந்த விசாரணை ஸபையோரும் ஏனைய நண்பர்களும்

கேட்டுக்கொண்டமையால்

ஜநகபூர்

ப்ரம்ஹஸீ ஸஹஜானந்த உபாத்தியாயர் அவர்களின்

சிஷ்யர்

மருவூர்-கெ. கணேச சாவ்ந்திரியாரால்

இயற்றப்பட்டு

சென்னை

எஸ். மூர்த்தி அண்டு கம்பெனி கபாலி அச்சியந்திரசாலையில்

அச்சிடப்பட்டது.

1913

காபிடைரிஜஸ்தர் செய்யப்பட்டது.]

[விலை ரூபா. 1-8-0

FOR COPIES APPLY TO

1. M. K. GANESA SASTRIAR,
RELIGIOUS LECTURER,
22, Car Street, Triplicane,
MADRAS.
2. A. S. KASTHURIRANGIER, B.A., L.T.,
Pennathur High School,
MYLAPORE.
3. T. NARAYANASAWMY CHETTYAR,
40, Thumbu Chetty Street,
MADRAS.
4. MESSRS. S. MURTHY & CO.,
305, Thumbu Chetty Street,
MADRAS.

INTRODUCTION.

Pandit Maruvur K. Ganesa Sastrial recently wrote to me:—"Myself and several discriminating friends of mine earnestly desire that you should write an English introduction to this work." The task should, in my view, have been assigned to one who is in greater touch with our young and new men, and who enjoys more intellectual freshness and vigour than one in my present meditative retirement can be expected to possess. But, knowing as I do, how diligently the Pandit is engaged in spreading the truths of the Sanatana Dharma to modern audiences in Madras and elsewhere, and having a sincere personal regard and appreciation of his superior knowledge and eminent powers of reasoning and his undoubted capacity as an expounder of the Hindu Sastras, I have been unable to muster the courage needed to decline the request made to me.

The problems, religious and philosophical, skilfully and powerfully argued, in the following essays are of very great practical importance for Hindus—and for others, too,—in this age of inquiry, doubt and demonstration. In making this statement, I do not for a moment wish it to be understood that our thinkers in the past shirked the duty of fully reasoning out the beliefs and observances essentially and indispensably associated with the Vedic religion. *Manana*—i.e. the investigation of the truths taught by the Guru according to the established methods of ratiocination,—is declared by the Veda itself to be a necessary preliminary to the endeavour to meditate on them with a view to their practical realisation and the consequent liberation from the bondage of life here or elsewhere in the material universe. Every school and section of the Aryan faith has its own

text-books and systematic treatises containing a reasoned exposition of its doctrines and an extensive polemical literature in which every one of these doctrines, even to the minutest possible details, has been defended with a wealth of argument and a fervour of conviction almost without parallel in the history of other religions and creeds. Ignorance of this fact has sometimes led foreign propagandists to declare that "in India religion is essentially uncritical," and that "it has grown up in the course of centuries under the influence of feeling and emotion rather than under the influence of reason." No doubt, we have had much of philosophical and doctrinal, and little or nothing of historical, criticism. But it must be remembered that in India we have nothing like what is known as a "founded religion,"—*i.e.*, a religion which is inseparably associated with certain incidents of the life or death of its founder and which, therefore, must fall when scientific and historical criticism has hit them hard and men can no longer place implicit faith in them. All sections of Hinduism pin their faith to doctrines and observances ultimately traceable to the revelation of the Veda and the superconscious experience to which the Veda ultimately appeals and which is still accessible to everyone who is prepared to seek his Guru and place himself under instruction. But, as already stated, this fact does not preclude the use of, or resort to, argumentative exposition by the teacher whenever it is needed for emphasising and enforcing the conclusions and convictions obtained by the methods of practical meditation and personal realisation.

Each age, however, has its own intellectual or polemical needs. We have problems to solve, difficulties to meet, and aims to achieve which are peculiar to us and which require a re-statement—expository or critical—of the ancient truths

and arguments suited to the exigencies of our time. Some of these difficulties may be briefly referred to, though they are so plain and so visible on the surface of things that he who runs may read them. In the *first* place, our new education, and the impact of new knowledge, new emotions, and new ambitions have brought about a change of temper—if not also of temperament—in our educated men. Many have no patience with anything which does not fall in with the thoughts and activities of the age,—with what is known as the time-spirit. They have patience only with what falls in with the humanism or pragmatism which is so characteristic of the age. But the Vedic religion as interpreted to the modern mind by Pandit Ganesa Sastrial seems to be alone *truly pragmatic*,—because it is pragmatic in a larger and more comprehensive sense than that to which the time-spirit is accustomed. Sri Sankaracharya says :—“பகுத்து கொள்ளுதல் மெய்யானதே தான் மட்டும் உண்மையென” The word *prajojana* in this extract has the same meaning as *value*, now so noisily proclaimed by Pragmatists to the world as the only scientific criterion of truth,—though the Acharya uses it in a *wider* sense, *i.e.*, as including both sensuous and supersensuous values. Science, too, as now interpreted, has a wider significance than it bore in the very recent time — still so vivid in our recollection when Spencer, Darwin, Huxley and Tyudall were the prominent figures in the realm of reflection and research in Great Britain. Sir Oliver Lodge, who may, in a measure, be said to have succeeded to the cynosural pre-eminence which these intellectual giants occupied in the generation that is past, wrote recently as follows:— “Truth has many aspects, and a statement which is objectively and literally false may have a subjective truth of its own,— a truth depending more on the percipient than on a form of words.” “Materialistic

sceptics are abroad who see and emphasise only one side of things, and deny other sides. Their assertions may be true; their denials are absurd." "It is true that there is a higher science of harmony which may explain the reason of the emotions felt in music in a higher sense relating to the birth of the Moon, its past history as an offspring of the earth, its tidal influences, its future destiny,—yea, a higher sense of matter itself wherein deadness and inertness are preposterous notions." "The truths of science are admirable and quite real, but there is nothing ultimate about them." "I think it not inappropriate to reach beyond the range of the physical and demonstrable, to a region where experience gained in those departments of knowledge may be genuinely serviceable. And although strict and positive certainty is as yet unattainable and possibly may remain unattainable for centuries in the future as it has already been through the ages of the past, yet some approximation to the truth may be gradually made by utilising every indication and stretching our human faculties to the utmost." "My message is that there is some great truth in the idea of pre-existence." And so on. Recent studies and researches into the phenomena of telepathy, automatism, hypnotic trance, subliminal consciousness, etc., are expected in time to lead to what Sir Oliver Lodge calls "a scientific proof of such a thing as immortality." In India, however, the experimental inquiry into superconscious and supersensuous phenomena has from early ages assumed such a systematic character that its methods and results have all been recorded as established and realisable truths of the every-day life of those who incline to the pursuit, and value the attainment, of the spirit as the goal of existence. The science of to-morrow and the time-spirit of the day-after may be enabled to grasp the extended hand of the "Loving God" in a manner not now known or conceivable to the mind which to-day is absorbed

in the delusive lusts of the flesh. நல்லாதிப் பாரப்பி ஸ்ரீ திவ்யா தி
வரம ஸ்ரீ ராஜ்யம் கவிததொஹநதிலும் | சுபரமொ கொடா ரவரி
வரஹ திரா தீவர நம் வுநவ-ஸ்ரீரவ டிததெ || Hence a
truer and more comprehensive pragmatism than that which
constitutes the prevailing cult of to-day in the materialistic
West ought—in India at least—to turn the attention to
inquiries such as those which are instituted in this work with
the object of establishing the satisfying character and the
unquestionable rationality of the Vedic religion. Pandit
Ganesa Sastri is at great pains to understand and satisfy the
doubts and difficulties of the modern Indian mind, and there-
fore his presentation of facts and arguments has a fascina-
tion and carries a conviction for us which are wanting among
the ordinary run of modern religious expounders who
simply appeal to the resources of faith now driven into, and
hiding itself, in the depths of the human heart in India
owing to the daily growing pressure of the forces of
sensualism and materialism.

Secondly, there are many of us who have received a
modern education that are altogether out of touch with the
great authorities and the writers whose influence has helped
to maintain the continuity of India's spiritual life and tra-
dition. These spiritual treasures of our mediaeval past
must be known truly if we are to appreciate truly what is
valuable in our home and society and separate it from any
foreign accretions which may have gathered round it. There
are many among us who are prepared to investigate the
claims of tradition and truth in an unbiassed spirit, if they
are placed before us in their proper perspective by one who
is in entire sympathy with those who have preserved for us
the continuity of our national spiritual life and hence can
enlighten our understandings so as to comprehend the pre-
sent and its relations to truth and go forward with hope and

courage to the fulfilment of the task and mission which lies before the Hindu peoples and races of the future. The work now placed before the public is conceived in this spirit, and the learned author is thus in a position to help all whose understanding and aspirations are in tune with the predominant impulses and courses of Hindu thought and activity in the centuries that are past.

Thirdly, the Hindu religion has always claimed to be a complete, comprehensive, and universal revelation. Our sages and thinkers know that the Veda and the sacred literature which is its adjunct can satisfy all doubts and questionings of the inquiring mind and that there is nothing on which we can be left without satisfying guidance in so far as it bears on the liberation of man from the bondage of material existence. It is this great fact that has maintained the Hindu religion as a living creed against all the attacks made both by rebels within and enemies beyond its borders. The sweep of its all-comprehensive embrace has in course of time affected the most persistent of rebels; and even its most determined opponents have been compelled to enter into compromises by taking up some of its doctrines at least for the practical purposes of life. Many of the current phenomena of religious life or thought in the West will bear witness to the truth of this observation. The thoughts of the Indian sages and the teachings of the Indian sacred books are influencing the minds of men throughout the civilised world; and this is due entirely to the rationality, consistency, and completeness of the Vedic revelation. Pandit Ganesa Sastrial is fully aware of this fact and is fully armed, like the thinkers of the past, to meet the difficulties and doubts which have arisen among us in consequence of the impact of diverse systems of thought, modes of life, and social organisations. This is well illustrated in the admirable essay on '*Lokan-*

tharam’ where, quite as much as in his earlier work on ‘*Manas-tatvam*,’ he brings the ancient wisdom of India into harmony with modern thought and science. He also deals, in more than one of these essays, with the much controverted and little understood question of caste, and knocks down the absurd and perverse interpretations placed on certain passages of our sacred books by separating them from their context and thereby getting rid of the difficulty of reconciling the ideas newly read into them with what goes before and after and with the general trend and purport of the whole context. This part of the *second* essay and the Pandit’s explanations of the *Saddhis* or the ceremonies performed in the interest of deceased ancestors are worth their weight in gold. The *fourth* essay is, in some respects, the most valuable of the collection. For, he there demolishes the fanciful theories and absurd conclusions propounded by Western writers and their admiring Indian followers regarding the nature and the import of the Veda and its cosmogony and chronology. Both in this *fourth* essay and in the *third* the Pandit treats convincingly of the Jiva’s relation to Iswara and, at much length and with a wealth of argument and illustration, of the important topic of the significance of the use of images in divine worship.

Lastly, Hinduism is the only universal religion. For, its doctrine and the stages of progress in spirituality which it implies as well as the diversified aspects of doctrine, ritual and worship in Hinduism provide a place for all souls born into it or brought within its ennobling influence. Pandit Ganesa Sastrial gives a comprehensive treatment of the problems of Karma in his *first* and *other* essays and clears it of all doubts and misconceptions.

The appearance of this remarkable work in the Tamil language is a sign of the times. South India has hitherto

been the undefiled source and home of the Vedic religion. Neither rebellious movements within nor revolutionary disturbances from outside have till now seriously disturbed our allegiance to the teachings of the ancient sages and saints of Aryavarta. To-day we are beginning to feel the embarrassment caused by numerous harassing forces and disturbing elements within and without. As in the days of Buddhist or Moslem supremacy, so now numbers of men have gone over to the ranks of our enemies of all kinds, who are aiming at the overthrow of the spiritual ideals of our forefathers,—of our Manu, of our Rishis, of our eternal and holy Veda. At such a time, this gifted and learned Pandit who is working with a tireless energy in our midst for the propagation of the true ancient teachings has produced this rare work of exposition and explanation for the satisfaction of all whose minds are distracted, or whose hearts are captivated, by the scientific and sceptical spirit which moves about the world with giant stride in this wonderful epoch of rapid and decisive triumphs in every branch of material activity. We may feel certain that his works will prove to many highly educated modern minds in the Tamil land what the writings of Sir Oliver Lodge are proving to cultured men in the chosen home of modern materialism. This valuable work of restoring to educated Tamilians a reasoned faith in the ancient sacred teachings has long been waiting to be done. It seems to me right and proper that that work should be done by a Pandit of eminent erudition like Brahmasri Ganesa Sastrial, and all who have the privilege of making the endeavour to master the Pandit's essays may be assured of a plentiful and beneficent harvest of instruction and illumination.

KUMBAKONAM, }
14—10—1913. }

. K. SUNDARARAMAN.

அபிப்பிராயம்.

ஸ்ரீ கும்பகோணக்கூத்திரத்தில் விளங்காநின்ற ஸ்ரீ காபகோடி டீடாதிபர் களாகிய ஸ்ரீஜகத்குரு சங்கரபகவத்பாதாசார்யவர்பர்களுடைய மஹாஸந்தான ச்தினின்றும் அதுக்கிரஹிக்கப்பட்ட அபிப்பிராயம்.

.....மேலுங் கவனமுடையது தகவலுள்ள ஹஸ்தியள முள்ள.....

ஸ்ரீ கும்பகோணக்கூத்திரத்தில் விளங்காநின்ற ஸ்ரீ காபகோடி டீடாதிபர் களாகிய ஸ்ரீஜகத்குரு சங்கரபகவத்பாதாசார்யவர்பர்களுடைய மஹாஸந்தான ச்தினின்றும் அதுக்கிரஹிக்கப்பட்ட அபிப்பிராயம்.

ஸ்ரீ கும்பகோணக்கூத்திரத்தில் விளங்காநின்ற ஸ்ரீ காபகோடி டீடாதிபர் களாகிய ஸ்ரீஜகத்குரு சங்கரபகவத்பாதாசார்யவர்பர்களுடைய மஹாஸந்தான ச்தினின்றும் அதுக்கிரஹிக்கப்பட்ட அபிப்பிராயம்.

உரு திரு

} சிவபா, சிவபாஷ்யமெனப்படும்.

C. D. No. 708
1913

Dated 10-12-1913.

THE HON'BLE MR. P. S. SIVASWAMY AIYER, B.A., B.L., C.S.I. C.I.E.

Member of the Executive Council of H. E. The Governor of Madras

I have heard read to me portions of the Veda Sastra Tatwam by its author Brama Sri Ganesa Sastrial. His exposition of the difficult subjects dealt with in the work is very lucid and interesting. I have been impressed by his treatment among other topics of the distinction between Karma and Vasana. I feel sure that the book will be of great use to those who have no acquaintance with the Sanskrit literature on the subjects and take an interest in the perennial problems of Hindu Philosophy.

SUDHARMA,
Edward Elliot's Road
Mylapore, 20th November 1913

(Sd.) P. S. Sivaswamy Aiyar.

MR. S. KUPPUSAMI SASTRIAR, M.A.,
Principal, Sanskrit College, Tiruvadi.

DEAR MR. GANESA SASTRIAL,

* * * * *

I have gone through the book and I am very glad to be able to say that it contains a lucid and intelligent explanation of various facts found in our sacred literature and that it will greatly contribute towards a popular elucidation of many important principles of our glorious religion through the medium of the Tamil language. I hope your book will meet with adequate encouragement.

SANSKRIT COLLEGE,
Tiruvadi, 5-12-13.

(Sd.) S. Kuppusawmi Sastrial.

DEWAN BAHADUR K. KRISHNASAWMY RAO, C.I.E.,
Retired Dewan of Travancore.

I had the greatest pleasure of reading the philosophical essays of Brahma Sree Pandit Maruvur K. Ganesa Sastrial on most important subjects connected with the Hindu religion. After the testimony of my friend, Professor Sundararamier of Kumbakonam, who happily combines in him, the best in Eastern and Western culture to the high merit of these essays, it is presumptuous on my part to venture to express my opinion on them. It is my sincere conviction that Pandit Ganesa Sastrial has in his essays on Veda Sastra Tatvam, satisfactorily met the attacks, Indian and European, upon Hinduism. He has very lucidly explained the necessity for image worship and the doctrines of Karma and Vasana and proved by quotations from the Rig Veda, that the Indian Caste System is as old as the Veda Itself. I have no doubt that a careful perusal of these essays will remove many a doubt now felt by those who had not the advantage of closely studying the Hindu Sacred books under properly qualified teachers.

ANANTHA VILAS, }
 TRIPPLICANE, 17th October 1913. } (Sd.) K. Krishnasawmi Rao.

VIDYANIDHI R. KRISHNAMACHARIAR, M.A.,
Superintendent of Sanskrit Schools, Madras.

I have gone through portions of 'Vedasastra Tatvam' by Brahma-Sree Ganesa Sastrial of Maruvur. A few of the important doctrines of Hindu Philosophy are exhaustively and ably discussed and expounded by the Pandit in colloquial Tamil. It is just the sort of work we want now to give a clear insight into the salient points of Hinduism and to create an ardent love for the study of our ancient books in the minds of the younger generation of scholars, with whom material advancement is the be-all and end-all of existence and who, in the light of their so-called scientific knowledge are inclined to think their forefathers fools. I trust that this work of the learned Sastrial will infuse a new spirit of emulation in the minds of other pandits who will follow his example in giving the benefit of their learning to the world at large.

PURASAWAKAM, }
 23rd October 1913. } (Sd.) Krishnama Chariar.

MR. T. R. RAMACHANDRA IYER, B. A., B. L.,
High Court Vakil, Madras.

Brahma Sri Pandit Ganesa Sastriar of Maruvur was engaged for nearly a year in writing these valuable essays. He used to read to me from time to time material portions of these essays. They are very

interesting and instructive. I have been devoting some attention to the study of Hindu Religion and philosophy from an early age and I must frankly acknowledge that many a doubt that I entertained has been completely dispelled by a perusal of these essays. The Pandit has taken considerable pain to support his conclusions by quotations from the Vedas and the Smrithis as well as by sound arguments. The educated Indian, who cannot command sufficient leisure to study the Hindu Sastras, can by a careful study of these essays acquire a correct knowledge of the principles of Hindu Religion and philosophy. The greatness of India and the Indian is mainly due to the grandeur of the Hindu Religion. The study of Sanskrit is generally neglected and faith in Hindu Religion is rapidly declining. The uneducated who are orthodox, are superstitious and their faith is as impure as it is corrupt. The learned pandit's exposition of the principles of the Hindu religion can be understood by all. The pandit has laid the Indian Public under a deep obligation by this his valuable contribution to the Tamil literature.

LUZ HOUSE, TEYNAMPET, }
24—10—1913. }

(Sd.) T. R. Ramachandra Iyer.

RAO BAHADUR M. RANGACHARIAR, M. A.,

Professor of Sanskrit, Presidency College, Madras.

I have heard, read portions of Pandit K. Ganesa Sastriar's Veda-Sastra Tatvam in Tamil. It is an endeavour to establish the traditional views of orthodox Hinduism against modern criticism. Whatever may be the estimate of the effectiveness of his reasoning, I have no doubt in saying that it is learned and elaborate enough to compel serious thought. I consider the book to be a valuable contribution to modern Tamil literature and wish it success.

25th October 1913.

(Sd.) M. Rangha Charyar.

MR. S. NARAYANA AYER, Avl., M. A., L. T., F.S.S.,

Manager, Harbour Trust Board, Madras.

I had the pleasure of going through an advance copy of the Veda Sastra Tatvam of Brahmasri Maruvur Ganesa Sastrial. The book comprises four parts. The first part deals with Fatalism and Freewill. The learned Sastrial throws a flood of light on this least understood subject and clearly marks out the line of demarcation between the respective spheres of Fate and Freewill. This essay deserves to be widely read as I am sure that this will dispel many a misconception which the ordinary people generally have about the way which Fate wields over individual actions. The third essay deals with Jiva and Iswara. Here

is found in a short compass a refutation of materialism, the principles of Hindu psychology, the distinction between Jiva and Iswara and convincing arguments for image worship. The first and the third essays will appeal even to those who have no faith in our Shastras. The second deals with life after death as expounded in Hindu Sastras and the fourth with the Vedas and the Vedangas. Those who have faith on the immense powers of the mind as detailed in the patanjali's Yoga Sutras will find in the fourth essay a rational explanation of the belief of the Hindus that the Vedas are God revealed. In the second essay the reader will see a new light thrown on the beliefs of the Hindus as to their existence after death. A Hindu who has faith in his Sastras will find in this book an attempt to explain on rational lines every Hindu belief and he will bless the day on which he came across such a work.

TRIPLACANE, }
6th November 1913. } (Sd.) S. Narayana Ayer.

சிவமயம்.

மதுரை மதேவராயத்தியாயர் வே. சாமீநாதய்யர் அவர்கள்
நாமிழ் பண்டிதர், சென்னை, பிரஸிடென்ஸி காலேஜ்.

மருஞ்சி, பிரஹ்ம ஸ்ரீ கணேச சாஸ்திரிகளார்களால் இயற்றி வெளியிடப்
பெற்ற தமிழ் வசன நூலாகிய “வேதசாஸ்திர தத்துவ” மென்னும் புஸ்தகம்
படிக்கப்படிக்க மிக்க இன்பத்தை விளைவிக்கின்றது. சில வருஷங்களுக்கு
முன்பு “மனஸ்தத்துவம்” என்னும் அரிய நூலொன்று இவர்களால் வெளி
யிடப்பெற்றிருத்தலும் அது, மிக்க பயனளித்து வருதலும் பலரும் நன்கு அறிந்
தனவே

இந்தப் புஸ்தகம் (க) தெய்வமும் பௌருஷமும் (உ) லோகாந்தரம் (ஈ) ஜீவ
னும் ஈசனும் (ச) வேதவேதாங்க ப்ரகாசம் என்னும் நான்கு பகுதிகளாகப் பிரிக்
கப்பெற்று யாவருக்கும் எளிதிற் புலனாகும்படி உரிய விஷயங்களை நன்கு தெரி
விக்கின்றது. அவ்வவ்விடங்களில் தக்க ஆதாரங்கள் காட்டப்பெற்றுள்ளன.
பல வருஷங்களாகப் பயின்ற பற்பல நூல்களாலும் ஆசிரியருடைய உபதேசத்தி
னாலும் தாம் அறிந்த துட்பமான அரிய விஷயங்கள் பலவற்றை பிறர் நன்றாக
அறிந்துகொள்ளும்படி, சாஸ்திரிகளாவர்கள் இதில் அமைத்து உபகரித்திருப்பது
மிகப் பாராட்டற்பாலது. படிக்கப்படிக்க ஆஸ்திகர்க்கு அத்தன்மையை மேன்
மேலும் வளர்த்ததற்கும் நாஸ்திகர்க்கு அத்தன்மையை நாளைடைவில் மாற்றற்கும்
இந்நூல் சிறந்த கருவியாகுமென்பது திண்ணம்.

தியாகராஜ விலாஸம்
திருவட்டிச்சுவரன் பேட்டை
2—11—13.

இங்ஙனம்

(Sd.) வே. சாமீநாதய்யர்.

மு க வு ரை.

உலகிலுள்ள எண்ணிறந்த ஜீவராசிகளுள் மனிதரே சிரோஷ்டரென்பது விவேகமொன்றினாலேயே. மிருகம் பரவை முதலியவைகளுக்கும் பொதுவாக இருக்கும் ஆகாரம் நித்திரை முதலிய வியவஹார 'ஸாமர்த்தியமாவது, சிலகால மிருந்து கனவுபோற் காணப்படாமற் போவனவாகிய செல்வம் தேசபலம் முதலியவைகளைச்சம்பாதித்துக்கொள்ளும் யோக்கியதையாவது விவேகமென்பதல்ல. மற்று யாதெனின், “இப்பிறவி எமக்கு எதனால் வந்திருக்கின்றது? எவ்வளவு பெருமைபெற்றுள்ளவராயினும் முடிவில் காலவசமாகாமல் தப்பித்துக்கொள்ள இயலவில்லை யாதலால் எமக்கும் அப்படி யாவது நிச்சயமே. இச்சரீரம் மரித்தால் இதற்குள்ளிருக்கும் அறிவுப்பொருள் எவ்வாறாகும்” என்பது முதலிய விஷயங்களைத் தெளிவாய் அறிந்துகொண்டு மறுமைக்கு ஸாதகமாகும் வழியை நாடிக்கொள்ளும் பரிபாகமே விவேகமென்பதாம்.

இப்படிப்பட்ட விவேகம் வேண்டுமாயின் யனம், அதனில் பதிந்துகிடக்கும் பாபபுண்ணிய வினைகள், கர்மபலத்தை அனுபவிக்கும் இடமாகிய லோகாத்ரம், கர்மபலத்தை விதிக்கும் ஈசுவரன் எனும் இப்பொருள்களை நன்றாய்த் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். அதற்கு உபாயம் இவ்விஷயங்களைத் தெளிவாய் ப்போதிக்க ப்பிரவர்த்தித்திருக்கும் வேதசாஸ்திரங்களை நன்கறிந்த பெரியோர் மூலமாய் விசாரித்துத் தெரிந்துகொள்ளுவதைத்தவிர வேறு வழியில்லை. இவ்வாறு மனுஷ்யஜன்மம் ஸபலமாவதற்குரிய விவேகத்திற்கு மூலகாரணமாயுள்ள வேதசாஸ்திரங்கள் பன்னெடுங்காலமாக மிகவும் உந்நதமான ஸ்திதியிலிருந்து நடைபெற்றுவந்தனவாயினும் தற்காலம் அவை நம்மவர்களாலேயே அநாதரவு செய்யப்பட்டு லோபித்துக்கொண்டு வருகின்றன.

அதற்குக்காரணம், நம் சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்படும் விஷயங்கள் யுக்திவிரோதமாகவும்கட்டுப்பாடாகவும் முன்பின் முறைகளும் காணப்படுகின்றன எனத்தற்காலத்தவர் விசேஷமாய்க்கருதுதலை என்பதாம். அதாவது

- (1) “ஜீவர்களுக்கு இந்த ஜன்மத்தில் நிகழும் ஸகல விஷயங்களும் பூர்வ ஜன்ம கர்மத்தாலேயே. அதனை மீறித்தாமாக ஜீவர் இப்போது யாதும் செய்ய இயலாது. இவர்கள் எப்படி முயற்சித்தாலும் அதன் படியே நடக்கவேண்டியவரும்” என்று நமதுவேதசாஸ்திரங்களில் சொல்லப்படுகின்றது. இதன்படி கவனித்தால் புருஷயத்தினத்தால் பயன்யாதுமில்லை என்றேற்படுகின்றது. இப்படியிருக்க “இதனைச்செய் இதனைச்செய்யாதே” என விதிவிலக்குகளால் வீணில்புருஷயத்தனைத்தை அதே நூல்களில் ஏன் விதிக்கவேண்டும்?
- (2) இவ்வகலேயே அபாரஸ்கத்திலும் மிகவும் துன்பத்திலுமுள்ள ஜீவர்களைக்காண்கின்றோமன்றோ. இங்ஙனம் இங்கேயே இன்ப

துன்பப்பயன் இருக்கின்றமையால் லோகாந்தரம் வேண்டியதில்லை என்றேற்படுகின்றது. அன்றியும் உலகத்தை நன்கு பரிசோதித்த வர்களாகிய வெளிநாட்டார்களாலும் லோகாந்தர மிருக்கின்றதாக ஒத்தாகக் கொள்ளப்படவில்லை. தவிரவும் இறந்துபோனவர்களைக் குறித்து ச்ராதத்தாதிகள் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவே! இறந்துபோனவர் ஸ்வர்க்கத்திலிருக்கின்றாரோ? அல்லது கிருமிபோல ஜன்மங்களைப் பெற்றிருக்கின்றனரோ? அல்லது மீண்டும் மனிதராகவே பிறந்து விட்டனரோ? அல்லது நாகத்திலிருக்கின்றனரோ? அல்லது மோக்ஷமடைந்தனரோ? எக்தியாயினர் என்று நிச்சயிக்க இயலாமலிருக்கும்போது அவர்களை யுத்தேசித்து சிராத்தம் செய்தால் அதன்பயன் எப்படி அவரிடம் சேரும்? ஆதலால் லோகாந்தரம் உள்ளதென்றும் சிராத்தாதிகள் செய்யுமாறு மென்றும் நம் சாஸ்திரங்களில் சொல்லியிருத்தல் யுத்தியிபேராதமே.

- (3) கர்மமாத்திரத்தினாலாவது ஸ்வபாவத்தினாலாவது உலகவியவகாரம் நடைபெறுகின்றதென்பதே உசிதம். அதற்காக ஈச்வரன் என ஒருவனை என் அங்கீகரிக்க வேண்டும்?
- (4) வேதவாக்கியம் அனாதியென்றும் நத்தியமென்றும் நம் சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதே. ஒருவராலும் ஓர்காலத்திலும் உச்சரிக்கப்படாமல் அனாதியாய் வாக்கியமிருத்தல் எப்படி? வேதங் கூறில் இறந்தகாலத்தைக் குறிப்பவையாகிய கதைகள் காண்பாடு கின்றனவாதலின் அச்சதையின் காலத்தின் பின்னரே வேதமேற்பட்டதென்பதே உசிதம். வஸ்து பரிசோதனையில் மிகவும் சிறந்த மேனாட்டார்களும் நம்நாட்டார்களும் வேதம் கிரிஸ்துபிறப்பின் ஸம்மா 1500ஆண்டு களுக்கு முன்னர்வந்தபட்டதென நிர்ணயித்திருக்கின்றனர். இப்படியிருக்க வேதவாக்கியமே அனாதியெனக்கண் முடித்தனமாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கும் நம் சாஸ்திரங்களை எப்படிப் பிரமாணமாகக் கொள்ளுவது?

என்பது முதலிய ஆகேசுபங்களைச் செய்துகொண்டு நம் வேதசாஸ்திரங்களை அநாதரவு செய்யத்தலைப்பட்டிருத்தலால் தற்காலம் அவைகளில் பிரமாணபுத்தி லோபித்து வருகின்றது. ஆகையால் இப்படிப்பட்ட ஆகேசுபங்கள் நம் சாஸ்திரங்களை ஸரிவரவிசாரியாமையாலேயே நீக்குவன என்பதை நன்றாய் அறிந்துகொள்ளும் வண்ணம் முற்கூறியவை போன்ற விஷயங்களைப்பற்றிய உண்மைகளைத் தக்கபுத்தி திருஷ்டாந்தங்களைக் கொண்டு பிரமாணவாயிலாய் நிரூபிக்கும் நூல் ஒன்றிருக்குமாயின் அது தற்காலம் ஹிந்து ஜனஸமுதாயத்திற்கு மிகவும் உபகாரமாகு மென்பது கொண்டு இப்புஸ்தகம் எழுதியுச்சிடப்பட்டது.

இவ்விஷயத்தில் நம் பூர்வாசார்யர்களால் எழுதப்பட்டிருக்கும் நூல்கள் வராளமாயிருக்கின்றனவாயினும் அவை கீர்வாணபாஷையில் மிகவும் உழைத்து,

தரிசனத்தாங்களையும் நன்கு கற்றறிந்த மேதாவிசுளுக்கு மாத்திரம் விளங்கக் கூடியனவா யிருக்கின்றமையால் மேற்படி விஷயங்களடங்கிய நூலொன்று தேசபாஷையில் இயற்றப்பட்டிருக்குமாயின் ஏனையோராகிய பலருக்குத் தற்காலம் உபயோகப்படும் என்பதுகொண்டு தமிழ்பாஷையில் இப்புஸ்தகம் எழுதப் பட்டது.

அரும்பெரும் விஷயங்களடங்கிய பேசுசாஸ்திரங்களில் உள்ளமரங்களை நிரூபித்துப் புஸ்தகவுருவமாய் வெளியிடத்தூணிபடைத்தது அற்ப அறிவுடையோனாகிய எனக்குச்சிறிதும் அர்ஜுனமல்லாததே. ஆயினும் வுட்டசரிசனங்களிலும் பாரங்கதரும், சீர்வாணபாஷாநிதியும் கல்விக்குத்தக்க அருஷ்டானச செல்வம் வாழ்த்தவருமாகிய ஜனகபூர் பட்டமுடைய ஸஹஜாதந்த உபாத்தியாயர் எனும் மஹானுபாவரிடம் யான் கிரவணம் செய்ய நேர்ந்தமையால் அப்பெரியோர்வாயிலாய்த் தெரிந்துகொண்ட விஷயங்களை வெளியிடத் தற்காலம் மிகவும் உபகாரமாகும் என எனது நண்பர்கள் கருதினமையால் அங்ஙனம் மெழுதி அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தலானேன்.

பாண்டவர் வேரும் ஒருத்தியை மணப்பிரித்தது, சந்திரன் குரு மனைவியோடு கூடியது, கண்ணன் கோபிதா மங்கையுடைய கூடியது, கைலாசாதர் காமனை யெரித்தது, முப்புரமெரித்தது முதலிய இந்நிறாஸபுராண சரிதங்களிலுள்ளவையும் குருபாம்பரையிலேயே அறிந்துகொள்ள வேண்டியனவுமாகிய அரும்பெரும் மரங்களை இத்தூவில் எழுதியிருக்கவேண்டியதவசியமே. ஆயினும் விரியுமென்றஞ்சினமையால் கனிப்புஸ்தகமாக எழுதி வெளிப்படுத்தப்படும்.

இப்புஸ்தகம் அச்சிட்டு வெளியிருவதில் மிகவும் கிரத்தையை எடுத்துக் கொண்டவர்களாகிய சென்னை ஜயார்ப்பட்டயன் வேதாந்தவிசாரணை ஸபையார் களுக்கும் விஷயபரிசோதனை அட்டவணை முதலிய விஷயங்களில் மிகவும் உபகரித்தவராகிய மைலாபூர் பெண்ணுத்தார் ஹைஸ்கூல் மா-மா-ஸ்ரீ, A. S. கஸ்தூரிசங்கையர் B.A., B.T., அவர்களுக்கும் யான் பன்முறைநன்றி பாராட்டக்கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன்.

இப்புஸ்தகம் மிகவும் கிறப்புற்றதாக விரைவிலே வெளியாவன்குமென மிகவும் சிரத்தையும் அபிமானமுமுடையவராய் ப்ருபஞ்விபிழைத்திருத்தம் முதலிய விஷயமாகியசிரமத்தையும் தாமத மேற்கொண்டு இவ்விலையை முடித்துத்தந்தவராகிய சென்னை ஜயார்ப்பட்டயன் முர்த்தி அண்டி கோபாலபிரஸ்ஸவான் தார கனவாகுமிய S. சம்பந்த செட்டியா ரவர்களுக்கு யான் மிகவும் நன்றி கூறுகின்றேன்.

இப்புஸ்தகத்தின் முதலிரண்டு பாகங்களையும் கவனித்தவராலும் அஜாக்கிரதையால் அவைகளில் அச்சப்பிழை விச்சஷ்டமாக இருத்தலைக்குறித்து பச்சரத் தாபமடையும் யான் மறுபதிப்பினில் அப்பிழைக்கா விலக்கிக்கொள்வதில் ஆவலுள்ளவரையிருக்கின்றேன்.

திருவல்லிக்கேணி,
ப்ரமாதீஸ்ர
ஜப்பிசிஸ்.

மருவூர். கணேச சாஸ்திரீ.

வேதசாஸ்திரத்த் துவ அட்டவவண

I. தைவமும் டௌருஷமும் அல்லது கர்மத்தவம்.

பக்கங்கள்.

1.	தைவ பெளருஷ விஷய சங்கை	...	...	...	...	1-2
2.	விரோத சாஸ்திர வாக்கியங்களைப் பொருத்தம் விதம்	...	...	...	...	2-4
3.	தைவ பெளருஷ விஷயப் பொருத்தம்	...	...	...	...	4-5
4.	கர்மவாஸனா விவேகம்	...	...	...	...	5-7
5.	வாஸனா விஷய ஆராய்ச்சி	...	...	...	...	7-10
6.	கர்மவிஷய ஆராய்ச்சி	...	...	...	...	10-14
7.	வாஸனா கர்ம விவேக ஆதாரங்கள்	...	...	...	...	14-22
8.	கர்மவாஸனா திகளில் ஈச்வரன் ஸம்பந்தப்படும் விதம்	...	...	...	...	22-24
9.	தர்மபுத்திரர், ராமர் முதலியோருக்குவந்த விபத்துவிஷய சங்கை	...	...	...	...	24-26
10.	தர்மபுத்திரர் சூதாட்டவிஷய ஆராய்ச்சி	...	...	...	...	28-29
11.	நான்குவித கர்மவிஷய ஆராய்ச்சி	...	...	...	...	29-32
12.	சூதாட்டம் அவிஹிதா நிஷித்தகர்மம் கூத்திரியருக்கு	...	...	...	...	32-34
13.	சபாசப வாஸனை விஷய ஆராய்ச்சி	...	...	...	...	34-36
14.	சபவாஸனா வீமர்சை	...	...	...	...	36-37
15.	ஆஹாரசத்தியும் சபவாஸனையும்	...	...	...	...	38-43
16.	அசுப வாஸனாவிஷயம்	...	...	...	...	43-48
	(i). லோகவாஸனை ஆராய்ச்சி	...	...	...	...	43-44
	(ii). தேஹவாஸனை ஆராய்ச்சி	...	...	...	...	45-47
	(iii). சாஸ்திரவாஸனை ஆராய்ச்சி	...	...	...	...	47-48
17.	முடிவுரை	...	...	...	...	48

II. லோகாந்தரம் அல்லது பரலோகத்தவம்.

1.	லோகாந்தர விஷயச் சுருக்கம்	...	...	...	...	1
2.	ஸ்தூலதேஹத்தைவிட ஜீவன் வேறு	...	...	...	...	1-4
3.	மனமும் ஜீவனும்	...	...	...	...	4
4.	ஸ-லக்ஷ்மசரீரவினக்கம்	...	...	...	...	4-6
5.	ஸ்தூல சரீரம்போல ஸ-லக்ஷ்மம் அழியாது	...	...	...	...	6
6.	ஸ-லக்ஷ்மசரீரஸ்தானம் (ஆதாரங்கள்) (மனஸத்தவம் நோக்குக)	...	...	...	...	7-10
7.	மரண உத்திராந்தி அவஸ்தைகள்	...	...	...	...	10-11
8.	மரணக்கிரமம்	...	...	...	...	11-14
9.	உத்திராந்திக்கிரமம் (ஸ்தூலம் பற்றிப்போதல்)	...	...	...	...	14-15
10.	ஸ்தூலதேஹ ஸம்பந்தம் ஸ-லக்ஷ்மக்கானுபவத்திற்கு அவசியம்	...	...	...	...	15-18
11.	ஜாக்ரதாதி மூன்று அவஸ்தைகளிலும் ஸ்தூல ஸம்பந்தம் உண்டு	...	...	...	...	18-22

12.	பிரஹ்மலோகம் போகும் உபாஸகர் நிலை	22-24
13.	ஜீவனை மனமூலமாக பற்றித்தொடர்வன புண்யபாபமாத்ந்திரமே	24-25
14.	ஜன்மந்திரம் உண்டு என்ற நிர்ணயம்	27-28
15.	ஸ்வர்க்க நரகங்கள் உண்டு என்ற நிர்ணயம் (ஆதாரங்கள்) ...	28-35
16.	ஸ்வர்க்க நரகம் போவோர் யார்?	35
17.	ஸ்வர்க்க நரகானுபவங்களானதும் முக்திவாராதா?	35
18.	மரணமடைந்ததும் ஜீவர்கள் பற்றும் ஸ்தூலசரீரப் பகுபா டுகள், ஆதாரங்கள் } ...	26-44
	(i). பார்த்திவ சரீரம்	36-37
	(ii). ஜலீயசரீரம்	37-38
	(iii). ஆக்நேய சரீரம்	38-41
	(iv). வாயவீயசரீரம்	41-42
19.	ஸ்தூலதேஹங்களுக்கெல்லாம் ஜராமரணதிகள் உண்டு ...	44-45
20.	பாபிகள் நரகம் போகும் காலமும், அளவும், விதமும்	45-46
21.	மரணத்திற்குப்பின் உள்ள மூன்றுவிதமார்க்கங்கள் (ஆதாரங்கள்)	46-48
22.	தர்ப்பணதிகள் காலம், அவை நமது முன்னோரிடம் சேரும் ஒழுங்கு } ...	48-51
23.	பிதிந்தேவதைகளது ஸ்ப்யம் விரித்திவிஷய ஆராய்ச்சி ...	51-54
24.	வாக்கியங்களை தேவபாவைப்பிலேயே கூறவேண்டும்	55
25.	தேவர்களது விரித்திகள்	55-56
26.	தேவர், பிதிரர்களது கர்மங்கள்	56-57
27.	தேவர்கள் அந்தர்தான சக்தி	57
28.	ஸ்வர்க்க நரகாதிகள் கர்ம இடங்களல்ல	57-58
29.	ஸாமான்ய விசேஷ கர்மாக்கள்	58-59
30.	விசேஷகர்மம் வர்ணச் சமதர்மத்துள் நிற்கும் இப்பரதகண்ட வாஸிகளுக்கே } ...	59-60
31.	வர்ணச் சமதர்ம விஷய குதர்க்கப்பரிஹாரம்	60-71
	(i). குதர்க்கச்சுருக்கம்	60-61
	(ii). ஹ்ஜரஸஞ்சிகோ பநிஷத் ஆராய்ச்சி	61-62
	(iii). பகவத்கீதா சாதூர்வரண ஆராய்ச்சி	62-63
	(iv). தர்மவியாதோ பாக்யான ஆராய்ச்சி	63-67
	(v). உபதேசஸ்வரூப ஆராய்ச்சி	67
	(vi). அஜகர உபாக்யான ஆராய்ச்சி	67-68
	(vii). விதூர்ப்ரஜாகர ஸனத்ஸ-ஜாதீய ஆராய்ச்சி	68
	(viii). பிரஹ்மண ஸ்வரூப விஷயஸ்மிருதி ஆதாரங்கள் ...	68-70
	(ix). வர்ணச்சிரம பேதத்தில் காணப்படும் ஈசன்கருணை ..	70-71
32.	நிர்குணோபாஸகர் கதி	71
33.	ஸகுணோபாஸகர் கதி	71
34.	ஸ்வர்க்கநரகானுபவ காலம், பின்னர் திருப்பய்விதம்	72

35. ஆவார நியம ரஹஸ்யம் 72
 36. லோகாந்தர கதியிலிருந்து விடுபட ஈச்வர உபாஸனையே வழி ... 72

III. ஜீவனும் ஈச்வரனும் அல்லது வஸ்துத்தவம்.

1. ஜீவ ஈச பேதம் 1-2
2. ஜீவனது நான்கு தர்மங்கள் 12
 - (i). கிடுசெத்தின் ஸ்வரூபம் 3-6
 - (ii). கர்மத்தின் ஸ்வரூபம் 6
 - (iii). விபாகம் (ப்ராரப்தம்) 6-9
 - (iv). ஆசயம் (வாஸனே) 9-10
 - (v). விபாக ஆசய விவேகம் 10-11
3. ஈச்வர ஸ்வரூப நிர்ணயம் (ஆஞ்ஞையிலிருந்து அனுமானம்) ... 13-18
4. மனோபாவம், கர்மா, காலம், எல்லாம் தாமாத்தொழிற்படா ... 18-19
5. கர்மாவை ஒத்துக்கொள்ளாவிடில் ஸுகதுக்கக் கலப்புக்குக்! } ... 19-21
 காரணம் ஏற்படாது }
6. ஈச்வரஸ்வரூப விளக்க ஆதாரங்கள் 21-23
7. ஈசன் அனந்தகல்யாணகுண நாமாக்கள், ஸர்வபூத கூடன், ஸர்வவியாபி, கர்மாத்யக்ஷன், ஸர்வபூதா திவாஸன் ஸாக்ஷி, கேவலன், நிர்குணன், ஸர்வஞ்ஞன், நித்யதிருப்தன், அனாதி போதன், ஸ்வதத்திரன், அலுப்த சக்திமான், அனந்தசக்தன் } ... 23-28
8. ஈச்வர பக்தியின் தக்காலநிலைமை 28-9
9. ஈசனுக்கும் மாயைக்கும் உள்ளஸம்பந்தம், நிர்குண ஸகுணப்பொருத்தம் ... 29-31
10. நிர்ஈச்வர வேதாந்த நிராகரணம் 31-36, 42-44
11. ஸகுணப்ரஹ்ம விஷய ஆதாரங்கள் 37-38
12. பிரஹ்ம ஸூத்திரச் சுருக்கம் 38-40
13. ஸகுணப்ரஹ்மவிஷய பிரஹ்மஸூத்திர பாவ்ய ஆதாரங்கள் ... 40-42
14. ஈச்வரானுக்கிரகம் பெறுபவழி 44-45
15. மானஸிக, வாசிக, காயிக, ஈசோபாஸனங்கள் 46
16. பக்தி, உபாஸனே இவைகளின் பொருத்தம் 46-47
17. ஸாமான்ய அல்லது மூடபக்தி, விசேஷ அல்லது விவேகபக்தி } ... 47-49
 போகூப்ரதமே }
18. கண்ணப்ப நாயனார் சரித்திரம் 49-50
19. விக்ரஹாராதனே விவேகி, மூடர் இருவருக்கும் பொது ... 50-53
20. அரூபசிந்தனே, ஸரூபசிந்தனே 53
21. ப்ரஹ்மலாத சரித்திரம் 53-56
22. பூஜைவிஷய எச்சரிக்கை 56

IV. வேத வேதாங்க ப்ரகாசம் அல்லது பிரமாணதத்துவம்.

1. வேதஸ்வரூபம் 1
2. மந்திர திரஷ்டரான ருஷிகள் வேத கர்த்தாக்களல்ல பயன் பெற்றவரே ... 1-3

3.	வ்யாகரணத்திலிருந்து வேதவிஷயமாக வரும் சங்கை	...	3
4.	வேதங்களில் இறந்தகால உபயோகத்தால் வரும் சங்கை	...	38 10
5.	வேதகதைகள் அர்த்தவாதங்களை		4-8
6.	வேதத்தில் உள்ளபெயர்களை உடைய அதிகாரிகள் பிரஹ்ம ஸ்ருஷ்டியில் உண்டு	...	8
7.	தத்காலக்கல்வியின் பயன் வேதவிஷயத்தில் தாக்குவது	...	10-11
8.	ஸ்தூல, ஸூக்ஷ்ம, காரண நிலை எல்லாவிஷயங்களுக்கும் உண்டு	...	11-12
9.	ஆதார நிமித்த விவேகம்		12-13
10.	சீரோத்ர ஆகாச ஸம்பந்த ஸம்யமத்தால் வேதம் வெளிவரும் விதம்	...	13-15
11.	வேதம் வெளிவருவதில் ஈசுவான் செய்யும் ஸஹாயம்		15-17
12.	வியாஸர் செய்தருளிய பேருதவி		17
13.	தத்கால மேதாவிகளது வேதவிஷய அபிப்பிராயங்கள்		17-21
14.	அருபவஸ்துவை அதனோடு ஸம்பந்தப்பட்ட ரூபவஸ்து மூலமாகவே நாடவேண்டும்	...	21-23
15.	இந்நாட்டத்தில் ஏற்படும் அபிமானிவிஷய சங்கை		23
16.	சுத்தாசுத்த விவேகரஹஸ்யம்		24
17.	பூஜாக்ரம ரஹஸ்யம்		24-26
18.	பிப்ப ஆராதனாவிஷய விஸ்தார அடிக்குறிப்பு	...	26-30
19.	ப்ருதிவி, அப்பு, தேஜோமூலமான பகவத் ஆராதனம்		24 31
20.	ஆதித்ய மண்டலாராதனவிஷயம்		31
21.	த்வேஷ ஸம்பந்த பக்தி பக்தியே அல்ல		31-32
22.	வேதத்திலுள்ள விக்ரஹாராதனஸ்வரூபம்		32
23.	உத்தம மத்தியம அதம ஜீவர்கள்		33
24.	ஆதிகாரிகதேவான், யாகாதிகள் முதலியனதனியாகவே இல்லை எல்லாம் நம்முள்ளே இருப்பவை என்னலாகாது	...	31-35
25.	வேதபாகங்கள், வர்ணாச்ரமாதிகள் வரவர கற்பித்தவைகள் என்று கருதலாகாது	...	35-38
26.	வேதார்த்தம் அனாதி, வேதவாக்யம் அனாதியல்ல என்றுகூடக் கூறுதலாகாது	...	38-39
27.	வேதஸ்வரூப நிர்ணய விஷய சங்கை		39-40
28.	வேதம் மந்திரப்ராஹ்மண ஸ்வரூபம்		40-41
29.	மந்திரவிஷய ஆராய்ச்சி		41-43
	(i). அர்த்தம் விளங்காதவை		41
	(ii). ஸந்தேஹம் வெளியிடுபவை		41-42
	(iii). விரோதார்த்தம் அடங்கியவை		42
	(iv). அபூதகல்பனை அடங்கியவை		42-43
	(v). அசேதனங்களைப் பார்த்திப்பவை		43
30.	பிராஹ்மணங்கள் விதி அர்த்தவாதரூபம்		43-45

- (i) விதி இருவிதம், தொழிற்படுத்துவன, அறிவிப்பன 43-4
(ii). அர்த்தவாதஸ்வரூபம் 44-4
31. வேதங்களில் காணப்படும் இதிஹாஸ, புராண, கல்ப, காதா, நா
சரித்திரவிஷய ஆராய்ச்சி 45-4
32. வேதருஷிகள் இருவகை, முக்யம், கௌணம் 4
33. "புராணசரித்திரங்கள் உண்மையா? அர்த்தவாதமா? என்று
குருமூலமாகவே உணரவேண்டும் 47-4
34. அனுகியானவேதம் இருவகைபாக வெளிவரலாம்
(i). ஸம்ஸ்கார ஸாக்ஷாத்கார ஸம்யமமூலம் 48-4
(ii). ச்ரோத்ராகாச ஸம்பந்த ஸம்யமமூலம் 13-17: 4
35. வேதவிபாகங்களும் பெயர்களும் 49-5
(i). ருக்வேதபாகங்களும் பெயர்களும் 51
(ii). யஜுர்வேத பாகங்களும் பெயர்களும் 5
(iii). ஸாமவேதவிஷயம் 5
(iv). அதர்வணவேதவிஷயம் 51
(v). அதர்வணவேதம் அடக்கத்தின்காரணம் 51-52
(vi). கர்மஞான காண்டங்கள் 52
36. வேதாதிகாரிகள், மற்றையோர்க்கு 52
37. வேதசப்தோச்சாரண, அர்த்தவிசார விஷயம் 52-53
38. வேதாங்கங்கள் விஷயம் 53-55
(i). சீக்ஷயின் ஸ்வரூபம் 53
(ii). வியாகரணவிஷயம் 54
(iii). சந்தஸ்வின் இலக்கணம் 54
(iv). நிருத்தஸ்வரூபம் 54
(v). ஜ்யோதிஷ இலக்கணம் 54
(vi). கல்பம் இருவிதம், ச்ரோதம்: ஸமார்த்தம் 54
39. பதினான்குவிதங்கள் 55
40. வேதங்கள் ப்ரதிஞ்ஞரூபம், ஸ்மிருதிகள் ஹேதுரூபம், இதி
ஹாஸ புராணம் திருஷ்டாந்தரூபம் 55-56, 62
41. வேதங்களிலேயே ஹேது, திருஷ்டாந்தரூபமாக விருப்பவை
போதா, வேறுஹேது திருஷ்டாந்தநூல்கள் அவசியம் 56
42. அபாவத்தால் பாவம் ஏற்படும்த்விதம் 56-57
43. ஸ்மிருதி, உபஸ்மிருதியின் பெயர்கள் 57
44. கல்பஸூத்ரங்கள் (18) விஷயவியர்சை 57-58
45. புராணங்கள் (18) உபபுராணங்கள் (18) 58-59
46. ஷட்தர்சன விஷயவியர்சை 59-62
47. சாஸ்திரப்பாபுபாபுச் சுருக்கம் 62
48. திருஷ்டாந்தவிளக்கக்குறிப்பு 62-63

அட்டவணை முற்றிற்று.

ശ്രീ ഗുരവശ്വരാ നമഃ॥

மஜாநமாஸுராஹுக் ஸுராசுகாசஜ்ஜி விஹும்
நிரஞாந் வாஸதூராபிஷேவஸுதவநிதம் | யஜீயவாடிவ
ஜஜம் விஜாநதாந்ஜநதம் நமெநஜாஸுதம் மஜாநம்
விநாயகம் ஸுஜெ ||

யதீயஸாவஜாவது வீல்தஸுஸீ ஹரிஃ ஹரஃவதுஷ்டு
 வம் ஸ்ரீதொவதுஜஃவிநெது உவதுஸீதா || உயொஉயெந
 யெந வாஉயரையயள நிராஜயம் விநாயகம் துஷ்ராய
 வெநரிணம் விஸுஃஸுஜெ ||

ஹதொடியநதொழிஜாதுவதிஸிகாவமுஹொவியதி
 மநாயிஷெவிதாவடுஸஜாஹகாவஸிம் | ஜோடியநாயநெ
 ஸஜாஹஸிஷெணாததாம் டயாநீஸஜஜாஸநாடிஸுவா
 ஸிதம்ஹிஸுஹஜெ ||

ஜிதா உஜாவஸநாதிநிஜபுவ, ஜெஷெகதஜெஜா
நநாவஸம் ரஷெநஸம்ஷுபாரயசு | யஜாநஜிநெம
நாநியநஜாஸநிகஜெணாநிஹாநிஜாநுநாரதம் நஜாநி தம்
விநாயகடி ||

அய்யபீயவாஸுயொஸவஜுவாலுஜொயுவவநாஅ
 ராதிநாஸாஅநாஅயீவிநாஜிதம் | ஸலாஜயகஜஃவிவ
 ஐஜநிஜஃ ஸலாஸிதம் தலாஸுயாஜுலாஸுதம் கூலாந
 ஸலாஜநவிஸுத் |

வண்பரவநாதம் யதீயலதிஷணாததாம் டயா
திபஜிவதிசுதாம் தமொதியசுமெஸரெ | யதீயவாடி
வாரவபுலாவடுவடுநீலுவா: புகீதபுனி வணகம்
தகெகடினாராயெ |

யமாபிடுமெயமெநதாம் வுதாம் வயாவுதீயதாம்
நிததிநீயதாபெநிததிநீததலிகா: | யமெயாயஸஸூதா
உமடிவீயதாம் தயாபிதம் டிஸகெமெஸவசுதிநிரக
ரம் தாராயெ |

மணெஸஸடினார வுநிடிதாபிதாநிதிதாடியொ
டியெநயாரயநுமெடிவந தாபிலிகா: | மணெஸஸவாரா
தொஹாபிடிவிரிவாதகெஜா மஜாநநரிபம் தமொதுவ
ணகம்வடிவடி |

உகி ரீரூவாபுரநாபிதாபிவாவிநா

மணெஸஸடினாரவிரமிகம்

நவரதாபிலிகாவெசுதம்

வம்வதினாடி

—

கெவீவாடி உஜவனாரிகாபெசுதம்

கெவி சுவதீபவரணா உஜயொடிவநிதெவாதும்வி
மெஸவமெஸதனாவ வெடி: | தாதவயாவி தவலகி
வாபாஸரீயம் வாபாபுதயதூவநராஜவாதுமெஸிவெடி: ||

மொகெவி கெவரணீகதீயகெசெஸு ஹிஷா
ணீயபிஹவகெஸெலவெவி | தீவாயதாநரூணெஸர
ணஜதாநாம் வம்வகணகணகணகிதம் வரணா உஜதெ ||

கெயெ வஹவாடிவாரவாவி வஸூரவஜாய
ரொமிநிடித வடிவா உஜதெ | யெவிஜயனீதமூஜாடி
மூஜாரிஜாநாநுணகிததாஜபிரவாஸகெவ ||

வாறாம் நயநஜமுஷாம் ருமீராவநகவஜாவாஜ
 னாமுவினயதாபயாதிட்டிவிஷ்ராயநாயவநாவநுகிதி
 உவிஷ்ராம் டிதாநிஹநெளநிஷாநுஜுநெ ||

யெநானூராசுயிதகெசுருபீழி ஸோணாமாந
உமஜெவடிவஐஜும்தெ || வரகவடிவாவிவடிவதிஹு
மெஐநிகொவிகிம் வுநாநயெவாடியி;திம்தக ||

உதவித்துத் தவ்வடாது ஐயுந் தேவ ஜாதெஜனெமது
 ஜநநீஹவீதெத்தநாநு | ஸாகேஸகேஸாவ உஹொபரி
 ரொவிரூவிரோயெ யராவ்வையெமது சுதாரித் து வுதாசி.

தெவிச்சுழிய வடிவாரவையொரியம் விஜ்ஜஹித்து
 ஜீவநவநெதிஜித் துநொதி | யவநாஸகாஸவஸதொ
 விநதளலவஸூகெசூம் டயா தூரூண தாம் ஹிவஸுதெ
 வஜாத் ||

ஊர் ஸாதி தெய்வம் விவரம் வரம்பு வரம்பு வரம்பு வரம்பு
 ஸாதி தெய்வம் விவரம் வரம்பு வரம்பு வரம்பு வரம்பு
 தரு விவரம் வரம்பு வரம்பு வரம்பு வரம்பு
 வரம்பு வரம்பு வரம்பு வரம்பு

பொலுக்கியதாஸீவா : சொர் வெயிந்திவாஸு
 ஸெய்கீயிச்சுவா ஸ்வபாசு கதவதெ | யவாஸாஸாஸா
 வினிதாஸுவிதெநகல்நதாஸாஸாஸாஸுவிதிகுதல் : வாடிவாஸு
 ஜாதக ||

[illegible]

**ஐதூவ்வாவாம்பி நவந்ருநுமி நாவீக்ஷப்ராப்தோ
திக்காயுத்தமதுவிஷ்டித் திராமம் || ஹெஜெவ்வோவிவ**

வஸுதிகஷடுந நிகரபூதியாதநெவ வஸிநூரநெ
ணுநிகரம் விகிரநூஸ்யெவ || வஸ்வகடது: கூரவ
கெகரிவ வஸூதாஸெவா வஸூயதாஸெவா வஸூய
வாடி: ||

ரதாவலி பூணிஹதொ பூதலேஹராமம் பூதா
 பூகாவலிஹதாஹதவிபூபாங்காதி | ஹாவலிஹதாந
 பெ உஹதாம் ஹதாநளா ஹதாஹதீபஹநாஹவாஹனா
 ஹதா: ||

ரகா^கப^பஜெதுவி^வரு^வஸ^வசு^வஜே^வதா^வஸ^வவா^வஜ^வ கா^வடி^வ வ^வ
 ன^வஷ^வத^வடி^வவ^வர^வடி^வர^வள^வதி^வ னி^வத்^வர^வம் | டெ^வமி^வ ச^வவ^வஜ^வடி^வவ^வ
 ர^வவீ^வர^வு^வஹ^வகெ^வத^வவெ^வந^வதீ^வ ற^வா^வஸ^வஜ^வக^வரு^வய^வவெ^வடி^வ வ^வவெ^வஜெ^வ
 து^வஜ^வர^வம் |

கஜெயிவந்தி ந ஸுஷ்டேஹுரணை தவாந்நீவ
ஜெயாஹாஹுரத்யஸஹவெவதோத: | ஸுஜாநலாவ
ஸுலமாஸுரதீவிகுரயா: கஜோதுஜாதுதுநா கரு
நா ஹிவாஹ: ||

உதவியோடு தவறுகின்றவர்களுக்கு உதவி செய்து கொடுப்பது
வாழ்க்கை நோக்கமாக உள்ளது. | வலுவான தலைமுறை
உதவியோடு தவறுகின்றவர்களுக்கு உதவி செய்து கொடுப்பது
வாழ்க்கை நோக்கமாக உள்ளது. | வலுவான தலைமுறை

[illegible]

கொஹாஸ்கார நிவஹெவியுதெ ஸ்வா நி ராமாழி
 ராதிவரவஹுரனெநிரஹெ | வாஹாஸுணாமுநி
 கராவ்வவாடிஸொஹா? ப்ராஹுஸயனிநுவதாம் ஜம
 தாம் ஹுடிஹெ ||

வனநவாஸு வயவாஜைகஸுநஜீர ஜஜுரவ
 ஜமயதீகிரெஷ: | ராமா வஸாபுக்ஷயநிவிரெஷு
 தவெஸாதவிபுரஜதிசுராம் வடிவரவபுலஸ: ||

சுதந்திரமொன்றும் உண்டாகாத நிலைமை
தாங்களிடமிருந்து விலகியிருக்கிறது || மூலக் கருவியினை நினைவி-
தாஜந் தீர்மானம் ஜெனியத்தானவர்களை மாண்புமிகு
யார் ||

ஸ்ரீ கங்கா சாஸ்திரத்தி நமோஸ்துதேவா கங்கே
 சொன்னையாஜ்ஞாபுருஷம் | வீயாநாஸ்காஸ்துதேவ
 துருகாவஸாநா ஜ்யாநத்யஹுதிதேவத்யொநிவயம் ||

நாவா ராஜாநும ஸீகாஷுவநீகஸாவினெவாஹு
 நாஸகஸாஸு சிராவிஸாஸீ | வாஹாஹுஹாஸவிகாவ
 விசுதிதிதகஸவாஹாஸவிதஸ ராஸிஜபுதிரஜாபெ ||

சூ நகுவஹுவம் குறிதெ ஹுநாபிவாஜுருஜாந
 ஸாபிம் வரணாமதெக | விஜுநாநஸாநுவிஹோநவஸீ
 உஜெமெகெகெவநு வஸாஹுதாஸ்யதா வஸெபம் ||

ஜாநெதராஸ்தைஸம் பூவிதாய ஊதம் ப்ரோநீதய
நு நிஃநா^நவ்விதவாரிஜா தெ || ஜெ^ஹதாயதாநிதம்
ஹி^ஹயுமா ஸி^ஹவெ உவெதஸ்தகொரவ்வி கொடி^ஹதா கஹ
வஸ்தாஸ ||

வரநீ ஹவநிஹிரணை நுபஸ² ஷவேந வாஜீகராஜித³
 நுபாதாரவபுஜேந | நெவாவநாநிபிதநாவமிவநெ
 ரிவெளளஸோணள சுவஜீபவரணாவரூணெவிஹாத: ||

ஸ்ரீ ஐராயம்குடிதமாவூர் கீழிராடும் வாரூர்நிஷங்கு
லிஹ காலிநிமம்ஸரணி | தெவாஜ்ஜா நிதவவாடிவ
ரெராஜம் கெவவஞ்செவகருயதூவரெராககெந் ||

சூரியாஸ்திவரணவீரமுஹ்யயுஷ்டிவ்யயுதிதகவ
நிவஹைவிக்ஷிதேஷு | மீதிதுபெவிமணிதேது
ணிதேவகொவிபநுஸவாஸ்ரிநனிநா முயதெ வ
கொஜம் ||

நாடுநவநிதூஉவிதெநகநாணதானாநாடுநவாஉ
கருயாவயுயவிதூஉவெ | நாடுந்தெய்வகருயாவயா
ஸ்ரியெவெநெகூம் வகொவிரவயம்ஸுரணந்தவெதி |

வெகூநாநாவினாநெயெவையாமுருநுஷ்டகுபதி
ஜநயாஸுயுஜெநுவகூம் | வாடுவவம்முண்ணெ
ஜவொவினும்நெவாடி உஜவரணநெவவெவெயெயா ||

வொடுவி நெவவயாநயொநுதீயநெஹபுவெ
சுஹ விஸ்திசாந ஜிதிநு || நொகொதராவகவிதெநு
வியநராணாந் கூதாடிவாரவரஜுகணஜு புலாடி ||

கூஉகூதீயவரணாஜுஜதொவஹநீ யாநாநிதீய
நியதம் வஹவாஸுபாயா | வொடாவுதகூதீயநெ
வநிநையகூஸுநாஸுயா உயிவரா விஹரணிபநு ||

ஜெநாநாஜுநுதிவிநநவாரணாந் வகூதீய
நவாயஸொஹராநவாநு || கூதாடிவஹஜுஜொ
புஜ நெதடி தீநநீயவாடிதயந்தகாஸுயெத |

உநாவஹம்வககநாரவவாநிநாவா வாவஹகா
ஸாவிவரம் நுவிநம்வவாநா | நெவி கவதும்பிரநெ
ஹடிநெகூநுநெ விகூஷ்டகாவஹவீ நரதாநு
தீயெ ||

நாவாஸுஜாநுஜயுள சகாநுஜாநிஜாயெதவா
விநாவிவிநு உநுதிதெநீது | நாடுவஹநீரவியம்வ
ஸிதெநு நெவாநாடிவசாநெதி | நுநுதெநுதெ ||

வாநாஸவதநநிவநெஹநுய வாவநாவவாநாந்
நெஷவரணாவரணெயெநெவெ | நீஹாநஸெநுத
நயெந்நிவரெநாநுஹந்தெ நெவெகாநிதீ வரணிநா
ஸுயதீதீய ||

கநாமநெநுநவதீஸவாநெ கவீநாந் தநீயதிஸு
நீயெவெவி நொஹவிகுள | நளகாயதெவாநியதெ
நியநாவாநாநொகாயதெவவடிநகநடிதயந்தெ ||

பெண்ணை நன்கு அறிவாவினொருநாள் விவரம் சொல்லுதல்
நன்றினை தருமாறு அறியுதல் | செவ்வகம் அறிவார்
வீரன் ஹயையுமும்தெ தென்தொகுதான் வவ்வெ
வவ்வொருநாள் ||

ஹொமாயகெவநஜநாஜநநிஷ்டுயெ:ஜீ யாமாழிகடெ
நிவஹெயெரிஹ ஸாயஜக: | ஹிசவாவஹெயநிஹிதாம்
கருசீம் ஸாபாயா: டிஹெஜுமூஸூலிவ வஜயமதம்
ஸயதா: ||

தெவி கூடின நவரத்தினம் உலகமே உலகம்
நினைவாகிய பவந்தரங்கமே ! மீளாயதெய்தி
செய்யுறையாழைநாடு வெவ்வேறுதள உருடவீழிழை
வதீநாடு ||

ஂஂஂநி யொநதி தெவடிஸாஸஂ தஂவஂஂ
வடிஸதெவாழிஸஂஂநாநினி | யஃவலிஜயதுஂஂஂஂஂ
நமொவடிஸதி கவடிஸவண விஜ்ஜாஸுவதவஂஂஂ ||

**வரலாற்று நாயகம் கருமத்தே வடியொழுகும் தெருநெய்
தெய்வசெய்துவிடுவோர் மறுபிறப்பாகத் | தெருநெய்
வாழ்கின்ற நாளை உணர்ந்துள்ளோரும் வாழ்கின்ற கருமத்தே
வந்தனம் !**

ஹம்ஸ் எவ்வுதவடி வரீ உவடூண்மெநவாணாலூர்
வலால் அழகரணகாஜே நடிஷியாலூர் || வீ^{சு}தாருணர்
முன்னிசொலி தஹாவகாலூர் ஜாதநடிர் விதவவா
உவசொரூஹாலூர் ||

சூரெவழைவெவ்வகிழுவோம் ஹரிதயாவநம் நிரா
பெ வறிவெவ்வகிஷுஜநஸ்யஜுவெவ்வவாயே | ஸாவாந்த
வெவ்வகவிதாரண வாரவாதாம் ஹதியாவதிதெ஽வி
யமஹாய நஜாவதி தாத: ||

யெராவிறெஷ ரிராவீ வஸஜிதவநெநிஷகெக்ஷேர
யஉருபு நிஹிதெவிரதெவூனவ | விஞ்ஹிதெ஽ஹி

வரவீரஹனகவுதம் ஸ்ரெயஸெவபவயெவீஜ
யெஸ்யெதெ ||

வடிவாஸுமெவகயுதவனுவஸு வனுவானீவிஷெநா
கீவாநுருவிவனுவமெஹிநீதெ | ஷெநீவ்யுதெ஽ஹி யும
ஹெநீயெ யநீயெமெஹெ஽ஹுக்: வபநாஸுள கயஸெ
தாதா: ||

வெதவஸுஸீதஸ்யதாதவவாநாவரொஹிபுலீவி
ஸிவநிஜபுரநிஜமாயா: | தாதா: கதாநிஜமஜெ யதவஸுளநி
ஸாநீஷெவாத்யுக்: கருஷதாந் தததெவஸெஷெவ ||

வனகொநவஸவஸுரவீரஹகாமநெஷு வாரீதரீ
தநாவஸுதய வஸுவிதாஸுரம் || ஷெவிஷ்வஹி துமராஜ
வரொநீதா தாதா: கதாநுஜெ நெஷுதஜ்ஜம் வஸுரக்: ||

ஜாதெ மனெஸஸிஸுக்: லவதீ லவாநி தீநெ
மனெஸஸிஸுகெதயீலொ ஸுவித | கஸவொ வஸுன
திருகா வஸுஸனுவொதயம்ஹகூதயாதவவதாஜுஜயொ
யபுமாய ||

மவஸுஜெகாவீவிதி வஸுரவஸுநீணா வஸு
ஹஸுனுவஸுநாஜுஜம் வஸுவிஷெகநெநாஸிதம் |
வஸுனுவஸுனுவதம் ஹதயவஸுஜெ யொநிநா வஸுன
திருகாவஸுஸெஸுரணதயபுயாஜுஜிகெ ||

வஸுநுநவஸுநாதநாஜுஜநிவிஸுதா வஸுஸுதவதம்
தததஜெவிதம் ஸிதீதஜநாயஷெவித்யுதம் | நமெநுதநு
ஜெ ஜயெஜநநி ஷெவி தாஸாயஜெஜு தவவதாஜுஜம்
விதநுதாஜிதம் வஸுனதம் ||

ஹிஸீ தருவாஸு மூவவாவிநா

மனெஸஸுஜுணாவிநதம்

வாதாரவிதவணாஸிகாஸொதம்

வஸுவஸுணு ||

கருவாவிநாடு உழைசாவிநாடு நடுசாயுடவது
 கூடுதன திறுணீஜாறுஜா உரு உ கூடுத காணீவிஸுதிஷா
 று ஸபொணிஸி உ ஸிடுவெகாவறு உ வடுர ।

ஜெபமுடையதரவுவண்பு ஐரோபுய களவாவவ
 உமணுதிதெநாருகாணு அயெந புத்தெவசுணாவ
 விணாதிசெளனெ ஜிதொணுதொடிணவிணீகரத
 வாரிணு புண்ணாவினாணாரிணாணாவொ லா
 வொரொ வாவொதெவாதி தெவ்வவாபொவெவிதெ தெவி
 வவெபுசாவணுய வலிநாசுமபுரவததிண அயெநெ
 வஜுத அயெநாதி சுஜுநாதிதெ நிஜுரெசாடிதெ
 உஜு உஜு ர லி தொஜுதுவகாநெவவகாநுயதா
 நபுலாலாவதாநுபுபுத அயெநா உநநிஜுநு ஸீகவ
 வுலிணவீதாவதவகாநுபுபுத புபுதிதாநநெ தத
 ரெ கஜீநாநுதாநு வணு தீநீரவொடிபு சொலாகர
 ஸீமவொதவசீதாநுநெவவவியநெநெநாஜுநெ
 சாநுதெத நுஜுநெ வுட ரொஜொவநீலாஜொநாவத
 தொதுவஜுநாதிநாநுநலிவெ வநிநுநாதிநுநு
 வெவிதெ தெவிவாபுபுயாசுநியவெ வநிநுநுபுவி
 துநாநெநீபுயவெ ஸுஜுநுநுநுநுநுநுநுநுநுநு
 தாநெ வுநாநாநிநுநுநுநுநுநுநுநுநுநுநு
 வுநெநெ ஸுஜுநுநுநுநுநுநுநுநுநுநுநு
 சொலா வொலாஜுநு வொணாநாநிநுநுநுநுநு
 சுபுநு விலுநீதிதிபுநுநுநுநுநுநுநுநுநுநு
 தவநுநு வா தவியவெவெயா ஸாநுநுநுநுநுநு
 ஸுஜு ஸுபுநுநுநுநுநுநுநுநுநுநுநுநுநு
 ரெநாபுநாநுநுநுநுநுநுநுநுநுநுநுநு
 துநுநுநுநுநுநுநுநுநுநுநுநுநுநுநுநு
 துநுநுநுநுநுநுநுநுநுநுநுநுநுநுநுநு

[illegible]

ஐ.தி.நீ.ரெஸ்.பு.ர.மு.பா.வே.வி.நா.

ஸ்ரீ மெனையாழி அண்ணாவிந் தித:

ஸ்ரீவிஷ்ணு ருத்னா கவலராகு:

ஸ்ரீ “வாணிபுஷ்பணய” பிரஸ் திருவல்லிக்கேணி சென்னை.

வேதசாஸ்திரதத்துவம்

முதற்பாகம்

தைவமும் பெளருஷமும்

பூர்வவினை, இப்போதிய முயற்சியாகிய பெளருஷம், எனும் இவ்விரண்டையும் பற்றிச் சற்று விசாரிப்போம்.

நம் சாஸ்திரங்களில் “ஜீவர்களுக்கு இந்த ஜன்மத்தில் நிகழும் ஸகலமும் பூர்வ ஜன்மத்தில் ஏற்பட்டுள்ள வினையினாலேயே! அதன்படி எந்த ஸமயம் எது வருமோ அது வந்தே தீரும். அதனை மீறி இப்போதிய முயற்சியால் யாதும் செய்ய இயலாது” எனச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இப்படிச் சொல்லியதனால் புருஷயத்தினம் வீணென்றே ஏற்படுகின்றது. இனி இதற்கு விரோதமாக “பூர்வவினையைச் சொல்லிக்கொண்டு சோம்பேறியாய் மோசம்போகாதே! சாஸ்திரங்களினால் நன்மை தின்மைகளை யறிந்துகொள். தின்மையைச் சிறிதும் செய்யாதே! நன்மையையே செய்துகொண்டிரு” என்றும் அதே சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

இப்படி இருவகையாகச் சொல்லியிருத்தல் மிகவும் ஸந்தேகத்திற்கு இடமாகின்றது. அதாவது சாஸ்திர விசாரணையின் பயன் நன்மை தின்மைகளைத் தெரிந்துகொள்வதே. நன்மை தின்மைகளை விவேகித்துக் கொண்டவனுக்கும் “பூர்வவினையின்படி வருவது வந்தே தீரும் அதனை மீறித்தானாக யாதும் செய்யமுடியாது” எனின், சாஸ்திரவிசாரணை வீணென்றே சொல்லும்படியாகின்றது. “இதனைச் செய் இதனைச் செய்யாதே” என விதிநிஷேத ரூபமாக சாஸ்திரம் பிரவர்த்தித்திருத்தலைக் கவனித்தால் “எல்லாம் பூர்வ வினையே அதனை மீறி நடக்க வொனாலும் இயலாது” என்று சொல்லியது பிசகென்றே ஏற்படுகின்றது. பூர்வவினையைப் பிரபலமாகச் சொல்லும் வாக்கியத்தைப் பிரமாணமாகக் கொள்ளுவதா? புருஷயத்தினத்தைச் சொல்லும் வாக்கியத்தைப் பிரமாணமாகக் கொள்ளுவதா? ஊதானும் ஒன்றையே பிரமாணமாகக் கொண்டால் மற்றொன்று பிரமாணமல்ல என்றேற்படும். ஒன்றிற் கொண்டு விரோதமாகின்றமையால் இரண்டையும் பிரமாணமெனக்கொள்வதற்கு மீயலாது. இனி இப்படி முன்னுக்குப்பின் விரோதமாகக்காணப்படும் சாஸ்திரங்களைப் பிரமாணமாக ஒத்துக்கொள்ளாமல் தள்ளிப்போடுவோமே எனின் அதுநாஸ்திகத் தன்மையேயாம். ஆதலால் இவ்வுள்ள உண்மை யாது எனும் சங்கை பலருக்கு

நிகழும். இவ்வண்மையைக்கண்டுகொள்ள வேண்டுமாயின் ஸத்ஞருபரம்பரையில் ஷட் தரிசனங்களையும் ஒதியுணர்ந்து உண்மையனுபவம் பெற்றவராகிய மஹா னுபாவரிடம் சாஸ்திரங்களை சிரவணம் செய்யவேண்டியது அவசியம்.

தற்காலம் அவ்வழியைச் சிறிதும் நாடாதவர்களாய் நம்சாஸ்திரம் சுத்தக் கட்டுப்பாடாகவே எழுதிவைக்கப்பட்டதாதலால் அதனில் முன்னுக்குப் பின் விரோதமான விஷயம் ஏராளமாயிருக்கின்றதெனப் போதிக்க முயலும் பலரைக் காணலாம். உண்மையில் முன்னுக்குப் பின் விரோதம் சிறிதுமில்லாமல் வெளிப்பார்வைக்குமட்டும் விரோதமிருப்பதுபோலக் காணப்படும் விஷயங்கள் நம் சாஸ்திரங்களில் ஏராளமாயிருக்கின்றன. ஒரே ஸங்கதியைப்பற்றி இரு வகையாய்ச் சொல்லப்படுவதுபோலக் காணப்படினும் அவ்விருவகைப்பட்ட வாக்கியங்கள் காலபேதத்தையாவது, அதிகாரி பேதத்தையாவது, அவஸ்தா பேதத்தையாவது, விஷய பேதத்தையாவது கருத்தாக உள்ளடக்கிக்கொண்டு பிரவர்த்தித்தவை என்பது அறியத்தக்கது. உதாரணமாக,

“விநாயகோவெநபஞ்ஜாஸு கஸ்துதேவஸுதஹவெஸு ||

எனும் வாக்கியத்தால் சிராத்தத்தில் மாம்ஸம் உபயோகப்படுத்த வேண்டியதவசியம் என விதித்திருக்கிறது. இனி யிதற்கு நேர்விரோதமாக

“பேஸு ப்ராணிவயொஹ்நெதேரோவெஸு உபதெவீகூநு ||
ஸவித்யாஸூஷ ந ஸூஷா கஸூஷாஸாஸவி ப்ரா ||

எவன் பிராணி ஹிஸையாலுண்டாகும் மாம்ஸங்களால் பிதிர்களைத் திருப்திசெய்விக்க சிராத்தம் செய்கின்றானே. அவ்வறிஞன் சந்தனக்கட்டையைத் தஹித்து அதனுலுண்டாகும் கரியைவிற்று ஸம்பாதிப்பவனே யாவன்.

“பேதத்யேரோநதேவோவிநோவெந ப்ராஸுத்யோ ||

மாம்ஸத்தால் சிராத்தம் செய்வோன் பதிதனாகின்றான்.

என்பருஹத்தபராசரஸம்ருதியில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இங்கு எதன்படி அனுஷ்டிப்பது? மாம்ஸத்தைக் கொண்டு சிராத்தம் செய்யவேண்டுமெனும் வாக்கியத்தின்படி அனுஷ்டிப்பது? மாம்ஸம் சிராத்தத்தினில் கூடாது எனும் வாக்கியத்தின்படி அனுஷ்டிப்பது? ஒன்றிற்கொன்று முறனாகின்றமையால் இரண்டையுமே தள்ளிப்போடுவது? என்பது முத்ஸிய ஸந்தேகங்கள் உண்டாகக்கூடுமாயினும் உண்மையில் ஒன்றுக்கொன்று சிறிதும் விரோதமில்லாதலால் இரண்டு வாக்கியங்களும் பிரயாணமே என்றறியத் தக்கது. எப்படியெனின், மாம்ஸம் சேர்க்கவேண்டுமென்றது கலியுகம் ஒழிந்த மந்தையயுகங்களை நோக்கியே என்றும், மாம்ஸம்கூடாதென்றது கலியுகத்தையே நோக்கிப் பிரவர்த்தித்த வாக்கியமென்பதுமறிக. இங்ஙனமே

“ரோஸஸாநாயயாஸூஷெ வாநபுஸூஸூஸூயா ||

ஹோஸ்யஜ்ஜாநுகவிபுமெ வஜ்ஜாநாஹுஜீகீஷினி ||

சிராத்தத்தில் மாம்ஸமளித்தல் வானப்ராஸ்தாச்ரமத்தைப் பெறுதல் இவைகளைக் கலியுகத்தில் நீக்கவேண்டுமெனப் பெரியோர் கூறுகின்றனர்.

எனப்ருஹந்தாரதீயம் முதலிய தூலங்களிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றமையாலும் இங்ஙனம் காலபேதத்தையே நோக்கி இருவகையாய் வாக்கியங்கள் பிரவர்த்தித்திருக்கின்றன என்று நன்கு விளங்குகின்றது. இது காலபேதத்தைக் கொண்டு இருவகையாய் நிகழ்ந்த வாக்கியத்திற்குத் திருஷ்டாந்தம்.

இனி அதிகாரி பேதமாவது

‘‘புராதனபுராதாநுதாதெவடிநிஹுரோடிபாஜ்யஹ
திபெத்யுநிஹுராதா ! லிவாஃக்யுஜிவாகதயுக்தம்’’

உதயத்திற்கு முன் எவர் அக்கினி ஹோத்திரம் செய்கின்றனரோ அவர் கால தோரும் பொய் சொல்லுகின்றனர். பகலில் செய்ய வேண்டியதை இரவில் செய்கின்றவரவர்

என ருக்வேதத்தில் சூரியன் உதித்த பிறகே ஹோமம் செய்ய வேண்டுமெனச் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றது. இங்கு சொல்லியபடி அதுஷ்டிப்போமெனின் இதற்கு விரோதமாக யஜுர் வேதத்தில்.

‘‘யஜுஷிதெ புராதனஹுபாடிபுராதியெ’’

எனத்தொடங்கிய வாக்கியத்தினால் உதிப்பதற்கு முந்தியே ஹோமம் செய்யவேண்டுமென விதிக்கப் பட்டிருக்கின்றது. இங்கு, எந்த வாக்கியத்தின் படி அதுஷ்டிப்பது என்று நிர்ணயிக்கமுடியாமல் ஒன்றிற் கொண்டுமுறையாகக் காணப்படாமல், உண்மையை நோக்குங்கால் ருக்வேதம் சொல்லியபடி அவ்வேதத்திற்குரியவரும் யஜுர்வேதம் சொல்லியபடி அதனைச்சேர்ந்தவரும் அதுஷ்டிக்க வேண்டுமென்பதே நிர்ணயம். ஆதலால் இங்ஙனம் அதிகாரி வேற்றுமையை நோக்கிப் பிரவர்த்தித்த இவ்வாக்கியங்களிரண்டும் பிரமாணமே என்றறிக.

அவஸ்தா பேதத்திற்கு திருஷ்டாந்தம். ‘‘மனவின்ஸ்தாநம் ஹ்ருதயகமலம்’’ என்று நம் சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இதனை உண்மையாகக் கொள்வோமெனின் அதே சாஸ்திரங்களில் ‘‘மனவின்ஸ்தாநம் சிராஸ்’’ என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இங்குள்ள எவ்வாக்கியத்தை உண்மையாகக் கொள்வது? ஒன்றிற்கொன்று விரோதமாகக் காணப்படுகின்றமையால் இரண்டையும் பிசெகென்று தள்ளிப்போடுவது? எனும் சங்கை நிகழும். ஆனினும் இங்கு சொல்லிய இரண்டிடங்களும் மனவின்ஸ்தாநமென்பதே உண்மை. அதாவது விழித்திருத்தலாகிய ஐக்கிராத்ஸமயங்களில் மனம் மூடையில் நின்று வேலைசெய்கின்றது. நல்லதாக்கமாகிய ஸுஷுப்தி ஸமயத்தில் ஹ்ருதயகமலம் வந்து அடங்குகின்றது. இங்ஙனம் இரண்டு அவஸ்தைகளையும் நோக்க மனஸுக்கு இரண்டிடங்களும் உண்மையே யாதலால் ஒன்றிற் கொண்டு சிறிதும்விரோதமல்ல என்பதறிக.

இனி விஷயபேதமாவது உதாரணமாக, வேதாந்த சாஸ்திரங்களில் “பரம பொருளையனுபவிக்கும் ஞானிக்குவர்க்குச் சரமதர்மம் யாதும்மில்லை” என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதனால் ஞானிகள் தமது வர்க்குச் சரமதர்மங்களை அதுவுத்தியாமல் விட்டிருக்கக்கூடும் என்று அறியப்படுகின்றது. இதனை உண்மையெனக்கொள்வோமாயின் “உண்மையனுபவமுடைய ஞானிகள் தமதுவர்க்குச் சரமதர்மங்களைச் சிறிதும் அலகதியப்படுத்தி, உதாலீனமாக ஒதுக்கித்தள்ளார்” என்றும் அதே சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஞானிகளின் லக்ஷணத்தைச் சொல்ல வந்த வாக்கியங்கள் இங்கனம் ஒன்றிற் கொண்டு முறணாகக் காணப்படுகின்றனவே. இங்கு, எதனை உண்மையாகக் கொள்ளுவது எனும் சங்கை நிகழக்கூடும். ஆனால் இவ்வாக்கியங்கள் உண்மையில் ஒன்றிற் கொண்டு சிறிதும் விரோதமாகின்றனவையல்ல. ஞானிகள் உலகில் இருவகை யோராவர். உலகை முற்றும் மறந்து ஸமாதி மாத்திரத்தில் லயித்துள்ளவராய்ச் சிலரும், சிஷ்யோபதேசம் முதலிய பேச்சு, ஆஹாரம், நித்திரை, ஸாது ஸங்கம், தீனர்களை யதுக்கிரஹித்தல், முதலிய வியவஹாரங்களையும் உடையவர்களாய்ப் பரம்பொருளையும் உள்ளத்தில் அனுபவிக்கும் நிலமையிலுள்ள வராய்ச் சிலரும், இங்கனம் இருவகையாய் ஜீவன் முத்தர்களிருக்கக் கூடும் என்பது சாஸ்திரங்களின் துணிபு. உலகை முற்றும் மறந்து பரம்பொருள் மாத்திரத்தில் லயித்துள்ள ஞானிகளுக்குத் தமது வர்க்கம், ஆசரமம், கர்மானுஷ்டானம், அதற்குரிய ஸந்தியா ஸமயம் முதலிய யாதும் அறிவுக்குத் தோன்றாமல் தூங்கிடவன் கைமலர்போல அறிவினின்றும் நழுவிவிட மாதலால் அப்படிப்பட்ட ஞானிகளையே விஷயமாக நோக்கி ஞானிகளுக்குத் தமது வர்க்குச் சரமதர்மங்களில்லை என்று சொல்லப்பட்டது. ஆகாரம் சிஷ்யோபதேசம் முதலிய உலக வியவகாரங்களோடும் கூடிய வர்களாய்ப்பரம்பொருளை யனுபவித்துக் கொண்டிருக்கும் ஜீவன்முத்தர்களுக்குத் தம்மைப்பார்த்து மற்றவர் கெடாவண்ணம் தமது வர்க்குச் சரமதர்மங்களையும் அதுவுத்திக்க இயலுமாதலால் அவர்களை விஷயமாய்க்கொண்டு ஞானிகளுக்கும் வர்க்குச் சரமதர்மங்களுண்டு எனும் வாக்கியம் பிரவர்த்தித்தது. இங்கனம் இவ்விருவகை வாக்கியங்களுக்கும் விஷயம் வேறாக விருக்கின்றமையால் ஒன்றிற் கொண்டு சிறிதும் முறணாக தென்றறியத் தக்கது.

நமது சாஸ்திரங்களில் முன்னுக்குப் பின் விரோதமாகக் காணப்படும் விஷயங்களெல்லாம் இங்குகாட்டியபடி காலபேதம், அதிகாரிபேதம், அவஸ்தாபேதம், விஷயபேதம் எனும் இந்நான்கினில் யாதானும் ஒன்றைத் தழுவியேயிருக்குமாதலால் பிரகிருத்தலில் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட பூர்வவினை, புருஷயத்தினம் என்பதைப்பற்றி ஒன்றிற்கொன்று விரோதமாகக் காணப்படும் வாக்கியங்களும் இந்நான்கினில் எந்த வகையிலாவது சேர்ந்திருக்க வேண்டுமென்பது நிச்சயம். இங்கு காலபேதம் கொள்ளக் கூடாதோ எனின் கூடாதென்க. அதுவுத்திக்கக் கூடிய கர்மங்கள் காலவேற்றுமைக்குத் தக்கபடி மாறுபடுமெயன்றி அறிந்துகொள்ள வேண்டியதாகிய உண்மை காலபேதத்தால் சிறிதும் மாறுபாட்டைகின்றதில்லை என்பது நிச்சயம். இனி அதிகாரிபேதமும் இங்கு பொருந்தாது. ருக்வேதம்சொல்லியபடி அவ்வேதத்தினரும் யஜுர்வேதம்சொல்

லியபடி அதனைச் சேர்ந்தவரும் அனுஷ்டிக்க வேண்டுமெனும் இடத்திற்போல இவ்விடத்திலும் அதிகாரிபேதத்தைக் கொள்வோமென்பதற்குமிடமில்லை. அதிகாரிகளுக்குத் தக்கபடி அதுஷ்டானம் மட்டும்மாறுமேயன்றி உண்மையென்பது எத்தேசத்திலும் எக்காலத்திலும் எவ்வதிகாரிக்கும் ஒன்றாகவேயிருக்கும். ஆகையால் உண்மையைப் போதிக்க வந்த இவ்வாக்கியங்களில் அதிகாரிபேதம் சிறிதும் ஒவ்வாது. மனஸுக்கு ஜாக்கிரத் ஸுஷூப்தியென இரண்டவஸ்தைகளிருக்கின்றமையால் அதற்குத் தக்கபடி ஸ்தானபேதமேற்பட நியாயமிருக்கின்றது. இவ்விடத்தில் அவ்வாறு அவஸ்தா பேதத்திற்கு இடமில்லாமையால் அதனையும் கொள்ள இயலவில்லை. இங்ஙனம் காலபேதம், அதிகாரிபேதம், அவஸ்தாபேதம் எனும் இம்மூன்றினில் ஒன்றும் இங்கு பொருந்தாமையால் விஷயபேதத்தைக் கொண்டே இவ்வாக்கியங்கள் பிரவர்த்தித்திருக்கின்றன என்று அறியப்படுகின்றது.

அதாவது “பூர்வவினையின்படி எந்த ஸமயத்தில் எதுவருமோ அந்த ஸமயத்தில் அது வந்தேதிரும். எவ்விதமாகிய யத்தினத்தைச் செய்தாலும் அதனை மீறமுடியாது” என்றது பூர்வ கர்மத்தின்படி இன்ப துன்பங்களை மாத்திரம் கொடுப்பதற்குப் பிரவர்த்தித்த தாயுள்ள பிராரப்த கர்மாவையே விஷயமாகக் கொண்டு நிகழ்ந்த வாக்கியமென்றும், “ஸகலத்தையும் கர்மா கர்மா எனச் சொல்லிக்கொண்டு சோம்பேறியாய் மோசம் போகாதே, சாஸ்திரவியிறிந்து அவ்வழி நடந்துகொள்” என்றது ஜீவர்களை எப்போதும் எதனையானும் ஸங்கற்பித்துக்கொண்டே யிருக்கச்செய்வதாகிய வாஸனையெனும் அப்பியாஸ ஸம்ஸ்காரத்தை புருஷயத் தினத்தினால் வென்று விடக்கூடுமாதலின் அப்படிப்பட்ட வாஸனையையே விஷயமாக நோக்கி வந்த வாக்கியமென்றும், இங்ஙனம் இரண்டுவகை வாக்கியங்களுக்கும் விஷயம் வேறுகவே இருந்தலின் பிரகிருதத்தில் விஷய பேதமே யுள்ள தென்பது நிர்ணயம்.

இங்கிது ஸங்கிரஹ மாயறிக. ஒவ்வொரு ஜீவனின் உள்ளத்தில் கர்ம, வாஸனே, என்று இரண்டு ஸம்ஸ்காரங்கள் இருக்கின்றன. கர்மாவாவது இத்தற்கு முன்னெடுத்த மனுஷ்ய ஜன்மத்தில் எவ்வளவோ நல்வினை தீவினைகளைச் செய்திருக்கக்கூடுமன்றே; அவை செய்யும்போதே பதிவு ரூபமாய் உள்ளத்தினில் பதிந்து அடங்கி யிருக்கின்றன. அங்ஙனம் அடங்கியிருந்து மறுஜன்மங்களில் தத்தம் பயனாகிய இன்ப துன்பங்களைத் தருகின்றன. அங்ஙனம் இன்ப துன்பங்களை மாத்திரம் தருவனவே கர்மங்களென்னப் படுகின்றன. அவ்வின்பதுன்பங்கள் எக்காலத்தில் எவை யெவை வருவனவோ அவையவை அக்காலத்தில் தன் செயல் மூலமாகவோ அல்லது பிறன் செயல் மூலமாகவோ அல்லது தைவீகமாகவோ ஜீவர்களால் அனுபவிக்கும் படியாகும். ஆனால் ஜீவர்களின் செய்கைக்குக்காரணம் கர்மாவாகாது. மற்றையாதெனின் வாஸனையென்பதேயாம், வாஸனையாவது, யாதானும் ஓர் காரியத்தைப் பலமுறைச் செய்தால் மீண்டும் அப்படிப்பட்ட காரியத்தையே செய்து கொண்டிருக்க வேண்டுமெனத் தோன்றச் செய்வதாகிய அப்பியாஸ ஸம்ஸ்காரமேயாம்.

இந்த அப்பியாஸ ஸம்ஸ்காரமே வலவட்புஜோ, பூக்ஷுதிஃ, ஹாவஃ ஹாவநா, வாஸநா, முதலிய சொற்களால் வேதாந்த சாஸ்திரங்களில் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன. இதனை துவிடிபாகுடேணீஸுபநா ருமெதெ வலவட்புஜோவா “பரலோகம் செல்லும் ஜீவனை வித்தியா கர்மங்களும் பூர்வ ப்ரக்ஞையும் பற்றிக்கொண்டுகூடச் செல்லுகின்றன. (ப்ருஹதார.6—4.)

என்பது முதலிய ச்ருதிகளாலும் இந்த ச்ருதிக்கு உபபூர்வமணமாக வந்த

“விடிபாகுடேணீஸுபநா வாஸநா ஹிஸுஸாபுதஃ”

வித்தியா கர்மங்களோடும் வாஸனைகளோடும் கூடியவனுய் பரலோகம் செல்லுகின்றான்.

எனும் சிவகீதாதி வாக்கியங்களாலும் நிச்சயித்துக்கொள்க. இந்த வாஸனையே ஜீவர்களை எதனை யானும் ஸங்கற்பித்துக் கொண்டே இருக்கச் செய்கின்றது. ஸங்கற்பத்தால் காம (விருப்ப) மும் காமத்தால் செய்கையும் நிகழுகின்றது. வாஸனையானது இங்ஙனம் நேரில் ஸங்கற்பத்திற்கும் பரம்பரையாய்ச் செய்கைக்கும் ஹேதுவாகின்றது. வாஸனா வசமாக நல்வினை தீவினைகளில் செல்லும்போது *காகதாளீய நியாயமாகவே பூர்வகர்மா பயன்பட்டுப் பாரபந்தமாக வந்த இன்ப துன்பத்தைத் தருகின்றது. இப்போது செய்யும் கர்மவினாஸ் அவ்வின்ப துன்பம் வருகின்றதென்பதில்லை. கர்மா வேறு? வாஸனை வேறு? வாஸனையாலேற்படுவது ஸங்கற்பம் காமம் முதலியவை; கர்மவினாஸ் வருவது இன்பதுன்பம்; இவ்விதம் விவேகித்தறிந்து கொண்டால் சாஸ்திர வாக்கியங்களில் விரோதம் சிறிதுமில்லை யென்பது நன்றாய் விளங்கும்.

சங்கை; காமாவக் கந்நியமாய் வாஸனை யெனும் ஒன்றை ஏன் ஒத்துக் கொள்ள வேண்டும்? கர்மாவே இன்ப துன்பங்களைத் தருவது போல அவ்வின்ப துன்பத்திற்கு ஏதுவாய்க் காணப்படும் செய்கைகளிலும் ஏவி விடுகின்ற தென்பது கூடாதே? எனின் இது உசிதமல்ல. நல்வினை தீவினைகளில் ஏவிக்கொண்டே கர்மாவே இன்ப துன்பங்களையும் தருகின்றதெனின், புண்ய கர்மவினாலேயே இன்பமும் பாவத்தினாலேயே துன்பமும் வருகின்ற தென்பது போல புண்ணிய கர்மவினாஸ் புண்ணிய காரியங்களிலேயே ஸங்கற்ப காமாதிக ஞண்டாக வேண்டுமென்றும், அவ்வாதே பாபகர்மத்தினால் கெட்ட காரியங்களிலேயே பிரவிருத்தி யேற்பட வேண்டுமென்றும் கொள்ள வேண்டியதாகின்றது. அப்படியானால் சுகமனுபவிக்கின்றவர்களெல்லோரும் நல்ல காரியத்திலேயே சென்று கொண்டிருக்க வேண்டுமென்றும், துன்ப மனுபவிக்கின்றவர்கள் கெட்ட காரியத்திலேயே சென்று கொண்டிருக்க வேண்டிய தென்றும் ஏற்படும். ஆனால் உலகில் இந்த நியமம் காணப்படவில்லை. நல்ல காரியங்களையே செ

*காகதாளீயம் “காக்கை ஓர் பனைமரத்தடியில் போய் தற்செயலாயுட்கார அத்தருணம் அம்மரத்திலிருந்து கனி கீழ்வீழ்ந்து உடைய அதனை அக்காகம் புதிக்க நிகழ்ந்தது போன்றதாம்” என்பது இதனாலறிக.

ய்துகொண்டு துன்பத்தையே அனுபவிக்கின்றதையும், கெட்ட காரியங்களையே செய்து கொண்டு இன்பத்தையே அனுபவிக்கின்றதையும் காண்கின்றோமன்றோ; ஆதலால் ஸங்கற்ப முதலிய செய்கைகளைச் செய்விப்பதொன்றும் இன்ப துன்பங்களைத் தருவது மற்றொன்றுமாக இருக்க வேண்டுமென்று நிர்ணயிக்கப் படுகின்றது. ஆனது பற்றியே கர்மாவிலும் வாஸனை வேறு என்று கொள்ள வேண்டியதாகின்றது.

இனி இங்கு மற்றோர் சங்கை. கர்மா, வாஸனை, என வேற்றுமைப் படுத்திப் பிரித்துச் சொல்லப்பட்ட இவ்விரண்டும் எதனால் வந்த தென்பதைக் கவனிப்போமாயின் இத்தற்கு முன்னெடுத்த ஜன்மங்களில் செய்த செய்கையினாலேயே என்பது விளங்குகின்ற தன்றோ? இங்ஙனம் இரண்டிற்கும் காரணம் ஒன்றாகவே யிருக்கின்றமையால் இவ்விரண்டு காரியங்களையும் (கர்ம வாஸனைகளிரண்டையும்) ஒன்றே எனக்கொள்ளலாமே. உசிதம் இங்ஙனம் மிருக்க கர்மா வேறு வாஸனை வேறு என இரண்டையும் தனித் தனிப் பொருளாய்ச் சொல்லுவதேன் என்பதாம். இச்சங்கை அவிவேகத் தாலேயே நிகழுவதாம், அதெப்படி எனின், பூர்வ ஜன்மத்திய செய்கைகளே கர்ம, வாஸனை, இவ்விரண்டிற்கும் ஹேதுவாய் இருக்கினும் அச்செய்கைகளால் வருவது இரண்டு விதமாய்ப் பிரிவடைகின்றமையால் அவைகளை நாம் இரண்டாகவே விவேகித்து கொள்ள வேண்டும். உதாரணமாக, சுருட்டிக் குடித்தல் புகையிலை போடுதல் முதலிய செய்கைகளால் கபால வறகூழ் முதலிய வியாதி யொன்றும், மீண்டும் அவைகளை உபயோகிக்க வேண்டுமெனும் அப்பியாஸப் பற்று மற்றொன்றுமாக இங்ஙனம் இரண்டு விதமான விசேஷ மேற்படுவதுபோல, நல்வினை தீவினைகளைச் செய்தலால் ஏற்படும் விசேஷமும் இரண்டு விதமாய்ப் பிரிக்கின்றது. அதாவது ஜன்மாந்தரத்தில் அனுபவிக்க வேண்டிய இன்பதான் பங்களுக்கு மாத்திரம் ஏதுவாகும் கர்மா ஒன்றும், மீண்டும் அதே காரியங்களில்துண்டி விடுவதாகிய அப்பியாஸ ஸம்ஸ்காரம் மற்றொன்றுமாமென்க. ஓர் காரியத்தை ஓர் தடவை செய்தாலும் அது ஓர் கர்மாவாய்விடும். ஒரே காரியத்தைப் பல முறை செய்தாலொழிய வாஸனை ஏற்படாது. கர்மாவினால் வரும் இன்பதன்பங்களை அனுபவித்தே தீரவேண்டும். வாஸனையால் வரும் ஸங்கற்பத்தை விவேகத்தால்வென்று விடலாம். கர்மா மிகவும் பலமுடையது. வாஸனை அற்பமே. இங்ஙனம் இவ்விரண்டிற்கும் மிகவும் வித்தியாஸமிருக்கின்றது. ஆதலால் இவ்விரண்டையும் ஒன்றாகக்கொள்ள இயலவில்லை. ஆனது பற்றியே கர்மாவேறு வாஸனாவேறு என்று சொல்லப்பட்டது.

வாஸனையே ஸங்கற்பம் முதலியவைகளின் மூலமாகச் செய்கைக்கு ஏதுவாகின்றதென்று சொல்லப்பட்டதே; அதெவ்விதம் எனின் அஃதறிக்க. உதாரணமாக, அழகியமங்கை, ஆபரணம், விலையுயர்ந்தவஸ்திரம், ருசியாகியகனிமுதலிய பொருள்கள் தற்செயலா யெதிர்ப்படும்போது எதிரிலுள்ளதை யெல்லாம் பார்க்குமியல்பினால் நேத்திரம் அவைகளை நோக்கவே அசுபவாஸனையேவிசேஷமாகியுள்ளவனாயின் “இவை யெவ்வளவு அழகாயிருக்கின்றன” வென அவைகளின் சிறப்பை ஸங்கற்பிப்பான். அந்த ஸங்கற்பத்திற்குச் சற்று நேரம்

என்பது முதலிய சுலோகங்களால் யோக வாஸிஷ்டம் முதலிய தூல்களில் உபதேசிக்கப் பட்டிருக்கின்றது.

சுப வாஸனையின்படி நடந்தாலும் அல்லது அசுப வாஸனையின்படி நடந்தாலும் இப்போது வரும் இன்ப துன்பம் வந்தே தீரும். அது மாவறுதில்லை. ஏனெனின் இந்தச் சரீரம் காப்பதில் உற்பத்தியாகும் போதே “இச்சரீரத்தினால் இந்த இந்த ஸமயத்தில் இந்த இந்த இன்ப துன்பங்களை அனுபவிக்க வேண்டும்” என இவனது பூர்வகர்மங்களுக்குத் தக்கபடி ஈசனால் ஆளுகைசெய்யப் பட்டு விட்டது. அவ்வீசாக்களையை மீறி நடக்க விராலுமியலாது. ஈசாக்களை மிக்க பலமுடையது. ஆதலால் அற்பயோக்கியதையுடைய பசுக்களாகிய இச்சீவர்களால் அதன்படி எப்போது எவ்விதமான இன்பதுன்பம் வருமோ அப்போது அதற்குட்பட்டே நடக்கவேண்டும்; இவ்வாறு கல்லதைச் செய்தாலும் கெடுதியைச் செய்யினும் இப்போது வரும் பயன் ஒன்றே எனின் எதைச் செய்வது நலம் என்று யோசிக்கவேண்டும். ஒன்றும் செய்யாமல் ஒருவனும் ஓர் சுண்ணமும் இருக்க இயலாது. குரங்குக்குப்போல எப்போதும் யாதானும் ஓர் சேஷ்டை இருந்துகொண்டேயிருக்கும்.

நஹி சுறுஷ் சுண்ணமே பிஹு திஷ் சுஷ் சுஷ் |

சுபாபுதெஹு யஸிஷ் வஸுஷ் ப்ருக்யதிஷெ மஹுஷெ ||

ஒருவனும் ஓர்சுண்ணமும் ஒன்றும் செய்யாமல் சும்மா இருக்க மாட்டான். எல்லோரும் பிரகிருதியால் வரும் குணங்களால் அவசமாக எதனையேனும் செய்து கொண்டேயிருக்கின்றனர்.

எனப்பகவானால் அர்ச்சுனனுக்கு இங்ஙனம் உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இங்ஙனமிருத்தலால் மனிதர் எதனைச் செய்வது நலம் என யோஜிப்போமாயின் சுபவாஸனையின்படியே நடக்க வேண்டுமென்று அறியப்படுகின்றது. அசுபவாஸனையின் வழி நடந்து தீமையைச் செய்தால் இச்செய்கையே பாவமாய் முடிந்து மறுமையில் துன்பத்திற்கே ஏதுவாகும். சுபவாஸனையின்படி நடப்பதோ எனின் அதுவே புண்ணியமாய்வந்து மருமையில் இன்பத்தையேதரும். ஆதலால் மனிதர் அசுபவாஸனையின்படி நடக்கக்கூடாதென்பதே விவேகம்.

சுபவாஸனையின்படியே நடக்கும் போது, ஒரோர்ஸமயம் ஏற்கனவேசித்தத்தில் பதிந்துள்ள அசுபவாஸனைகள் பல ஒருங்கு சேர்ந்து கெட்டகாரியங்களில் மிக்கப் பலமாக ஏவுவது முண்டு. தீரர் அதற்குச் சிறிதும் சலியாமல் திடவிவேகத்தால் அவைகளைத் தகைந்து வென்றுபோடுவார். சொற்பகாலம் சுருட்டு, கன், கஞ்சா, முதலியவைகளை அப்பியவசித்தவன் பின்னர் அவைகளைத் தூரப்பியாமெனக் கண்டு இனி இவ்வப்பியாஸம் கூடாதென்று உறுதிக்கொண்டு அவைகளை நிறுத்தி யிருக்கினும் ஒரோர்ஸமயம் முன்போலவே அவைகளில் சபலமுண்டாகின்றது. அது பூர்வம் செய்த அப்பியாஸத்தினால் ஏற்பட்டுள்ள வாஸனையினாலேயே உன்றோ. அற்பகால அப்பியாஸத்திற்கே இவ்வளவு பலமாக வாஸனையேற்படு மெனின், அனந்தகோடி ஜம்ங்களில் அழ

கியமங்கையை விரும்புதலும், ஆடையாபரணங்களில் மயங்குவதும், ருசியாகிய பதார்த்தங்களை உண்பதும் இவைபோன்ற காரியங்கள் அப்பியாஸத்தில் ஏற்பட்டிருக்கு மாதலின் அதற்குத் தக்கபடி வாஸனை மனவியினில் எவ்வளவு திடமாய் ஊன்றி யிருக்கக் கூடும் ? அப்படிப்பட்ட வாஸனைகள் அசுப காரியங்களில் எவம்போது மனிதருக்கு அவைகளை நிக்ரஹிப்பது அஸாத்திய மென்றே தோன்றும். ஆனால் அது தவறேயாம். அதற்குத்தக்கபடி மிகவும் திடமாகிய முயற்சியால் அவைகளை வென்று போடலாம் என்பது நிச்சயம். இது வரையிலும் வாஸனையைப் பற்றி விஸ்தரிக்கப்பட்டது.

கர்மாவாவது, இதற்குமுன் எடுத்திருந்த அளவுற்ற ஜன்மங்களில் மனுஷ்ய ஜன்மங்களும் எவ்வளவோ ஏற்பட்டிருக்கக் கூடுமன்றோ. மனுஷ்ய ஜன்மங்களில் செய்யப்பட்ட நல்லகாரியங்களும் கெட்டகாரியங்களும் அப்போதைக் கப்போது மனவியினில் மிக்க துட்பமாகப் பதிந்து போகின்றன. அவை ஸ்வர்க் கத்திலாவது நரகத்திலாவது மனுஷ்யப் பிறவியிலாவது, காலாந்தரத்தில் தத்தம் பயனுன இன்பதன் பங்களைக் கொடுக்கின்றன. அவ்விதம் இன்பதன் பங்களைத் தரும் மனவியினிலுள்ள பதிவே கர்மா என்பதாம். இனி மனுஷ்ய ஜன்மத்தில் செய்யப்படும் செய்கைகளை கர்மாக்களாய் ஏற்படுவது போல பசுபகூழியாதி ஜன்மங்களில் செய்யப்படும் செய்கைகளும் கர்மாக்களாகின்றன என்பது கூடாதோ எனின் கூடாதென்க. ஏனெனின், செய்கை மாத்திரத்தினாலேயே கர்மா ஏற்படும் என்பதல்ல. மற்று யாதெனின் இது புண்ணியம் இது பாபம் எனப் புண்ணிய பாபங்களில் பகுத்தறிவுள்ளவர் செய்யும் செய்கைகளை கர்மாக்களாகும் என்பதே சாஸ்திரங்களின் மர்மம்.

இவ்விதம் புண்ணி யபாபங்களின் பகுத்தறிவோடு கர்த்திருத்துவாதிபாவனைகளுடன் செய்யப் பட்டுள்ள நல்ல காரியங்களும் கெட்டகாரியங்களும் செய்யப்படும்போதே அறிவியினில் பதிவு ரூபமாகுந் தன்மையைப் பெற்றுக் காலாந்தரத்தில் கர்மாக்களாய் வந்து இன்ப தன் பங்களுக்கு ஏதுவாகின்றன. இக்கருமங்கள் பிராரப்தம், ஸஞ்சிதம், ஆகாமி என மூல்வகைப்படும். 'அதெப்படியெனின்' இதற்குமுன் எடுத்திருந்த மனுஷ்யஜன்மத்தில் லக்ஷம் கர்மா செய்திருந்ததாக வைத்துக்கொள்வோம். அவைகளில் ஓர் கொடும் பாபகர்மம் பக்குவப்பட்டுப் பலகோடி நரகயாதனையை யளித்தது. அதன் பிறகு மற்றோர் கர்மா பரிபக்குவப்பட்டு கிருமி கீடாதி பலஜன்மங்களைத் தந்தது. அதன் பிறகு மற்றோர்கர்மா பக்குவப்பட்டு பசுவாதி ஜன்மாவைத் தந்தது. இங்ஙனம் மூன்று கர்மங்களின் பயனை அனுபவிக்கவே நான்காவது ஓர் பெரும் புண்ணிய கர்மா பக்குவப்பட்டு வந்து அரியதாகிய இம்மனிதப் பிறவியைத் தந்தது. இங்ஙனம் மனிதப்பிறவியை மாத்திரம் தந்து அதனோடு அக்கருமம் முடிந்து போகவில்லை. இந்த தேஹம் எவ்வளவு சுவாஸம் விடவேண்டியதென ஈசர்க்குளியின்படி நியதமாயுள்ள சுவாஸத்தையும் தந்து, இத்தேஹம் தோன்றியது முதல் மரிக்கும் வரையிலுள்ள காலத்தில் எந்தெந்தஸமயத்தில் எந்தெந்தஇன்பதன் பங்களை அனுபவிக்கவேண்டுமென நியதமாகிய இன்பதன்ப போகத்திற்கும் ஏதுவா

என மஹா பாரதம் ஆரண்ய பர்வாவில் சொல்லப் பட்டுள்ளது. ப்ராரப்த கர்மத்தின்படி ஸுகமாவது துக்கமாவது வர்த்தயாரா யிருக்கும்போது மனிதன் வாஸனா வசமாய் யாதானும் ஓர் காரியத்தைச் செய்யக்கூடும். அப்படிச் செய்யவே ப்ராரப்த கர்மயத்தமாய் வருவது வந்து விடுகின்றது. உண்மை இவ்வித மாதலால் இப்போது வரும் இன்ப துன்பத்திற்கு ப்ராரப்த கர்மமே முக்கிய ஹேதுவா யிருக்கின்றது. இப்போது செய்யும் செய்கை நிமித்தம் போலக் காணப்படுகின்றது. இங்ஙனம் அறிய வேண்டிய தாயிருக்க மனிதர் அவிலே கத்தால் இவ்வா றறியாமல் இப்போது நிகழும் சுகதுக்கங்களெல்லாம் இப்போது செய்யும் காரியங்களின் பயன் என்றே எண்ணுகின்றனர். இப்போது செய் யப்படும் செய்கைகளே ஏது எனக்கொண்டோமானால் உலகில் நல்லகாரியங் களைச் செய்வோரெல்லோருக்கும் ஸுகழும் கெட்டகாரியங்களைச் செய்வோர்

கனெல்லோருக்கும் துக்கமுமே வரவேண்டுமென்றேற் படுகின்றது. ஆனால் உலகில் அப்படிப்பட்ட நியமத்தைக் காணோமே? நல்லகாரியங்களைச் செய்துகொண்டு துக்கத்தை அனுபவித்தலையும் கெட்ட காரியங்களைச் செய்து கொண்டு சுகத்தை அனுபவித்தலையும் காண்கின்றோமன்றோ. இதற்குக் கதிசொல்லவழியில் லாமற் போகின்றது. ஆதலால் இப்போது வரும் இன்பபுதுன்பம் பூர்வகர்மப் பயனே என்றும், இப்போது செய்யும் புண்ணிய பாபங்களுக்கு ஜன்மாதிரித் தில் பயன் என்றும் அறிந்து கொள்ளவேண்டியது.

சங்கை? ப்ராப்த கர்மாயத்தமாகவே இன்பபுதுன்பம் வருமென்று சொல்லப் பட்டதே. இன்ப புதுன்பமாவது மானவிகமாகிய விருத்தியேயன்றோ. ப்ராரப் தாயத்தமாகவருவது இப்படிப்பட்ட மானவிகமாகவேயுள்ள விருத்திமாத்திரமா? அவ்விருத்திக்கு ஸாதனங்களாகிய செல்வம் வியாதி, தாரித்திரியம், முதலியவைகளும் கூட ப்ராரப்தாயத்தமாகவே வருவனவா? செல்வம் வியாதி தாரித்திரியம் முதலியவைகளுக்கு ஏதுவாய்க் காணப்படும் வியாபாரம், உத்தியாகம், கெட்ட நடத்தை, வ்ருதோப வாஸதானதர்மங்கள் முதலியவைகளும் கூட ப்ராரப்தாயத்தமாகவே வருவனவா? எனின் கூறுவாம்.

இன்பபுதுன்பத்திற்கு நேரில் ஸாதனமான செல்வம், வியாதி, தாரித்திரியம், முதலியவைகள் மாத்திரமே ப்ராரப்தாயத்தமாக வருவன. அவைகளுக்கும் ஸாதனங்களான, வியாபாரம், துர்மார்க்கம், வ்ருதோபவாஸதான தர்மங்கள் முதலியனவும் ப்ராரப்த கர்மாயத்தமாய் வருவன என்பது தவறேயாம். அவைகளையும் ப்ராரப்தாயத்தமாக வருவன என்போமானால், இத்தகைய வியாபாரம் கூடாது, துர்மார்க்கம் செய்யாதே, வ்ருதோப வாஸதான தர்மங்களைச் செய், என்பது முதலிய விதிவிலக்குகள் வீணென்றேமுடியும். ஏனெனின் ப்ராரப்தாயத்தமாக வருவதைத் தடுக்க வொராலுமியலாதென சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றமையால் அதே சாஸ்திரங்களில் துர்மார்க்கம் முதலியவை கூடாது வ்ருதோபவாஸதான தர்மங்களைச் செய், என்று சொல்லியிருக்கின்றமையால், துர்மார்க்க, வ்ருதோப வாஸதிகளை மனிதர் தம்மிச்சையால் செய்யவும் தவிர்க்கவும் கூடும் என்றறியப் படுகின்றது. தம்மிச்சையால் செய்யப்படுவதும் தவிர்க்கப் படுவதுமாகிய செய்கைகனெல்லாம் வாஸனையாலேயே வருவனவன்றி ப்ராரப்தத்தாலல்ல என்பதே சாஸ்திரங்களின் நிர்ணயம் என்று முன்னரே சொல்லப் பட்டது.

பூர்வம் தேஹத்தால் செய்யப்பட்ட பாப புண்ணியங்கள் பின்வரும் ஜன்மத்தில்தேக மூலமாகவே பயன் பட்டு துக்க சுகங்களைத்தரும். இந்திரியங்களால் செய்யப்பட்ட கர்மங்கள் இந்திரிய மூலமாகவும், மனோ மாத்திரத்தினால் செய்யப்பட்ட கருமங்கள் மனோ விருத்தி மாத்திரத்தினாலும் ஸ்வபஞ்சிகளில் இன்ப புதுன்பங்களைத் தரும். உதாரணமாக ஒருவன் இன்றிரவில் சரீரத்தில் வ்ரணம் (காயம்) ஏற்பட்டு அதன் மூலமாய்த் துன்பமனுபவிக்க வேண்டுமென்பதும்பட்டில் ப்ராரப்தகர்மாயத்தமே சவிர, துன்மார்க்கம் செய்ததனாலேயே அந்த வ்ரண மேற்பட வேண்டுமென்றாவது, அல்லது ஸம்மார்க்கத்தில் சென்றே அங்கனமாக வேண்டுமென்றாவது அவனது கர்மாவிலால் விதிக்கப்பட்டிருக்கு

மென்பதல்ல. ரக்தக்காயம் ஏற்பட்டுத் துன்புறவேண்டுமென்பது மட்டுமே கர்ம நியதம். ஆனால் அது ஆலயாதிசுக்கு ஸ்வாமி தரிசனம் செய்யப் போவதில் நிகழ்ந்தாலும் நிகழலாம், அல்லது துர்மார்க்கம் செய்யப்போன இடத்தில் அசிகைச்சேதம் முதலிய சிசுக்களால் நிகழ்ந்தாலும் நிகழலாம், துர்மார்க்கம் செய்யப்போவதோ ஸத்காரியம் செய்யப் போவதோ இவை முதலியன அவரவர் வாஸனையாலேயேயாம் என்றறிக. வாக்கு மனக்காயங்களால் செய்த கர்மாவின் பயனை முறையே வாக்குமனக் காயங்களாலேயே அனுபவிக்க வேண்டும் என்பது மட்டில் பூர்வ கர்ம நியதம் என்பதையே நிர்ணயமாகக் காள்ள வேண்டும். இவ்வுண்மையானது மஹா பாரதம் சாந்திபர்வம் மனு ப்ருஹஸ்பதிஸாமகம்பரகரணம் முதலிய இடங்களில்

படிபுஷ்டிரொணகரொதிகுபு ஸரீரபாபு ஸுபுஷ்டிரொணகரொதிகுபு ||
 ஸரீரபெவாபதநஸுபுஷ்டிரொணகரொதிகுபு ||
 வாபாபதபுஷ்டிரொணகரொதிகுபு ||

புஷ்டிரொணகரொதிகுபு ஸுபுஷ்டிரொணகரொதிகுபு ||

சரீரத்தால் எக்கருமத்தைச் செய்கின்றனோ அதன் பயனைச் சரீரத்தாலேயே அனுபவிக்க வேண்டும். சரீரமே சுகத்திற்கும் துக்கத்திற்கும் ஆயதனமாம். வாக்கினால் எக்கருமத்தைச் செய்கின்றனோ அதன் பயனை வாக்கினாலேயே அனுபவிக்க வேண்டும். மனவினால் எக்கருமத்தைச் செய்கின்றனோ அதன் பயனை மனவிக் விஷயத்தாலேயே அனுபவிக்க வேண்டும்.

என்பது முதலிய வாக்கியங்களால் உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

ஒருவன் சுரோத்திரம் (காது) எனும் இந்திரியத்தினால் பூர்வ ஜன்மத்தினில் ஏதோ ஓர் புண்ணியம் செய்திருந்தான் என வைத்துக்கொள்வோம். அதன் பயன் இப்போது அவ்விந்திரிய மூலமாகவே அனுபவிக்கப் படும் சுகமாயிருக்கவேண்டும். அம்மட்டும் ப்ராரப்த கர்மமேயன்றி அது துர்மார்க்கப் பாட்டைக் கேட்டே ஏற்பட வேண்டும் என்றாவது, ஸதவாக்கியங்களை சிரவணம் செய்தேவரவேண்டுமென்றாவது நிர்ணயிக்கப்பட்டதல்ல. துர்மார்க்கப் பாட்டையோ ஸதவாக்கியங்களையோ சிரவணஞ் செய்தல் அவரவரது வாஸனையாலேயேயாம். இங்ஙனமே மற்ற இந்திரியங்களால் நிகழும் அனுபவத்திலும் ஊஹித்துக்கொள்க.

சங்கை, ப்ராரப்த கர்மா இந்ததேஹத்தையும், இதனால் ஜீவிக்கவேண்டிய காலத்தையும், அப்படியே வாழ்காளில் அனுபவிக்க வேண்டிய இன்ப துன்பங்களையும் தருகின்ற தென்று பூர்வம் சொல்லப் பட்ட தன்றோ? தேஹமே ப்ராரப்தம் என்று பெரியோர் சொல்லுகின்றனரே? அம்மட்டோடே விடாமல் அது தேஹம், ஆயுள், போகம் என மூவகையாய் பயன் படுகின்ற தென்று ஏன் சொல்ல வேண்டும்? அன்றியும் இம்மனித தேஹமானது ஓர் பெரும் புண்ணி

யத்தினால் வந்த தென்று சொல்லப் பட்டதே. அவ்வாறு புண்ணியத்தின் பயனாக வந்த இந்த தேசத்தினால் வாழ்நாட்களின் இடையில் துக்கங்களையும் அனுபவிக்கும்படி யாதல் உசிதமோ? புண்ணிய மயமாகிய தேஹம் தோன்றியது முதல் அழியும் வரையில் இன்பத்தையே அனுபவித்த லல்லவோ உசிதம். அப்படியிருக்க பாபப் பயனாகச் சொல்லப்பட்ட துன்பத்தையும் அனுபவிக்கக் காண்கின்றோமே? இதனை எப்படி யொவ்வவது எனின் இவ்வுண்மையறிக.

கர்மாவானது தேஹம், அது ஜீவிக்கும் ஆயுள், இன்ப துன்ப போகம், என மூவகையாய்ப் விபாகப் படுகின்ற தென்பதே உண்மை. இத்தேஹம் ஒரு பெரும் புண்ணியத்தினால் வந்த தென்பதும் உண்மையே. ஆனால் ஓர் பெரும் புண்ணியம் செய்யும் காலத்தி னிடையிலேயே பல அவாந்தரமான பாப புண்ணியங்களையும் செய்யக் காண்கின்றோம். உதாரணமாக? ஓர் பிரபு சிவாலய ஜீர் ணைத்தாரம் தடாகம், நந்த வனாதினை ஸ்தாபித்தல் முதலிய பெரும் புண்ணியத்தைச் செய்து கொண்டிருக்கும் காலத்திலேயே, பிறன் பொருளைக் கவர்தல், பிறன் பெண்மரோடு கூடுதல், கூலியாளர்களின் கூலியைப் பிடித்துக் கொள்ளுதல் முதலிய அவாந்தரமான பாபங்களையும், செய்யக் கூடுமன்றோ. அவ்வவாந்தர பாபங்கள் ஜன்மார்த்தரத்தில் ஓர் முக்கிய கர்மத்தின் பயனை அனுபவிக்கும் காலத்தி னிடையிலேயே தத்தம் பயனை துன்பத்தைத் தந்துவிடும். ஒரே ஓர் கர்மாவிலேயே இம்மனித ஜன்மம் வருகின்ற தென்று எண்ணக் கூடாது. ஏதோ முக்கிய கர்ம அவாந்தர கர்மங்களின் தொகுதியாலேயே வந்த தென்பதே உண்மை. இவ்விஷயத்தைப் பதஞ்சலி தர்சனம், (யோக ஸூத்ரத்தினில்.)

“ஸூத்ரேஷு தத்பாகொ ஜாத்யாபாஷொமாஸி”

“காரணமுள்ளவரை கர்மத்தின் விபாகமானது ஜன்ம ஆயுள், போகம் எனும் மூவகையாம்”

எனும் ஸூத்திரத்தின்பாஷ்ய வியாக்யாநங்களில் வியாஸர் வாசஸ்பதி மிரர் எனும் இவ்விரு பெரியோர்களால் மிக்க விஸ்தாரமாக விசாரித்து நிர்ணயிக்கப் பட்டிருக்கின்றது. முக்கிய கர்மத்தின் இடையில் அவாந்தர கர்மங்கள் பயன்படுகின்றமைபற்றியே மனிதர் வாழ்நாட்களில் இன்ப துன்பங்களை மாறி மாறி அனுபவிக்கக் காண்கின்றோம்.

சுபப்ராப்தம் பயன்படும்போது சுபவாஸனையே முனையவேண்டுமென்றவது அல்லது அசுபப்ராப்தம் வரும்போது அசுபவாஸனையே முனைய வேண்டுமென்பதாவது நியமமல்ல. ப்ராப்த கர்மா அசுபமாய் நேரும்போது வாஸனை சுபமாய் நேருவதுமுண்டு. அங்ஙனமே சுபப்ராப்தம் வரும்போது அசுபவாஸனை நேருவது முண்டு. ப்ராப்தம் வாஸனை இவ்விரண்டும் ஓர்வகையாய் சுபங்களாகவையாவது அசுபங்களாகவையாவது நேருவதுமுண்டு. கர்மகதி வாஸனாகதியிவ்விரண்டின் விசித்திரத் தன்மையை உள்ளபடி தெரிந்துகொண்டவன் ஈசனே. ஸத்தருவின் மொழியினாலும் சாஸ்திராராய்ச்சியினாலும் ஏதோ யான் தெரிந்து

கொண்டதைச் சுருக்கமாகத் திருஷ்டாந்த வாயிலாய்த் தெரிவிக்கலானேன். அதாவது ப்ராரப்த கர்மா அசுபமாகவும் வாஸனை சுபமாகவும் நேரும்போது அவ்வாஸனையின்படி நடப்பானாயின் வருதோபவாஸ தானதர்மாதிகளைச்செய்து வியாதாரித்திரியம் முதலியவைகளின் நிமித்தமாய்த் துன்புறலாகும். ப்ராரப்தம் சுபமும் வாஸனை அசுபமுமாக நேருமாயின் பிறன் பெண்டிரோடு கூடுதல், பிறன் பொருளைக் கவர்தல் முதலிய காரியங்களில் சென்று அந்த நிமித்தமாய் இன்பமனுபவிக்கலாகும். ப்ராரப்தம் வாஸனை இவ்விரண்டும் அசுபமாய் நேருமாயின் திருட்டு பிறன் பெண்டிரோடு கூடுதல் முதலிய கெட்ட காரியங்களில் சென்று மாணுமானி தண்டனைப் படுதல் பொருள் விரயப் படுதல் முதலியவைகளின் நிமித்தமாகத் துன்புறலாகும். ப்ராரப்தம், வாஸனை இவ்விரண்டும் சுபமாக ஒத்துக்கொண்டால் தீர்த்த யாத்திரை, திவ்ய ஸ்தல தரிசனம் முதலிய நல்ல காரியங்களைச் செய்யப்போய் அப்படிச் சென்றவிடத்தில் ராஜஸ்நேஹம், உத்திரோகம் முதலியவைகளின் நிமித்தமாய் இன்ப மனுபவிக்கலாகும். இங்ஙனம் உலகநடைகளைக் கொண்டு திருஷ்டாந்தங்களை ஊஹித்துக் கொள்ள வேண்டும்.

இவ்விதம் கர்மாவேறு வாஸனை வேறு என்பது வியத்தமாயிருக்க இதனை யறியாதவர்களாய் “நான் யாது செய்வேன்? எனது கர்மா என்னைக் கெட்ட காரியத்தில் ஏவுப்போது அதனை மீறிடக்க என்னா வியலுமா?” என்று சொல்லிக்கொண்டே கெட்ட காரியத்தைச் செய்துபோடும் பலரைத் தற்காலம் விசேஷமாய்க் காணலாம். லௌகிகர் மட்டு மிங்ஙனம் என்பதல்ல. தற்காலம் வேதாந்த சாஸ்திரம் படித்தவரெனக் கருதப்படும் சாஸ்திரிகளும் இத்திரி புணர்ச்சியைக் கொண்டே கெட்ட காரியஞ் செய்வதைக் காணலாம். ஸங்கற்ப காமாதிகள் ஸுகதுக்கம் ஆகிய இவையெல்லாம் ப்ராரப்த கர்மத்தாலேயே வருவன எனும் இப்பெரும் மோஹம் தற்காலம் மிகுதியாயிருத்தலுக்குக் காரணம், ஸரியான குருவினிடம் செல்லாமையும் கிரமப்படி வேதாந்த மோதாமை யுமேயாம். வாஸனையை அங்கீகரியாமல் வகலமும் ப்ராப்தகர்மத்தாலேயே வருகின்றதெனக் கொள்வோமாயின் நியாயஸ்தலம், சிறைச்சாலை, முதலியனவும் வேத சாஸ்திரங்களும் வீணென்றே ஏற்படும். ஏனெனின் மீற முடியாததாகிய ப்ராரப்த கர்மாவே கெட்ட காரியத்தில் ஏவுகின்றபடியால் அதன்படியே நடப்பவனாகிய இவன்பேரில் குற்றம் யாதுமில்லை யென்றே ஏற்படுமாதலால் குற்றம் செய்தவரைத் தண்டித்தல் முதலியது நியாயமாகாது. ஆதலால் நியாயஸ்தலம் சிறைச்சாலை முதலியது வேண்டியதில்லையன்றோ? அன்றியும் “மீற முடியாததாகிய ப்ராரப்த கர்மாவானது மோகூத்தை யளிப்பதா யேற்பட்டிருக்குமாயின் மனிதன் எப்படி யிருந்தாலும் அது வந்தே தீருமன்றோ. அப்படியாயின் வேதசாஸ்திரங்களால் யாதும் பயனில்லை என்றே ஏற்படும். ஆதலால் இப்படிப்பட்ட அநௌதித்தியங்களை யோஜித்தாலும் கெட்ட காரியங்களில் ஸங்கற்ப முதிப்பது ப்ராரப்தகர்மத்தா லென்பது சுத்தப்பிச்சென்று நான் னாய் விளங்கும்.

அன்றியும் நமது சாஸ்திரங்களில் எவ்விடத்திலும் கர்மாவையும் வாஸனையையும் வேறுபடுத்திச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதே யன்றி ஒரிடத்திலாவது ஒன்றுபடுத்திச் சொல்லவில்லை. அதாவது (ப்ருஹதாரண்ணியோபநிஷத்) (6-4)

“தா விஜ்ஞாக்ஷீ-ஷீ ஸ்விபாஸஸ்தெ வ-அ-வ-பு-ஜ்ஞா வ ”

பரலோகம் செல்லுகின்றவனாகிய அந்த ஜீவனை வித்தியா கர்மங்களும் பயன் கொடுப்பதற்கு நன்கு பற்றிக் கூடச் செல்லுகின்றன. பூர்வ ஜன்மங்களில் அப்பியஸிக்கப்பட்ட மாலை, சந்தனம், மங்கை முதலிய விஷயபேசகவாஸனையும் கூடச் செல்லுகின்றது

எனும் இச்சுருதியில் வித்தியாகர்மங்கள் கூடச் செல்லுகின்றன எனச் சொல்லப்பிறகு பூர்வப் பஞ்ஞா என்ற தனித்தசொல்லினால் வாஸனையே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றமையால் கர்மா வேறு, அதனிலும் வாஸனை வேறு என்பது நன்றும் அறியப்படுகின்றது. அன்றியும் இச்சுருதியின் வாக்கியத்திற்கே பொருள் வளக்கவந்து,

விஜ்ஞாக்ஷீ-ஸிபாபு-ஞா வாஸநாஸிஸு ஸாபு-தோ | •

பு-ஜ்ஞா-தா-நா ஸிபாபி-தா விஜ்ஞா-நா-ஞா-ப-ஸ-ப-த-தி ||

வித்தியா கர்மங்களோடும், வாஸனைகளோடும் கூடியவனும் ப்ராக்ஞாத்மாநீவ அடைந்து ஜீவன் வெளிப்படுகின்றான்.

என உத்தரத்தியை நிரூபிக்க வந்த சிவகீதா வசனத்தாலும் இங்குள்ள பூர்வப் பஞ்ஞா எனும் சொல்லுக்கு வாஸனை என்பதே பொருள் என்பது நன்கறியப்படுகின்றது. அன்றியும் பிரம்மஸூத்ரம் (க-அத்-க-பா) “ஸிந்நா-ர-ஹணாஸு ”

எனும் ஸூத்ரத்தினுரையில் ஆசிரியர் ஸ்ரீசுவரரும் இங்குள்ள பூர்வப் பஞ்ஞா எனும் சொல்லுக்கு வாஸனை யென்றே பொருள் படுத்தி இருக்கின்றனர். வாஸிஷ்டத்திலும்

“அவிவ்யொ வாஸநாஸிஸு ஸு-ஹ-ஸெ-வாஸு-ஹ-தெ |
சு-ஹ-ஸெ-வாஸு-ஹ-வாஸு-ப-ப-ஜி-ப-தி-ஸு-க-டு |

பு-க-ந-ஸ-ஹ-ஸெ-வ-ப-த-ஜெ-த-வ-ஜ-ஹ-வ-த-ா-ஸ-ப-ப-தி ||”

வாஸனையின் கூட்டம் சுபம் அசுபம் என இரு வகையாம். இனி அசுப வாஸனை உன்னைக்கெட்ட காரியத்தில் ஏவுப்போது அப்பூர்வ வாஸனை முயற்சி கொண்டு உன்னால் வெல்லத் தக்கது.

என்று கூறியுள்ளது. இவ்வாஸிஷ்ட வசனத்தாலும் வாஸனை சுபம், அசுபம் என இருவகையாயுள்ளதென்பதும் செய்கையில் ஏவுவது அதுவே என்பதும் கர்மாவிலும் அதுவேறு என்பதும் வியத்தமா யறியப்படுகின்றது.

அன்றியும் விவேககுடாமணி முதலிய நூல்களில்

புராணம் வயுவதாரம் வயுவிஷாம் ஹொமெந தஸுக்ஷபஃ
ஸஜீநீஜாநஹுதாஸநெந விஸுபிஷ்டாஹுஸிதாமாஜிநாபு||
ப்ராப்தம் மிக்கப்பிரபலமாம். ப்ரும்மவித்துகளும் அதனை அதுபவித்
தே தீரவேண்டும். ஸஞ்சிதம் ஆசாமி இவ்விரு கர்மங்களும் அப
ரோகந்ரானத்தினால் நசிக்கும்.

என ப்ராரப்தாயத்தமாய் வருவதை ஞானிகளும் புசித்தேதீரவேண்டுமென
நிர்ணயித்துஅதே பிரகாணத்தில்

வாஸநாபுஜிதோகாயபுஃ காயபுபுஷுஜா வாவஸநா |

வயபுதெஸவபுஷாபாஸஸஸாஸாரொந நிவதபுதெ ||

வாஸனையின் முனைதலால் செய்கையும் செய்கையின் மிகுதியால்
வாஸனையுமாக இங்ஙனம் இரண்டும் வளர்த்தோங்குகின்றன. அப்படி
யோங்குகின்றமையால் லீவருக்கு ஸம்ஸாரம் ஒங்குகின்றது. நிவிர
த்தி வருகின்றதில்லை.

“ஸாஸாரபத்யபவிஸிநெதபுதபுபுஷுஜாஹுஜிதோ”

“ஸம்ஸாரபத்தம் ஒழியவேண்டின் அவ்விரண்டையும் நன்கு தவறித்
துப் போடவேண்டும்”

என வாஸனையை ஒழித்தாலேயே ஸம்ஸாரபத்தம் நீங்கும் ஆதலின் வாஸ
னையும் அதனிலேற்படும் செய்கையும் ஆகிய இவ்விரண்டையும் கிரமமாக ஒழித்
துவிடவேண்டுமெனப் பிராப்தத்திலும் வாஸனையை வேறுபடுத்தியே சங்கரா
சாரியர் முதலிய பெரியோர்களால் உடதேசிக்கப் பட்டிருக்கின்றது.

தவிரவும் ப்ராஹ்மஸூத்ரம்

“வெஷஜிநெநபபுணெநஸாபெக்ஷகாதுதாஹிஷாபு
யதி||”

எனும் (2—1—34) ஸூத்திரபாஷ்யத்தினது உரையில் வாசஸ்பதி
மிகிராசிரியரும்

ஜநஜநபபுஷுஸாஹாநயபுபநா தபு |

தெநெநவாஹ்யாஸபொமெந தெநெவாஹ்யாஸதெநா||

ஜம்ஜம்மங்களாய் தானம் அத்திமபனம் தவம் முதலிய எந்தச் செயல்
அப்பியாஸத்தி லேற்பட்டிருக்கின்றதோ அவ்வப்பியாஸ டோகத்தி
னாலேயே மீண்டும் அப்படிப்பட்ட காரியங்களையே மனிதன் செய்ய
ஆரம்பிக்கின்றான்.

எனும் ஸ்ம்ருதிவாக்கியத்தைப் பிரமாணமாகக் காட்டி மனிதர் வாஸன
யெனும் அப்பியாஸஸம்ஸகாரத்தினாலேயே செய்கையில் பிரவர்த்திக்கின்ற
னர் என்பதை நன்றாய் நிரூபித்திருக்கின்றனர்.

வாஸனையும் ஸங்கற்ப காமாதிகளின் மூலமாகவே செய்கையில் ஏவும்.
ஆதலின் வாஸனையால் ஏற்படும் ஸங்கற்பத்திற் கிடங்கொடுக்கினும் அந்த ஸங்

கற்பத்தாலேற்படும் காமக்குரோதங்களுக்கு மாத்திரம் இடங்கொடாமல் மனிதர் மனனை நிக்ரஹித்துவிட்டால் வாஸனையால் ஏற்பட்ட ஸங்கற்பமும் பயனற்ற தாய்விடும். ஆதலால் காமக்குரோதங்களை நிக்ரஹித்து விடுதலும் வாஸனையை நிக்ரஹித்துப் போடுதலேயாகின்றது. இவ்வுண்மையே

சுயக்ஷே நபுர்புருஷோ வாக்ஷுரதிவ்ருஷஃ |

அஸிது நபிவாக்ஷுரப வாக்ஷிவநிபொஜிதஃ ||

ஒ கிருஷ்ணபகவானே தனக்கு இச்சையிராமலிருக்கும்போதே மனிதன் பாபத்தைச் செய்யும்படியாகின்றதே அது எதன் எவுதவினால் ஏற்படுவது?

என வினவிய அர்ச்சுனனுக்கு

கூர்வணஷ்டௌ ராயவணஷ்டௌ ருஜோமணஸஃ ||

உஹாஸுமொ உஹாவாஸா விஷ்ணுந் லிஹ வெவரிண ||

ரஜாகுணத்தினால் ஏற்படுவதாகிய காமமும் குரோதமுமே. பெரும் போசனமுடையதும் பெரும்பாபமுடையதுமாகிய இதனையே சத்தூரு என அறிந்துகொள்.

எனப் பகவானால், வாஸனையாலேற்படும் காமக்குரோதங்களை பிரவர்த்தகங்களென உபதேசிக்கப்பட்டிருத்தலும் காண்க.

இங்ஙனம் ப்ராசீன தூல்களில் கர்மா வேறு வாஸனாவேறு, கர்மாவினால் வருவது இன்ப துன்ப போக மாத்திரமே, வாஸனையால் வருவன ஸங்கற்ப காமக்குரோதாதிகள் என ஸ்பஷ்டமாக நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஆயினும் வேதாந்த தூல்களில் இவ்விஷயம் மிக்க விஸ்தாரமாய் சொல்லப்படாமல் ஸங்கிரஹமாகவே சொல்லப்பட்டிருத்தலுக்குக் காரணம் யாதெனின், வேளையோகம், நியாயம் முதலிய தரிசனங்களில் இவ்விஷயம் விஸ்தாரமாகவே சொல்லப்பட்டிருக்கிறதென்பது கொண்டே என்றறிக. மற்ற தரிசனங்களில் சொல்லியிருத்தலால் வேதாந்தப் பிரகரணங்களில் ஸங்கிரஹமாய்ச் சொல்லவேண்டுமென்பது என்ன நியமம் எனின், மற்ற தரிசனங்களைக்கற்ற பின்னரே வேதாந்தம் கற்கவேண்டுமென்பது வேதாந்தமோதும்முறை. பூர்வ காலங்களில் அம்முறையின்படியே வேதாந்தமோதப்பட்டு வந்தது. ஆதலால் வேதாந்தமோதுதற்கு முன்னரே கர்மாவுக்கும் வாஸனைக்குமுள்ள வேற்றுமை, ஸ்வாக்க நரகாதி லோகாந்தரவியல்பு, ஈசுவரோபாஸ்தி ஈசுவராதூக்ரஹம் முதலியவைகளின் ஸ்வரூபம், முதலிய விஷயங்களெல்லாம் யோகம் நியாயம் முதலிய தரிசனங்களின் ஆராய்ச்சியால் நன்கு அறியப்பட்டிருந்தன. ஏற்கனவே மற்ற தரிசனங்களில் விஸ்தாரமாய் நிரூபிக்கப்பட்டதென்பது கொண்டே இவ்விஷயம் ப்ரும்மஸூத்திரம், முதலிய தூல்களிலும் மற்றுமுள்ள வேதாந்தப் பிரகரணங்களிலும் விஸ்தாரமாகச் சொல்லப்படவில்லை. தற்காலமோ ளுனின் வேதாந்தமோதுவதில் ஏற்பட்டிருந்த ப்ராசீன ஸம்பந்தமாய் குலைந்து

ஸ்ரீ மத்துவாசார்ய பாக்ஷயத்திலும்

“புக்ருதிஃ உவபுஸாஸாராஃ”

“ப்ரகிருதியானது பூர்வஜன்ம ஸம்ஸ்காரமாம்” என இவ்வாறே கொள் ளப்பட்டிருக்கின்றது. ஆதலால் இங்குள்ள ப்ரகிருதி எனும் சொல்லுக்குப் ப்ரா ரப்த கர்மா எனப்பொருள் படுத்திய நவீனகிரந்தவாக்கியங்களை அசாஸ்திரீய மென்றே கொள்ளவேண்டியது.

இனி இக்கோர் சங்கை ; இதுவரையிலும் செய்த விசாரணையால் கர்மா வினாலேயே இன்பதுன்பங்களும் வாஸனையாலேயே ஸங்கற்ப முதவியவைகளும் ஏற்படுகின்றன என்று நிர்ணயிக்கப்பட்டனமாய் உலகவியவஹாரம் கர்ம வாஸனை எனும் இவ்விரண்டினாலேயே நடைபெறுகின்றது என்றேற்படுகின்றதே. இப்படியானால்

“வநஷுஹெய்வெநஸாரயுகுட்காரயதி” கொளஜித (3-8)

“இவ்விதைவனே இவனை நல்ல கர்மாசெய்யும்படி ஏவுகின்றான்”

“புராததாதுகாதுகோ |

ப்ரும்மஸூ(2-4-3)

“சசுவராலேயே ஜீவர்களுக்குக் கர்த்திருத்தவம் அங்கனம் சுருதி கூறுதலால்”

“சுஜெதாஜிதாபுரதீஸொபபாரீதாஸுவஜிவபொரி |

“ராரஸாபுரபுரீதொமஜெதாஸுவாஸுபுரீதெவவா||மஹாபா.

இந்த ஜீவன் தனது ஸுகதுக்கங்களில் ஸ்வதந்திரானல்ல. சசுவரனால் வைப்பட்டே ஸவர்க்கத்தையோ அல்லது நரகத்தையோ அடை கின்றான்.

“ராரஸாபுரபுரீதொமஜெதாஸுவாஸுபுரீதெவவா||மஹாபா.

“ராரஸாபுரபுரீதொமஜெதாஸுவாஸுபுரீதெவவா||மஹாபா.”

ஒ அர்ச்சுனா சசுவரன் மாயையாகிய யந்திரத்தை அடைந்துள்ள ஸகல ஜீவர்களையும் பிரமிக்கச் செய்துகொண்டு ஸகல ஜீவர்களின் இருதயத்தில் இருக்கின்றான்.

என்பது முதலிய பிரமாண வாக்கியங்களால் ஜீவர்களை ஏவுவான் சசனே என்பதாக சொல்லப்படுதல் எப்படிப்பொருந்தும் என்பதாம்.

இங்கு இவ்வுண்மையறிக. கர்மா, வாஸனை இவ்விரண்டும் சித்தத்தினில் உள்ள பதிவுகளே யாதலின் அசேதநங்களேயாம். அசேதநாவது இவன் இந் தக் கர்மாவைச்செய்தான். அதற்கு இதுபடன் எனும் விஷயத்தையறிந்து கொள்ளுதற்கு இயலாத ஜடப்பொருள் என்பதாம். ஜீவர்களால் செய்யப்படும் கர்மாவே அதற்குரிய பயனைத்தருகின்றதென்றும், ஜீவர்களால் அப்பியவிக்கப் பட்டுன்றிய வாஸனையே அதற்குத்தக்க காரியங்களில் ஏவுகின்றதென்றும் சொல்லியதனால், ஸர்வக்ருணும் ஸர்வவல்லமை பொருந்தியவனுமாகிய சசு

வரனையின்றி இவைகளாலேயே இவ்வாறு நடக்கின்றதெனக் கொள்ளுவது உசிதமல்ல. முழுமுதற்கடவுளாயுள்ள சேதனான ஈசுவரனது ஆக்ஞையினாலேயே கர்மா இன்பதுன்பங்களைத் தருவதும் வாஸனை ஸங்கற்பாதிக்கையுண்டாக்குவதுமாம் என்பதே உண்மை.

உலகினில் கூலிக்காரன் செய்யும் வேலையே அதற்குள்ள கூலியைக்கொடுக்கின்றதென்பதில்லை. வேலையெனின் செய்கையே. செய்கை அறிவில்லாத தொழில் மாத்திரமே யாகையால் அசேதனமேயாம். அசேதனமாகிய வேலையானது “இதற்கு இவ்வளவு கூலிகொடுக்கவேண்டும்” என்பதை அறிய இயலாதாகையால் அவ்வேலையை யறிந்த சேதனனாகிய ஜெமானனே அதற்குள்ள கூலியைத் தருவதுபோல ஜீவர்களது கர்மாக்களும் வாஸனைகளும் அசேதனங்களாதலால் அக்கர்மங்களுக்குத்தக்க இன்பதுன்பங்களும் வாஸனைகளுக்குத் தக்க ஸங்கற்பங்களும் எல்லாறறிவோனாகிய இறைவனது ஆக்ஞையாலேயே ஏற்படவேண்டுமென்பதே உசிதம். ஆதலால் ஸகல காரியங்களுக்கும்பொது நிமித்தகாரணமுயிருக்கும் ஈசனை ஜீவர்களை யேவுகின்றனென்பதாம்.

ஈசுவரனுடைய அறிவுக்கு விஷயமாகாமல் எக்காரியமும் ஏற்படாதா தலால் அவனின் ஓர் அணுவும் அசையாது, ஸகலமும் அவனது ஸங்கற்பத் தால் நடைபெறுகின்றது, என்பது முதலிய வாக்கியங்கள் பொதுவகையில் நிமித்தனாயிருக்கும் தன்மையை நோக்கியே பிரவர்த்தித்தவை என்றறிக. ஆதலால் கர்மவினாலும் வாஸனையினாலும் உலகவியடிவாரம் ஏற்படுகின்றது என்பதற்கும் ஸகலத்திற்கும் நிமித்தமாயுள்ளது ஈசுவர ஸங்கற்பம் எனும் வாக்கியத்திற்கும் சிறிதும் விரோதமாகாது என்பதறிக இவ்வுண்மையே ப்ரும்ஸூத்திரம் இரண்டாமத்தியாயம் (வெஷ்டேஜெநெய-புணா) வைஷ்வயனாக் கிருண்யாதிசுரணத்தின் பாஷ்யத்தினில்

ஈசுவரஸூ-உபஜெ-ந்யவசுஷ்டிஷ்டவ்யம் | யதாபிபஜெ-நெஜாஸூ-
ஹிபவாழிஷ்டுஷ்டஸூபாரணாகாரணாலயதி | ஸூ-ஹியவாழி-
வெஷ்டேஜெ-த-ததூஜெ-தாநெஜாஸூபாரணாதி ஸூஜெ-பூ-
தி காரணாதிமவஹி ||

ஈசுவரன் மேகம்போலென்றறிக. எப்படி நெல்யவை முதலியவைகளின் ஸ்ருஷ்டியில் மேகமானது (நீர்பொழியும்மூலமாக) பொதுக் காரணமாகின்றதோ. நெல் முதலியவை வேறு வேறு உகையாய் முளைத்துப்பயன்பிதற்கு அவ்விதையிலுள்ள சக்திகளே முக்கிய காரணங்களாகின்றனவோ. அங்ஙனமே என்றறிக.

எனச் சங்கரபகவத்பாதஸ்வாமிகளால் போதிக்கப்பட்டிருக்கிறது காண்க. இதனால் இன்பதுன்பங்களுக்குக் கர்மாவும், ஸங்கற்பகாமாதிகளுக்கு வாஸனையுமே முக்கிய காரணமென்றும் இவைகள் அசேதனங்களாதலால் ஓர் சேதனனது அறிவுக்கு விஷயமாகாமல் காரியத்திற்கு உபயோகப்படாதென்பது பற்றி இவை எவனது அறிவுக்கு விஷயமாயேற்படுகின்றனவோ அப்படிப்பட்ட இறைவன்

கேவலம் நிமித்தமாத்நிரமாக பொதுக்காரணமாகவே உள்ளவன் என்பதும் நிர்ணயிக்கப்பட்டதறிக.

இங்கு மற்றோர்சங்கை, கர்மா இன்பதுன்பத்திற்குதலும் .வாஸனையுடைய ஸங்கற்பகாமாதிகளை ஏற்படுத்துதலும் ஈச்வரனது ஸங்கற்பத்தினாலேயே என்றதனால், கர்மாவை மீறமுடியாமலாகின்றது போலவே ஈச்வரனது ஆணையால் ஸங்கற்பகாமாதிகளை உண்டாக்கு வதாகிய வாஸனையையும் மீறமுடியாதென்றல்லவோ ஏற்படுகின்றது. இப்படியிருக்க வாஸனையை மாத்நிரம் பெளருஷவிவேகத்தால் வென்றுபோடலாம் என்பதை எப்படி ஒத்துக்கொள்ளுவது? என்பதாம்.

இச்சங்கையுதிதமல்ல. கர்மாவை மீறமுடியாதென்பது எப்படி ஈச்வரனது ஆணையோ, அப்படியே வாஸனையை பெளருஷயத்தினத்தினால் மீறிப் போடலாம் என்பதும் ஈச்வரனது ஆணையேயாம். கர்மா பிரபலமாயும் வாஸனையுடைய மீறமுடியா மிருத்தலால் அவ்விரண்டையும் அதனதன் யோக்கியதைக்குத் தக்கபடி ஈச்வரன் ஆக்ஞாபித்திருக்கின்றார். வஸ்துக்களின் யோக்கியதையைச்சிந்திக்கும் கவனிக்காமல் எல்லாவற்றையும் ஒரேவிதமாக ஸர்வக்ருணை இறைவன் ஆக்கஞ்செய்யமாட்டார். ஆதலால் வாஸனையைப் புருஷயத்தினத்தால் வென்று போடலாம் என்பதாகிய ஈசர்சக்ருணைய உணர்ந்து நாம் மனனைக் கெட்டகாரியங்களில் செல்லாமல் தடுத்துப்போடலாம் என்பதை நிர்ணயம் என்றறிக.

சங்கை, கர்மமே இன்பதுன்பத்திற்கும், வாஸனையே செய்கைக்கும் ஏது வென்பதாக இதுவரையிலும் நிரூபிக்கப்பட்டதன்றோ. தர்மபுத்திரர் முதலிய வர்கள் சூதாட்டம் முதலியவையளில் பிரவர்த்தித்தது ப்ராபத்தகர்மவசத்தாலேயே என்பதாகப் பிரவர்த்தமாகக் கேழ்க்கப்படுகின்றதே. இப்படியிருக்க வாஸனையாலேயே நன்மை தின்மைகளில் பிரவிருத்தியாம் என்பது எப்படிப் பொருந்தும்? என்பதாம்.

இவ்வாசேஷமும் மிக்கவிந்தையே; ஏனெனின் மஹாபாரதத்தில் தர்மபுத்திரர் விருப்பமில்லாதவரேயாயினும் தனது ப்ராபத்தகர்மத்தாலேயே சூதாட்டப் பிரவர்த்தித்தார் என ஒர்வாக்கியமாவது சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதா என்பதைக் கவனிக்கவேண்டும். அவ்வாறுஎங்கும் சொல்லப்படாமலிருக்கும் போது ப்ராபத்தத்தாலேயே அவர் சூதாட்டப் பிரவர்த்தித்தவர் எனின் இகனையாம் ஒத்துக் கொள்ளுவது? ஏதோ உலகில் ஸாமான்னியர்கள் பிரவர்த்தமாய் வழங்குகின்றனர் என்பதைக்கொண்டு ஏற்கனவே நன்கெடுத்துக்காட்டிய பிரபலமான பிரமாணங்களைப் பிசுமென்று தள்ளுவது உசிதமாகாதன்றோ.

சங்கை. பாரதம் ஸபாபர்வம் சூதாட்டப் பிரகரணத்தில் உள்ள

“சுமாமஹேவஹேஜீயஸ்ய ஜோதாஸ்யாஹ்விராஜோமஹேஜீமா
யம் | ப்ராபஸ்யோஹ்விராஹ்வயாபாயிபொவிசாஸ்யுதாஸ்யவஹி ||

“பொன்மயமாகிய பிராணி உலகில் அஸம்பவம் என்பது பிரவர்த்தம், அப்படியிருந்தும் ராமர் அங்குணமாகிய மானை விரும்பினார்

விசேஷமாக ஸமீபத்தில் விபத்து நேருவோருக்குப் புத்திகளும் மாறுபாடுற்றவையாகின்றன.

எனும் இச்சலோகத்தினால் விபத்து நேரும்போது புத்திகெடும் என்று வியத்தமாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றமையால், விபத்துக்கு ஏதுவாகிய ப்ராரப்த கர்மா புத்தியையும் கெடுக்குமென்று ஏற்படுகின்றதே. இதனால் ப்ராரப்த கர்மாவினாலேயே ராமர் எப்படிப்பொன்மானை விரும்பித்திராத்திச் சென்றாரோ அங்ஙனமே தர்மநந்தனரும் ப்ராரப்த கர்மாவினாலேயே சூதாடவிரும்ப நேர்ந்த தென்பது வியத்தமாகின்றதே. இப்படியிருக்க இதனை அதுசிறம் என்பது எப்படிப்பொருந்தும்? எனவும் சிலர் சங்கிக்கக்கூடும்.

ஆனால் இதுவும் அறியாமையேயாம். அதாவது இந்த சலோகத்தில் திருஷ்டாந்தமாகக் காட்டப்பட்ட ராமர் பொன்மானை விரும்பியது ப்ராரப்த கர்மத்தாலேயே எனவியத்தமாக ஓர்சொல்லாவது இல்லையே. இப்படியிருக்க ப்ராரப்த கர்மத்தாலேயே ராமருக்குப்புத்திமாதிரியது போலத் தர்மபுத்திரருக்கும் மாதிரியது என்பதற்கு இந்தச்சலோகம் எப்படிப் பிரமாணமாகும்? புத்தி மாறுபடுகின்றது எனமாத்திரம் சொல்லப்பட்டிருப்பதைக்கொண்டு அங்ஙனம் நேர்ந்தது ப்ராரப்தத்தாலேயே என்பதை எப்படி இதனால்வித்தாந்தம்செய்ய இயலும்? அன்றியும் இச்சலோகத்தில், கேடுஸமீபத்தில் உள்ளவரெல்லோருக்கும் புத்தி கெடுவது நிச்சயம் எனச்சொல்லாமல் (பூரபு) அநேகமாக அதாவது விசேஷமாய்” எனும் பொருளையுடைய சொல்லை உதஹரிக்கப்பட்டிருத்தலை க்கவனித்தால் உண்மை நன்கு விளங்கும். அதாவது கேடு ஸமீபித்தவர் எல்லோருக்கும் புத்தியும் கெட வேண்டும் எனும் நியமமில்லை. அநேகமாய்ச் சிலருக்கு அவ்வாறு நிகழும் என்றேற்படுகின்றமையால் சிலருக்குப் புத்தி கெடாமலுமிருக்கும் என்றல்லவோ விளங்குகின்றது. இதனால் நாம் அறிந்து கொள்ள வேண்டியதாவது, தூன்பத்தைச் தருவதாகிய ப்ராரப்த கர்மா தலைப் படுபோது விசேஷமாக வாஸனையும் அசுபமாக நேருவதுண்டு என்பதல்லவோ. இவ்விஷயத்தை நாம் ஏற்கனவேசொல்லியிருக்கின்றோம். இதுவேயன்றி கெட்ட ப்ராரப்தம் வரும்போது அதனாலேயே புத்தியும் கெடும் என்று சொல்லவந்ததாயிருந்தால் இந்தச்சலோகத்தில் பூரபு (அநேகமாய்) எனும் சொல்லை உதஹரிக்காமல் பூரபு ஸமீபவநுபூரபு ஸமீபவநு என்பதாக நிச்சயம் எனும் அர்த்தத்தில் உடயோகிக்கப்படுவதாகிய, ஸத்தியம், த்ருவம் முதலிய சொற்களை ஏன் உதஹரித்திருக்கக்கூடாது? அப்படியிராமல் பூரபு எனும் சொல்லையே உதஹரித்திருத்தலால் ப்ராரப்த கர்மத்தாலேயே புத்திகெட்டது என்பது சிறிதும் பொருந்தாது.

தவிரவும், ராமருக்கு ப்ராரப்த கர்மத்தால் பொன்மானை விரும்பும்படி மாறுபாட்டைந்ததுபோலத் தருமநந்தனுக்கும் சூதாட்டத்திலேற் பட்டசென இந்தச்சலோகத்தைக் கொண்டு தீர்மானிக்க வருதல் சாஸ்திரங்களுக்கு முற்றும் விரோதமேயாம். எப்படியெனின் உபநிஷதர்த்த மெனக்கொண்டாடப்படும் பகவத்கீதையில் புகவானால் அர்சனனுக்குபதேசிக்கப்பட்ட

“நடுவெய்யாடூரிகுதடிவொ டுவுவொடுகெஷுகிவந |
நாநவாவெவாவொடு”

ஓபார்த்தா? எனக்கு உலகில் செய்யவேண்டிய காரியம் யாதாமில்லை.
கிடைத்திராதது பற்றி அடையவேண்டுமெனக் கருதப்படும் பொரு
ளும் யாதாமில்லை.

என்பது முதலியவாக்கியங்களால் ராமகிருஷ்ணாதி வடிவமெடுத்து உல
கை யதுக்கிரஹிக்க ஆவிர்ப்பாவ மெய்திய பரம்பொருளாகிய இறைவனுக்கு
அவித்தியா மூலமாயுள்ளதும், காமக்குரோதாதிகளால் நிகழுவனவுமாகிய
ஹேயங்களான புண்ணியபாவங்களாகிய கர்மங்கள் இல்லவேயில்லை யென்பது
வியத்தமாகின்றது. அன்றியும்

“ஜநகடிவெடுவொடு வனவொபொவெடுதிதகுவதஃ |

துகூரெஹொவொநஜெந நெநதிரெடுதிஸொஜெந |

எனது அவதாரமும் என்செய்கையும் இவ்வாறு திவ்வியமே (அவித்தி
யாகாம கர்மவசமல்ல) என எவன் உள்ளபடி அறிகின்றானோ அவ
னுக்கு மீண்டும் பிறவி யில்லை.

என்றும் சொல்லப்பட்ட வாக்கியத்தில், உலகை யனுக்கிரஹிக்க திவ்விய
மாயா மஹிமையால் தோன்றி ராம கிருஷ்ணாதி நாமத்தோடு விளங்கும் தெய்
வத்திற்கு ஸஞ்சிதம், ப்ராரப்தம் ஆகாய் எனும் எக்கருமமும் இல்லவேயில்லை
என நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்க அதற்கு முற்றும் விரோதமாய் ராமனுக்கும் ப்ராரப்த
கர்மம் உள்ளது அதனால் அவன் பொன்மனை விருப்பிச் சென்றான் எனச்
சித்தாந்தம் செய்து கொள்ளுதல் மிகவும் அஸங்கதமேயாம் என்றறிக.

உண்மையில் சூதாட்டப் பிரகரணத்தில் சொல்லப்பட்ட இந்தச் சுலோகத்தி
னால் நாம் அறியவேண்டியதான முக்கியமான மர்மம் மற்றுமொன்றுள்ளது.
ஸ்திரீயினிடம் மிகவும் ஆஸக்தியினால் அவன் இஷ்டப்படி யெல்லாம் நடப்ப
து, சூதாட்டம் முதலிய காரியங்கள் ஒரோர் ஸமயம் பிரத்தியக்ஷமாய் அப்போதே
வருவதாகிய அனர்த்தத்திற்கு ஏதுவாகும் என்பது நிச்சயம். இவ்வுண்மையைத்
தருமர் சூதாட்டப் பிரவர்த்தித்தனர் எனும் வியாஜத்தினால் திருஷ்டாந்தத்தைக்
கொண்டு நம்போன்ற மந்தமதிகளுக்குப் போதிப்பதற்கு மாத்திரம் கருதி இந்த
சுலோகம் சொல்லப்பட்டது. ஆனது பற்றியே இந்த சுலோகத்தில் ஸ்திரீயி
னிடம் மிகவும் பற்று வைத்ததினாலேயே அவளது திருப்தியின் பொருட்டுப்
பொன்மானைப் பிடித்துத் தரவேண்டு மென்று துரத்திச் சென்று அனர்த்த
மெய்திய சரிதம் திருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லப்பட்டது. ஸ்திரீயினிடம் பற்று
வைத்தல் பாடமும்ல்ல புண்ணியமும்ல்ல. அதுபாப புண்ணியங்களில் சேராத
அவிஹிதா நிஷித்த கர்மமேயாம்.

ஜெயயாக்ஷாதிவாஸஸுஃ வநிவாடி யொரேஃ |

தளயடிதி காவ்யயாடிவ காஜெஜோடிஸகோமணஃ ||

வேட்டை, சூதாட்டம், பகற்றுக்கம், வீண் வம்பளத்தல், ஸ்திரீகளிடம் மிகவும் பற்றுற்றிருத்தல், மதகரமானதையே விசேஷமாய்ப் புசித்தல், வாத்தியம், பாட்டு, கூத்து, இவைகளில் மிகவும் லோஸனாயிருத்தல், வீணில் நாடு சுற்றுதல் இவை பத்தும் அரசருக்குக் காமத்தினால் நிகழும் செயல்களாம்.

என இவைகளெல்லாவற்றையும் ஒரே வகுப்பிலேயே சேர்த்து மனு முதலியவர்கள் தர்மதூல்களில் சொல்லியிருக்கின்றனர். இந்த அவிஹிதா நிஷித்தகர் மங்களைச் செல்வோர் அவைகளின் பப்னை அப்போதே அனுபவிக்கும் படியாகுமேயன்றி அப்பயன் மறுமையில் தொடரும் என்பதல்ல. இதனைப் போதிக்க வேண்டி வைசம்பாயனர் தருமர் சூதாடச் சென்றார் என்பதைச் சொல்லும் பிரகரணத்தில் அர்த்தாத்ர நியாஸாலங்காரங்கொண்டு, இந்தச்சுலோகத்தைச் சொன்னார். இதனால் சூதாட்டம், ஸ்திரீ, முதலியவைகளில் அதிகப்பற்று வைக்கக் கூடாதென்பதே அறிந்து கொள்ளவேண்டியது.

இதனை விட்டு ஸ்ரீராமனும் கர்மபந்தமுடையோன் எனக்கொண்டு அவன் ப்ராரப்தகர்மத்தாலேயே பொன்மானைப் பிடித்துத்தர விரும்பிச் சென்றான் என்பது விசாரணைக்குறையேயாம்.

பாரதம் முழுதும் ஆதூர்வியாய்க் கவனித்தால் தர்மபுத்திரர் சூதாடச் சென்றது அவரது வாஸனையாலேயே என நன்கு விளங்கும்.

அரண்யபர்வாவில் தன்னைவினவிய துரோபதியையும் பீமஸேனையும் நோக்கித் தருமர் சொல்லியிருக்கும் வாக்கியத்தினால் இவ்வுண்மை யறியப்படுகின்றது. அதாவது. மிகவும் துர்ஜனனாகிய துர்யோதனனிடம் ராஜ்யச் செல்வம் இருத்தலானது மற்றுமுள்ள பிரஜைகளுக்காவது தனக்காவது சிறிதும் ஸௌகரியத்தின்பொருட்டு ஏற்படவில்லை. ஆனால் தனக்கும் ஏனையோர்க்கும் அடிக்கடி பெரும் விபத்திற்கே ஏதுவாகின்றது. அப்படிப்பட்ட விபத்தை ஏனையோராவது தாமாவது அடையாமல் சேஷமடைய வேண்டுமாயின் அவனிடம் ராஜ்யமிருக்கக்கூடாது. நியாயமாகவே அந்த ராஜ்யத்தை யடையக்கூடிய பாத்தியமும் ஸாதுக்களுடைய சேஷத்தைக் கோருதலாகிய நல்ல சிந்தனையுமுள்ளவரிடமே அந்த ராஜ்ய மிருக்கவேண்டும். இவ்விரு தன்மைகளும் தன்னிடமிருக்கின்றமையால் அது தன்னிடம் இருத்தல் உசிதமே. அங்ஙனம் ராஜ்யம் தன்னிடம் வரவேண்டுமானால் அவனோடு யுத்தம் செய்தே ஆகவேண்டும். அந்த ஸமயம் யுத்தத்தில் பிரவர்த்திப்பது பெரியோர்களாகிய பீஷ்ம துரோணைகளுக்கு அபசாரம் செய்வதேயாகும். ஆதலால் யுத்தமும் செய்யக்கூடாது; ராஜ்யமும் கிரமமாகவே தன்னிடம் வந்துவிடவேண்டும். இதற்குத் தக்க ஸந்தர்ப்பம் யாது எனத் தர்மர் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர்.

இப்படி யிருக்கும்போது வலுவில் சூதாட்டத்திற்கு அழைக்கப்பட்டனர். அப்போது தர்மர் எண்ணியதாவது, நமக்கோ மிகவும் நன்றாய்ச் சூதாடத் தெரியும்; நம்மை அவனால் சூதாட்டத்தில் வென்று டோடுதற்கியலாது. நாம் சூதாட்டத்தில் ராஜ்யத்தைப் பந்தயமாக ஏற்படுத்திக்கொண்டு அவனிடம்

முள்ள ராஜ்யத்தைத் தந்திரமாய்க் கைப்பற்றிக்கொள்ளும் ஸந்தர்ப்ப மிதுவே என தீர்மானித்தனர். அன்றியும் அந்த ஸமயம் அவர் குதாடப்போவது

“சூஹுதோ நநிவதெக டுஜுதாடிவிருணாடிவி |

குதாட்டத்திற்காவது யுத்தத்திற்காவது அழைக்கப்படும் கூத்திரியன் நான் வரமாட்டேனெனப் பின்வாங்கக்கூடாது.

எனும் கூத்திரிய நீதியை அனுஸரித்தலேயாகும். ஆதலால் இங்ஙனம் சாஸ்திரீயமாய் நடப்பதனாலேயே ராஜ்யத்தைக் கைப்பற்றிக்கொள்ளும் ஸந்தர்ப்பம் கிடைத்திருக்கின்றது எனப் பிரஜைகளின் கேஷமத்தைக் கோரிய ராஜ்ய இச்சையாலேயே தம் புத்திரர் குதாடச்சென்றார் என்பதே இங்குள்ள மர்மம். இதனை

சுஹுதோ நநிவதெக டுஜுதாடிவிருணாடிவி ஸுராஷ்ட்ரம்
குதாடிஷ்ட்ரம் வுதாடி | துநாஸ்கிதயம் ப்ருத்யெஷீது
பொயநாயம் ஸுஷ்ட்ரம் ||

யான் திருதராஷ்டிரன் தநயனிடமுள்ள ராஜ்யத்தை ராஜரீக பாத்தியத்தோடுகூட கவர்ந்துவடவேண்டுமென்ற விருப்பத்தால் குதாட்டத்தில் இறங்கினேன். ஆனால் வஞ்சகனாகிய சுபலதநயன் துரியோதனனுக்குப் பதிலாக ஆடவந்தான்.

உதாரணமாக நடுவாய்க்கீழ் ஸுராஷ்ட்ரம் ஸுஷ்ட்ரம்
மாநா | சுரோந்ரோபபாபு துநெஷீதுதொயஸுஷ்ட்ரம் ஸுஷீநம் ஸுஷீ
ஸுஷ்ட்ரம் ||

மிக்க மரயாவியாகிய சகுனியானவன் ஸபை நெயில் காய்களைக் கட்டிப் பாய்ச்சியை உருட்டி, யதார்த்தமாக ஆடுவோனாகிய என்னை வஞ்சனையாகவே வென்றுபோட்டான். பின்னர் இக்கொடுமையைக் கண்டேன்.

சுஹுதோ நநிவதெக டுஜுதாடிவிருணாடிவி ஸுராஷ்ட்ரம்
யுஷ்ட்ரம் | ஸுஷ்ட்ரம் துஷீவிஷ்ட்ரம் துஷீவிஷ்ட்ரம் ஸுஷ்ட்ரம்
ஸுஷ்ட்ரம் ||

சகுனிக்கு அதுகூலமாகவே ஒற்றைப்படையாகவும் இரட்டைப்படையாகவும் விழும் காய்களைக் கண்டதும் என் மனம் அடக்க முடியாமலாகியது. கோபமானது புருஷனது திட விவேகத்தைக் கெடுக்குமன்றோ?

எனவியத்தமாக அரண்ய பர்வாவினில் சொல்லப்பட்டுள்ள தர்மபுத்திர வாக்கியத்தால் நன்றாயறியலாம். இவ்விதம் லோக கேஷமத்தையும் கூத்திரிய நீதிக்கு உட்பட்டு நடப்பதையும் கோரியே குதாட்டத்தில் விருப்ப மேற்பட்ட

மத்தைக் காணலாமன்றி மன்வாதி ஸ்ம்ருதிகளிலுள்ள சுலோகங்களை நெட்டுருப் போட்டுத் தள்ளிவிடுதலால் சிறிதும் இயலாது. இனி இவ்வுண்மையை நிரூபிப்பாம். அதாவது, உலகில் நம்மால் செய்யப்படும் செய்கைகளுள்ளாம் விஹிதம், நிவித்தம், அவிஹிதா நிவித்தம், உபேக்ஷிதம் எனும் நான்கினில் அடங்கும்.

இந்நால்வகைக் கர்மங்களில் உபேக்ஷிதம் நீங்கலாயுள்ள மற்ற மூவ்வகைக் கர்மங்களே சாஸ்திரங்களில் செர்ல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

விஹிதம் என்பது இதனைச்செய் என விதிக்கப்பட்ட செய்கையாம். நிவித்தமாவது, இதனைச் செய்யாதே என விலக்கப்பட்ட செய்கையாம். அவிஹிதாநிவித்தமாவது, விதிக்கப்படாமலும் விலக்கப்படாமலுமுள்ளதாய், செய்தால் மறுமையில் எப்பயனையும் கொடுப்பதாயிராமல், பிரத்தியக்ஷமாய் அப்போதே யாதானும் ஓர் பயனைக் கொடுப்பதாயுள்ள காரியமாம். உபேக்ஷிதமாவது, சாஸ்திரங்களில் சிறிதும் பிரஸ்தாபிக்கப்படாமலே உபேக்ஷித்து விடப்பட்ட காரியமாம். இனி இவைகளைத் திருஷ்டாந்த வாயிலாக நன்கு விளக்குவாம்.

விஹிதமாவது “ சுஹஸ ஹஸ்யூய்யாஃபாவஸீத ” அஹஸ்தோரும் ஸந்தியை உபாஸனை செய்துக, என்பது முதலிய விதிக்கப்பட்ட கர்மமாகும்.

நிவித்தமாவது “ நவராஜாநாமஹேசு ” பிறன் மனைவியோடு சேராதே, என்பது முதலிய விலக்கப்பட்ட கர்மமாம்.

அவிஹிதாநிவித்தமாவது விதிக்கப்படாமலும் நிஷேதிக்கப்படாமலுமுள்ள, “ சுநாநநிஷுபாசு ” அந்நத்தை நிந்திக்கவேண்டாம், என்பது முதலிய காரியமாம்.

உபேக்ஷிதமாவது—பொடி போடுதல், காப்பி ஸாப்பிடுதல் முதலிய காரியமாம். விஹிதமாகிய கர்மாவைச் செய்தால் மறுமையில் இன்பமும் செய்யாவிட்டால் துன்பமும் வரும். அதலின் அது புண்ணியமென்று சொல்லப்படுவதாம். விஹித கர்மத்தை அனுஷ்டியாவிடில் பிரத்தியவாயம் வருமென்பதும் உபாஸித்தால் புண்ணியமாய் மறுமையில் இன்பம் தரும் என்பதும்

சுநாஷுபாசு-தபஸ்யூய்யாஃநிஷுபாணீஸைவதெ

ஜீவஹேநவஸூசுஷுபஸ்யூநிஷுபாணீஸைவஜாபதெ |

ஸந்தியையை அஹதரவு செய்து எவன் வேறு காரியங்களைச் செய்கின்றானோ அவன் இங்கு இருக்கும்போதே சூத்திரத்தன்மையைப் பெற்று இறந்தும் நாயாய்ப் பிறக்கின்றான்.

ஸாய்யூய்யாஃபாவஸீதபெதாநியதாஸாஹிதபுதாஃ |

வியதிதபாவாவஸைபாஃதிஷ்டஹயொகநிஷாபம்

எவர் நியமத்தோடும் ச்ரத்தையோடும் ஸந்தியை உபாஸிக்கின்றனரோ அவர் பாவங்கள் நீங்கப்பெற்று ப்ருஹ்மலோக மெய்துகின்றனர்.

என்பது முதலிய ஸ்ம்ருதி வாக்கியங்களால் காண்க. ஸ்திரீகம் அந்நிய புருஷரையாவது புருஷன் அந்நியர் மனைவியையாவது கூடினால் அது பாபமாகிய நிஷித்த கர்மமாம்

வ்ருவிவாராதுஹதுஹூயூயொகெவ்ரொதநிஹூதா

ஸுமாமபொநிஹூயொதநி வொவ்ரொமெஸுவீஹுதெ ||

பர்த்தாவினின்றும் அந்நியரிடம் வியபிசரிக்கும் மக்கை உலகில் நிந்திக்கப்பட்டுப் பாபரோகங்களாலும் பீடிக்கப்பட்டு மறுமையில் நரி ஜன்மத்தைப் பெறுகின்றான்.

என மன்வாதி ஸ்ம்ருதிகள் சொல்லுகிறபடி மறுமையில் மிக்கத்தன் பத்தை அனுபவித்தலுக்கு ஏதுவாகும்.

இனி அவிஹிதாந்ஷித்தகர்மமானது மறுமையில் இன்பத்தையாவது துன்பத்தையாவது அனுபவித்தலுக்கு ஏதுவாகாததும், பிரசுத்தியகூழ்மாய் அனுபவிக்கப்படும் பயனை உடனே கொடுத்து அதனோடு தீர்ந்து போவதுமாம். உதாஹரணமாக

வலஜிபெஷுஸநாநிது ஜெஹொஹூதடிஹூதபநு |

ஜெஷுஹூஷெஹூது ஹஜெஷெஹூது திநாஜெஹூஸபுஸஃ

புஜிக்கும் அந்நத்தைத் தினந்தோரும் சிலாகிக்கவேண்டும் நிந்தியாமற் புஜிக்கவேண்டும். கண்டு மனத்துய்மையோடுகூட ஸந்தோஷித்து சிலாகிக்கவேண்டும்.

என்று மன்வாதி ஸ்ம்ருதிகள் சொல்லியபடி, அந்நத்தை சிலாகித்து நிந்தியாமலே புசித்தல் முதலிய கர்மமாகும். அந்நத்தை சிலாகியாமல் மௌனமாகவாவது நிந்தித்துக்கொண்டாவது புசித்தால் அதற்காக நரகயாத்நையை யாவது இழிய பிறவியையாவது பெற்றுத் துன்புறம்படியாகும் என்பதில்லை. பின் யாதெனின்,

வலஜிதாஹுஸநாநிது வலஜெஹூபவபஹுதி

சுடலஜிதஹூபஹூது உஹயாநாஸபெஷிஹா ||

புஜித்து (சிலாகித்து)ப் புசித்தல் பலத்தையும் சுத்தியையும் கொடுக்கும். நிந்தித்துக்கொண்டு புஜித்தால் அவ்விரண்டையும் கெடுக்கும்.

என மன்வாதி ஸ்ம்ருதிகள் சொல்லியபடி, உடனே ஆரோக்கியம் முதலியது கெடுதற்கு மாத்திரம் ஏதுவாகும். இதுவே தவிர வேறுயாதும் கேடில்லை. ஆதலின் அந்நத்தை நிந்தித்தல் முதலியது கூடாது என்று சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கினும் அது நிஷித்த கர்மத்தில் சேராது.

பொடிபோடுதல், காப்பி ஸாப்பிடுதல் முதலிய காரியம் விஹிதமுமல்ல; நிஷித்தமுமல்ல; அந்நத்தை நிந்திக்கக்கூடாது என்பதாதிபோல அவ்விஹிதாநிஷித்தமுமல்ல. மற்று யாதெனின், இவைகளைப்பற்றி சாஸ்திரங்

5

தவிரவும் தர்ம புத்திரர் தமது தர்மப்பிரபாவத்தினால் ஸ்வர்க்கலோகம் செல்ல, அப்படி வந்த தர்மபுத்திரருக்கு ஸ்வர்க்க மெங்கும் தரிசிக்கச்செய்து தன்னிடம் அழைத்து வரும்படி தேவேந்திரன் தேவதூதனை ஆக்ஞாபனம்செய்ய அவன் தர்மபுத்திரருக்கு அங்குமாயா நாகயாத்நையைக்காட்டி மிக்கத் துன்புறச் செய்ய அப்போது தர்மபுத்திரர் இந்திரனை நோக்கி ஒ ஸ்வாமி ! ஏன் தாங்கள் ஓர் பாபமும் செய்யாத எனக்கு நாகயாத்நையைக் கபடமாகக் காணச்செய்தீர்கள் எனவினவ அதற்கு இந்திரன் ஒ தர்மநந்தன்! உன்னால் ஓர் பாபம் செய்யப் பட்டிருக்கிறது. அதற்காக உனக்கு நாகயாத்நை தரிசனம் செய்விக்கப்பட்டது. அப்பாபமும் உன்னால் கபடமாகவே செய்யப்பட்டமையால் அதன் பயனும் உனக்குக் கபடமாகவே கொடுக்கப்பட்டது. அதாவது

வ்யாஜெ ந ஹி க்யபாஜெ ரணஃ உவாஜ்ஜிணஃ ஸுதஃ ப்ரதி |

வ்யாஜெ நெ ந வ தகெ தாராஜிநுஷி டெ தா ந ராக்ஷுவ ||

ஒ அரசனே உன்னால் துரோணசாரியர் கபடமாகவே புத்திரரிமித்தமாய் மோசம் செய்யப்பட்டனர்; ஆதலின் உனக்குக் கபடமாகவே அதன் பயனாக நாகயாத்நை காண்பிக்கப்பட்டது.

என மஹாபாரதம் ஸ்வர்க்காரோஹண பர்வாவிலுள்ள ஸந்தர்ப்ப வாக்கியத்தாலும் சூதாடியது பாபமேயல்ல என்பது ஊஹிக்கப்படுகின்றது. அதாவது சூதாடியது பாபமாயிருந்தால் துரோணரை வஞ்சித்த பாபத்தோடு அதனையும் ஒன்றாகச்சேர்த்து இரண்டாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கவேண்டுமன்றோ. அங்ஙனமின்றி துரோணவஞ்சனையெனும் ஓர் காரியத்தையே தர்மபுத்திரர் செய்த பாபமாகக் கூறிச் சூதாட்டம் முதலிய யாதையும் குறிக்காததினாலும் தருமர் சூதாட்ட பிரவர்த்தித்தது பாபமாகாதென்றறியப்படுகின்றது.

சூஹரஃ தோ ந நிவ தெ டுத டுஷி தாஷிவி ரணாஷிவி ||

யுத்தத்திற்காவது சூதாட்டத்திற்காவது அழைக்கப்படும் அரசர் பின்வாங்கக் கூடாது எனும் கூத்திரிய நீதியை அநுஸரித்தே நடந்தவர். ஆதலால் அது சாஸ்திரீயமான சுபவாஸனையாலேயே என்பது நிர்ணயம். இது மட்டுமென்பதல்ல. இதிஹாஸபுராணங்களில் சூதாட்டத்தைப்பற்றியுள்ள எச்சரிதத்தைக் கவனித்தாலும் இந்த நிர்ணயத்திற்கு முறையிராது என்பது அறியப்படும். இது வரையில் வாஸனையைப்பற்றிய சங்கைக்கு ஸமாதானம் சொல்லப்பட்டது. இனி வாஸனையை நிக்ரஹிக்கும் வழியை நிரூபணம்.

சுபம் அசுபம் எனும் இருவகையான வாஸனைகளும் மனஸை சுபாசுபவிஷயங்களில் ஏவிக்கொண்டே யிருக்குமாயை மனஸை எந்தவிருத்தியுமின்றி நிரோதம் செய்தலாகிய நிவிர்த்திமார்க்கத்தை நோக்க இவ்விரண்டும் பிரதிபந்தகங்களே யாயினும் முதலில் அசுபவாஸனையே வென்று போடவேண்டும். அசுபவாஸனையை வெல்லுவதற்குத் திடீர்வேகத்தோடுகூடிய சுபவாஸனாப்பியாஸமே ஸந்தானம். ஆயினும் அவ்வசுபவாஸனையை ஸங்கற்பகாலத்திலேயே இடங்கொ

டுக்காமல் தடுத்துப் போடுவது மிகவும் நலம். ஸங்கற்பகாலத்தில் சற்றுவீட்டு விட்டாலும் ராகத்துவேஷங்களுக்காவது இடங்கொடாமல் தடுத்துப்போட வேண்டும்.

அசுபவாஸனையை விஷ்விருஷத்தின் விதையாகச் சொல்லலாம். விஷ்விருஷத்தின் விதைமுளைக்கும்போதே அம்முளையை வேற்களைந்தெறிந்து விடுவது மிகவும் நலம். அதற்குத்தவறினால் அது செடியாவதற்குள்ளேயே வேற்களைவது நலம். அது சாகோபசாகையாய்விடின் அதன் ஸமீபத்தில் போவோருக்கு அதன் விஷக்காற்றினால் தீங்கேவருமாதலால் அப்போது வேற்களைவது எப்படி அஸாத்தியமோ அப்படியே வாஸனையால் ஸங்கற்பமும் அதனால் ராகத்துவேஷங்களும் ஏற்பட்டுவிடின் அதன் பின்னர் வென்றுபோடுதல் என்பது மிகவும் சிரமஸாத்தியமே. ஆதலால் ஸங்கற்ப ஸமயத்திலேயேயாவது அதற்குத்தவறினால் காமனையின் ஸமயத்திலாவது நிக்ரஹிக்கவேண்டும்.

சங்கை. வெகு காலமாய்த் திடப்பட்டேன்றியுள்ள அசுபவாஸனையைத்தற் காலம் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட விவேகத்தால் வென்றுபோடலாம் என்பது யுத்திக் கிணங்கவில்லையெ. பல காலமாய் நோயினால் (ரோகத்தினால்) வருந்துவோன் ஓர்வேளை மருந்தினால் அந்த ரோகத்தை நீக்கிக்கொண்டு ஆரோக்கிய மடைவான் என்பது உசிதமோ? ஒருவன் பலகாலம் வியாபாரம் செய்து நஷ்டமடைந்து விளைந்த பெருங்கடனை ஓர்தின வியாபாரத்தினால் தீர்த்து விடமுடியுமோ? இது போலவே யன்றே பலகோடி ஜன்மங்களில் செய்த செய்கைகளால் திடப்பட்டேன்றிய அசுபவாஸனையை இப்போது ஏற்பட்டிருக்கும் விவேகத்தால் மாற்றி விடமுடியும் என்பது. ஆதலால் இதனை எப்படி ஒவ்வவது என்பதாம்.

இனியிவ்வண்மையைச் சற்றாராய்ந்தால் இச்சங்கை தவறுஎன்பது இனிது வினங்கும். உதாரணமாக, தினந்தோரும் மூன்று வேளை மிகவும் புசிக்கும் வழக்கமுள்ள மனிதன் ஒருவன் ஓர் ஸமயம் காட்டுப் பாதையில் வழி நடக்கும் படியேற்பட்டது. ஓர்வேளை போஜனத்திற்கும் இடமில்லாமல் மூன்றுநாளாகப்பட்டினியால் களைப்புற்று அதனோடுகூட வழி நடந்து கொண்டிருக்கும் போது, மற்றொருவன் அவ்வழியில் நல்ல பாத்திரத்தில் அறுசுவை யமர்ந்த பசுபிய போஜ்யங்களோடு கூடிய அன்னத்தை எடுத்துக்கொண்டு அவருகில் வந்து ஐயா நீங்கள் மிகவும் வருந்திக்களைப்புற்று நடக்கின்றீர்களே. இவ்வறு சுவையமர்ந்த இனிய உணவைப் புசிக்கலாமே. இதுதவறினால் இன்னம்மூன்று நாள்வழி நடைக்கிடையில் போசனம் கிடைப்பதற்கு வகையில்லையே. ஆதலால் இதனைப் புசித்துப்போங்கள் எனசொல்லிவேண்டிக்கொண்டான். அது கேட்டுப் பசியால் வருந்திய அந்தப் பிரயாணி பசியின் கொடுமையால் உயிர் நீங்கும் நிலையையுள்ள நமக்கு நல்லவேளையாய் இப்போஜனம் கிடைத்தது என மிகவும் ஆவலோடு அதனைப்புகிக்க ஆரம்பித்தான். அப்போது, இவனுக்குப் பூர்வம் அறிமுகமுள்ளவருகிய ஆப்தன் ஒருவன் அச்சமயம் யதிர்ச்சையாய் அங்கு வந்து ஓ நண்பனே! இது விஷங்கலந்தஅன்னம்? இதைப்புகித்தால் அனர்த்த மடைவாய் என்று சொன்னான். தினந்தோரும் மும் முறை புசித்தல் வழக்கத்தி

அன்றியும் திடவிவேகமே அசுபவாஸனையை வெல்லுதற்கு உபாயமாயி
னும் (ஸங்கற்பத்தையுண்டாக்குதற்கு) உறியறிமித்தங்கனையும் ஒழிக்கவேண்டும்.
அதாவது அழகிய மங்கை, இனிய உணவு, வீசித்திரமாகிய வஸ்திரம், முதலிய
பெருந்களாக்கண்டதும் அது தனக்கு வேண்டுமெனும் அசுப ஸங்கற்பமுண்டா
கின்றமையால் அப்பொருள்களே அசுபவாஸனைக்கு ஆலம்பனம் என்பதாம்.
அவ்வாலம்பனப்பொருள்களுக்கு இடமில்லாமல் சுபவாஸனைக்கு ஆலம்பனமா
கும் பொருள்களுக்கே பிரஸத்தியிருக்கும்படி செய்துக்கொள்ள வேண்டியதும்
அவசியம். இவ்விஷயம்

தெது-பயன், ஆசிரயம், ஆலம்பனர் இவைகளாலேயே வாஸனை முனைகின்றது. இவைகளிராவிடில் வாஸனையும் துலைத்தாம்.

சபவாஸனையின் காரியம் மாடுதன்பதை யறியாதவரைவில் அதனையப்பிய
ஸிக்க இயலாததலால் சற்றுஅதனை விளக்குவாம். எப்படியிருந்தால் சபவா
ஸனை யோங்கும் எனின் அது

“இதன் பொருள்” ஸாடிகளிடம் பிரீதியும் (துவேஷமின்மையும்) துக்கங்களிடம் கருணை (இரக்கமும்)யும் புண்ணியவான்களான ஸாதுக்களிடம் ஸந்தோஷமும் (மகிழ்வும்), பாபிகளிடம் உபேகையும்கொண்டு நடப்பதால் சித்தம் தெளிவுறும்.

எனும் யோகதரிசனம் ஸமாதிபாத ஸூத்திரத்தினில் பதஞ்ஜலிபகவாஞல் மிக்கச் சுருக்கமாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இதனிலும் சற்று விரியாகத்

ஆதலால் புதிக்கக்கூடாததென விலக்கப்பட்டதை மிக்க முயற்சி யுடையோனாய்த் துரத்தில் தள்ளவேண்டும்.

என ஸூதஸமஹிதை முதலிய பிரமாண நூல்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. பகவத்கீதையிலும் பதினேழாமத்தியாயத்தில் இக்கருத்துக்கொண்டே

சுஹாஸு உபிஸய...ஸுதி வியொஹய திபிப்||

எல்லோருக்கும் பிரியமான ஆகாரமும் மூன்று வகையாம்.

எனத்தொடங்கி ஆகாரத்தை ஸாத்துவிகம், ராஜஸம், தாமஸம் எனமூவ் வகையாகப் பிரித்து முறையே அவைகளுக்கு லக்ஷணமும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது,

சுப-ஸகவையாரொழி ஸ-வஸ்ரீ திவிவய-நாஃ ||

ரஸ்யாஸிதாஸிதாஹுபுஜாக்ஷமாநாஃ ஸாக்ஷிகுப்யாஃ ||

ஆயு: - நீண்டஆயுள், ஸத்வம் - பலமாகிய துக்கம் வரினும் விகாரப் படாமலிருத்தலாகிய சித்ததைரியம், பலம் - சரீரத்தத்திற்கு தக்க சக்தி அதாவது தனக்குரிய காரியத்தில் சிரமமில்லாதிருத்தல், ஆரோக்கியம் - வாத பித்த கபங்களுள் யாதும் விஷமப்படாமல் மனநிலையோடிருத்தல், ஸுகம் - போஜனம் செய்த பின்னரும் நல்ல திருப்தி, ப்ரீதி:-போஜனம் செய்யும்போதுருசிக் குறைவுண்டா காதிருத்தலாகிய ஆவல் இவைகளை அபிவிருத்தி செய்வீப்பவையும் ரஸ்யா: - ஆஸ்வாதனம் செய்யத்தக்க மதுரரஸத்தை ப்ரிரதானமாய்க் கொண்டவையும், ஸந்தா:- தழுதழுப்புள்ளவையும், ஸ்திரா:-ரஸம் முதலிய அம்சங்களால் தேகத்தில் நீண்டகாலம் தங்கக்கூடிய பலத் தையளிப்பனவும், ஹ்ருத்தயா: - தூர்க்கந்தம் அசசி விருபம் முதலிய வை யிராமையால் மனவைக்கவருவனவுமாகிய இப்பதார்த்தங்கள் ஸாத்துவிக்கர்களுக்குப் பிரியங்களாம். அதாவது இவ்வாஹாரங்களை ஸாப்பிடுவோருக்குச் சித்தம் சாத்துவிகமாய் சுபவாஸனைக்கு உபகார மாகும்

என்பது முதலிய லக்ஷணங்களால் போதிக்கப்பட்ட ஆஹாரங்களே கொள் ளத்தக்கன. இவையாவன அத்திக்காய், அவரைக்காய், கண்டங்கத்திரிக்காய். வாழைக்காய் முதலிய காய்கறிவகைகள் மிகவும் ஸாத்துவிகங்களுன்றற்க. இனி இவையட்டும் தான் ஸாத்துவிகங்களோ? பாவக்காய், கருணைக்கிழங்கு முதலிய வகைகள் ஸாப்பிடத்தகாதவையோ எனின் அல்ல. அவை இவை போல மிக்கச் சிறந்தவையல்லா விடினும் புசிக்கத்தக்கவையே என்பதாம். ஆனது பற்றியே

சுதன்யு-பு வகை) ராஜி ஹ விஷாகவியு, 20 ||

பொருளாகக் கொண்டு வாழ்ந்திருக்கிறபொழுது உலகத்தின்

கூண்டுகூஜித் திவெஷ்ய வுப்யம் மூர்வெவவஜிபுபெசு ||
 யாந்யாநாபிவிஸவெஷ்யா க்ஷயாந்யாவிவஜிபுபெசு ||
 த்ரிவஷ்யாதீதயாந்யாநி நவ்யஸஸாநிவெஷிகெ ||
 தணுரூநவிஸவ்யாஸூரீஸாஷிபுபுவிவஜிபுபெசு ||
 சூயகீரீரகூர்வெவ ரீரீஸாஷிபுபுதயா ||
 ராஜிபாஷ்யாஹாபாஷ்யா ஸ்யாரீகூக்யுஷ்யாஷ்யகூ ||
 ரீஷ்யாஷ்யாஹாபாஷ்யா நிஹாபவநித்யதிஷ்யுகள
 மயாநித்யுதகடிஷ்யநஸாநாஸாரீஹரெசு ||
 வெவெஷ்யகாரயயுரீபி ஸவ்யாஸூரீபிதீரிதா ||
 க்யுஷ்யாஷ்யாஹாபாஷ்யாஹரெதூவிவக்யுஷ்யா
 ஸஹகாரயு வெவெஷ்ய தவெஷ்யவநஸூபா ||
 கடிஷ்யாஷ்யாஹரெஷ்யா மூஷ்யாபாதுஷ்யாபுதகம்
 கூஸாரணாராராகூர்வெவ வியுஷ்யாபுதவெஷ்யவ ||
 வெவெஷ்யுஷ்யாஹதீஸவ்யாஸூரீபிதீரிதா
 வெயம் ||

இனிநிவேதன யோக்யமான பாகவிதியின் முறையைச் சொல்லு
 கின்றேன். காட்டுப்பயறு, வரகு, கேழ்வரகு, கொள்ளு, பெருதினை,
 இவைகளைத் தவிர்க்கவேண்டும். எல்லாதானியங்களிலும் கருப்புநிற
 முள்ளது கூடாது. விதிக்கப்பட்ட தானியமும் விளைந்து மூன்று
 வருஷத்திற்கு மேற்பட்டது கூடாது. குத்தி ஒரு மாஸத்திற்குமேல்
 சென்ற அரிசி கூடாது. துவரை, ஜீரகம், மிளகு, கடுகு, கருமொ
 ச்சை, தட்டைப்பயறு அல்லது காராமணி, சாமை, கருஞ்சோளம்,
 உளுந்து, பயறு, பெரும்பயறு, (பாசிப்பயறு) வெண்மொச்சை,
 எள்ளு, சிறுதினை, மா, வாழை, பலா, பாகல், பெரும்பாகல், கண்டங்
 கத்திரி, கருணைக்கிழங்கு, சுக்கு, தேமா, பூஷணி, வெள்ளிரி,
 ஆடாதொடை, ஆமணக்கு, கத்திரியின்பேதம் இவைகளெல்லாம்
 கிரஹிக்கக்கூடியன எனப்பெரியோர்களால் சொல்லப்படுகின்றது.

வராகம் - காட்டுப்பயறு, “வராகொ வநஸூஷ்யதூவராகம் கொ
 ரடிஷ்யகம்” ஐதிவெஷ்யனீ. கொஷ்யுஷ்ய-கேழ்வரகு, கூண்டுகூ-
 கொள்ளு, வுப்யம் - தினை, சூயகீ- துவரை ஜீரகம் - ஜீரகம், ரீரீஸா
 மிளகு, ஸஷ்யுஷ்ய - கடுகு, ராஜிபாஷ்ய - மொச்சை, ஹாபாஷ்ய -
 தட்டைப்பயறு, ஸ்யாரீகம் - சாமை, க்யுஷ்யாஷ்ய - கருஞ்சோளம், ரீ
 ஷ்ய - உளுந்து, ஸூப்ய - பயறு,

எனப் பருகு முதலியவர்களால் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. மரீசி முதலியவர்களும்

“சுமஹவிஷ்டியாவகேஷு” “யெணுசுநாநுபுவாநு ஷாஷீசுநாநுபுவாநாநு ஸ்ரீபம்மாநு சராவிலேஷாநநுபுவாநு ஷீநா நெபுசுநாநுபுவாநு” “ஸுலிரணசுநு சுஷுஷு சுநுஷேஷாசுநு வஸுசுநு ஸ்ரீபாநு” “ஸெபா, உஷுசுநுநாநுநுபுவாநுநிவாஸசுநு ஸ்ரீபாநு”

இனிப் புதிக்கத்தக்க அங்கவிதியைச் சொல்லுகின்றேன். மூங்கிலரிசியவை, அருபதாங்குருவை, செந்நெல், தினை, சம்பா, பெருநெல் இச்சாதிலுள்ள நெல் எல்லாமும் கிரஹித்தத்தக்கன. கக்கிரிக்காய் கருணைக்கிழங்கு, சேப்பங்கிழங்கு, சேனைக்கிழங்கு, சக்கரைவெள்ளரி, க்கிழங்கு, இஞ்சி, நைதற்கிழங்கு, அல்லது கோஷ்டத்தின் கிழங்கு,

எனும் இவைகளை கிரஹித்துக்கொள்ளத்தக்கது என்று சொல்லியிருக்கின்றமையால் சேனைக்கிழங்கு, வெள்ளிக்கிழங்கு, சேப்பங்கிழங்கு முதலியவைகளும் சேர்த்துக்கொள்ளத்தக்கவை என்றறிக.

பேஷாசுஷு = பெரும்பயறு, நிஷாசுஷு = அவரை, அஷு = எள்ளு, அஷுசுஷு = தினை, வுஷுசுஷு = மா, சுஷுசுஷு = வாழை, பெருஷு = பலா, சுராவயு = பாகல், சுஷுசுஷு = கண்டங்கத்திரி, சுஷு = கருணைக்கிழங்கு, பேஷாசுஷு = சேனைக்கிழங்கு, ஸுஷுசுராவு = தேமா, சுஷுசுராவு = பூசணிக்காய், உஷுசுராவு = வெள்ளரி, வுஷுசுஷு = ஆடாதோடை, வுஷுசுஷு = ஆமணக்கு, வுஷுசுஷு = கத்தரிக்காய்,

யெணுசுநா = மூங்கிலரிசி, யுஷாசு = யவங்கள், ஷாஷீசுநா = அருபதாங்குருவை, ஸ்ரீபாநாசு = செந்நெல், (செங்குருவை) ஸ்ரீபம்மா = தினை, சராவயு = சம்பாநெல், ஸ்ரீபுஷு = பெருநெல், சுஷுசுஷு = கக்கிரிக்காய், ஸுலிரணசுஷு = கருணைக்கிழங்கு, சுஷுசுஷு = சேப்பங்கிழங்கு, பேஷாசுஷு = இச்சொல் சேனையெனும் பெருங்கருணைக்கிழங்கிலும் உபயோகிக்கப்படும் சேனைக்கிழங்கு, வுஷுசுஷு = சக்கரைவெள்ளிக்கிழங்கு, ஸ்ரீபாநு = இஞ்சி, உஷுசுஷு = நைதற்கிழங்கு

இதுகாரும் கிரஹித்துக்கொள்ளத்தக்க ஆஹாரம் சொல்லப்பட்டது. ஆனால் சிராத்தத்தில் சேர்க்கவேண்டியவைகளைப்பற்றி விசேஷமிருத்தலால் இங்கு அது சொல்லப்படவில்லை. இனி கிரஹித்தத்தனாதையாகிய ஆகாரங்கள் யாவை எனின்,

மஸூ நம்மொஃநாஹெவ வயொஃ பாகவகாநிவ |

சுஹக்ஷிராணிதிஜிதீராம் சுஹெய்யுபுஹவாநிவ ||

முள்ளங்கி, முருங்கை, (சிவப்பு முருங்கை), வெங்காயம், காளான், அசுத்தமான இடத்தில் தோன்றியவை இவை துவிஜர்கள் புசிக்கத் தக்கவைவல்ல.

வயண்ணுஸஹஸுரம்வயபு மய்யரூபவரஸாஹிஹி ||

ஒஹ நம்மொஃநாஹெவ, ஹாஸிகௌரஸாதயா ||

வயஹுதொபலிஹிஹி

சுநிஹுஸாஹபொஹிஹி ஹாஸிகௌரஸாதயா ||

சுஹிகௌஸயிநீகௌர விவசாபாஸுமொஹிஹி ||

வெங்காயம் போன்ற ரூப ரஸ கந்தங்களேபுடைய பதார்த்தங்களும், இரண்டாமுறைபாடுசெய்த அன்னம், காய்ச்சியசேங்காய்ப் பால், பூமியினின்றெடுக்காத தீர்த்தம், கன்றிந்து பத்து நாளாகித பசுவின் பால், ஒட்டைகப்பால், ஆடுமுதலியவைகளின்பால், ஒற்றைக் குளம் புடையதன்பால், புணரும் பருவமுடைய பசு, கன்றில்லாத பசு இவைகளின் பால்

என மனு முதலியவர்களது வாக்கியங்களில் நிஷேதிக்கப்பட்டுள்ளவை களை தள்ளவேண்டும். அன்றியும் பகவத்கீதையிலும் ராஜஸம் தாமஸம் எனும் இருவகை யாகாரங்களையும் கிரஹிக்கக்கூடாது எனச்சொல்லவந்து, ராஜஸ தாமஸங்களாவன யாவை என்பது

சுஹாஹி மவணாதயுஹி கௌரஹிஹிஹிஹி |

சுஹாராராஜஸவெய்யுஷாஹிஹிஹிஹிஹிஹி ||

முழுக் கசப்பு, முழுப் புளிப்பு, மிக்க உவர்ப்பு, மிக்கச் சூடு, மிகவும் உறைப்பு, திரவமற்றது, எரிச்சலை யுண்டிபண்ணும் தன்மைபுடையது ஆகிய இவை தற்சாலத்திய பீடையையும், பின்னர் நிகழுவதாகிய சோகத்தையும், வியாதிபையும் தருவனவாகின்றன. இவை ராஜஸனுக்கு இஷ்டங்களாம். (இவை சித்தத்தை மிகவும் அலையச் செய்வனவாம்).

யாதயாஹிமதாரஸாஹிஹிஹிஹிஹிஹி |

உஹிஹிஹிஹிஹிஹிஹிஹிஹிஹிஹிஹி ||

அரைபக்குவம், ஸாரமற்றது, (அதாவது கய்த்தது முதலியது) துர்க்கந்தமுற்றது, பக்குவமாய் இரவு சென்றது, (பழையது) உச்சிஷ்டம் (புசித்தெஞ்சியது) அசுத்தமானது (புசிக்கத்தகாமல் கெட்டுப் போகியது) இவ்வாஹாரம் தாமஸனுக்குப் பிரியமாம் (அதாவது தமோகுணத்தை ஒக்கச் செய்வது)

எனும் சலோகங்களால் நன்கு சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இங்ஙனம் சாஸ்திர வாக்கியங்களால் விலக்கப்பட்டிருக்கும் ஆகாரங்களை விடுத்தும் விதிக்கப்பட்ட ஸாத்துவிகாகாரங்களையே புசித்துக்கொண்டுமிருந்தால் கெட்ட வாஸனைகளால் மூளையில் ஏற்பட்டிருக்கும் பதிவுகளின் மாறுபாட்டிற்குரிய பாவஞ்ஞை தானங்களைக் கெடுத்து, சுப வாஸனைகள் மாத்திரம் விருத்தி யடைதலுக்கு ஹேதுவாகும். ஆதலால் அசுபவாஸனையை ஒழிக்க விவேகம், சுப வாஸனாப்பியாஸம் இவைகளேனாடி ஆகார நியமமும் வேண்டிய தவசியுன்றறிக.

ஆகாரத்தில் விதிவாப்பிராதவர்களாப்க் கண்டவிடங்களில் தோன்றிய வாறு புசித்துக்கொண்டு திரிவிவாருக்கு அசுப வாஸனையே ஓங்கிக்கொண்டிருக்கு மென்பதைத் தந்தாலும் உலகில் நிதர்சனமாக நன்கு காணலாம். வாஸனையானது செய்கையின் அப்பியாஸத்திற்குத் தக்கபடி ஸங்கற்ப ஹேதுவாய் மனவினில் பதிந்துகிடக்கும் அருபமாகிய ஸம்ஸ்காரமேயாதலால் அதனை நேரில் காண நியலாவிடிலும் அதனால் நிகழும் செயல்கள்கொண்டு இவன் இத்தன்மையான வாஸனையுடையோன் என்பதை அறிந்துக்கொள்ளலாம்.

வாஸனை சுபம் அசுபம் எனப் பொதுவாக இருவகையாய்ச் சொல்லப்படும். அது லோகவாஸனை, தேஹவாஸனை, சாஸ்திரவாஸனை என மூவகைப்படும்.

லோகவாஸனையாவது, “எவ்வாறு நடந்துக்கொண்டால் எல்லோரும் நம்மை மிகவும் கௌரவப்படுத்திச் சிலாகிப்பாரோ அவ்வாறே நாம் நடக்கவேண்டும் யாரும் நம்மை நிந்திக்கக்கூடாது” எனும் எண்ணங்கொண்டு இவையே அதற்குத் தக்க காரியங்களெனச் சில காரியங்களை நிச்சயித்துக்கொண்டு ஓய்வொழிவின்றி அக்காரியங்களிலேயே யாதாயாதமாக உழன்றுகொண்டிருந்தலாம். இப்படி யுள்ளவர்களை லோகவாஸனை முனையைப் பெற்றவரென நாம் நிச்சயித்துக்கொள்ளலாம்.

இவ்வுலக வாஸனையானது சித்தத்தை அலையச்செய்துகொண்டே யிருக்குமாதலால் மோகந் மார்க்கத்தை நாடுவோருக்கு இது பெரிய இடையூறே என்பது நிச்சயம். விவேகத்தோடு நன்காராய்ந்து பார்க்கின் இவ்வாஸனையை வென்று போடலாம். அதாவது “யாரும் நிந்திக்கக்கூடாது உலகில் எல்லோரும் நம்மை சிலாகிக்கவேண்டும்” எனும் எண்ணத்தைக்கொண்டு இக்காரியங்களைச் செய்கின்றோமே இது ஸாத்தியமாகுமா என்பதைச் சற்று யோஜிக்கவேண்டும். எவனும் நிந்தியாமல் எல்லோரும் சிலாகிக்கத்தக்க செய்கை உலகில் யாதானும் இருக்கின்றதா? நிந்தைக்குச் சிறிதும் இடமின்றி ஸகல நற்குணங்களும் அமைந்தவரும் நாமோச்சாரண சரிதசிரவணதிராநதிகளால் ஸகல பாபங்களையும் போக்கடித்துப் புனிதராக்குகோருமாகிய ராம கிருஷ்ணாதி அவதார மூர்த்திகளையே எல்லோரும் சிலாகிக்கின்றனரில்லையே. ஏதோ சில சாதகங்களையன்றோ சிலாகிக்கின்றனர். பலர் நிந்தையும் செய்கின்றனரோ? இன்னம் வலிவந்தபராசர ஜைகீஷ்வய அகஸ்திய வியாஸ மனு மாந்தாதா அரிச்சந்திர

தேகவாஸனையாவது, “அறுசுவை நிறைந்த இனிய அன்பாநுதினைப் புசிக்கவேண்டும். ஸ்திரீ புருஷ சேர்க்கையால்வரும் இன்பத்தை மனம் கொண்டவாறு நன்றும் அனுபவிக்கவேண்டும்” என்பது முதலிய எண்ணங்களால் தேஹஸ்பந்தமாக நிகழும் சுருத்தையே பரமெனக்கொண்டு அவ்வகையான காரியங்களிலேயே உழலுதல் தேஹவாஸனையாலேயேயாம்.

சற்று விவேகித்துப்பார்க்கின் இவ்வாஸனை மிகக் கொடிது என்பது நன்கு விளங்கும். இந்த வாஸனை லோகவாஸனையைக் காட்டிலும் மிகவும் திடமாக ஸகல ஜீவர்களுக்கும் அமைந்திருக்கும். அதற்குக் காரணம்; நீந்தை தோத்திரம் முதலிய உலகவியவகாரங்கள் மனுஷ்ய ஜன்மத்தில்மத்திரம் ஸம்பவிக்கும். தேகவாஸனையோ எனின் ஜன்மத்தோரும் ஸகல தேஹத்திலும் நிகழக்கூடும். மனுஷ்ய ஜன்மத்தைக்காட்டிலும் ஏனைய ஜன்மங்களை பெற்றிருத்தல் மிகவும் ஜாஸ்தியாயிருக்கும். ஆதலால் தேகவாஸனை ஸகல பிறவிகளிலும் ஏற்பட்டித் திடப்பட்டுன்றியது. லோகவாஸனை மனிதப் பிறவியாத்திரத்தில் அமைத்தது. எனும் இதுவே இத்தற்குக் காரணம் என்றறிக. ஆதலால் இத்தேகவாஸனையால் இழுபடுவோர் லோகவாஸனையால் இழுபடுவோரிலும் மிகுதியே. இவ்வாஸனையை ஒழிக்க விவேகத்தோடுகூட மிகவும் பலமான முயற்சி எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும்.

அதாவது “பாயஸ சித்தராங்க பக்ஷப் போஜ்யாதி அறுசுவையுடன் கூடிய விருந்துணவினாலும், சிறிது உப்பைக்கலந்து யோராமட்டும் வார்த்துண்ணப்படும் வெறும் அன்னத்தினாலும் ஏற்படும்புடன் பசியடங்குதல் எனும் ஒன்றே. இங்ஙனமிருக்க வீணில் ஏன் விருந்துண்டியை நினைத்து அதற்காக உழலவேண்டும்? இனி இன்னமும் சற்று யோஜிப்போமாயின் விருந்துணவினால் தேகத்திற்கு ஆரோக்கியக் குறையும் யோரன்னமாத்திரத்தால் ஆரோக்கியமும் ஏற்படுகின்றது. எனினாய்க் கிடைப்பதும், ஆரோக்கியகரமுமாகிய ஸாதாரண போஜனத்தைவிடுத்து ரோகஸூதுவும் மிக்கச் சிரமத்தினால் கிடைப்பதுமாகிய அறுசுவை பக்ஷப் போஜனத்தை விரும்பி அல்லற்படுவது அறியாமையேயன்றே” என விவேகித்துக்கொண்டால் சிறந்த விருந்துணவு விஷயத்தில் உழலுதலுக்கு ஏதுவாகிய இந்த வாஸனை குன்றும். ஆனால் இங்ஙனம் நாம் சொல்லிவிடுவதுமாத்திரம் எளிதேயன்றி இதுனை அநுஷ்டானத்தில் கொண்டுவருவது மிகவும் அரிதே. ஏனெனின் அறுசுவையுடைய விருந்துணவைப் புசிப்பது பாபத்தில் சேராத்தலால் ஸாதுக்களுக்கும் போஜனத்தில் ருசிதேமும் வழக்கம் மிருக்கக்கூடும். ஆனால் சித்தத்தை மிகவும் அல்லற்படுத்தி விடுகின்றமையால் மோகூத்தை நாவோருக்கு அது மிக்கக்கொடிதேயும். இனி மனங்கொண்டாட்டும் ஸ்திரீ புருஷ சேர்க்கையின்ப மனுபவிக்கவேண்டுமெனவரும் எண்ணத்தை ஒழிப்பதற்கு அவ்வளவாக மிகவும் முயற்சி யெடுத்துக் கொள்ளவேண்டுமென்பதல்ல. ஏனெனின் ஆகார விஷயமாய் ருசி தேமும் பற்றானது நபுஸ்ஸகாதிப் பிறவியிலும் ஸம்பவிக்கக்கூடும். ஸ்திரீ புருஷசேர்க்கைவிருப்பமானது நபுஸ்ஸகஜன்மத்தில் ஸம்பவிக்க இடமில்லை யாதலால்

ஆகாரவிஷயமான பற்றிலும் ஸ்திரீபுருஷசேர்க்கைப்பற்றும் சற்றுக்குறைவுற்றதென்றே சொல்லலாம். ஆனது பற்றியே ஸ்திரீபுருஷசேர்க்கையின் பற்றைச் சலபமாய் ஒழிப்பவரும் ஆகாரவிஷயத்தில்பட்டும் மிகவும் இழுபடும் படியாயிருக்கிறது. இது உலகில் நிதர்சனமே. விவேகத்தோடு சற்றாலோசித்துப்பார்த்தால் இன்பத்திற்கென விரும்பப்படும் அவயவமானது தோல், சதை, ரத்தம், மாம்ஸம், தூநீர் முதலியவைகளின் சேர்க்கைக்கடங்கியதாக யாதேனும் உளதா? வெளிப்பார்வைக்கு அழகிய முகம், மனங்கவரும் மார்பு, உல்லாஸமாகிய உடம்பு எனக்கருதப்படுவதாயினும் கசாப்புக்கடைக்காரன் சுத்தியினால் பரிசோதிப்பதுபோல நாங்கமது அறிவினால் பரிசோதிப்போமாயின் முற்கூறிய ரத்தம் மாம்ஸம் சதை முதலிய அசுத்தபதார்த்தங்களின் சேர்க்கையே என்பதும் அவை நினைக்கும்போதெல்லாம் காறியுமிழ்ந்து துச்சமாய் ஒதுக்கத்தக்கவையே என்பதும் நிச்சயமாய் விளங்கும்.

நாஸீஸூருஹரூபாலீஷெஸர ஹ்ருஷ்டாஜோஷாஷெஸர |
வனதநாஸுபஸாபிவிசாரஸ்சேவலிவிவிருதபயாஸாயாஸ ||

என்பது முதலிய சங்கரபகவத்பாதர் முதலியவர்களது மொழியில் சிறிதேனும் பிசகேற்படாதன்றோ. அழகினில் சிரந்த என்னருமைநாயகியே என்னருமைநாயகரே எனக்கொஞ்சிக்குலாவப்படும் இத்தேகமே சீவனெனும் ஆவிரீங்கிப்போயின் ஐயா எனிந்தப்பிணத்தை இன்னமும் போட்டிருக்கவேண்டும்? இனிமிருந்தால் நாற்றமெடுக்குமே. அந்தோ மிகவும் தூநாற்றம் நாறுகின்றதே. இதனை எப்படியாவது எடுத்துச்சென்று சொந்தத்திப்போடுகள் எனச் சொல்லப்படுகின்றதே! இன்பத்திற் காலப்பன்மெனக்கருதப்படும் தேகத்தின் கதி முடிவில் இவ்வாறல்லவோ ஆகின்றது.

பொஷிதிரணாஹரணாவ்ரஹிபுஷ்டாஜோஷாஷெஸர
ஷாஸீஸூ | ப்ருஷோலிதாஸூஸூஷெஸரஸூஷாஸுபதாமவ
தூஸூசிராஷாஷெஸர ||

ஸ்திரீ, பொன், அணி, ஆடை முதலிய மாயாமயப்பொருள்களில் (மூடன்) மயங்கியமனமுடையோளும் இதனில் மிகவும் இன்பமனுபவிக்கலாம் எனும் எண்ணத்தினால் விளக்கு விட்டிற் பூச்சிபோல அறிவிழந்து வீழ்த்தழிகின்றான்.

என ஆன்றோர் கூறியபடி ப்பிறக்கரிய மனிதப் பிறவியை எடுத்துத் தன் அவலமாய்ப்போகும் பெருமோசமேடன்றோ. மனுஷ்ய ஜன்மாவப்பெற்ற தன் படன் இனிப்பிறவியில்லாமல் செய்துக்கொடுவதே யல்லவா. அப்படியிருந்தும்

ஹ்ருஷ்டாஜோஷாஷெஸர ஹ்ருஷ்டாஜோஷாஷெஸர | ஸு
ஸாஸுபதாமவ | ப்ருஷோலிதாஸூஸூஷெஸர ||

ஜனனம் துக்கம் ஜரையுக்கம் மாணம் துக்கம் மீண்டும் மீண்டு மிதுவே! ஸம்ஸாரமண்டலம் துக்கமே. அதனில் ஜீவர்பாகமடை கின்றனர்.

என முன்றோர்கூறியபடி மீண்டும் மீண்டும் துக்கத்திற்கு ஏதுவாக்கிக் கொள்ளும் இவ்விழியிபாக ஸுகமும் ஸுகமாகுமா? முடிவினில் இது துன்பமேயன்றோ என இங்ஙனம் இதனிலுள்ள உண்மையை விவேசித்துக் கொண்டு இவ்விவேகத்தைத் திடப்படுத்திக் கொண்டால் தேகவாஸனையைத் துச்சமாய்த்தன்னி வென்றுபோடலாம்.

இனி சாஸ்திர வாஸனையாவது, சாஸ்திரங்களின் கருத்தை யறிந்து கொண்டு அவ்வாறு அநுஷ்டானத்தில் கொண்டு வருவதான உத்தமமாகிய நிலைமையில் யத்தனம் செய்யாமல் மென்மேலும் படித்துக் கொண்டே யிருத்தல் அல்லது ப்ரவசனம் செய்துகொண்டே யிருத்தல் முதலிய காரியங்களிலேயே உழுவதுலாம். உதாரணமாக, பார்த்தவாஜா எனும் ஓர் ரிஷி சனது ஆயுளின் முக்கால் பங்கை வேதாத்தியனம் செய்வதிலேயே கழித்து அர்ச்ச விசாரம் செய்யாமலும் அதில் உபதேசித்தபடி பரம் பொருளைச் சிந்திக்கும் வழியைத் தேடாமலும் மிகுந்த ஜரையை யடைய அச்சமயம் இந்திரன் மனமிரங்கி அந்த ரிஷியை நோக்கி ஒபர்த்தவாஜரே! நான் உமக்கு இன்னம் பலகாலம் ஜீவிக்கும் வழியை அருளு வேளு ின் அவ்வாடின நீர் எவ்விஷயத்தில் கழித்து எதனைத் தேடிவீர்? என்று வினவ அதற்குஅவர் ஓ தேவராஜனே! யான் இன்னம் அத்தி யயனம் செய்யாபவருக்கும் வேதவாக்கியங்களை அத்தியயனப் செய்து போடு வேன் என்றார். அப்போது இந்திரன் அந்த ரிஷியின் அத்தியயன வாஸனையை நீக்கிப் பரம் பொருளை அறியும் வழியை நாடச்செய்யக் கருதி வேதங்களை ஓர் பெரிய மலைவடிவமாக எதிரில் தோன்றச் செய்து அதனின்றும் ஓர் பிடி மண்ணை யெடுத்து ஒப்ராமணசே! நீர் இதுகாரும் அத்தியயனம் செய்து வேதம் இத்தப் பிடிமண் அளவே. இன்னம் ஒதவேண்டி மிஞ்சி யிருக்கும் பாகம் அதேர் தெரியும் மலையே. இவ்வேத வடிவமான மலையினின்றும் ஓர் பிடி மண்ணைவ ஒதுவதற்கு உமக்கு இவ்வளவு காலம் பிடித்தது. மிஞ்சியுள்ள பெரும்மலை வடிவான வேத பாகங்களை எப்போது அத்தியயனம் செய்து முடிக்கப் போகிறீர் என்று கேழ்க்கவே, அந்த ரிஷி அவ்வத்தியயன வாஸனையினின்றும் விலகி எக்கமுற்று, ஏனிப்படி நாம் அஸாத்தியமான காரியத்தில் ஸாத்தியபுத்தியோடு உழன்றோம் என மனவருத்தமுற்று நிற்கவே அச்சமயம் இந்திரன் அவருக்குப் பரம்பொருளை யுபதேசித்தான் என இச்சரிதம் பர்த்தவாஜ ஆக்கியாயிகையில் சொல்லப் படுகின்றது. இவ்வாறு சற்று விசாரிப்போ மாயின் சாஸ்திர வாஸனையை வென்று போடலாம். மிக்கப் பாவனமும் மறுமையில் கேடிமத்திற்கே ஏதுவாவதமான வேதாத்தியயன பாடமே இவ்வாறாயின், தற்காலம் ஸங்கீதம், முதலியவைகளிலேயே யாவது, அல்லது பாஷாந்தாங்காளிலுள்ள ஸயனன்ஸு முதலிய கலா சாஸ்திரங் களிலேயே யாவது வாழ்காள் முழுவதும் உழைத்துக் கொண்டு பரம் பொருளிலேயோ, அல்லது அவ்வுண்மையைப் போதிக்கும்

சாஸ்திரங்களிலேயோ சிறிதும் புத்தியைச் செலுத்தாமல் நிஷ்பிரயோஜனமாகப் பரலோகத்திற்கு மிகவும் ஹானியையே தேடிக்கொண்டு வாய் விட்டுத் துலையும் ஜனங்களின் நிலமையை எவ்விதமென்று யோசிப்போமாயின் அது மிக்க ஆச்சரியமே என்றறியப் படும்.

இங்கு காட்டிய பரத்தவாஜ ஆக்கியா யிகையினாலேயே சாஸ்திர வாஸனையை வெல்லுமவழி சொல்லப்பட்டதாயிற்று. விவேகத்தோடு கூட யோஜித்துப் பார்ப்பவனுயின்

சுநா துராஸு ரபை ஹெயி தயு ஸுநா ரபை ஹயா வி
ஸுநா | யதா ரஸுநா துதா பாயி தயு ஹெயா ரபா கதீ ரதி
வராபை ஸுநா ||

சாஸ்திரம் அநந்தம். அறிந்து கொள்ளவேண்டியதோ பலவுள் வாழ்நாளோ அற்பம். இடையூறுகளோ எண்ணிறந்தன. ஆதலின் ஹம்ஸம் நீரோடு கலந்தபாலைக் கிரஹித்துக்கொள்ளுவதுபோல ஸாரமாயுள்ள பரப்பொருளையே உபாஸிக்கத்தக்கது.

என்பது முதலிய ஆன்றோர் மொழிக்கிணங்க இம்மானிட ஜன்மத்தை ஸபலமாக்கிக்கொள்ளும் வழியைத் தேடிக்கொள்ளுவதே விவேகம். என்றிங் வனம் புத்தியைப் பரிபாகப்படுத்திக்கொண்டால் சாஸ்திர வாஸனையை மீறி வென்றுபோடலாம் என்பதே நிச்சயம்.

வாஸனையின் பிரிவுகளையும் அவைகளை வென்று போடும் வழியையும் தெரிந்துகொள்ளாமல் அசுபவாஸனையை ஒழிக்கமுடியாது. அசுபவாஸனையைத் தகைத்து வென்று போடாதவரையில் பிறவிக்கடலினின்றும் கரை யேறமுடியாது. நரகாதித்துன்பங்களுக்காகாமலிருக்கவாவது ஸ்வர்க்காதி லோகார்தர இன்பத்தை அனுபவிக்கவாவது விருப்பமிருக்கின் அசுபவாஸனையை ஒழித்துப்போடவேண்டியதவசியமேயாம். இங்ஙனம் வாஸனைக்கும் பெளருஷ்யத்தினத்திற்குமுள்ள பலாபல தாரதம் மியத்தைப் பறிந்துகொண்டவர் அசுபவாஸனையை எளிதில் வென்று போடலாம். இச்சரீரத்தை விடும் கடைசித்தருணத்தில் எவ்வச்சமுமின்றி மனம் நிர்மலமாக நிலைபெரும். கடைசிஸமயத்தில் சித்தம் நிர்மலமாய் நிலைபெறின் நரகாதிபாதனைகளுக்காவது இழிய பிறவிக்காவது சிறிதும் இடமின்றி மறுமையில் உத்தமமான நிலமையையே பெற்று இன் புறலாகும்.

ஸுஹ்ரு ஸுஹ்ரு ஸுஹ்ரு.

தைவமும் டௌருஷ்டமும்

அல்லது

சுநம தத்துவம் ஸம்பூர்ணம்

உ-
2 ஹஸாய ந 20

1210

வேதசாஸ்திரதத்துவம்

இரண்டாம் பாகம்

லோகாந்தரம்.

லோகாந்தரமாவது இவ்வுலகம்போலவே எண்ணிற்றதஜீவகோடிகள் வவாக்கு மிடங்களாகிய வேறு உலகங்களாம். ஸ்வர்க்கராக்ளன்பவையும் இவைகளே. இவ்வுலகில் மிகவும் புண்ணிய பாபங்களைச் செய்தமனிதர் இறந்த பின்னர் லோகாந்தரம் சென்று இன்பதுன்பங்களைப் புதிக்கின்றனர். இன்பமனுபவிக்குமிடம் ஸ்வர்க்க மென்றும் துன்பமனுபவிக்குமிடம் நரகமென்றும் நம் சாஸ்திரங்களில் வழக்கப்படுகின்றது

இனி இவ்வுலகில் மனிதர் இறந்த பின்னர் மண்ணிலாவது தீயிலாவது நீரிலாவது அழிந்து போகின்றனரென்பது பித்திய கூடமன்றே. இப்படியிருக்க லோகாந்தரம் சொல்லுகின்றனரென்பது உசிதமாகுமா? எனின், இந்த ஸ்தூலதேஹம் இங்கு இவ்வாறு அழிந்துபோயினும் இசற்குள்ளிருக்கும் ஜீவன் எனும் பதார்த்தமும் இதனோடுகூட அழிந்து போகின்றதில்லை. அவன் தனது கர்மத்திற்குத்தக்கபடி வேறு ஸ்தூலத்தைப்பற்றிக்கொண்டு ஸ்வர்க்க நரங்களையடைந்து இன்பதுன்பங்களைப் புதிக்கின்றான் என்பது உண்மை என்க.

சங்கை” இந்தஸ்தூல தேகத்தைத் தவிர ஜீவாத்மா எனும் ஒரு பொருள் இதற்குள்ளிருக்கின்றதென்பதாக ஏன் கொள்ளவேண்டும்? கடியாரத்தின் சக்கரம், வில், முதலிய அவயவங்களுள் யாதானும் கெட்டுப்போயின் அது வேலை செய்யாமல் ஓய்ந்து போவதுபோலவே, இந்தஸ்தூலசரீரத்தின் அவயவங்களின் நிலமைகுலைந்து கெட்டுப்போயின் ஜீவசத்தியும் ஓய்ந்து போகின்றதென இப்படிக்கொள்ளுவதில் எக்குற்றமுமில்லையே? இந்தஸ்தூலசரீரத்திற்கந்நியமாய் ஜீவாத்மா என ஓர் பொருளிருக்குமாயின் விரிந்த இவ்வுலகினில் உள்ள மனிதருள் யாரானும் ஒருவரேனும் அகனைப் பார்த்திருக்கக்கூடுமன்றே. அங்ஙனமிதுகாலம் வரைவிலு மில்லவே யில்லையே! ஆதலால் லோகாந்தரம் என்பதாக ஒன்றைக் கற்பித்துக்கொள்வதும், புண்ணியபாபங்களுண்டென்பதும், இந்தஸ்தூலசரீரத்தில் ஜீவாத்மா என ஒருவன் இருக்கின்றான் என்பதும், அவன் மரித்ததும் எங்கேயோபோய்ச் சேருகின்றான் என்பதும் யுத்திக்குப் பொருத்தவல்லே. ஸ்தூலசரீரத்தின் நிலமைகெடாமலிருக்கும் வரையில் ஜீவாத்மா இருக்கின்றான் எனவும் கெட்டுப்போயின் மரணம் எனவும் உலகவியவஹாரமாத்நிரமே. இம்மட்டோடு இதனை வைத்துக் கொள்

வதை விட்டு, ஏதோ ஸாமான்னியர்களை நோக்கிக் கட்டுப்பாடாகவே எழுதி வைக்கப் பட்டிருக்கும் பழய சுவடிகளில் சொல்லியிருப்பதை உண்மையெனக் கொண்டு ஸ்தூல தேகத்தினில் ஜீவன் எனும் ஓர் பொருளிருக்கின்றனெனவும், மரித்ததும் அச்சீவன் இதனை விட்டுப் பிரித்து லோகாந்தரம் செல்லுகின்றனெனவும் சொல்லப்படுவதை ஏன் மீனில் நம்பிக்கொண்டு கஷ்டப் படவேண்டும்? எனும் சங்கை தற்காலம் பெரும் பான்மையாய் நிகழுகின்றது. ஆதலால் இதனைச் சற்றூராய்வாம்.

உலகில் ஸகல மனிதர்களுக்கும் உள்ளத்தில் வீருப்பம் வெருப்பு ஊஹம் நிச்சயம் முதலிய சிந்தனா வடிவமான அறிவுத் தொழில் நடந்து கொண்டிருக்கின்ற தன்றோ. கத்தி முதலிய கருவிகளால் எவ்வளவோ துட்பமாய்ப்பரிசோதிக்கினும், தோல் சதை கரம்பு ரத்தம் மாம்ஸம் எனும்பு முதலிய ஸ்தூலப் பொருள்கள் மாத்திரம் காணப் படுகின்றனவே யன்றி அவ் வறிவுப் பொருளை இதுவே எனக் கண்டு கொள்ள எவராலு மியலவில்லை. நேரில் அங்ஙனம் காணப்படா விடினும் தேஹத்திற்குள் அறிவின் வேலை நடந்து கொண்டிருக்கின்ற தென்பது எல்லோருக்கும் அநுபவ விரித்தமே. இனி அவ்வறிவுப் பொருள் யாது என வினவுவோ மாயின் ஸ்தூல தேசத்திலும் வேறாக ஜீவாத்மாவை ஒத்துக் கொள்ளாதவர் யாது சொல்லுவார்? ஸ்தூல தேகத்திற்கே அங்ஙனம் அறியுந் தன்மை யிருக்கின்றது என்பதைத் தவிர வேறு யாதும் சொல்ல முடியாதன்றோ. தன்மையாவது வஸ்துவினில் ஸ்வபாவமாக (இயல்பாக) வாவது அல்லது நைமித்திகமாகவாவது அமைந்திருப்பதே யன்றி வேறு விதமா யில்லையே? உதாரணமாக, சர்க்கரைக்குத் தித்திப்பு ஸ்வபாவமாகவும், பாணசத்திற்குத் தித்திப்பு பாணது சர்க்கரை முதலிய தித்திப்புப் பொருளின் சேர்க்கை யெனும் நிமித்தத்தினால் வந்தது பற்றி நைமித் திசமாகவும் அமைந்திருப்பது என்பதாம். இனி ஸ்தூல தேஹத்திற்கு அறியும் யேக்கியதையானது ஸ்வா பாவிகமாயுள்ளதா? அல்லது நைமித்திகமாயுள்ளதா? ஸ்தூலத்திலும் ஜீவனெனும் அறிவுப் பொருளை வேறாகக் கொள்ளுதலை விட்டுக் கண்ணால் கண்டதையே வாஸ்தவமெனக்கொள்ளும் நாஸ்திகக்கோட்பாடுடையோர் இவ்விரண்டினில் எதனை அங்கீகரிக்கின்றனர்? ஸ்வாபாவிகமாகவே உள்ளதெனின் அது அநுசிதமே. அதாவது சர்க்கரைக்குத் தித்திப்பும் வேப்பிலைக்குக் கசப்பும் ஸ்வாபாவிகமாகவே யிருக்கின்றது. ஸ்வபாவமாகிய தித்திப்புப் போய் சர்க்கரை மாத்திரம் தனித்துள்ள தென்பதுண்டா? அங்ஙனமே கசப்புப் போய் வேப்பிலை மாத்திரமுள்ள தென்பது மன்றோ. ஸ்வபாவத்திற் காதாரமான ஸ்வரூப வஸ்து நசிக்காமல் ஸ்வபாவத்திற்கு நாசரில்லையே. சர்க்கரை வேப்பிலை முதலியவைகளின் ஸ்வரூபம் அழிந்தால் அவைகளின் ஸ்வபாவமான தித்திப்பு கசப்பு முதலியவைகள் அழிகின்றன. இதுவேயன்றி ஸ்வபாவம் நசித்துப் போக ஸ்வரூப மாத்திரம் இருந்த தென்பது எக்காலத்திலு மியலாது. அறியும் ஆற்றலை ஸ்தூல தேகத்தின் ஸ்வபாவம் எனக் கொண்டோமாயின் முற் கூறிய நியாயத்தின்படி கவனித்தால் ஸ்தூல தேகம் இருந்தும் அறிவுத் தொழில் சிறி

தும் இராமல் நசித்துப்போச்சது என்பதற்கிடமில்லையன்றோ? இறந்துபோன சுவசரீரம் ஸ்தூலமேயல்லவா? அதனிடம் அறியும் ஆற்றலுக்கானோமே. ஸ்வரூபமிருக்கின்றது ஸ்வபாவம் மாத்திரமில்லை என்பது சிறிதேனும் பொருந்துமா? ஆதலால், ஸ்வபாவிகம் என்போர் சுவத்திற்கும் அறிவுள்ளதென்றே சொல்லவேண்டியதாகின்றது. அப்படிச்சொன்னால் அதனையாரேனும் ஒத்துக் கொள்ளுவாரா? அக்கினியிருக்கின்றது அதன் ஸ்வபாவமான உஷ்ணம்மாத்திரமில்லை என்பது எப்படி ஒவ்வகின்றதில்லையோ அப்படியே ஸ்தூலசரீரமிருக்கின்றது அறிவுமாத்திரம் இல்லை என்பதும் ஒவ்வாமல் போகவேண்டுமே. அங்ஙனமில்லையே! ஸ்தூல சரீரம் முன்போலவே யிருந்தும் இரந்த சரீரத்தில் அறிவுமாத்திரம் இராமற்போவதைக்கவனித்தால் அறிவு ஸ்தூல சரீரத்தின் ஸ்வபாவம் அல்ல வென்றே நிர்ணயிக்கப்படுகின்றது. அன்றியும் ஸ்தூல சரீரத்திற்கு எக்கேடுமின்றியுள்ள ஸுஷுப்தி மூர்ச்சை ஸமயங்களில் அறிவு மாத்திரம் காணப்படாமலிருத்தலைக்கவனித்தாலும், அறிவை ஸ்தூலத்தின் ஸ்வபாவமாகச்சொல்லுதல் ஆராய்ச்சியின்மையே என்பது விளங்கும்.

இவ்விதம் ஸ்வபாவிகமென்பது பொருந்தாமையால் இனி ரைமித்திகமென்றே சொல்லவேண்டியதாகின்றது. ஸ்வபாவிகம், ரைமித்திகம் எனும் இவ்விரண்டையும் விட்டு மூன்றாவது பிரகாரமாக யாதும் சொல்லுதற்கில்லையாதலால் இதனையொத்துக்கொண்டே தீரவேண்டும். இனி இதனையும் சற்று விசாரிப்பாம். பானகத்திற்குத் தித்திப்பு, சர்க்கரை முதலியவைகளின் சேர்க்கையெனும் நிமித்தத்தினால் வந்ததுபற்றி ரைமித்திகம் என்பதுபோல, ஸ்தூல தேகத்திற்கு அறியும் ஆற்றலானது ஓர் அறிவுப்பொருளின் ஸம்பந்தத்தினாலேயே வந்ததென்று சொல்லவேண்டியதாகின்றது. அங்ஙனமாயின் பானகத்தில் சேர்ந்திருக்கும் சர்க்கரை உண்மையில் அந்தஜலத்திலும் வேறுகவேயிருக்கின்றதுபோல, ஸ்தூலதேகத்தினில் ஸம்பந்தித்துள்ள அவ்வறிவுப்பொருள் உண்மையில் ஸ்தூல சரீரத்திலும் வேறே என அறியப்படுகின்றது. அன்றியும் பானகத்திலுள்ள சர்க்கரைமுதலியதை யந்திரத்தினால் பிரித்து விட்டோமாயின் அந்த ஜலத்தில் தித்திப்பு காணப்படாமல் போவதுபோல இந்த ஸ்தூலதேகத்தோடு ஸம்பந்தித்திருக்கும் அவ்வறிவுப்பொருள் பிரிந்துபோயின், பின்னர் இது அறியும் ஆற்றலற்றுக்கட்டைபோலாகும் என்றும் ஏற்படுகின்றது. பூர்வம் எங்கோயோ ஓர் இடத்திலிருந்த சர்க்கரையே ஜலத்தோடுகலந்து பானகம் எனப்பெயர்பெற்றுப்பின்னர் அதனினின்றும் பிரிக்கப்பட்டு மற்றொரு இடம் சேருவதுபோல, பூர்வம் யாதானும் ஓர் ஸ்தூலத்தைப்பற்றிக்கொண்டு ஜாக்கிரத்முதலிய அவஸ்தைக்களைப்பெற்றுப் பிறகு இதனினின்றும் பிரிந்து வேறுயாதானும் ஓர் ஸ்தூலத்தைப்பற்றிக்கொள்ளவே இது சுவமாகின்றதென்றும் அறியவேண்டியது உசிதமாகின்றது. இங்ஙனம் உசிதமாகிய யுக்தியைக்கொண்டு கவனித்தால் இந்த ஸ்தூல தேகத்திலும் அந்நியமாக ஜீவாத்மா எனும் பொருள் பிரத்தியேகமாய் யிருக்கின்றதென்று நிர்ணயிக்கப்படுகின்றது.

விசாரணையின்மையால் ஸ்தூல தேகத்திற் கந்நியமாய் யாதுமில்லையெனத்தமது தூர்வாஸணையின் வசமாகச் சிலர் பிதற்றுவாராயினும் அந்தநாஸன் கண்ரயே யுத்தி திருஷ்டாந்த வாய்லாக வினவெவோமாயின், அவர்களும் ஜீவன் என வேறு பொருள் ஒன்றுள்ளதென்பதை ஒத்துக்கொள்ளவேண்டியதே யாகின்றது.

இனி, அறிதல் எனும் யோக்கியதையானது மனவின்னுடைய தென் மல்லவோ சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்படுகின்றது. இப்படியிருக்க தேகத்தினில் உள்ள அறிவின் வியவஹாரத்தை ஜீவனுடையது என்று சொல்லியது எப்படிப் பொருந்தும் எனின் சொல்லுவாம்.

மனலோடுகூடியுள்ள ஆபாஸமான சித்வஸ்துவின் ஸம்பந்தத்தாலேயே அதற்கு அறியும் ஆற்றல் ஏற்பட்டிருக்கின்றது. இதுவேயல்லாமல் இயற்கையாய் அல்ல. இயற்கையில் துரும்புகளை எரிக்கும் சக்தியில்லாத சூரிய காந்தக்கல்லானது ஸூரிய கிரணத்தின் ஸம்பந்தத்தாலேயே எரித்துப்போடுவதுபோலச்சித்வஸ்துவின் ஸம்பந்தத்தாலேயே (சாயையாலேயே) மனம் விஷயங்களை அறிகின்றமையால் மனவின் வேலையை ஜீவனின் வேலையாகச்சொல்லப்பட்டது. உண்மையில் மோக்ஷபர்யந்தம் எப்போதும் மனனை விட்டுப்பிரியாமலிருப்பது பற்றியே மனம் விருப்பினால் ஜீவன் விருப்புகின்றானென்றும், மனம் ஸுகாகாரப்பட்டின் ஜீவன் ஸுகியென்றும், மனம் லோகாந்தரம் சென்றால் ஜீவன் லோகாந்தரம் சென்றானென்றும் சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்படுகின்றது.

இந்த ஸ்தூல சரீரமானது இதற்குள்ளிருக்கும் ஜீவாத்மாயாவுக்கு ஒர் வீடு போன்றதாகும். ஸ்தூல சரீரமாவது யாதெனின் தோல், சதை, நரம்பு, ரத்தம் மாம்ஸம், எலும்பு, மலம், மூத்திரம், கேசம், நகம் எனும் இப்பதார்த்தங்களின் சேர்க்கையைத் தவிரவேறுயாதுபல்ல. இவைகளை ஒன்றுசேர்த்தே மனிதர் முதலிய வடிவராக்கப்பட்டிருக்கின்றது. கண் முதலிய இந்திரியங்களால் அறியப்படுவது இப்பதார்த்தங்களின் சேர்க்கையே. ஸ்தூலம் என்பது இந்திரியங்களால் அறியப்படுவதேயாம். ஆதலால் இந்தப்பதார்த்தங்களின் சேர்க்கையே ஸ்தூல சரீரமென்பது. வீட்டிலிருந்துகொண்டு மனிதர் குடித்தனம் செய்வதுபோல முற்கூறியபத்துப் பதார்த்தங்களின் சேர்க்கையாகிய ஸ்தூல சரீரத்திற்குள் எரிந்துகொண்டு ஜீவன் ஜாக்கிரத் ஸ்வப்பனம் முதலிய நிலைமைகளைப் பெற்று இன்பதுன்பங்களைப் புதிக்கின்றான்.

குடித்தனம் செய்வோன் தனியாயிராமல் மனைவி புதல்வர் வேலைக்காரர் முதலியவர்களோடு கூடியிருப்பதுபோலவே, ஜீவனும் தனியாயிராமல் மனம் இந்திரியம் பிரணன் இவைகளோடுகூடவே இந்த ஸ்தூலத்திலிருக்கின்றான். மனம் இந்திரியம் முதலியவைகளே ஸூகக்ஷம் சரீரம் என்று சொல்லப்படுகின்றன. ஸ்தூல தேகம் என்று பொதுவாய்ச் சொல்லப்பட்டினும் அதை ஆராய்ந்து பார்க்கும்போது தோல் சதை நரம்பு ரத்தம் மாம்ஸம் எலும்பு மலம் மூத்தி

ரம் கேசம் நகம் எனும் இப்பதார்த்தங்களின் சேர்க்கையைத்தவிர வேறு யாதும் காணப்படாமற் போகின்றதுபோல, ஸூக்ஷ்ம சரீரம் என்று பொதுவாய்ச்சொல்லப்பட்டபடினும் அதையும் ஆராய்ந்துபார்க்கின் இந்திரியம் பிராணன் மனம் எனும் பதார்த்தங்களின் சேர்க்கைக் கந்நியமாய்வேறுயாதும் காணப்படுவதில்லை என்றறிக.

இந்திரியம் என்று பொதுவாய்ச் சொல்லப்பட்டபடினும் அது வரக்கு பாணிபாதம் குற்றயம் குதம் எனும் கர்மேந்திரியம் ஐந்தும், சக்ஷு சரோத்திரம் ஜிஹ்வைக் க்ராணம் தொக்கு எனும் ஞானேந்திரியமென்றும் ஆசுப் பத்து விதமாகும். இனிக்குக் கர்மேந்திரிய ஞானேந்திரியங்களை ஸ்தூலசரீரத்திற் கந்நியமான ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தில் சேர்ப்பது உசிதமல்லவே. ஸ்தூலமாய்ப் பிரத்தியக்ஷமாய்க் காணப்படுவனவாகிய இவைகளை ஏன் ஸ்தூல சரீரத்திலும் அந்நியமாய்ச் சொல்ல வேண்டும் எனும் சங்கை சிலருக்கு நிகழும்.

இனி இவ்வுண்மையறிந் நம்மால் பிரத்தியக்ஷமாய்க் காணப்படும் கண், காது, மூக்கு முதலிய கோளகங்களையே இந்திரியங்க ளென்று எண்ணுதல் உசிதமல்ல. அந்த ஸ்தூல கோளகங்களில் வந்து நின்று பார்த்தல் கேட்டல் மூக்கு முதலிய அறிவுத் தொழில்களைச் செய்யும் துட்பங்களாயுள்ள ஓர் வகைத் தத்துவங்களை இங்கு இந்திரியங்களென்று சொல்லப்படும். சக்திபோலுள்ளனவாகிய இந்திரியங்களுக்கு ஸ்தூலமாகிய கண் காதுமூக்கு முதலிய அவயவங்கள் ஸ்தானங்களே யாகும். நியாயாதிபதிற்கு அவரது நியாய ஸ்தலத்திலுள்ள ஆஸனம்போலவே இந்திரியத்திற்குக் கண்முதலிய ஸ்தூலங்களாகும். இவ்விதமின்றிகண் முதலியஸ்தூல கோளகங்களையே இந்திரியங்க ளென்போமானால் அவைகளிருந்தும் ஸூக்ஷ்ம நி மூர்ச்சை முதலிய ஸமயங்களில் எதிரிலுள்ள விஷயங்கள் அறியப்படாமலிருப்பதற்கு நியாயமில்லை. ஆதலின், இந்திரியங்கள் வேறு ஸ்தூல கோளகங்களவேறு என்றும், காதுமுதலிய அவயவங்களில் சரோத்திரம் முதலிய இந்திரியங்கள் வந்து கூடியிருக்கும்போது சப்தம்முதலிய விஷயங்கள் அறியப்படுகின்றமையால் இவ்விந்திரியங்களுக்கு ஸ்தூல கோளகங்களாகிய அவயவங்கள் ஆஸனம் போலவே உள்ளன என்றும் நன்கு அறியக்கூடியதே. ஆதலின் இந்திரியங்கள் ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தையே சேர்ந்தவை என்பதாம். பிராணனென்று பொதுவில் சொன்னாலும் அது பிராணன் அபானன் வியானன் உதானன் ஸமானன் என்று ஐந்து வகையாயுள்ளது. மனமானது அந்தக் கரணமென்று பொதுவில் சொல்லப்பட்டபடினும் அது விருத்தி (தொழில்) பேதத்தால் மனம்புத்தி என்று இரண்டு விதமாகும். இங்ஙனம் இந்திரியங்கள் பத்து, பிராண ஷேதம் ஐந்து, மனம், புத்தி, ஆக இப்பதினைஞ் பதார்த்தங்களும் சேர்ந்தே ஸூக்ஷ்ம சரீரம் என்னப்படுவதாம். இவ்விஷயம்

வாயுகுலேஷ்டி யபூரணவெஹகெஷ்டேரவாய்யா ||

ஸரீரஸவபூரணஸூக்ஷ்மதவ்வெஹகெஷ்டே ||

வேதசாஸ்திரத்ததவம்.

ஞான கர்மேந்திரியப் பிராணன்களின் ஐந்தும் மனமும் புத்தியும் ஆகிய இப்பதினேழும் சேர்ந்து ஸுஞ்சுதம் சரீரமென்றும் லிங்க சரீரமென்றும் சொல்லப்படும்.

என்பதாதி சுலோகங்களில் முன்னோர்களால் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

இதுவரையில் செய்த ஆராய்ச்சியால் இந்த ஸ்தூலதேகத்திற்குள் ஸுஞ்சுதம் சரீரமென்று ஒன்றிருக்கின்றது என்றும், தோல் சதை நரம்பு முதலிய பதார்த்தங்களின் சேர்க்கையே ஸ்தூலசரீரம் என்றும், இந்திரியம் பிராணமனங்களின் சேர்க்கையே ஸுஞ்சுதம் சரீரமென்றும், ஸுஞ்சுதம் சரீரத்தின் முக்கியமாயுள்ள அவயவமாகிய மனத்தோடு கூடியுள்ள ஆபாஸமாகிய சித்தே ஜீவன் என்றும், இறந்த பின்னர் இந்தஸ்தூலதேஹம் இங்கு மண் முதலியவைகளில் அழிந்து போயினும் ஜீவனோடுகூடி இதற்குள்ளிருக்கும் ஸுஞ்சுதம் சரீரமானது அழிந்து போகாமல் ஸவர்னக் நரகங்களுக்குச் சென்று ஸுஞ்சுதங்களுகோ அனுபவிக்கின்ற தென்றும் நிர்ணயிக்கப்பட்டது.

இனி இந்தஸ்தூலசரீரத்தோடுகூட ஸுஞ்சுதம் சரீரமும் இவ்விடத்திலேயே அழிந்துபோகின்றது என்று சொல்லலாமே? இப்படிச் சொல்லுதலை விடுத்து ஸுஞ்சுதம் சரீரத்திற்குமாத்திரம் நாசமில்லை என்றும் அது லோகார்த்தம் செல்லுகின்றதென்றும் ஏன் சொல்லவேண்டும்? எனின் அவ்வுண்மையறிக. அதாவது, உலகில் ஓர் பொருள் நாசமடைகின்றதெனின் அதன் விகாரம் கெட்டுப் பிரகிருத்தித்தன்மையைப் பெறுதலேயாம். குடம், படம், செடி, கொடி, மாட்டா எளிகை, கோபுரம் முதலியன அழிந்துபோயின் அதன் பிரகிருதியாகிய மண்ணு கவேபோகுதல் பிரத்தியக்ஷமன்றோ; தோல் சதை முதலியவைகளின் சேர்க்கையாகிய ஸ்தூலதேகமானது மண்ஜலம் முதலியவைகளின் விகாரமாதலால் அழிந்தால் மண்ணாய்விடுகின்றது. இதுபோல ஸுஞ்சுதம் சரீரம் அழிந்துபோகுமென்றால் அது எத்தன்மையைப் பெறும் என்று சொல்லுவது? உலகில் பிரதிவிலும் ஜலம் துட்பம். ஜலத்திலும் அக்கிரி துட்பம். அக்கிரியிலும் வாயு துட்பம். வாயுவிலும் ஆகாயம் துட்பம். ஆகாயத்திலும் இந்திரிய மனங்கள் துட்பம். பஞ்ச பூதங்களை பஞ்ச இந்திரியங்களால் அறியக்கூடும். இந்திரியப் பிராணமனங்களை எவ்விந்திரியத்தாலும் காணமுடியாது. இந்திரியங்களுக்கு விடியமாகாதது பற்றியே ஸுஞ்சுதம் சரீரமெனப்படுகின்றது. ஸுஞ்சுதம் சரீரமானது இந்திரியங்களுக்கு விஷயமல்லாததாயிருந்துகொண்டு அபாரமாகிய காரிபந்தைச்செய்கின்றது. இந்திரியப் பிராணமனங்களிலும் ஆச்சரியகரமாகிய பதார்த்தம் உலகில் யாதாமில்லை. இறந்தபின் ஸ்தூலசரீரமானது நீரிலாவது நெருப்பிலாவது மண்ணிலாவது மடிந்த அழிந்துபோகின்றது. தீயில் அழிந்தால் சாம்பராய் மண்ணாகின்றது. ஸ்தூலமாகிய வஸ்துவையே மண் முதலியன அழிக்குமன்றி ஸுஞ்சுதமாகிய வஸ்துவை அழிக்க இயலாதன்றோ. மண் தீ நீர் இவை தம் மிலும் துட்பங்களாகிய வாயு ஆகாயம் இவைகளை அழிக்க இயலுமா? இதற்கே இப்படியானால் வாயு ஆகாயங்களிலும் மிக்க துட்பங்களாகிய இந்திரியப் பிராண மனங்களை மண்ணாவது தீயாவது நீராவது எப்படி அழிக்க இயலும்?

ஆதலால் ஸ்தூலசரீரத்திற்கே நாசமொவ்வுமேயன்றி ஸுதுக்ஷமசரீரத்திற்குநாசம் என்பது சிறிதும் ஸம்பவமில்லை என்றறிக.

இனி ஸுதுக்ஷமசரீரம் இந்த ஸ்தூலதேகத்திற்குள் எந்த பாகத்தில் இருக்கின்றது? ஸ்தூலதேகம் முழுவதும் வியாபித்துக்கொண்டிருக்கின்றதா? அல்லது யாதானுமோர் பாகத்திலிருக்கின்றதா? எனும் சங்கை நிகழும் ஆதலின் அதைச்சற்று நிர்ணயிப்பாம்.

ஸுதுக்ஷமசரீரமாவது இந்திரியம் பிராணன் மனம் இவைகளின் சேர்க்கையே என்று பூர்வம் சொல்லப்பட்டது. இந்திரியங்கள் விழித்துக்கொண்டிருத்தலாகிய (ஜாக்கிரத் எனும்) ஸமயத்தில் கண் காது முதலிய கோளங்குகளில் இருந்து தத்தம் வேலையைச் செய்கின்றன. தூங்கும் காலத்தில் மனஸோடு கூடி அடங்குகின்றன. பிராணன் முதலியன இருதயம், குதம், நாபி, கண்டம் மற்றுமுள்ள அவயவங்கள் இவைகளில் இருந்துகொண்டு தத்தம் வேலையைச் செய்கின்றன. மனமானது ஜாக்கிரத்காலத்தில் மூளைபிலும் ஸ்வப்பனகாலத்தில் கண்டத்திற்குச் சற்று மேலுள்ள சிறு மூளையிலும் ஸுஷுப்திகாலத்தில் நாடி வழியாய்வந்து இருதயமலத்திலுமிருக்கின்றது. மனதின் ஸ்தானபேதக்கிரிபாபேதங்கள் முதலியவைபெல்லாம் மனஸ்தத்துவமெனும் புறதகத்தில் விரியாய் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. ஆதலின் இங்கு எழுதவில்லை. மனஸோடுகூடிய ஆபாஸமாகிய சித்தே ஜீவன். ஆசலால் மனஸுக்குள்ள ஸ்தானங்களே ஜீவனது ஸ்தானங்களென்பதாம். மனம்வேலை செய்யும்போது மாத்ந்திரம் மூளைகண்டம் எனும் இவ்விரண்டிடங்களிலிருந்துகொண்டும் வேலைசெய்யாத ஸுஷுப்திகாலத்தில் இருதயமலம் வந்து அடங்கியுமிருக்கின்றமையால், மனவின் கிரியாஸ்தானம் மூளை, சிறு மூளை எனும் இரண்டிடங்களும் நிஜஸ்தானம் இருதயமலமும் என்றறிக.

தேஹமனதிகளின் பரிசோதனையில் மிக்கச் சிறந்தவர்களாகிய மேற்குத்திகைப்படிப்பினர் மனவின் ஸ்தானம் (Brain) மூளையே என்பதாக நிச்சயித்திருக்க இருதயமலம் என்பது உசிதமோவெனின்? உசிதமேயாகும். மனஸுக்குக் கிரியாதேசை கிரியையின்றியிருக்கும் தெசை என்று இரண்டு நிலங்களுள்ளன. ஜாக்கிரத் ஸ்வப்பனம் (அதாவது விழித்திருத்தல், கனவு) எனும் இரண்டு அவஸ்தைகளும் மனம் சொழிந்திடும் தெசைகளாதலால் இவைகளைக் கிரியாதேசையென்னப்படும். நல்லதுக்கமாகிய ஸுஷுப்தியில் எவ்வேலையுமின்றி மனம் ஒடுங்கியிருக்கின்றமையால் கிரியாவாததெசையென்பதாம். மனம் ஜாக்கிரத்தில் செய்யும் வேலைக்கும் ஸ்வப்பனத்தில் செய்யும் வேலைக்கும் மிகுந்த வித்தியஸாமிருக்கின்றமையால் ஜாக்கிரத்கிரியாஸ்தானத்திற்கும். ஸ்வப்பனக்கிரியாஸ்தானத்திற்கும் பேதமிருக்கவேண்டும். ஜாக்கிரத்கிரியாஸ்தானம் ஒன்றையே மேற்குத்திகையோர் பரிசோதித்தவர். ஆதலின் மூளையே மனஸ்தானமென்றுவிட்டனர். மூளையே மனவின் ஜாக்கிரத்ஸ்தானம் என்பதையும் ஆரிய சாஸ்திரமும் உபதேசிக்கின்றதாதலின் அதில் நமக்கு விவரம் யாதுமில்லை.

ஸ்வப்பனக்கிரியாஸ்தானம் யாதெனின் அதற்குத் தக்கவிடைசொல்லவேண்டுமன்றோ ! அவ்வண்மை நமது ஆரியசாஸ்திரங்களில் நன்கு சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அது (Cerebellum) என்னப்படும் இடமாம். அது மூளைக்குக்கீழும் கண்டத்திற்குச்சுற்று மேலுயிருக்கின்றதாதலின் நம் சாஸ்திரங்களில் “கண்டம்” என்று சொல்லப்படுகின்றது.

உலர்நிலை எத்தனி நுட்பத்தையுடையவனிடத்திலும் கிரியாஸ்தானத்திலும் கிரியையின்மையுள்ள நிலைஸ்தானம் வேறென்றே அறியப்படுகின்றது. இந்தகிரியைத் தைக்கொண்டு ப்ரகிருதத்தைக் கவனிப்போமாயின் மூளைஜாக்கிரத்கால ஸ்தானமாகவும் கண்டம் ஸ்வப்பனகால ஸ்தானமாகவுள்ளதாதலால் இவ்விரண்டிடங்களும் இவ்விதம் கிரியாஸ்தானங்களாகின்றமையால், கிரியையின்றி ஓடுங்கியிருக்கும் நிலையாகிய ஸுஷுப்திநிலை மனம் அடங்கியிருக்கும் இடம் வேறுகவே இருக்கின்றதென்றே நிச்சயிக்கப்படுகின்றது. தேகத்தினில் முக்கியமாகிய பாகம் மூளை, சிறுமூளை, இருதயகமலம் எனும் மூன்று இடங்களேயாம். மூளை சிறுமூளைகளுக்கும் ஆற்றலைக்கொடுப்பது இருதயகமலமே என்பதற்கும் ஆரியசாஸ்திரத்திலும் கிரியைக்கப்பட்டவிஷயம். மூளைகெட்டுப்போனால் புத்தியானுபாடுமுதலியது மாத்திரம் ஏற்படுதலையும், இருதயகமலம் கெட்டால் மரணமே ஏற்படுகின்றதையும் கவனித்தால் மூன்றிடங்களுள் இருதயகமலமே முக்கியமாயும் துட்பமாயுமுள்ளபாகம் என்பது நன்கு அறியக்கூடியது. ஆதலின் மனவின் நிலைஸ்தானம் இருதயகமலமே என்பது நிர்ணயம்.

ஆரியசாஸ்திரம் கற்றுணர்ந்த முன்னோர் மனதின் மூன்று ஸ்தானங்களுமும் தெரிந்துகொண்டவர்களாதலின் நமது பூர்வஜிவர்த்தங்களில் மனவின் ஸ்தானம் மூன்று என்பதாகக்காணப்படுகின்றது. மேற்குத்திகையோரும் ஜாக்கிரததைப்பரிசோதித்திருப்பதுபோல மற்றிரண்டு நிலைமைகளையும் பரிசோதித்திருந்தால் அந்த ஸ்தானங்களையும் தெரிந்துகொண்டிருக்கக்கூடும். ஜாக்கிரததையே பரிசோதித்தவர்களாதலின் அவர்கள் பரிசோதித்தவரையில் மூளையொன்றே மனஸ்தானம் என்று சொல்லும்படி ஏற்பட்டது.

மனஸோடுகூடியுள்ள ஆபாஸகித்த ஜீவனாதலின் மனஸுக்குச் சொல்லப்படும் ஸ்தானங்கள் ஜீவஸ்தானங்களேயாம். ஆதலின் நம் சாஸ்திரங்களில் ஜாக்கிரத ஸ்வப்பன ஸுஷுப்திகளாகிய அவஸ்தை மூன்றிற்கும் ஸ்தான வேற்றுமையைக்காட்டி அவவஜீவஸ்தானங்களென்றும் சொல்லப்படுகின்றன. இனி அவ்விதம் சொல்லப்பட்டிருக்கும் வாக்கியங்கள் யாவை எனின்

ஐயெஷுஹவூரெஹேஷு யெராஜேராதுபுதிஷ்டிஹி
 ரெராஜேஷுபாணஸரீரநெதா புதிஷ்டிதொசுநெஹுஷபஸஸு
 நியாய ||

“முண்டகோ இரண்டா மத்தியாயம்.”

விளங்கும் பிரம்ம புரமாகிய தேகத்தினில் ஆகாயத்தினில் இவ்வான்மா ப்ரதிஷ்டித்திருக்கின்றனன். மனோமயன்பிராணசரீரங்களை வவுவோன் (கடத்துவோன்) அந்த விகாரமாகிய தேஹத்தில் இருதயத்தில் ப்ரதிஷ்டைபெற்றுள்ளவன்.

“உநொபொய்வொருவொலாஸுது”¹தவ்யுநுதஹுடிபெ’
(ப்ருஹதாரண்யோப ஷுமாதத்தியாய ஆரூவது கண்ட) மனோமயன்
இப்புருஷன் அறிவுவடிவன் ஸத்தியன் அவ்விருதயத்தின் உள்ளில்
உள்ளவன்

“சுயயஜிஷிஷிநுஷுஹவொரொஹொருவொணஸீகுவெஸூஹ
ரொஸூநுதராசுஸுதஸூநுஷுதா²ததெநுஷு³” (சாந்தோக்
யோபநி எட்டாம்பரபாட) இனி இந்தப் பரம்பபுரமாகிய தேகத்தி
னில் தெஹரம் எனப்படும் கமலமாகிய வீடு. இதற்குள்ளிருக்கும்
ஆகாயத்தினில் யாதொன்று எதோ அதனைத்தேடத்தக்கது.”

“நெதுஸூஜாமரிதம் விஷு⁴ராகுகுணஸூ⁵பாஸூ⁶விஸூ⁷ |
ஸூஷு⁸ஹுஷு⁹பஸூ¹⁰தா¹¹” (ப்ரம்மோபநி) நேத்திரம் முதலியவைகளோடு
கூடி கிரஸில் ஜாக்கிரதிலிருப்பதென்றறி. ஸ்வப்பனத்தில் கண்
டத்தை அடையும். ஸூஷுப்தியில் இருதயத்திலிருக்கும்.

“உக்ஷிணாக்ஷி¹²ஸூ¹³வெவிஸூ¹⁴நஸூ¹⁵ஸூ¹⁶தஜஸூ¹⁷ சூகூ¹⁸
ஸூ¹⁹ஹுஷு²⁰பா²¹ஸூ²²யூ²³யா²⁴ஷு²⁵ஹவூ²⁶வஸூ²⁷தீ²⁸” (மாண்டேக்கியகாரிகை)

வலதுகண் முதலிய இந்திரியங்களில் ஸம்பந்தித்து வெளிநோக்
காபிருப்பவன் ஜாக்கிராபிமானியாம். உள்ளத்தில் மனவின்னில்
ஸ்வப்பனாபிமானியாம். ஹ்ருதயத்தில் ஆகாயத்தில் ஸூஷுப்தி
யவஸ்தாபிமானியாம். இங்ஙனம் தேஹத்தினில் மூவகையாயுள்ள
வன்.”

“சுயயஜாஸூ²⁹ஷூ³⁰பா³¹வஸூ³²த்யஜா³³நகஸூ³⁴நவெஷு³⁵ ஹிதா³⁶நா³⁷
பி³⁸நா³⁹ஷூ⁴⁰பா⁴¹ஸூ⁴²த்யஜா⁴³ஹஸூ⁴⁴ராணி⁴⁵ ஹுஷு⁴⁶பா⁴⁷ஸூ⁴⁸தீ⁴⁹தவீ⁵⁰ஷி⁵¹பூ⁵²தி⁵³
ஷு⁵⁴தெ⁵⁵தா⁵⁶லி⁵⁷ஷு⁵⁸தூ⁵⁹வஸூ⁶⁰பூ⁶¹ஸூ⁶²ததி⁶³ஸெ⁶⁴தெ⁶⁵”

(ப்ரஹதாரண்யோபநி காலாமத்)

“இனி எப்போது ஸூஷுப்தனுகின்றானே எப்போது எதனையும்
அறிகின்ற தில்லையோ ஹ்ருதயத்திலிருந்து எழுப்பத்தீராயிரம் நாடி
கள் மிக்க துட்பங்களா யிருந்துகொண்டு புரீததியை வியாபித்து நிலை
பெற்றள்ளன. அவைகளின் வழியாய் இறங்கி புரீததியில் அடங்கு
கின்றான்,,

என்பது முதலியந்தருதிகளாலும்

“ததிலாவொருவீஷு⁶⁶தயூ⁶⁷தெரா⁶⁸தூ⁶⁹தி⁷⁰” (3-2-7)

என்ற ப்ரும்ம ஸுத்திரத்தாலும்

நாவொருவூ⁷¹பூ⁷²யூ⁷³கூ⁷⁴ணா⁷⁵ஷூ⁷⁶பூ⁷⁷தி⁷⁸ஷு⁷⁹த்ய⁸⁰கூ⁸¹ரா⁸²

தவஸூ⁸³பி⁸⁴யெ⁸⁵ஷூ⁸⁶ஹு⁸⁷ஷு⁸⁸பா⁸⁹ஸூ⁹⁰நா⁹¹ஷு⁹²ஷூ⁹³கூ⁹⁴ஸூ⁹⁵வசூ⁹⁶ ||

சுயொஜைவாஹுதகுதாஸுவிருக்ஷாஸுவிருதோ |

ஹுதாஸுவிருதோஸுவிருதோஸுவிருதோ ||

நாபிக்குமேல் கண்டத்திற்குக் கீழ் யாதொன்று வியாபித்துவனதோ அம்மாப்பின் நடுவில் தாமரை மொக்குப்போலக் கம்போடு கூடியதும் கீழ் முகம் நோக்கியதுமாய் இருதய மிருக்கின்றது. அதில் மிகக் கூட மாகியப இடைவெளியுள்ளது. அதுதெஹராகாச மெனப்படுவதாம். அங்கு ஜீவனிருக்கின்றான்

என்னும் சிவசித்தாதி வாக்கியங்களாலும்

நெநாடிஸொஸி யாயுக்தா ஹுதாஸுவிருதோ |

நெநெது ஜாமாணாஸுவிருதோ ஹுதாஸுவிருதோஸுவிருதோ ||

மனம்பத்திற்கிரியங்களுக்கு அதிபனாய் இருதயகமலத்திலிருக்கின்றது. சிரவரில் ஜாக்கிராமும் கண்டத்தில் ஸ்வப்பனமும் இருதய கமலத்தில் ஸுஷுப்தியுமாய்.

என்பது முதலிய பிரமாண வாக்கியங்களாலும் கண்டு கொள்க.

இங்ஙனம் யுக்திகளையும் பிரமாணங்களையும் கவனித்தால் மனவரின் வேலையின்மையாகிய ஸுஷுப்தி ஸ்தானம் ஹிருதய கமலமே என்பது நிச்சயிக்கப்படுகின்றது. உதாரணமாக நியாயாதி பரின் இருப்பிடம் யாது எனின், அவருக்குக் கிரியாஸ்தான மாயுள்ள நியாயஸ்தலத்தைச் சொல்லுதல் எப்படி உசிதமாகாதோ அவர் வேலையின்றி இருக்குமிடமாகிய வீட்டையே எங்ஙனம் சொல்லுவது உசிதமோ, அப்படியே மனஸ்தானம் யாதெனின் அதன் கிரியாஸ்தானமான மூளையையாவது ஸ்வப்பனக் கிரியாஸ்தானமான கண்டத்தையாவது சொல்லுதல் உசிதமல்ல. அது வேலையின்றி யடங்கிச் சும்மா இருக்கு மிடமாகிய ஹிருதய கமலத்தையே அதன் ஸ்தான மென்பது மிகவும் உசிதமாகின்றது. இவ்வுண்மை பற்றியே நமது ஆரிய சாஸ்திரங்களில் மனஸ்தானம் ஹிருதய கமலமெனக் கண்டா கோஷம் செய்யப்பட்டுள்ளது.

இப்படிப்பட்டமனமையே முக்கியமாய்க்கொண்டுள்ளது ஸுஷுப்தமசரீரமாய்.

உதஸவாதி காலத்தில் வீதிகளில் வரும் பூதப் பொம்மைகளை அதற்குள் எரிக்கும் மனிதன் சேஷ்டிக்கச் செய்வது போல, ஸ்தூல சரீரத்தி லிருந்து கொண்டு அதனைச் சேஷ்டிக்கச் செய்வது ஸுஷுப்த மசரீரமேயாம். ஆதலால் ஸுஷுப்த மசரீரத்தோடு கூடியிருக்கும் வரையில் ஸ்தூல சரீரம் சேஷ்டிக்கும். ஸுஷுப்த மசரீரம் பிரிந்து போயின் ஸ்தூல சரீரம் சுவம் என்பதாம். ஸ்தூல சரீரத்தில் ஸுஷுப்த மசரீரம் இருக்கும் வரையில் ஜீவதேசை என்றும் அதனை விட்டுப் பிரிதலே மரணமென்றும் சொல்லப்படுவதாம்.

ஜீர்ணமாகிய (பழுதாகிய) வீட்டை விட்டு மனிதன் வேறு வீட்டுக்குக் குடிப்போவது போலக் சரீரம் பல போகத்தினால் ஜீர்ணமாகிய இந்த ஸ்தூல சரீரத்தை விட்டு ஜீவன் (அதாவது ஸுஷுப்த மசரீரம்) வேறு ஸ்தூலத்தைப் பற்றிக்கொண்டு லோகாந்தரம் சென்று சுக துக்கங்களைப் புசிக்கின்றான்.

பழைய வீட்டை விட்டுப் போகும் போது மனிதன் பழைய வீட்டிலுள்ள தனது சாமான் பொருள் முதலியவைகளை எடுத்துக்கொண்டே புதிய வீட்டிற்குப் புருவதுபோல, இச்சரீரத்தை விட்டு மற்றோர் சரீரத்தைப் பற்றும் போது ஜீவன் இச்சரீரத்தில் தனக்குப் போக ஸாதனங்களா யிருந்த இந்திரியம் பிராணன் மனம் இவைகளைக் கூடச் சேர்த்துக் கொண்டே செல்லுகின்றான்.

புதிய வீட்டிற்குப் போகும் போது பழைய வீட்டிலிருந்த ஸாமான்களைச் சேர்த்து மூட்டை கட்டிச் சித்தஞ் செய்தல் ஒன்றும், பிறகு அவைகளை எடுத்துக்கொண்டு புதிய வீட்டிற்குப் போகதல் ஒன்றும் இங்ஙனம் இரண்டு விதமாகிய செய்கை யிருக்கின்றது போல, இந்த தேகத்தை விட்டு லோகாந்தரம் போகும் போது இந்த தேஹத்திலுள்ள இந்திரியப் ப்ராண மனங்களாகிய ஸூக்ஷ்ம சரீராவய வங்களை ஒருங்கு சேர்க்கும் செயல் ஒன்றும் பிறகு அவைகளோடுகூடப் புறப்பட்டு லோகாந்தரத்திற்குப் பிரயாணம் செய்யும் செயல் ஒன்றும் இங்ஙனம் இரண்டு நிலைமைகளுள்ளன. இஃது சுருக்கமாயறிக. லோகாந்தரம் செல்லும் ஜீவர்களுக்கு மாணுவஸ்தை உத்திராந்தி யவஸ்தை என்றிரண்டு அவஸ்தைகளுள்ளன. மாணுவஸ்தை யாவது, இந்த ஸ்தூல தேஃத்தின் ஸ்தூல கோளங்களாகிய கண் காது முதலிய அவயவங்களிலுள்ள இந்திரியங்களையும் நாபி மார்பு முதலிய அவயவங்களிலுள்ள பிராணனையும் இருதய கமலத்தில் ஆகர்ஷித்து ஒருங்கு சேர்த்துக் கொள்ளும் அவஸ்தையாம். உத்திராந்தி யவஸ்தையாவது, அங்ஙனம் ஒருங்கு சேர்த்துக் கொண்ட பின்னர் இத்தேகத்தை விட்டு வெளிப் பட்டு லோகாந்தரத்திற்குப் பிரயாணம் செய்யும் நிலையாம்.

உலகில் இறக்கின்றதாகிய எந்தப் பிராணியும் முன்னர் மாணுவஸ்தையைப் பெற்றுப் பின்னரே உத்திராந்தி யவஸ்தையைப் பெறுகின்றது என்பது நிர்ணயம்.

இனி இந்திரியப் பிராண மனங்களாகிய ஸூக்ஷ்ம சரீராவயவங்களை ஒருங்கு சேர்த்துக் கொள்ளுதலாகிய மாணுவஸ்தையைப் பெற்றே உத்திராந்தி யேற்படவேண்டு மென்பதை உசித மென்று கொள்வோம். ஆனால் அங்ஙனம் இந்திரியப் பிராண மனங்களை ஜீவன் ஒரே ஸமயத்தில் ஒருங்கு சேர்த்துக் கொள்கின்றானா? அல்லது ஒன்றின் பின் ஒன்றாக முறையே சேர்த்துக் கொள்கின்றானா? எனின் அவ்வுண்மையறிக.

பழைய வீட்டிலிருக்கும் ஸாமான்களை மனிதன் ஒவ்வொன்றாய் முறையே எடுத்துக்கொண்டு வந்து வீட்டின் நடுக்கட்டில் வைத்து மூட்டையாக ஒருங்கு சேர்த்து கட்டிக்கொண்டு எடுத்துப் போவது போல, ஜீவன் கண்காது முதலிய அவயவங்களிலுள்ள இந்திரியாதி களோ ஒன்றொன்றாய் முறையே இருதய கமலம் வந்து சேருப்படி ஆகர்ஷித்துக்கொண்டு, பிறகு அவைகளை யெல்லாம் சேர்த்துக்கொண்டு வெளிப்படுகின்றான்.

மரணாவஸ்தையின் விபரமாவது, ரோகத்தினாலாவது மற்ற எக்காரணத்தினாலாவது மரணம் மேறும் காலத்தில் கை கால் முதலிய அவயவங்கள் முன்போலவே காணப்படினும் அவைகளிலிருந்து செய்தல் போதல் முதலிய வேலைகளைச் செய்து கொண்டிருந்த கர்மேந்திரிய சக்திகள் முறையே மனவரில் அடங்குகின்றன. புத்திரன் பேரன் முதலியவர்கள் சமீபத்தில் வந்து நின்று அப்பா! தாத்தா! முன் தாங்கள் சில திரவியத்தைப் புதைத்து வைத்திருக்கின்றேன் என்று சொல்லி யிருந்தீர்களே; அப்புதையல் எங்குள்ளது? அதைச் சற்று சொல்லி விடுங்கள் என்று கேட்டும் போது அவ்வார்த்தைகள் செவியில் எட்டுகின்றன வாயினும் வாக்கு எனும் இந்திரியம் நாகை விடுத்து மனவரில் சென்றடங்கிப் போனமையால் வாய் பேச முடியவில்லை. அவர் ஒஹோ இது காரும் புதைத்திருக்கு மிடத்தை நமது புதல்வருக்குச் சொல்லாமல் மோசம் போயினமே; இனி என்ன செய்வது என்று போஜிக்கின்றவ ராவார். அத்தருணம் வாக்கு எனும் கர்மேந்திரியம் மனவரிலடங்கிப் போனமையால் பேச்சு மனத்திலேயே இருக்கின்றது. பிறகு புத்திரர்கள் அப்பா! வாய் பேச முடியாமையால் தங்க ளால் சொல்ல முடியவில்லை. ஆயினும் புதையல் இவ்விடத்தி லிருக்கின்றது எனக் கைகளினாலாவது ஸங்க்ரை செய்துங்கள் என்று கேட்க, அப்போது கையைக்கொண்டு குறிப்பிட்டுக் காட்டுதற்கு மியலாமற் போகின்றது. ஏனெனின் பாணி எனும் இந்திரியமும் கைகளாகிய அவயவத்தை விட்டு மனவரிலடங்கிப் போனமையால் அவ்வாறுகியது என்றறிக. அப்போது அக்கிழவர் ஒகோ நமக்குக்கைகளாலும் குறிப்பிட்டுப் போதிக்க இயல வில்லையே என்று சிந்திப்பார். அங்ஙனம் குறிப்பிட்டுக் காட்டுதலாகிய பாணியின் செய்கை மனே மாத்திரத்தில் அடங்கிப் போனமை காண்க. இவ்வாறு ஐந்து கர்மேந்திரியங் களும் ஒன்றொன்றும் மனவை வந்து அடையும். பிறகு ஞானேந்திரியங்களாகிய கண் காது முதலிய இந்திரியங்களும் அவ்வாறே ஒவ்வொன்றும் மனவரில் வந்து அடங்கும். அந்த ஸமயம் அந்தவிருத்தர், ஒகோ நமக்குக் கண் காது முதலிய ஞானேந்திரியங்களும் வாக்கு பாணி முதலிய கர்மேந்திரியங்களும் சிறிதும் உபயோகப்படாமற் போயினவே. நமது பொருளைப் பற்றிய ஆதாயஞ்சிலவுகளைப் புத்திரர்களுக்குச் சொல்லாமலிருந்து விட்டோமே! இனி நாம் யாது செய்வது எனும் சிந்தைக் கடலில் மூழ்கியிருப்பார். பிறகு அச்சிந்தனையும் ஒய்ந்து மஹா மோஹம் போன்ற நிலமையிலிருப்பார். அப்போது ப்ராணனில் மனம் அடங்கியிருக்கும். அந்த ஸமயம் சுவாஸம் மாத்திரம் இருக்குமே யன்றி வேறில்லை. அந்த சுவாஸமாவது சரீரத்தின் நாபி குதம் முதலியவைகளி லிருக்கும் ஸமானன் அபானன் முதலிய ப்ராண பேதங்களை ஒருங்கு சேர்ப்பதேயாம். இங்ஙனம் இந்திரிய ப்ராண மனங்களை ஒருங்கு சேர்த்துக் கொள்ளும் போது சரீரத்தில் ஏற்படும் ஹிம்ஸையை இவ்வளவென்று சொல்லமுடியாது. எல்லாவற்றையும் ஆகரிஷித்து ஒருங்கு சேர்த்து அடக்கிக் கொண்டதும் பிறகு பற்றப் படுவதாகிய ஸ்தூல சரீரத்திற்கு முதற் காரணமாயுள்ள பிரதிவியாதி ஜம்பூதப் களின் துட்பங்களாகிய அப்சங்களைப் பற்றிக்கொண்டு ஹ்ருதய கமலத்திலிருந்து வெளி வரும் சிறிய நாடியின் வழியாகக் கண் காது முதலிய இடங்

“ஹூடு தஷு” “தஷு” “தஷு” | 4-2-5

இனி உலகில் எல்லோருக்கும் மாணவஸ்தை யுள்ள தென்ப தில்லையே சிவர் திடமென இறந்து போகின்றதைக் காண்கின்றோ மன்றோ. அப்படி யிறப்பவர்களுக்கு முற்கூறிய இந்திரிய ப்பிராண மனங்கள் முறையே ஒருங்கு

சேருதலாகிய மரணாவஸ்தை காணப் படுகின்ற தில்லையே? ஆதலால் ஸகல மனிதர்களுக்கும் பொதுவாக மரணாவஸ்தை என்பதைச் சொல்லுதல் உசிதமோ? எனின் உசிதமேயாம். அதாவது மரணத்திற்கு ரோகம் முதலியதோ மற்றும் ஏதோ யாதானும் ஓர் நிமித்த மிருக்கவேண்டும். அப்படி நிமித்த முன்னவர்களிடம் இந்த மரணாவஸ்தை நன்றாய்க் காணக் கூடியது. நிமித்தம் யாதும் வெளிப்படையாய்க் காணப்படாமல் திடமென மரிப்பவர்க்கும் இம்மரணாவஸ்தை யுள்ளதே. ஆயினும் மிக்க துட்பமாகிய காலத்திற்குள் அம்மரணாவஸ்தையின் காரியங்கள் ஏற்படுகின்றமையால் நம் போன்றவர்க்கு வெளிப்படையாய்க் காணப் படுகின்ற தில்லை. இரண்டு மூன்று மணி நேரத்தில் ஏற்படும் மரணாவஸ்தை இரண்டோர் கூணத்தில் ஏற்பட்டால் அதுகொண்டு அவ்வவஸ்தையை இல்ல என்பது அதுசிதமே யென்றறிக.

இனி, மரித்ததும் ஜீவன் ஸூக்ஷ்மசரீரத்தோடு மாத்திரம் சொல்லுகின்றானா? அல்லது மற்றோர் ஸ்தூலத்தைப் பற்றிக்கொண்டே லோகாந்தரம் செல்லுகின்றானா? எனும் சங்கை நிகழும். ஆதலின் அதனை நிர்ணயிப்பாம். ஸூக்ஷ்மசரீரமானது இருதிரியப் பிராண மனங்களின் சேர்க்கையே என்றும் அவை சக்தி போல் துட்பங்களாயுள்ளன வென்றும் ஏற்கனவே சொல்லப்பட்டது. சக்திகள் வியத்தியாகிய ஸ்தூலமன்றி சேஷ்டியாத். மின்சாரம் முதலியவை கம்பி முதலிய யாதானும் ஓர் ஆதாரத்தைப்பற்றிக்கொண்டே சேஷ்டித்தல் போலவும், வாஸனை முதலியவை யாதானும் ஓர் பொருளைப்பற்றியே இருத்தல் போலவும் ஸூக்ஷ்மசரீரம் யாதானும் ஓர் ஸ்தூலத்தைப்பற்றியே சேஷ்டிக்கவேண்டும். ஆதலால் மற்றோர் ஸ்தூலத்தைப்பற்றிக்கொண்டே லோகாந்தரம் செல்லுதல் என்பதே உசிதம் என்றறியப்படுகின்றது.

“வாஸாஸுஜீணாநிபயாவிஹராய நவாகிமுஜ்ஜாநிநரொபாராணி | உயாஸாஸுஜீணாநிஹராயஜீணாநிநரொபாராணி ||

ஜீர்ணங்களாகிய வஸ்திரங்களை விடுத்தப் புதியவேறுவஸ்திரங்களை மனிதன் எப்படிக்கட்டிக்கொள்கின்றானோ அவ்வாறு பழதாகிய இந்த ஸ்தூலத்தைவிட்டு ஜீவன் புதிய வேறு ஸ்தூலசரீரங்களை பற்றுகின்றான்.

எனும் பசுவக்கீதாவாக்கியத்துலுள்ள திருஷ்டாந்தத்தாலும் மனிதர் மற்றோர் வஸ்திரத்தை ஏகதே சமாய்ப் பற்றிக்கொண்டே பழுவஸ்திரத்தை அவிழ்த்தெறிவதுபோல, ஜீவனும் மற்றோர் ஸ்தூலத்தைப்பற்றிக்கொண்டே இதனை விடுகின்றானென்பது வியத்தமாகின்றது. அன்றியும்

“ஸாஸுஜீணாநிபயாவிஹராயஜீணாநிநரொபாராணி ||

“சரீரத்தைப்பற்றுவதும் லோகாந்திரத்திற்குச் செல்லுதலும்”

ஸ்ரீமஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் ப்ருகு நாரத ஸ்வாத்வித்யாகரணத்திலும் இங்
கனமே

“ஜீவஸூத்ரஹாத்தரிதம்பாணி ஐசாயக்தாதஸ்யஸரீர
ஹைஃ ||

என வேறு தேகத்தைப்பற்றிக்கொண்டே பிரயாணம் செல்லப்பட்டிருக்கின்றது. சாஸ்திரப்பிரமாணங்கள் ஸ்கலமும் இவ்விடையத்தையே போதிக்கின்றனவன்றி ஸூக்தமசூரமாத்நிரமாகச் செல்லுகின்றதென ஓரீடத்திலும் சொல்லவில்லை.

ஜீவர் இந்த ஸ்தூல தேகத்தை விட்டு வேறு ஸ்தூல தேகத்தைப் பற்றிக் கொண்டே லோகாந்தரம் செல்லுகின்றனர் என்பதே சாஸ்திரங்களின் நிர்ணயம். ஆனால் புண்ணிய உலகம் செல்லும் ஜீவர் இச்சரீரத்தை விட்டதும் புண்ணிய உலகில் இன்பங்களைப் புசிப்பதற்கு வேண்டிய சரீரத்திற்கு ஆரம்பகமாயுள்ள ஸ்தூல பூதங்களின் அம்சங்களை இங்கேயே பற்றிக்கொண்டு செல்லுகிறார்கள். ஆனால் அந்த ஸ்தூலமானது இங்கிருந்து ஸ்வர்க்கம். செல்லும் வரையிலுள்ள மார்க்கத்தில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அங்கப் பிரத்தியங்கங்கள் விருத்தியடைந்து ஸ்வர்க்கத்தில் பிரவேசிக்கும் தருணத்தில் ஸர்வலக்ஷண ஸம்பூர்ணமான தேகமாகின்றது. அங்ஙனம் ஸர்வாங்க ஸம்பூர்ணமானதேகமாக நிகழுவதற்கு முந்தின நிலமையாகிய மார்க்க மத்தியில் எல்லாவற்றையும் கண்கறியும் இயல்புபுராதாதவின் மார்க்கமத்தியில் ஸ்தூல சரீரமில்லையென ஆசிரியர்களால் சொல்லப்பட்டது. இதுவேயன்றி ஸ்தூலமே இல்லாமல் ஸூக்ஷ்ம சரீரமாதிரித்தாலேயே ஜீவன் புண்ணிய உலகம் செல்லுகின்றான் என்பது ஆசிரியர்கருத்தல்ல. புண்ணிய லோகம் செல்லும் ஜீவனுக்கு மார்க்கத்தில் ஸர்வாங்கலக்ஷணம் பூர்த்தியாகாத சரீரமாயிருத்தலின் ஆசிரியரால் ஸ்தூல சரீரமில்லை

அன்றியும் ருக்மீவதத்தைச் சேர்ந்ததாகிய ஜதரோயோ பரிஷதம் மூன்றா
மத்திடாயத்தில்

எனும் சுருதிவாக்கியங்களின் பாவ்யத்தில்

* 3

சங்கை, லோகாந்தரத்தில் ஜீவனுக்கு ஸ்தூலசரீரமிராமலே சூக்ஷ்மசரீர மாத்திரத்தில் ஸுகதுக்காணுபவம் உள்ள தென்பதே உசிதமெனத் தோன்றுகின்ற தே. மனோமாத்திரத்தின் செய்கையாகிய சுகதுக்கத்திற்கு ஸ்தூலதேஹம் வேண்டியதில்லையே எனின், இது அறியாமையே என்க. ஸுகமோ, துக்கமோ, அல்லது இச்சை கோபம் முதலியனவோ, எது ஏற்படினும் ஸ்தூலசரீரம் வேண்டியதவசியம். ஸுகதுக்கங்களாவன மனத்தின் விகாரமாகிய வேலையே யாம். மனம் வேலை செய்யுமிடமானது மூளை. ஆதலால் (Brain) மூளையில் மனம் வந்து கூடாவிடில் ஸுகதுக்கம் ஏற்படுவதற்கு நியாயமில்லை. மூளையா வது ஸ்தூலசரீரத்தின் (Physical body யின்) ஓர் பாகமே. மூளையைப்பரிசோ தித்தால் சதை மாம்ஸம் நரம்பு முதலியவைகளுக்கு அந்நியமாய் வேறுயாதும் காணப்படாமையால் அது ஸ்தூலசரீரத்தி லடங்கியுள்ள அவயவமே. மனம் வேலை செய்வதற்கு ஸ்தானமாயுள்ள ஸ்தூலமாகிய மூளையின்றி அது வேலை செய்யாதன்றோ. மனம் வேலை செய்பாவிடில் ஸுகதுக்கம் ஏற்படுவதில்லை. ஆதலால் ஸுகதுக்கமுள்ளதெனின் மூளையுமுள்ளதென்பதை ஒத்துக்கொள்ள வேண்டியது அவசியமாகின்றது. இந்த நியாயத்தாலேயே லோகாந்தரத்தில் ஸுகதுக்காணுபவமுள்ள தென்றதினால் ஸ்தூலசரீரமுமிருக்க வேண்டிய தென் றே நிர்ணயிக்கப்படுகின்றது.

அன்றியும் ஸுகதுக்கபோகம் ஏற்படவேண்டுமானால் அதற்குரிய கருவி காரணங்களாகிய இந்திரிய மனதிகள் வேண்டிய தவசியமாகின்றது. இந்திரியங் கள் வேலை செய்யவேண்டுமாயின் அவைகளின் ஸ்தானங்களாகிய காது, கண், மூக்கு, முதலிய ஸ்தூலசரீராவயவகோளக்கங்கள் வேண்டியதவசிய மன்றோ. கண் காது முதலிய அவயவங்களில், இந்திரியங்கள் இருந்து தத்தம் தொழில் களைச் செய்வதானால் அத்தேஹத்தினில் பிராணபாணதி வாயு பேதங்களும் இருக்கவேண்டும். பிராணபாணதிகளுள்ளன வெனின் அவைகளின் ஸ்தானங் களாகிய மாற்பு கண்டம் நாபி வயிறு முதலிய அவயவங்களிருக்க வேண்டும். இங்ஙனம் விசாரிக்கு மளவில் ஸுகதுக்கபோகத்திற்கு இவ்வளவு நிலமை வே ண்டியதென்றேற்படுகின்றமையால் லோகாந்திரத்தில் இன்பதுன்பமுள்ள தென்றதனால் அங்கும் இவ்வவயவங்களோடுகூடிய ஸ்தூலசரீரம் வேண்டிய தவ சிய மென்றே நிர்ணயிக்கப் படுகின்றது.

இனி ஸ்வப்பனத்தில் மனோ மாத்திரத்தால் ஸுகதுக்காணுபவம் ஏற்படு கின்றது போல, லோகாந்தரத்திலும் ஸ்தூல சரீரமின்றி மனோ மாத்திரத்தால் இன்பதுன்பங்கள் அனுபவிக்கப் படுகின்றன என்பது கூடாதோ எனின் அல்ல. ஸ்வப்பனத்திலும் மனமானது ஸ்தூல தேகத்தின் ஓர் பாகமாகிய (Little brain) சிறு மூளையிலேயே நின்று தொழிற் படுகின்றது என்று ஏற் கனவே சொல்லப்பட்டது. ஆதலால் அக்காலத்திலும் ஸ்தூல சரீரம் வேண்டி யது அவசியமென்றே ஏற்படுகின்றது. ஸ்வப்பனத்தில் மனமானது ஸ்தூல சரீரத்தி லிராமல் வெளிப் போய் விடுகிற தெனின், இது மிகவும் பேதமையே யாம். ஏனெனின் அப்படியானால் அச்சமயம் ஸ்தூல சரீரத்தில் எம் மாறுபாடும்

அவ்விம்மாயா மோஹிதனாகிய ஜீவாத்மா சரீரத்தை (ஆஸ்தானமாய் ஆதாரமாய்க் கொண்டே ஸகலத்தையும் செய்கின்றான்.

சுவர்முதலிய ஆதாரமின்றி சித்திரம் இராததுபோலும் கட்டை முதலியனவின்றி நிழல் இராததுபோலும் லிங்க சரீரமானது ஸ்தூல சரீரமின்றி நிராச்ரயமாய் இருப்பதில்லை.

என்று நச்சுவர கிரீஷ்ண முனிவரால் போதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இங் குள்ள “விசேஷ” எனும் சொல்லுக்கு ஸ்தூல சரீரமென்று பொருள் கொள் ளுவது உசிதமோ எனின் அதுவே உசிதமென்பது அச்சுடோகத்தினுரையில்

“சுபுவிஸெஷஹுதாரந்யுஹ்யுதெஸாரீராவஹுதரீபம்
வெஸெஷிணாஸாரீரெணவிபாசுவஹிமஸூநஹ”

“இனிவிசேஷங்களாயுள்ளனவாவன, பஞ்சபூதமயமாகிய சரீரமே விசேஷங்கள் என்பதாம். வைசேஷியாகிய சரீரமின்றி ஸூக்ஷ்ம சரீரத்திற்கு எஞ்ஞு ஸ்தானம்

எனக் கௌடபாதாசாரிய ஸ்வாமிகளால் சொல்லப்பட்டவாக்கியங்களைக் கண்டுகொள்க. இவ்விஷயத்தினில் இன்னமும் காட்டக்கூடிய ஏராளமான பிரமாணவாக்கியங்கள் ஸ்தூல சரீரபேதத்தை நிரூபிக்கும் இடத்தில் நிரூபிக் கப்படுகின்றமையால் அங்கு விசேஷமாய்க்காணலாம். உசிதமான யுக்தி திருஷ்ட டாந்தங்களாலும் இது காரும் காட்டப்பட்டிருதி, ஸம்ருதி, ஸூத்திரம், ஆன் றேரர்மொழி முதலிய பிரமாண வாக்கியங்களாலும் ஸ்தூல சரீரமின்றி இன்ப துன்ப அனுபவம் நிகழாதென நிச்சயிக்கப்படுகின்றமையால் ஸ்வர்க நரகங்களில் அனுபவிக்கு மின்பதுன்பங்களுக்கு ஸ்தூல சரீரம் வேண்டியது அவசியமென நிர்ணயிக்கப்படுகின்றது.

உண்மை யிவ்விதமென்பதில் புத்தியை ஆழ்ந்து செலுத்தாதவர்களாய் ஸரியான குருவினிடமும் சிரவணம்செய்யாதவர்களாய் “ஜீவன் ஸ்தூல சரீர மின்றி ஸூக்ஷ்ம சரீரமாத்மிரத்தோடு (டீலாகாந்தரம்) ஸ்வர்க நரகம் சென்று அங்கும் ஸூக்ஷ்ம சரீர மாத்திரத்தாலேயே இன்பதுன்பங்களைப் புதிக்கின்றான் எனச்சொல்லிக்கொண்டு அதனையே சாதிக்கவும் முயலும் பண்டிதர்களது மொழி எவ்விதம் என்பது இனி நன்கு விளங்கும்.

சங்கை, பிரும்மலோகம்சென்ற உபாஸகர் ஸ்தூல சரீரமில்லாமலே இன் பங்களைப் புதிக்கின்றனர் என

“சுஹாவாவாரீராவஹுதரீபம்” (4-4-10)

எனும் ப்ரும்மஸூத்திரத்தினில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதே. இத னால் ஸ்தூல சரீரமில்லாமல் மனோ மாத்திர ஸங்கற்பத்தாலேயே இன்பதுன்பங்கள் அனுபவிக்கக்கூடும் என்றல்லவோ அறியப்படு கின்றது. இப்படியிருக்க ஸ்தூல சரீரமின்றி இன்பதுன்பம் இல்ல வேயில்லை என்பதை எப்படி ஒவ்வவது? எனும் சங்கை ப்ரும்ம ஸூத்திரம் படித்தவருக்கு நிகழும். அதலின் இவ்வுண்மையைச் சற்று விளக்குவாம்.

இச்சங்கை ஸத்குருமூலமாய் ஸரீராயம் ஒடியவருக்கு நிகழாதென்பது நிச்சயம். இந்த ஸுத்திரத்தினால் ப்ரும்மலோகம் சென்றவருக்கு ஸ்தூலசரீரமில்லாமலே இன்பமனுபவிக்கப்படுகின்றதென்பது ப்ரும்ம ஸுத்திரத்தின் கருத்தெனச் சிறிதும் கொள்ள இடமில்லை. ஏனெனின் இத்தற்கடுத

“ஹாவொஜெஜி திவிபுகஸ்ய ரஜே ந நாகஜ ||4-4-11

எனும் ஸுத்திரத்தில் ப்ரும்மலோகம் சென்ற உபாஸகரும் ஸ்தூலசரீரத்தைப் பற்றிக்கொண்டே இன்பமனுபவிக்கின்றனரென வியத்தமாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதே. இப்படியிருக்க ஸ்தூலசரீரமில்லாமலேபோக மனுபவிக்கப்படுகின்றதென்பது ப்ரும்ம ஸுத்திரத்தின் கருத்தெனின் அதனை எப்படி ஒத்துக்கொள்ளுவது? உண்மையானது என்று அறியவேண்டுமாயின் அந்தப் பிரகரணத்திலுள்ள முன்பின் வாக்கியங்களை ஆராய்ந்து விரோதம் யாதாமில்லையா என்பதை நன்றாய்க் கவனிக்கவேண்டுமென்றே? அங்கனமின்றித் தட்டிடலாய் ஏதோ ஓர் வாக்கியத்தையாத் திரம் மேற்பார்வையாய்ப் பார்த்து விட்டு அதைக்கொண்டு விஷயத்தை நிர்ணயிக்க இயலுமா? அங்கனமாயின் அது மிகவும் மாறுபாடாகவே தோன்றும். அன்றியும் அதற்கும் அடுத்துள்ள

“ஹாஸாஹவஹவபவியாவஹாஸாஸாஸா” 4-4-12

எனும் ஸுத்திரத்தினால் ஸ்தூலசரீரத்தோடு ஜாக்கிரத் நிலமையைப் பெற்றுவது, அல்லது ஸ்வப்பனம்போல மனச்சங்கற்பமாத்திரத்தாலாவது இங்ஙனம் இருவகையாய் ப்ரும்மலோகம் சென்றவருக்கு இன்பபோகமுள்ளது என்பதே பாதாராயணர் கருத்தென வித்தாந்தம் செய்யப்பட்டிருத்தலால் கவனித்தாலும் ப்ரும்மலோகம் சென்றவருக்கும் ஸ்தூலசரீரமுள்ளதென்பது நன்றாயறியலாம். “இங்கு மனவின் ஸங்கற்பமாத்திரத்தாலும் புசிசுக்லாம்” என்றதனால் ஸ்தூலசரீரமிராமலேயே என்று பொருள் கொள்ளக்கூடாதோ எனின் அல்ல. இந்தப் பிரகரணத்தில் ப்ரும்மலோகம் சென்ற உபாஸகருக்கு வெளிப்படையாகவாவது உள்ளத்திலேயேயாவது இவ்விருவகையாய் இன்பானுபவமுள்ளதென்பதே கருத்து. அங்கனம் பதமுத்தி யெய்தியவருக்கு ஸத்தியஸங்கற்பத்துவம் வந்திருக்குமாதலின் மனோமாத்திரத்தினால் வெளிஸாதனங்களின்றியே ஸ்வப்பனத்தில்போலவே இன்பங்கள் நிகழும், எனும் இவ்வுண்மையானது இதற்கடுத்ததாயுள்ள

“தநூவொவஸாயிவஹவவதெஹ” 4-4-13

“ஸ்தூலசரீரமிராதபோது ஸ்வப்பனத்தில் போல அனுபவம் பொருந்தும்” எனும் ஸுத்திரத்தினால் வியத்தமாய் ஸ்வப்பன திருஷ்டாந்தம் சொல்லப்பட்டிருத்தலால் அறியப்படுகின்றது. அதாவது ஸ்வப்பனம் ஸ்தூலசரீரமின்றி நிகழுவதில்லை என்பதாம். ஸ்தூலசரீரத்தின் ஓர் பாகமான சிறு முனையில் நின்று மனம் ஸங்கற்பித்தலேயே ஸ்வப்பனம் என்பதும் ஏற்கனவே மாண்டேக்கிய உப

நிஷத்காரிகை முதலிய பிரபலப்பிரபாணவாக்கியங்களைக்கொண்டு நிர்ணயிக்கப் பட்டிருக்கின்றது. ஜீவனுக்கு ஸ்தூலசரீர ஸம்பந்தமின்றி ஸ்வப்பனம் நிகழாததால் அந்த திருஷ்டாந்தத்தினால் உபாஸகர் ப்ரும்மலோகத்தில் அனுபவிக்கும் இன்பத்திற்கும் ஸ்தூலசரீர முள்ளதென்பது வியத்தமாகின்றது. இந்தப் பிரகாரத்தினால் அறிந்துகொள்ளவேண்டியமாம்மம் வேறென்றுள்ளது. அதாவது உபாஸகர் ப்ரும்மலோகத்தில் ஜாக்கிரத் எனும் அவஸ்தையைப்பெற்று வெளிப்படையான ஸாதகங்களைக்கொண்டே இன்பங்களை அனுபவிக்கவேண்டுமெனும் நியமமில்லை. ஸத்தியஸங்கற்பத்துவமெனும் உபாஸ்தி பலவிர்த்தியினால் வெளி ஸாதகங்களைச் சிறிதும் வேண்டாமல் மனச்சங்கற்பத்தாலேயே ஸ்வப்பனத்தில்போல இன்பங்களைப்புகிக்கத்தகும் என்பதே. இந்தப் பிரகாரத்தை ஆழ்ந்து கவனித்து ஸத்திரு மூலமாய்ப் படிப்பவருக்கு இவ்வுண்மை நன்கு விளங்கும். இங்ஙனமின்றி ஸ்தூலசரீர மில்லாமலே அனுபவமுள்ளதென்பது இவ்வநிகரணத்தின் கருத்தெனக்கொள்வோமாயின்

“ஹாவ்ஹெஜிதிவிடிக்ஷாநநாசு” 4-4-11

“ஹாஹ்ஸாஹவஹ்ஹஹபவியாஹ்ஹாஹாபணஃ” 4-4-12

எனும் இவ்விருஸூத்திரங்களிலும் ஸ்தூலசரீரம் பெற்றே அனுபவம் நிகழுகின்றதென்று சொல்லப்படுகின்றமையால் இவ்விருஸூத்திரங்களும் இத்தற்குப்பின் உள்ள ஸ்வப்பனதிருஷ்டாந்தமும் அவலமாகவேமுடியும். ஆதலால் ஸ்தூலசரீரம் பெற்றே அனுபவமுள்ள தென்பதே ப்ரும்மஸூத்திரத்தின் கருத்தென்றிக.

சாஸ்திரங்களின் கருத்து ஸ்தூலத்தைப்பற்றிக் கொண்டே லோகாந்தரம் செல்லுகின்றானென்பதனில் இன்னம் ஏராளமாய்ப் பிரமாணங்கள் காட்டக் கூடும். விரிவஞ்சிவிடுகிறோம்.

இனிப்பிரஸுருத்தைநாடுவோம். ஜீவன் இனி எங்கு சென்றாலும் அவனது தர்மா தர்மங்களும் கூடவே செல்லுகின்றன என்று நம் சாஸ்திரத்தினில் சொல்லப்படுகின்றதே. அவை ஸூக்ஷ்மசரீரத்தினிலுள்ள எந்த அவயவத்தைப் பற்றிக்கொண்டு செல்லுகின்றன எனின், புதுவீட்டிற்குக் குடிப்போகும் மனிதன் பழயவீட்டிலுள்ள தனது ஆடையாபரணங்கள் முதலிய முக்கியப் பொருள்களை தனது முக்கியமாயுள்ளதாகிய கைப்பெட்டியில் வைத்துக்கொண்டுபோவது போல, முக்கிய அங்கமான மனஸ்தான் பொருளில் வைத்துக்கொண்டு போகின்றான்.

இந்து அல்லது ஆறு பிராயங்களில் பள்ளிக்கூடத்தில் பாடம் செய்தவாக்கியமானது ஐப்பதாம் பிராயத்தில் நினைவுக்கு வருகின்ற தல்லவா. அப்படி நினைவில் வருவதற்குக்காரணம், படிக்குப்போதே அவ்வாக்கியம் ஸம்ஸ்காரம் எனும் நுட்பமான விசேஷமாய் மனஸினில் பதிந்துபோவதே. ஜீவன்செய்த ஸகல கர்மங்களும் அவ்வாதே ஸம்ஸ்காரவடிவமாய் மனஸினில் பதிந்திருக்கின்றன.

உண்மையில் மனமானது மிக்க துட்பமான பொருளாயினும் அதனில் அதிலும் மிக்க ஸூக்ஷ்மங்களாயுள்ள எண்ணிறந்த பலகோடிஸம் ஸ்காரங்கள் அடங்கியிருக்கின்றன. மிக்க துட்பமாயுள்ள ஆஸம் விதையில் பெருங்கூட்டம் தங்கியிருக்கக் கூடிய நிழலையும், எண்ணிறந்த பதவைகளின் ஆகாரத்திற்குரிய கனிகளையும் கொடுக்கக்கூடிய மஹா விருக்தத்தை யுண்டாக்குவதான அரிய சக்தி அமைந்திருப்பதுபோலவே ஒவ்வொரு ஜீவனுக்கும் அவனவன் மனவில் பல கோடி பிறவிகளுக்கும் ஏதுவாகிய எண்ணிறந்த (தர்மாதர்மங்களென்னப்படும்) ஸம்ஸ்காரங்கள் பதிந்துள்ளன. புண்ணியச் செய்கை தர்மமென்றும் பாவச் செய்கை அதர்மமென்றும் சொல்லப்படுவதாம்.

சுருட்டு காபி புகைமீல முதலியவைகளை உபயோகிப்பவனுக்கு அவ்வுபயோகத்தினால் தேவாத்திற்கு யாதானும் வியாதி, மீண்டும் அவ்வாறே உபயோகிக்கச் செய்வதாகிய அப்பியாஸப்பற்று, எனும் இரண்டுமையான விசேஷம் ஏற்படுவதுபோல, புண்ணிய பாபங்களைச் செய்யும் ஜீவனுக்கு அவைகளின் பயனாகிய இன்பதுன்பங்களை விளைவிக்கும் சக்தி ஒன்றும், மீண்டும் அவ்வாறுள்ள செய்கைகளிலேயே பிரவாத்திக்கச் செய்வதாகிய அப்பியாஸப்பற்று ஒன்றும், இங்ஙனமிருவகையாய் ஸம்ஸ்காரங்கள் அந்தக்கரணத்தில் ஊன்றப் பெறுகின்றன. ஸுகதுக்க ஏதுவாகிய ஸம்ஸ்காரமே தர்மாதர்மமல்லது கர்மா எனவும் அப்பியாஸஸம்ஸ்காரமே வாஸனை யெனவும் சாஸ்திரங்களில் வழங்கப்படுகின்றன. மனம் வேறு ஸ்தூலத்தைப்பற்றிக்கொண்டு லோகாந்தரம் செல்லுகின்றதாயின் மனத்திலுள்ள இரண்டுவித ஸம்ஸ்காரங்களாகிய கர்மாவும் வாஸனையும் அவ்வாறே செல்லுகின்றன வென்பது சொல்லாமலே நன்கு அறியக்கூடியதாம். இவ்வுண்மையானது

“சூர்விக்ஷா கஸீடஸீஸிந்நார ஹெது உபலபுஷ்யஜீதாவ”

“பரலோகம் செல்லுகின்றவனாகிய ஜீவனை அவன் செய்திருந்த உபாஸனையும் புண்ணிய பாபகர்மமும் பூர்வம் அடுத்தடுத்த பழக்கத்தினால் ஏற்பட்ட சுபாசப காரிய விஷயபோகங்களுக்குத் தக்கபடி ஊன்றியுள்ள வாஸனைகளும் நன்கு பற்றி கூடச்சொல்லுகின்றன எனும் பிருஹதாரண்யாதிசுருதிகளாலும்

விஷ்ணுகஸீடஸீஸிந்நார ஹெது உபலபுஷ்யஜீதாவ”

பூர்வஜீதாவநாஸீஸிந்நார ஹெது உபலபுஷ்யஜீதாவ”

உபாஸ்தி, கர்ம, இவைகளோடு கூடியவனும் வாஸனைகளோடும் கூடியவனும் அஞ்ஞானத்தோடு கூடியவனான ப்ராஞ்ஞனையடைந்து ஜீவன் வெளிப்பட்டுச் செல்லுகின்றான்.

எனும்சிவகீதாதி வாக்கியங்களாலும் உபதேசிக்கப்பட்டுள்ளது. ஜீவன் லோகாந்தரம் செல்லும்போது கர்மாக்களோடும் வாஸனைகளோடும் கூடியுள்ள

மனமும் செல்லுகின்றது. மனமிராவிடில் ஜீவனில்லை. மனவிலுள்ள தெல்லாம் ஜீவனுடையதே. ஆதலின் மனவிலுள்ள தர்மாதர்ம வாஸன ஜீவனுடையதே என்று சொல்லப்படுகின்றது.

ஜீவன் இந்த ஸ்தூல சரீரத்தைவிட்டுப் பிரிந்து போகும்போது இவனால் இங்கு அபிமானிக்கப்பட்டிருந்த செல்வமாவது புத்திரராவது மித்திரராவது சுற்றத்தாராவது தேகபலமாவது புகழாவது மற்றுமுள்ள யாதாவது கூடப்போகின்றதில்லை. எவர் இவனைவிட்டுப்பிரிய க்ஷணநேரமும் மனங்கொள்ளுகின்ற தில்லையோ; அப்படிப்பட்ட இவனது புத்திர மித்திர களத்திராதியர்களா லேயே ஜீவனினின்றும் பிரிந்த இவனது தேகமானது நிர்த்தையாய்க் கட்டைகளிலும் முட்டைகளிலும் வைத்துக் கொளுத்தப்படுகின்றதன்றோ. அந்தோ? ஸ்தூலதேகத்தை விட்டு ஜீவன் வெளிப்பட்டுப்போகும்போது புத்திர பார்யாதியர், ஸம்பாதித்த பொருள் முதலியயாதும் கூடப்போகாவிடினும் பெயராவது கூடப்போகக்கூடாதா? அதுவுமில்லையே. பெயருமிழந்து பிணமெனும் புதுப் பெயரோடு மாத்திரமன்றோ செல்லுகின்றான். அதுவும் மயானத்துக்கப்பாலுண்டா? இல்லையல்லவா. ஜீவன் இத்தேகத்தைவிட்டு நீங்குங்காலத்தில் புத்திரபௌத்திர களத்திராதிகள் அருகில் வந்து அப்பா! தாதா! நாதரோ! இது காரும் தாங்கள் ஸம்பாதித்த பணத்தில் எங்களுக்குத்தெரியாமல் யாரிடத்திலாவது யாதானும் கொடுத்திருக்கின்றீரோ? நாங்களறியாமல் எவ்விடத்திலாவது வைத்திருக்கின்றீரோ? சுருவாய்ப் பேசமுடியாவிடினும் கொஞ்சம் கஷ்டப்பட்டாவது சொல்லும். அல்லது ஜாடையாவது காட்டும். அந்தோ நீங்கள் போய்விட்டால் பிறகு நாங்கள் யாது செய்வோம்? எங்களுக்குக் கதியாதாமில்லாமல் போச்சுதே. என்று இவ்விதம் சொல்லுகின்றார்களேயன்றி உங்களோடு நாங்களும் மரித்து விடுகின்றோம் எனச் சொல்லி அவ்வாறு செய்வார்களில்லை. அந்தோ நமக்கு எவ்வழியும் சொல்லாமற் போய்விட்டாரே என்று கதறுவார்களே யன்றி அந்தோ அவர் எவ்வுலகம் சென்றாரோ. அவரது கர்மா எவ்விதமாயுள்ளதோ. அவர் எக்கர்மப்பயனை யனுபவிப்பாரோ என்று புலம்புவாரில்லை. இவ்வாறு இவனது புத்திர மித்திர களத்திராதிகளெல்லாம் இந்த ஸ்தூல சரீரம் சேஷ்டித்துக்கொண்டிருக்கும் வரையிலேயேயன்றி ஜீவன் இதை விட்டுப் பிரியும்போது இங்கு ஸம்பாதிக்கப்பட்ட பொருள்களில் தர்மா தர்மங்களுக்குக் கந்நியமாய் யாதும் கூடச் செல்லுகின்றதில்லை. அவ்வாறுள்ள தர்மாதர்மங்களுள் தர்மமே மித்திரமும். அதர்மமே சத்துருவாம். தர்மாதர்மங்களாகிய இவ்விதரண்டிற் கந்நியமாய் யாதும் வருகின்ற தில்லை என்பதையறிந்தும் மனிதர் தர்மங்களை செய்யாமலும் அதர்மங்களையே செய்துகொண்டு மிருக்கின்றார்களே?

சுஹநுஹநிஹதாநி ப்ரஸிஸாநிபயோயபர |

ஸௌஷாஸ்திரகூலிஹநிகிபாஸ்யபுரிதஹ்ரம் ”

பிரதி தினமும் ஜீவர்கள் இறக்கின்றதைக் கண்டுகொண்டே யிருக்கும் மனிதர் தமக்கு அம்மரணமுண்டென்றெண்ணி நல்லகாரியமும்

லெல்லாம் ஸகலமனிதரும் சரீரமனோவாக்ருகளால் ஏதாவது கிரியையைச் செய்துகொண்டிருக்கின்றனரேயன்றி சம்மா இருக்கின்றதில்லை.

॥ ஹிக்ஸுஸ்க்ஸுணலிவிஜாது திஷ்டுத்யுகேடகஸு ||

ஒருவனும் ஒருகூணமும் கிரியையின்றி சம்மா இருப்பதில்லை.

என்பது முதலிய வாக்கியங்களால் பகவத்தே தாது நூல்களிலும் இவ்வாறே சொல்லப்படுகின்றது. ஆதலின் இந்த ஜன்மகாலம் முழுவதும் கிரியாகாலமே யாகின்றமையால் இதன் பயனைப் புகிக்கவேண்டியதாகிய போகாலம் வேறு ஜன்மமாகவே யிருக்கவேண்டுமென்பது நிச்சயம்.

காஅஃகிபாபாஅவிதஃஹஸுஹாமஸுஹாஅஹுதயாபாபாஸு
ஸுபாசு || ஹிநாஹிநுஷ்டுஷ்டிபாககாஅாசு யாநாமோ
ஹாரயுதஸுகாஅஃ ||

கிரியையின்காலத்திலும் அதன் பலபோகத்தின் காலம் வேறேயாம்.

கிரிவிபாகாதிகாலத்திலும் தான்யபாலாபபோஜன்திகாலம் வேறாகவேயன்றே காணப்படுகின்றது.

என்று எனது ஆசிரியாகிய ஸஹஜானந்தஸ்வாமி நிரூபித்திருக்கும் வண்ணம் இங்ஙனமே யுத்தியைக்கொண்டும் நிர்ணயிக்கப்படுகின்றது. ஆதலின் ஜன்மாந்தரம் உண்டென்பது நிர்ணயமேயாம்.

இனி ஜன்மாந்தரம் உள்ளதாயினும் ஆகுத. ஸ்வர்க்க நரகங்களாகிய வேறு உலகங்கள் இருக்கின்றன என்பதை ஏன் ஒத்துக்கொள்ளவேண்டும்? உலகங்களைப் பரிசோதித்தவர்களாகிய மேற்குத்திசையோர்களால் வேறு உலகங்கள் இருக்கின்றன என்பதாக ஒத்துக்கொள்ளப்படவில்லையே. அவர்கள் உலகைப் பிரத்தியக்ஷமாக்கண்டு ஆசியா முதலிய ஐந்து கண்டங்கள் மாத்திரமிருக்கின்றன என தீர்மானித்திருக்கின்றார்களேயன்றி வேறு லோகமிருப்பதாய்த் தீர்மானிக்கப்படாமலிருக்குமேபோது, ஏதோ புராணச் சுவடிகளில் எழுதியிருப்பதை மாத்திரம் கொண்டு ஸ்வர்க்க நரகங்களாகிய உலகங்கள் உள்ளனவென்று சொல்லும் உனது வாக்கியத்தை எப்படி ஒத்துக்கொள்ளக்கூடும்? என்று பலர் வினவக்கூடும். ஆதலின் இவ்விஷயத்தைச் சற்று நாடுவாம். அதாவது

ஆகாயத்தில் நம்மால் சூரிய சந்திராதிக்குறூற நகத்திரங்கள் காணப்படுகின்றனவே. இவை தீப்பொறிகள்போலத் தோன்றுகின்றனவன்றோ. இவை தீப்பொறிகளேயா? அல்லது பஞ்சபூதமயங்களாகிய உலகங்களா? என விசாரித்துப் பார்க்கின் தீப்பொறிகளல்லவென்றும் இங்கிருந்து பார்ப்பவர்களுக்குத் தீப்பொறிகள்போலத் தோன்றினாலும் உண்மையில் அவை இவ்வுலகம் போன்ற எண்ணிறந்த உலகங்களே என்றும் நிச்சயிக்கப்படுகின்றன.

இவைகளுள் சில நீர்மம் மிகுதியாயுள்ளனவும், சில அக்கிரி யம்சம் மிகுதியாயமைந்தனவும், சில வாயுவம்சம் மிகுதியாயுள்ளனவும், சில ஸுக் ஏதுவாயிருக்கும்படி அக்ரியம்சம் அமைந்தனவும், சிலதுக்கஹேதுவாய் அக்ரியம்சம்

இனி ஸூர்யன் முதலியவை எரிந்துகொண்டிருக்கும். தீச்சுவாலையைத்தவி
றவேதல் என்று கொண்டு அக்கிதிமாத்ரமாயுள்ளன என்று சொல்லக்கூடா
தோ எனின் அல்ல.

அதாவது, நெருப்பு ஜ்வாலையிருக்கும்படி ஆக்ஷிஜனும் காற்பனும் இருக்க வேண்டும். ஆக்ஷிஜன் காற்பன் இவ்விரண்டும் சேராமல் ஜ்வாலை ஏற்படாது என்பது தற்காலம் யாவராலும் அறியப்பட்டவிஷயம். அன்றியும் அக்கிரியானது யாதானும் ஓர் பொருளை ஆசிரித்தே (பற்றியே) இருக்கும்படி நிராதரமாயிருக்கின்றதில்லை. தீபம் முதலிய ஜ்வாலைகள் தீரி முவலியவைக ளிராமல் தனியாய் இருப்பனவல்ல. ஆகலால் ஸூரிய மண்டலமானது ஜ்வாலை மாத்திரமாகிய ஜோதி மண்டலமே என்று சொல்லுவது உசிதமல்ல. அங்கு சோதி காணப்படுவது பிரத்தியக்ஷமாதலாலும் அதன் கிரணங்களும் தஷ்ரித்தல் பிரத்தியக்ஷமாய் அனுபவிக்கப்படுகின்றமையாலும் அங்கு தீ உள்ளது என்பதை மறுக்கவும் முடியாது. தனித்துத்தீயிராததலால் தீயிருத்ததற்கு ஆதாரமாகிய வேறு பொருள் அம்மண்டலத்திலிருக்கின்றதென்றே சொல்லவேண்டும். அங்கு அக்கிரிக்கு ஆதாரமாயுள்ள பொருள்யாதெனின் வாயுமாத்திரமே யாவது அல்லது ஜலமாத்திரமேயாவது உள்ளதென்பதும் உசிதமல்ல. வாயு மாத்திரத்தையாவது ஜலமாத்திரத்தையாவது பற்றிக்கொண்டு அக்கிரியிராததலின் பிருதிவியும் அங்கிருக்கவேண்டுமென்று ஊஹிக்கப்படுகின்றது. வாயுவின் தீ கேவலம் பிருதிவிமாத்திரத்தில் அக்கிரியிராததலால் வாயுவும் இருக்கக்கூடும் என்று அறியப்படுகின்றது. மண்ணும் வாயுவும் அக்கிரியுமிருக்க வேண்டுமாயின் அதற்காதாரமாகிய ஆகாயமும் இருக்கவேண்டுமென்றே அறியப்படுகின்றது. இவ்வாறு ஆராய்ந்து பார்த்தால் பிருதிவி அப்புதேய வாயு ஆகாயம் எனும் ஜம்பூதங்குளின் அம்சங்களாலேயே ஸூரியாதி மண்டலங்கள் அமைந்துள்ளன என்பதுநிர்ணயம். இவ்வண்மையானது

“சுடிதயஸி” பழமொழி தடிவாம்பது ஸ்ரீஸ்ரீ தடிதயஸி”

“ஆதித்தனிடம் வெள்ளப்பாயுள்ளது ஜலத்தினது கறப்பாயுள்ளது பிருகிவிபினது.

எனச் சாந்தோக்கியாதி உபநிஷதவாக்கியங்களால் உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

சூரியன் முதலிய மண்டலங்களில் அக்கிரியம் சம் மிகுதியாகவும் ப்ருதிவி யாதி ஏனையபூதங்களின் அம்சங்கள் ஸ்வல்பங்களாகவும் இருத்தலின் ஆக்கநேய மண்டலங்கள் எனவும் சோதிதலோகங்களெனவும் சொல்லப்படுகின்றன. அம் மண்டலங்களில் ஐம் பூதங்களின் அம்சங்களையிருக்கின்றனவாதலின் அங்கு ஜீவர்களும் வவிரிக்கக்கூடும். இவ்வுலகிலுள்ள ஜீவர்களின் தேகம் அங்கு ஜீவி

யாவிடினும் அம்மண்டலங்களின் சீதோஷ்ணநிலைமைக்குத்தக்கவாறு அமையப் பெற்றசரீரிகள் அவ்விடத்தில் ஜீவிக்கக்கூடும் என்பது நிச்சயம். ஸமுத்திரம், ஏரி, தடாகம், நதி, முதலியவைகளில் ஜலமே மிகுதியாயிருக்கின்றும் அதற்குத்தக்க படி ஜலம் சத்தையே மிகுதியாய்க்கொண்டுள்ளனவும் இதரபூதம் சங்களை ஸ்வல்பமாகக்கொண்டுள்ளனவுமாகிய மீன் முதலிய ஜலீயசரீரிகள் வலிக் கின்றதுபோல, அக்கினியம்சம் விசேஷமாக அமையப்பெற்ற சரீரம் ஆதித்தி யாதி புலனங்களில் வலிக்கக்கூடும் என்பதில் சிறிதும் ஸந்தேகமில்லையன் றே. சூரியன்போலவே சந்திரன், அங்காரகன், புதன், முதலிய மண்டலங்க ளெல்லாம் ஜீவர் வலிக்குமிடமாகிய உலகங்களேயாம். சூரியசந்திராதிகள் லோகம் என்பது வெகு காலம் வரையில் மேளுட்டார்களுக்குத் தெரியாத விஷ யம். நம்மவர்களுக்கேவெனின் பன்னெடுங்காலமாய் இவ்விஷயம் நன்கறி யப்பட்டதே என்றறிக. இவ்வாறு

உளபுடமுதாஜெதவொமநாபெஷுஸூராமெஹு வஸூரிதாஃ |
கீதுபூரோநாநிதாநீஹ தஸூகஸூநிவொயொஃ ||
தகஸூகவொநெநுதிசூஷுஸூரோ வொயெயூஸூகஸூகிஸூபம் |
தாராஸூவொணியஸூபுத யவெதூதஸூபுஸூபம் |
யசூபுஸூரஜெதவொகெ ஸூஹஸூரஸூபுஸூபுணயா |
ஸூரநாநெநுதரநிஜாநீஹி ஜபாநாஸூணுகஸூணா ||

ஜீவர்மேனோக்கிச்சென்று எந்த ஸ்தானங்களில் நிலபெறுகின்ற னரோ அவைகளை உள்ளபடி கூறுகின்றேன். என்னிடம் தெரிந்து கொள்வாயாக. அதனைக்கேட்டு க்ரம் நிச்சயத்தையும் திடமான புத்தி யையும்பெறுவாய். நகூத்திர வடிவங்களாய்த் தோன்றுகின்றனவன் றே. அங்கு சந்திரமண்டலமும் தனது காந்தியால் ஜோலிக்கும் சூரிய மண்டலமும் காணப்படுகின்றதே. இங்கு புண்ணியம் செய்தவர்களான ஜனங்கள் சென்று வலிக்குமிடங்களே அவை என்றறிவாயாக.

என்பது முதலிய வாக்கியங்களால் ஸ்ரீ மஹாபாரத அநுகீதாதிகளில் சொல் லியிருத்தலை நன்றாயறிந்துகொள்க. இன்னம் இவ்விஷயத்தில் ஏராளமாய்ப் பிரமாணவாக்கியங்கள் இதனிலேயே உதகரிக்கப்படும். அங்கு கண்டு கொள்க.

சந்திராதிமண்டலத்திலிருந்துவரும் கிரணம் மிகவும் குளிர்ச்சிபொருந்திய தாயிருக்கின்றமையால் அதற்கு வதுவாகிய ஜலம் சம் அம்மண்டலத்தில் அமை ந்திருக்கவேண்டுமென்பது நிச்சயம். காரணமின்றிக் காரியமில்லையாதலால் சந்திரகிரணத்தின் குளிர்ச்சியாகியகாரியத் திற்குக் காரணமான ஜலம்சம் அம் மண்டலத்திலிருக்கவேண்டுமென்பதை யாராவது மறுக்க முடியுமா? இயலாதன் றே.

ஜலம் தனித்து நிராதாரமாய் இராதாதலின் அங்கு பிருதிவிமுதலிய ற்ற பூதங்களின் அம்சங்களும் அமைந்திருக்கவேண்டும். ஆயினும் ஜலம்சம்

மிகுதியாய் உள்ளதென்பதே உசிதம். இனி அம்மண்டலத்தின் அமைப்புக்குத் தக்கபடி ஜலாம்சம் மிகுதியாயும் இதர பூதாம்சங்கள் ஸ்வர்பங்களாயும் அமைந்த சரீரமுடைய ஜீவர்கள் அம்மண்டலத்தில் வவரிக்கக்கூடும் என்றும் ஊஹிக்கக் கூடியதே.

இவ்வாறே வாயுவம்சம் மிகுதியாய் அமைந்துள்ள மண்டலங்களுமிருக்கக் கூடுமென்றும் அம்மண்டலங்களுக்குத்தக்கபடி வாயுவம்சத்தை மிகுதியாயும் இதர பூதாம்சங்களை ஸ்வர்பங்களாயுமுடைய சரீரஜீவர்கள் அம்மண்டலங்களில் ஜீவிக்கக் கூடுமென்றும் விளங்கக் கூடியதே.

இவ்விதம் ஆகாயத்தில் நம்மால் பிரத்தியக்ஷமாய்க் காணப்படும் ஸூரிய சந்திர கிருஹ நக்ஷத்திரங்க ளெல்லாம் இங்கிருந்து பார்க்கும் போது சிறிய சோதிக் கூட்டம் போலத் தோன்றினாலும் உண்மையில் அவைக ளெல்லாம் பஞ்ச பூதங்களால் அமைந்துள்ள உலகங்களே என்பது நிர்ணய மாதலின் லோகார்தரம் என்னப்படும் ஸ்வர்க்க நரகங்கள் அவைகளேயாம் என்றறிக. இனி நம்மால் காணப்படாமல் இசுற்றுக் கீழ்ப்பிரதேசத்திலும் ஏராளமாகிய மண்டலங்களிருக்கின்றன. விசேஷமாய் அவை நரகலோகமென்றும் சொல்லப்படும்.

மேற்குத் திசையோர்களால் இங்ஙனம் நன்றாய் அறியப் படாததைக் கொண்டு மாத்திரம் ஸ்வர்க்க நரகங்கள் வேறு இல்லை என்பது உசிதமா? மேற்குத் திசையோர்களால் அங்காரகன் பிருஹஸ்பதி முதலிய கிருஹங்கள் பெரிய உலகங்க ளென்பதாகக் கண்டு பிடிக்கப் பட்டு அவ்விடங்களிலுள்ள விசேஷங் களைப் பற்றித் தற்காலம் பரி சோதிக்கப் பட்டு வருகின்றது. இதுபோல மற்றுமுள்ள கிருஹங்களை இன்னமும் நன்கு பரி சோதித்தார் களாயின் நம் சாஸ்திரங்களில் சொல்லியபடி ஸூரிய சந்திராதி கிருஹங்களெல்லாம் உலகங் களே என்றும் அங்கு வவரிக்கத்தக்க சரீரத்தோடு ஜீவர்கள் அங்கும் ஜீவிக்கக் கூடுமென அறிந்து கொள்ளுமெனும்.

மேற்குத் திசையோர்களால் கண்டு பிடிக்கப் படாதவைகளை யெல்லாம் பொய் என்பது உசிதமாகுமா? சில நூற்றாண்டு களுக்கு முன் அமேரிக்கா கண்டம் இருக்கின்ற தாகவும் பூமி உருண்டையா யிருக்கின்ற தாகவும் கண்டு பிடிக்கப் படவில்லையே. அப்போதுள்ளவருக்கு அவ்விதம் அறியப் பட்டிரா ததினால் அக்காலம் இவைபொய்யா யிருந்தனவா? தற்காலமும் அவர்களால் கண்டு பிடிக்கப் படாமல் இப் பூ மண்டலத்தில் எவ்வளவோ இடங்க ளிருக்கக் கூடும். தற்காலம் கண்டு பிடிக்கப் பட்டிருப்பது ஆசியா முதலிய ிந்து கண்டங்களே யாதலால் இவைகளைத் தவிர வேறிடம் இப் பூமண்டலத்தி லாவது வேறு எங்கே யாவது இல்லையே யில்லை யென்று சாதிக்க முயலுவது உசித மாகுமா? அதுசிதமே யன்றோ.

ஸ்தூல தேஹத்தைத் தவிர ஆத்மா எனும் ஓர் பொருள் உள்ளதாக மேற்குத் திசையோர்களால் வெரு காலம் வரையில் அறியப் படாம லிருந்தது. பிறகு சாஸ்திரவிசாரணையால்தேகேந்திரிய மனதிகளுக்குக் கந்தியமாய் ஆத்மா எனும் ஓர் பொருள் உள்ள தென்றும் அதனை உள்ளபடி அறிந்து கொண்டு ஜன்மத்தை ஸுபல மாக்கிக் கொள்ள வேண்டு மென்றும் தற்காலம் மிக்க முயற்சி செய்யும்

மேதாவிகள் அமேரிக்கா ஆஸ்ட்ரேலியா முதலிய கண்டங்களில் பலரிருக்கின்றனர் என்பது நம்மவரால் நன்கறியக் கூடியதே யன்றே.

இது போல மேற்குத் திசையோரால் அறியப் படாமலும் நம்மவரால் வெகு காலமாய் அறியப் பட்டு முன்ன விஷயம் இன்னம் ஏராளமாய் இருக்கக் கூடும்அல்லவா. பதஞ்ஜலி முதலியவர்களியற்றிய யோக ஸூத்திராதிகளைக் கண்டு அமேரிக்காவில் உள்ள பலர்களால் இந்து யோக சாஸ்திரமானது வாஸ்தவ மென்பதாகத் தற்காலம் நன்கொத்துக் கொள்ளப் பட்டும் அப்பியவரிக்கப்பட்டும் வருகிறது பிரவிர்த்தமே. நமது முன்னோர்கள் இவ்வாறு மிக்க மேதாவிகளாயும் வேத சாஸ்திரங்களில் சொல்லப் பட்டிருக்கும் விஷயங்களை அனுபவத்தில் கொண்டு வந்தவருமா யிருந்தனர். மேற்குத் திசையோர் உலகிலுள்ள பொருள்களை மிக்க முயற்சியோடு அபாரமாய்ப் பரிசோதித்து அறிந்து கொண்டு தற்காலம் நமது சாஸ்திரங்களிலுள்ள மர்மங்களையும் அறிந்துகொள்ள முயலுகின்றனர். நம்மவரோ எனின் இவ்வுலக வாழ்க்கை மறுமைப் பயன் எனும் இவ்விரண்டையும் இழந்து, வேத சாஸ்திரங்களில் அசிரத்தை யுடையவர்களாய் அவைகளில் சொல்லப் படும் விஷயங்கள் யாவை யென்பதை ஒர் சிறிது மறியாமல், நமது வேத சாஸ்திரங்க ளெல்லாம் சுத்தப்பிசகு என்று பிறருக்கும் போதிக்க முயலுகின்றனர். நீற்க, இனி எடுத்த விஷயத்தை நாடுவாம். இவ்வாறு ஆகித்திய சந்திராதிகள் லோகங்கள் என்பதும் அங்கு பிரிதிவீ ஜலம் முதலிய பூதாப்சங்களுள் உள்ளன என்பதும் நம் சாஸ்திரத்தில் எங்கு சொல்லப் பட்டிருக்கின்றது எனின்

யஜுர் வேதம்.

“ஷெவாநாரெயேஷேநீரோநா மகாஸூகித்யஸ்யஸாரபுஜோமஹதி | விதௌணாரெயேஷேநீரோநாமகாஸூகித்யஸ்யஸாரபுஜோஸஸொகூதாரோபொகி ||

தேவர்களுக் குறிய பெருமையைப் பெற்று ஆகித்திய மண்டலம் செல்லுகின்றான். பிதிரர்களுக் குறிய பெருமையைப் பெற்று சந்திர உலகம் அடைகின்றான்

பருஹதாரண்யம்.

“பெபஜேநுநாரெயேஷேநா வாகாநபதி ” “ரோஸெஸ்யி விதௌவாகா விதௌவாகாஹுஹ ||

எவர் வேள்விதானம் தவம் முதலியவைகளை அதுவடித்துச் செல்லுகின்றனரோ மாஸாதிஷ்டான தேவதையின் உலகத்திலிருந்து பிதிரர்களைக் காணக் கூடிய இடத்தையும் அங்கிருந்து சந்திர லோகத்தையும் அடைகின்றனர்.

கௌஷீதகிப்ராஹ்மணம்.

தரெதெஷெயஜெநா வாகாநாரெயேஷேநா நிவொகூதாமஹதி வாவா

என்று தர்மராஜன் நசிகேதஸுக்கு உபதேசித்ததாய்ச் சொல்லப்படும் கடவல்லி யுபநிடத வாக்கியத்தின்படி ஸ்வர்க்க நரகங்கள் வேறு இல்லை யென்றும் சொல்லிக்கொண்டு மிக்கப் பாபங்களைச் செய்து கெட்டழியும் தற்காலப்போதகர் சொல்லும் வாக்கியங்கள் மோஹத்தினால் நிகழ்வன என்றேயறிக.

இனி இங்கு புண்ணிய பாபம் செய்த மனிதர் இவ்வாறுள்ள ஸ்வர்க்கநரகங்களுக்கு சென்று அங்கு இன்ப துன்பங்களைப் புசிக்கின்றனர் என்று சொல்லப்படுகின்றதே. இங்குள்ள ஸுகல ஜீவர்களும் இறந்ததும் ஸ்வர்க்க நரகம் செல்லுகின்றனரா? அல்லது மனிதர் எல்லோரும் செல்லுகின்றனரா? அல்லது சிற்சில மனிதரே ஸ்வர்க்க நரகம் செல்லுகின்றனரா? எனின் அவ்வண்மையறிக. அதாவது உலகில் புண்ணிய பாபங்களைப் பகுத்தறியும் பரிபாகமுடைய ஜீவர்களான மனிதர்களே அவைகளின் பயனை அனுபவிக்க வேண்டியதாகும்.

யாடு குதிரை முதலியன, மனிதரை இடித்து மிதித்துத் தள்ளினால் அவைகளுக்கு ராஜாங்கத் தாரால் தண்டனை விதிக்கப்படாமல் மற்றவரை ஹிம்ஸை செய்தல் முதலிய குற்றங்களைச் செய்யும் மனிதருக்கே தண்டனை விதிக்கப்படுவதுபோலப் புண்ணிய பாபங்களைப் பகுத்தறியும் மனிதருக்கே ஸ்வர்க்கநரகாதி இன்ப துன்பங்களும், புண்ணிய பாபங்களை யறியும் இயல்பு கிருமி கீடம் பசுபக்ஷி முதலிய திரயக்ஜந்துக்களுக்கு கில்லையன்றோ. ஆதலின் மனிதஜன்மமே கர்மா வைஸம்பாதிக்கும் ஜன்ம மாகின்றது. பசு பக்ஷி யாதி ஜன்மங்களோ வெனின் பூர்வம் மனிதராய்ப் பிறந்த ஜன்மத்தில் செய்திருந்த பாப புண்ணியங்களை அனுபவிக்க வந்தன வாதலின் போக ஜன்மங்கள் என்பது உசிதம். மனிதராய்ப் பிறந்தவ ரெல்லோரும் ஸ்வர்க்க நரகம் செல்ல வேண்டு மென்ற நியமமில்லை. உலகில் மிகவும் சிரோஷ்டமாகிய புண்ணியத்தைச் செய்தவர் ஸ்வர்க்கத்திற்கும் மிகவும் கொடும் பாபங்களைச் செய்தவர் நரகத்திற்கும் செல்லுவோர்களென்றும், ஸாமான்னிய புண்ணிய பாபங்களைச் செய்தவர் இறந்த பின்னர் ஸ்வர்க்க நரகம் செல்லாமல் இங்கேயே மீண்டும் ஜனிக்கின்றனர் என்றும்றிக. இவ்விஷயம் இதிலேயே விபரமாய்ச் சொல்லப் படுகின்றது. அங்கு கண்டு கொள்க.

இனி ஸ்வர்க்க நரகங்களில் சென்று இன்ப துன்பங்களைப் புசிப்பவர் அவ்வாறு புசித்த பின்னர் கர்மங்களெல்லாம் ஒழிந்து போகின்றமையால் அங்கிருந்து முக்திபெற வேண்டிய தென்ப தல்லவோ உசிதம். அப்படி யிருக்க மீண்டும் இங்கு வந்து ஜனிப்பது உசிதமோ எனின், அஃதறிக. இவ்வுலகில் மனிதராயிருந்த காலத்தில் பிராணி வதை, பதிவிருதையின் கற்பழித்தல், பிறன்மங்கை யாடுகூடுதல் முதலிய பாபங்களைச் செய்தவர் இவைகளோடுகூடச்சிற்சில புண்ணியங்களையும் செய்திருக்கக்கூடும். அவ்வாறே ஆலயம் தடாகம் முதலியவைகளைப் பிரதிஷ்டித்தல் ஏழைகளுக்கு உபகரித்தல் சத்திரம் சாவடி முதலியவைகளை ஸ்தாபித்தல் முதலிய புண்ணியங்களைச் செய்தவரும் அக்கருமங்களோடுகூடச்சிற்சில பாபங்களையும் செய்திருக்கக்கூடும். இவர்கள் இறந்ததும் இங்கு

குறித்தது போன்ற முக்கியமாகிய புண்ணிய பாபங்களின் பயனை யனுபவிக்க ஸ்வர்க்க நரகங்களில் சென்று அங்கு அக்கர்மங்களுக்குத் தக்கபயனாகிய இன்ப துன்பங்களைப் புதிக்கின்றனர். இவர்கள் செய்திருந்த ஸகலமும் அங்கு புதிக்கப் படுவனவல்ல. ஏதோ முக்கியமாய்க் குறிப்பிட்ட கர்மங்களின் பயனை மாத்திரம் அங்கு புசித்து, மிச்சமாயுள்ள ஸாமான்னியகர்மங்களைப் புசிப்பதற்கு இங்கு வா வேண்டியது அவசியமேயாம். பூர்வம் செய்திருந்த ஸகலகர்மங்களின் பயன்களை ஸ்வர்க்க நரகங்களில் புசிப்பார் களாயின் அவ்விடத்திலிருந்து இங்கு வராமலே முக்தி யடையக் கூடு மென்று சொல்லலாம். அவ்வாறின்றி ஏதோ முக்கியமா யுள்ள புண்ணிய பாபங்களின் பயனையே புசிப்பதற்காக ஸ்வர்க்க நரகம் செ ல்லுகின்றமையால் அக்கர்மத்தின் பயனைப் புசித்ததும் மீண்டு முள்ள மற்ற கர்மங்களின் பயனைப் புதிக்க இவ்வுலகு வந்து சேருகின்றனர் என்று சாஸ் திரங்களில் சொல்லப்படுகின்றது.

இங்கிருக்கும் மனிதர் இறந்ததும் வேறு ஸ்தூலத்தைப் பற்றிக் கொண்டு ஸ்வர்க்க நரகம் செல்லுவது உண்மையானால் அப்படிப் புதிதாய்ப் பற்றப் படுவ தாகிய ஸ்தூல சரீரம், இறப்பவர்களின் ஸமீபத்திலுள்ள நம்மவர்க்கு ஏன் கா ணப்பட வில்லை? எனும் ஆசங்கை நிகழும். ஆதலின் அவ்விஷயத்தின் உண்மை யறிக.

ஸ்தூல சரீரம் என்று பொதுவாய்ச் சொல்லப் படினும் அதினில் மிகுந்த பேதமுள்ளது. இறக்குங் காலத்தில் வரும் மற்றோர் சரீரமானது இங்கு நம் மவர்க்குள்ள சரீரம் போலிருக்கு மானால் நம்மவரால் காணக் கூடும். அவ்வித மின்றி வேறு விதமாகிய சரீரமாதலால் காணப் படுவதில்லை என்றறிக்க. அதா வது ஸ்தூல சரீரமானது பார்த்திவம் ஜலீயம் ஆக்கிரேயம் வாயுலீயம் என்று நான்கு வகைப் படும்.

பார்த்திவ சரீரமாவது பிரிதிவியின் அம்சமே முக்கிய மாயும் மற்ற ஜலம் அக்கிரி வாயு இவைகளின் அம்சங்கள் ஸ்வற் பங்களாயும் அமைந்துள்ள தேஹ மேயாம். அது பிரிதிவி யாகிய இவ்வுலகி லுள்ள ஜீவப் பிராணிகளின் சரீர மேயாம். ஏறும்பு கொசு குழல் மனுஷ்யன் ஈருகிய ஸகல ஜீவர்களின் தே கங்களும் பார்த்திவ சரீரங்களே. பார்த்திவ சரீரத்தி லடங்கியுள்ள அவாந்தர பேதம் இவ்வள வென்று கணக்கிடக் கூடிய தல்ல. ஆமை முதலிய சில ஜந் துக்களுக்கு வெளியில் எலும்பும் உள்ளில் மாம்ஸமும், மனிதர் முதலியவர்களுக்கு உள்ளில் எலும்பும் வெளியில் மாம்ஸமும், பாம்பு முதலியவைகளுக்குக் கண்ணை நாதாகவும் காக்கை முதலியவை களுக்கு மூக்கே வாயாகவும் இவ்வாறு எண் ணிறந்த வித்தியாஸங்கள் இருக்கின்றன என்பது யாவராலும் அறியக் கூடிய தேயாம். பார்த்திவ சரீரம் பிரிதிவியினாலேயே தோன்றி பிரிதிவியினாலேயே வளர்ந்து பிருதிவியிலேயே ஓடுகுவதாம். பார்த்திவ சரீரத்திற்கு ஜலம் வாயு முதலியனவும் வேண்டு மாயினும், அவை பிரிதிவி ஸம்பந்த மாகவே இருக்க வேண்டியன. ஜலத்திற்குள் மூழ்கிய மனிதன் முதலிய ஜீவப் பிரா

ணிகள் ஜலத்திற் குள்ளிருக்கும் வாயுவைக் கொண்டு ஜீவிக்க முடியாது. அவ் வாறே பூமியிலிருந்து மிக்க உயரச் சென்ற மனிதன், அங்குள்ள காற்று முதலியவைகளைக் கொண்டு ஜீவிக்க இயலாது. ஏனெனின் அங்குள்ள காற்று முதலியதற்குப் பார்த்திவ தர்மமாகிய கனம் குறைந்திருக்கு மாதலின் என்க. பார்த்திவ சரீரமாகிய நம்மவரது தேஹத்தில் ஜலம் முதலியவைகளின் அச்சங்களும்தான் இருக்கின்றன பிருதிவியின் அச்சமே மிகுதியாய் முக்கியமாயிருக்கின்றமையால் பார்த்திவ தேஹம் எனப் படுவதாம்.

ஜலீயசரீரமாவது, ஜலாப்சத்தையே முக்கியமாய்க்கொண்ட சரீரமாம். அச்சரீரத்திலும் இதரபூதாப்சங்களுமுண்டு. ஆயினும் ஜலாப்சமே மிகுதியாயிருக்கும். அந்தச் சரீரம் ஜலத்திலேயே உண்டாய் ஜலத்திலேயே வளர்ந்து ஜலத்திலேயே ஒங்கும். அந்தச்சரீரம் ஜீவிப்பதற்குவெண்டிய ஸகலமும் ஜலஸம்பந்தமாகவே இருக்கவேண்டும். ஜலீயசரீரமாவது மீன்முதலிய பிராணிகளுக்குள்ளதேயாம். மீன் முதலிய பிராணிகளைக் கரையிலெடுத்துப்போட்டு விட்டால் அங்குள்ள ஆகார வாயுவாதிகளைக்கொண்டு ஜீவிக்க இயலாது. ஜலீய சரீரத்திலும் உத்தமமத்திமாதமமெனும் தாரதம் மியமுண்டு. பார்த்திவ சரீரம்பெற்ற ஜீவஜெந்துக்களில் எப்படி உத்தமமத்திமாதமமெனும் மூவகை காணப்படுகின்றதோ. அப்படியே இதனிலு மென்க மரவட்டை சாணப்புழு முதலிய பார்த்திவசரீரங்கள் அதமங்களாம். பசு பக்ஷி முதலியன மத்திமபார்த்திவசரீரங்களாம். மனிதர் உத்தமபார்த்திவ சரீரிகளாம். சுத்த ஜலம் சுத்தமாகிய காற்று இவையுள்ள விடங்களில் பிராணிகளுக்குமிக்க ஸாகம் இருக்கக்கூடியது. சந்திராதிமண்டலங்களில் ஜலம் உள்ளதாக வெளி நாட்டார்களால் அறியப்படா விடினும் அற்புதமாகிய தீர்த்தப் அங்குள்ளதென்று நம்முன்னோர்களால் அறியப்பட்ட விஷயமே. காரணமிராமல் காரியம் இல்லை எனும் நியாயத்தைக்கொண்டு சூரியகிரணத்தில் உஷ்ணம் காணப்படுகின்றமையால் அம்மண்டலத்தில் அதற்கேதுவாகிய அக்கினியம்சம் விசேஷமாயிருக்கவேண்டுமென்று ஹிக்கப்படுவதுபோல; சந்திரகிரணத்தில் சூளிர்ச்சி அனுபவிக்கப்படுகின்றமையால் அக்குளிர்ச்சிக்கு ஏதுவாகிய ஜலம் அம்மண்டலத்தில் அமைந்திருக்கவேண்டுமென்று ஹிக்கக்கூடியதே. சந்திராதிலோகங்களில் ஜலம் விசேஷமாய் இருக்கின்றமையால் அங்குள்ள ஜீவர்களுக்கு ஜலயசரீரமே இருக்கவேண்டும் என்பது நிச்சயம். அம்மண்டலத்தில் பிதிரர் எனப்படும் ஓர் வகைதேவர் இருக்கின்றனர் அன்றியும் இவ்வுலகில் இஷ்டாபூர்த்தாதிதானதர்மங்களைச் செய்தவரும் இறந்தும் சந்திராதிலோகம் சென்று ஜலீய தேகத்தோடு இருந்து அங்கு இன்பபதுள் பங்களைப் புசிப்பவராவார். இங்கு செய்தகர்மத்தினால் தேவத்தன்மை பெற்றவர்க்மதேவர் எனப்படுவார். இக்கர்மதேவரும் வெகுகாலமாய் சந்திராதிமண்டலத்திலேயே இருக்கும் பிதிரரும் இவ்வாறு ஜலீயசரீரம் பெற்றவர்களே. மரவட்டை முதலிய அதமபார்த்திவ சரீரிகளுக்கும் மனிதராகிய உத்தமபார்த்திவசரீரிகளுக்கும் எவ்வளவு வித்தியாஸமுள்ளதோ அவ்வளவு வித்தியாஸம், இங்கு நதி தடாகம் முதலியவைகளிலுள்ள மீன்முதலிய அதமஜலீயதேகிகளுக்கு

கும் சந்திரமண்டலத்திலுள்ள தேவர்களுக்கும் என்றறிக. மீன் முதலியவை ஜலீயாதமதேஹம் பெற்றுள்ளன. இங்கிருந்து கர்மவசத்தால் தேவத்தன்மை பெற்றுச் சந்திராலோகஞ்சென்றவர் மத்திய ஜலீயதேஹமுடையவர். அவ் விடத்திலேயே உள்வவராகிய பிதிரர் முதலியவர் உத்தமஜலீயதேஹம் பெற்றுள்ளவர்களாம். பிதிரர்கள் என்பவர் யாவர் எனின், இவ்வுலகில் இருக்கும் மனிதரை அபிமானித்துக்கொண்டு இவர்களால் செய்யப்படும் கிராத்தாதினைப் பெற்றுத் திருப்பதெய்விப்பவராகிய ஓர்வகைத்தேவராம். ஜலீயதேஹிகளுக்கு ஆகாரம் முதலிய ஸகலமும் ஜலஸம்பந்தமாகவே இருக்கவேண்டுமெனும் உண்மைபற்றியே பிதிரர்களுக்கு ஜலதர்ப்பணம் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. பிதிரர்களுக்கு ஜலீயசரீரமுள்ளதுபற்றியே புண்ணிய தீர்த்தங்களுக்குச்சென்றால் அங்கு மனிதர் பிதிரர்களை உபாவிக்கவேண்டும் என்று நமது ஆரியசாஸ்திரத்தில் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

இனி ஆக்கிரேய சரீரமாவது, ஜ்வலித்தல் என்பது அக்கினியின் தர்மம். ஆதலின் ஆக்கிரேயசரீரம் பெற்றவர்கள் மிகவும் சோதிமயமாய் ஜ்வலிப்பவர் என்று அறியப்படுகின்றது. ஆக்கிரேய சரீரிகளின் தேஹத்தில் பிருகிவி ஜலம் முதலியவைகளின் அம்சங்களும் இருக்கினும் விசேஷமாயுள்ளது அக்கினியின் அம்சமேயாதலின் அப்பெயர் வழங்கப்படுவதறிக. ஜலத்திற்கும் அக்கினிக்கும் பகையாதலின் ஆக்கிரேய சரீரத்தில் ரக்தம் அவ்வளவாக இராதென்றும், சுக்கிலம் ஆக்கிரேயதர்மம் ஆதலின் ஆக்கிரேய சரீரிகளுக்குச் சுக்கிலம் எனும் தாது மிக்க விசேஷமாயிருக்ககூடும் என்று மறிக. சுக்கிலதாது மிகவும் விசேஷமாய் அமையப்பெற்ற வர்களுக்கு அதுதேஹத்திலிருந்து வெளிச்செல்ல வேண்டியதாகும். ஆதலின் அவர்களுக்கு ஸ்திரீகாமனை மிக்க விசேஷமாய் ஏற்படக்கூடும் என்றும் அறிக. உஷ்ணம் மிகுதிப்பட்டுள்ள ஸமயம் தூக்கம் விசேஷமாயிருப்பதில்லை என்பது நம்மவர்க்கு அனுபவலித்தம். இதனால் ஆக்கிரேயசரீரம் பெற்றுள்ளவர்க்கு விசேஷமாய்த் தூக்கம் வராது என்றும் அறியக்கூடியது. விசேஷமாய் அக்கினியம்சம் தேஹத்திலிருக்குமாயின் அசத்தியும் அவ்வளவாயிருது. உலகில் அசத்தியை நீக்கிச் சுத்தி செய்யும் பொருள்ஜலம். ஜலத்தினாலும் நீக்கமுடியாத அசத்தியை நீக்கும் பொருள் அக்கினி. ஆதலின் ஆக்கிரேய சரீரம் அமைந்தவரிடம் அசத்தியிராதென்பதும் தவிர அவரருகில் சென்ற அசத்தி தேஹமுடையவரும் சுத்திபெறலாகும் என்றும் அறிக. தந்த தாவனம் (பல்துலக்கல்) ஸ்நாநம் முதலியகாரியங்கள் தேகத்திலுள்ள அசத்தியை நீக்கிச்சுத்திசெய்தலின் பொருட்டேயாம். சகல அசத்தியையும் சுத்தம் செய்வதாகிய அக்கினியின் அம்சம் விசேஷமாய்அமையப்பெற்றுள்ள சரீரத்தில் எவ்வித அசத்தியும் இருப்பதற்கு இடமிராத்தாலால் ஆக்கிரேய சரீரிகளுக்குப் பல்துலக்கல் ஸ்நாநம் முதலியன அவசியமில்லை என்றும் அறியப்படுகின்றது. இனிஆக்கிரேயசரீரம் பெற்றவர் எவரெனின் தேவர்களேயாம். ஆனதுபற்றியே தேவர் ஜோதிமயமாய் ஜ்வலிப்பவர் என்றும், லௌகிக ஸுகத்தில் மிகுந்த விரு

ப்பமுள்ளவர் என்றும், நித்திரையில்லாதவர் என்றும், மிக்கச் சுத்தர் என்றும், மற்றவரையும் தமது ஸாந்தித்தியத்தால் சுத்தராக்குவோர் என்றும், அவர்கள் தந்ததாவன ஸ்நானாதிகளையும் அவசியமாய் வேண்டுவோர் அல்லர் என்றும், நம்சாஸ்திரங்களில் சொல்லப் படுகின்றது. இவ்வுல்லலும் புத்தி விசேஷமாய் வேலை செய்வோருக்குத்தேவதத்தில் உஷ்ணமே விசேஷமாய் ஒங்கிக் கொண்டிருக்கும் என்பது அனுபவ வரித்தம். இவ்வனுபவத்தால் ஆக்கிரேயாம்சம் விசேஷமாய் அமைந்துள்ளவர்க்குப் புத்தி அபாரசக்தி யுடையதாயிருக்கும் என்றறியப் படுகின்றமையால் தேவர்கள் மிகுந்த புத்திமான்கள் என்பதும் உசிதமென்றறியப் படுகின்றது. ஆக்கிரேய சரீரிகளுக்கு அந்நம் ஜலம் வாயு முதலியன அக்கிரி ஸம் பந்தமாகவே இருக்க வேண்டும். ஆதலின் தேவர்களை யுத்தேசித்து அக்கிரியில் ஹோமம் முதலியது விதிக்கப் பட்டிருக்கிறது. ஆக்கிரேய சரீரிகளுக்கு அக்கிரி மூலமாக அந் பாணதிகள் வேண்டுமெனும் உசிதம் பற்றியீய நமது முன்னோர் பாம் பரையிலும் அவ்வாறே செய்யப்பட்டு வருகின்றது. இங்கு இறக்கும் மிகுந்த சிரேஷ்டமாகிய புண்ணியத்தைச் செய்தவர்களுக்கும், ஸகுணே பாஸகர்களும், யோகிகளும், இறந்ததும் ஆக்கிரேயம் (திவ்வியம்) எனப்படும் ஜோதி சரீரமாகிய ஸ்தூலத்தைப் பற்றிக்கொண்டு ஸூரியன் இந்திரன் பிருஹஸ்பதி பிருமன் முதலியவர்களது உலகம் செல்லுகின்றனர். இவ்வுண்மை பற்றியே மஹாபாரதம் ஆதுசாஸனிக பர்வாவில் பீஷ்மர் உத்திராந்தி பெறும் பிரகரணத்தில்

ஜமாதிஹிஹாஸீயபாநாநா ஹிஷ்மேஷு துபா துஹ |

ஜெஹாஹெவஹிஷ்மஸுஜிஹபுஷேஸாஜ்ஜநாயியப |

நிஸுபுதாநாகாஸாஸிஸுஜ்ஜணேபாநாதுபாநபத |

மூர்த்தாவை (தலையை) ப்பேதித்துக் கொண்டு ஆகாயத்தை யடைந்தனர். பீஷ்மருடைய தலைப்பக்கத்தினின்றும் மஹாஜ்வாலை போல் ஒன்று தோன்றி ஆகாயத்தில் சென்று மறைந்து விட்டது

என்று சொல்லப் பட்டிருக்கின்றது. இவ்வாக்கியத்தினால் பீஷ்மர் முதலியவர்களுக்கு ஜோதி, சரீரம் அதாவது ஆக்கிரேய சரீரம் பற்றப்பட்டு லோகாந்தரத்திற்கு உத்திராந்தி யுள்ளது என்பது நன்றாய் விளங்கும். இனி பீஷ்மர் முதலிய யோகிகளுக்கு மாத்திரமே இவ்வகை சரீரத்தோடு லோகாந்தர கமனம் என்று எண்ணக் கூடாது. ஸகுணேபாஸ்தி செய்தவர்களும் அபாரமாகிய தேவாலயப் பிரதிஷ்டை, ஸ்வர்ண தானம் முதலியவைகளையும் ஸகுண வித்தியாப் பிரவர்த்தனம் முதலியவைகளையும் செய்தவர்களுக்கும் இவ்வாறு ஆக்கிரேய சரீரத்தோடு கூடவே லோகாந்தர கமனம் என்றறிக.

இனி “தந்தர ப்ரதி பத்தி” யதி கரணத்தில் இஷ்டா பூர்த்தம் (யாகம் அன்ன தானம்) முதலியவைகளைச் செய்தவர்கள், இறந்ததும் ஜலாம்சம் மிகுதியாயமைந்துள்ள சரீரத்தைப் பற்றிக் கொண்டு சந்திராதி லோகங்களுக்குச் செல்லுகின்றதாகச் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றதே. “சுராஸுஸுஹிபஸுஸாஸு” எனும் ஸூத்திரத்தின் பாஷ்யத்தில் சங்கர பகவத் பாதர் முதலிய

சரீரத்தோடு கூடியுள்ள வாயு பகவானது பக்கத்தில் திவ்விய தேகம் பெற்றுள்ளவனான பீமேஸ்வரரைக் கண்டார்

ஆங்காணம் ஆசலினி தேவர்களின் பக்கத்தில் தேகக் காந்தியால் ஜுவலிக்கின்மறவர் களாகிய நகுல ஸஹு தேவர்களைக் குரு நந்தனர் கண்டார்

இனிப் பார்த்திவ ஜலீய சரீரங்களில் உத்தம மத்திம அதம தார தம்மியங் காணப் பவெது போல ஆக்கிநேய சரீரத்திலு முண்டு. ப்ரும்மா வணிஷ்டாதி மஹருஷிகள், ப்ருஹஸ்பதி, சுக்கிரன் முதலியவர்களுக்கு உத்தமயான ஆக்கிநேய சரீரம். இத்திராதி களுக்கு மத்திமமாம். இங்கிருந்து ஸத்தியம் தானம் தருமம் முதலிய பெரும் புண்ணியங்களைச் செய்து அங்கு சென்றவர்க்கு அதம ஆக்கிநேயம். அன்றியும் ப்ருஹஸ்பதி முதலியவரது உலகத்தை யடைவோருக்கும், யோகி, ஸகுணே பாஸகர் இவர்களுக்கும் அங்ஙனமே.

பிராண பலம் விசேஷமா யிருக்கின் மரணம் நேரா தாதலின் வாயவ்ய சரீரிகளுக்கு எவ்வளவு நிமித்தங்கள் ஏற்படினும் மரணம் நேருதல் அரிது என்பதாம். வாயவ்ய சரீரத்தில் மற்றப் பூதங்களின் அம்சங்களும் இருக்கினும் மிகுதியாயுள்ள வாயு வம்சத்தில் அவைகலந்துள்ளமையால் வியத்தமாய்க் கண்ணுக்குத்தெரிதல் அரிது. அதனைக் காணவேண்டு மானால் நமது நேத்திரேந்திரிய சத்தியை விசேஷமாய் விருத்தி செய்து கொள்ள வேண்டும். மிகுதியாகிய வாயுவினில் கலத் தொற்றுமைப் பட்டு வேற்றுமை பெறாம லிருக்கும் பிருகிவி முதலியவைகளின் அம்சங்களைத் தக்க ஸாதன மின்றிச் சுருவாய்க் காண இயலாது. அப்படிப் பட்ட ஸாதனம் யாதெனின் யோகம் ஆதித்தோ பாஸ்தி முதலியன வாம் என்க. இப்படிப் பட்ட சரீரிகள் யாவர் எனின், பூதப்ரேத பிசாசங்களே யாம். பிசாசங் களுக்கு வாயவ்ய சரீர மாதலின் அவை நமது கண்ணுக்குத் தெரிவதில்லை. பிரேதங் களாவன இங்ஙனந்து இறந்தவர் களாகிய பாப ஸீவர்களால்

என்று சிவ கீதை, மனுஸ்மருதி, முதலிய தூல்களில் இந்த வாய்வய தே கம் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றது. இங்ஙனம் ஸ்தூல சரீரம் நான்கு வகைப் படு மென்பது நம் சாஸ்திரங்களில் மிகவும் பிரவலித்த மாயுள்ளது. ப்ருதி வியாதி ஜம்பூதங்கலையும் அவைகளின் பிரிவினையையும் குளோப யோகங்களையும் நன்கு போதிக்க வந்த நியாய தர்சனம் கௌதம ஸகுத்திரம் மூன்றா மத்தியாயம்

||வாயுசி-கூலம் ம : ணாந்தொராய யுஷெ||

எனும் ஸுத்திரத்தின் பாய்வுத்தினில்

||சூவுதெலிலுபலிபாந்ஞொகாந்தெமரீராணி தெய
வினதலுபொமீவாநாஷாமுதகா ||

ஜலிய ஆக்கிரேய வாயவிய சரீரங்கள் லோகாந்தரத்தி லுள்ளன. அவைகளிலும் வீனைய பூதங்களின் ஸம்பந்தம் உபயோக யோக்கிய மாம்.

என்பது முதலிய வாக்கியங்களால் இவ்விஷயத்தை நன்கறியலாம். சாஸ்
திரங்கள் லுள்ள இத்தகைய அரிய மர்மம் எனது ஆசிரியரால்

தென்னாற்காடு மலைத் தீவிர மயிடுவொஜியிருமுழையக வாய
வீயள | சுருயாசகெஸ கயிடுவெஷதென்னாற்காடு மலைத்
வள தீயிரித் ||

தேவரம் பார்த்திவம் ஜலியம் தைஜஸம் வாயவீயம் என நான்கு வகையாம். ஏனைய பூதாச்சங்க ளிருக்கினும் அவ்வம்ச ம்குத்தியினால் அந்தப் பெயர் கொண்டு வழங்குவதாம்.

ஓஹ்ராவேவொபாடிபுயபெஹ்ஜீவாஓ ஜயீபயொகெத்ஓ ஜயீபபெ
ஹாஓ | வாயபயுபெஹ்ஹாஹ்ருபாதுநாபெத்ஓ ஹ்ராதெயபெஹ்ஹாஹ்வி
பெயயொகெ ||

இப்புவியினில் உள்ள ஜீவப் பார்த்திவ தேவிகளாம். ஜலாம்சம் மிகுதியாயுள்ள லோகத்தில் ஜலீய தேகங்களாம். யாதன சரீரமும் வாயவீய தேகமேயாம். ஆக்நேய தேகங்கள் தேவர் புலனங்களா கிய சோதி லோகங்களிலாம்.

எனப் போதிக்கப் பட்டுள்ளது. இங்ஙனம் சொல்லப் பட்ட நால்வகை ஸ்தூல சரீரங்களும் பஞ்சீ கிருதங்களான ஸ்தூல பூதங்களின் அம்சங்களா லுண்டாவன. போகாயதனம், போகா திஷ்டானம், போகாச்ரயம், போகா தாரம், எனும் சொற்களால் ஸ்தூல சரீரமே சொல்லப் படுகின்றது.

ஸ்ரீரெங்கபதநஸுவஸ்ய ஸ்வஸ்ய ஜாயந்தநஸ
ஸ்ரீம் ||

தகு லோகாந்தரணஞ் சூழ்ந்து நொதுவெனத் துருவம்
வடிவம் | லோகாந்தரணஞ் சூழ்ந்து நொதுவெனத் துருவம் ||

எனச்சொல்லிய ஈசுவர கிருஷ்ண முந்வரது வாக்கியத்திற்கு உரை
யில்

ஜெ.வரோதாஸ ஸ்ரீபதி - ஸ்ரீமத் சிவதாஸ ஸ்ரீமத் சூர்யண ஸ்ரீமத்
நெடுவர ஸ்ரீமத் ||

“தேவமா துஷ்டதீர்பக் பேராகையில் ஜராமாண ஸம்பவமாகிய துக்க
முனது”

எனக் கௌடபாத ஸ்வாமிகளாலும் விபக்தமாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.
ஆதலால் கர்மவசமாய் ஸ்தூல சரீரம் பெற்ற தேவாதி ஸகல ஜீவர்களுக்கும்
இன்பதுன்பங்களில் தாரதர்யம் இருக்கின்றும் ஜராமாண முதலியவைகளாலுண்
டாகும் துக்கம் உள்ளதென்பதில் சிறிதும் சந்தேகமில்லை.

இதுவரையில் செய்த விசாரணையால் வாயவியத்தே யாதனாதேதே ததை
ப்பற்றிக்கொண்டே பாலிகள் நரகம் செல்லுகின்றாராக்கொன்றேற்பட்டது. அங்
ஙனமாயின் இங்கிருந்து நரகம் லாகம் செல்லுவதற்கு எவ்வளவு காலம் செல்லும்?
அங்ஙனம் செல்லும்போது மார்க்கத்தில் அனுபவம் எப்படி? என்பது முதலிய
சங்கைகளேற்படும். ஆதலின் அவ்வுண்மையைச் சற்றைச்சொல்லுவாம்.

இச்சரீரம் இருக்குவிட்டதும் வாயவியமெனும் யாதனாதேதத்தைப்பற்றிக்
கொண்டு மார்க்கமத்தியிலும் யமதூதாதிக்காளிலேற்படும் யாதனைகளை யனு
பவித்துக்கொண்டே இரண்டு அல்லது மூன்று முகர்த்தங்களுக்குள் நரகலோ
கம் போய்ச்சேருகின்றான். இவ்விஷயமானது காருடம் முதலியபுராணங்களிலும்

சுமாமஹாபுராணம் ஸ்ரீமத் பாலகாண்டம் ஸ்ரீமத் பாலகாண்டம் ||

தெனெய்யு ஸ்ரீமத் பாலகாண்டம் ஸ்ரீமத் பாலகாண்டம் ||

யாதநாபெஹஞ் யாதநாபெஹஞ் யாதநாபெஹஞ் ||

திவிரிபு ஸ்ரீமத் பாலகாண்டம் ஸ்ரீமத் பாலகாண்டம் ||

சுமாமஹாபுராணம் ஸ்ரீமத் பாலகாண்டம் ஸ்ரீமத் பாலகாண்டம் ||

யாதநாபெஹஞ் யாதநாபெஹஞ் யாதநாபெஹஞ் ||

அங்குஷ்டபரிமாண (துட்பமான) வடிவமுடையானாகிய ஜீவன்
ஹா! ஹா! எனக்கதறிக்கொண்டு சரீரத்தினின்றும் அப்போதே
யமதூதர்களால் கிரஹிக்கப்படுகின்றான். தனது கிருஷ்ணத்தையே
நோக்கிக்கொண்டுள்ள அவனை யாதனாதேதத்தைப்பற்றச் செய்து
பலாந்தாரமாகக்கழுத்தில் பாசங்களைக்கட்டி மூன்றுஅல்லது இரண்டு
முகர்த்தங்களுக்குள் அங்கு கொண்டுபோய்ச் சேர்த்துவிடுகின்றனர்.
ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் வாயுவானது இந்தப்பாபியின் கர்மபோகத்
தின் பொருட்டு யாதனாதேகமாயத்தோன்றி வர அங்குஷ்ட மாத்

திராணிகிய இவன் அதனைப்பற்றிக்கொண்டு யமதூதர்களோடு கூடச் செல்லுகின்றான்.

என்பது முதலிய வாக்கியங்களால் சொல்லப்படுகின்றது.

சங்கை: பாபிகளை நரகலோகத்திற்கு யமதூதர்களே கொண்டு போகின்றன ரெனச் சொல்லப்பட்டதன்றோ. இது அவ்வளவாக யுக்தமாய்க்காணப்படவில்லையே. அதாவது, உலகில் ஒரோர் தினமும் இறக்கும் ஜீவர்கள் கணக்கில் அகப்படாதன்றோ? ஒர் வீட்டில் ஒரோர் தினமும் மடியும் எரும்பு, கொசு, கரையான், முகடு முதலிய ஜந்துக்களைக் கணக்கிடயாராவது இயலுமா? இவைகளெல்லாம் பாப ஜீவர்களல்லவா. பாப ஜீவர்கள் யாதனாதேகத்தைப்பற்றிக்கொண்டு யமதூதர்களின் ஹிம்ஸையோடுகூட நரகம் செல்லுகின்றன ரெனின், இத்தனை அளவிற்றத பலகோடி பாபஜீவர்களுக்கும் யமதூதர்கள் அளவிற்றதனராக வேண்டப்படுமே. அவ்விதமாயின் அது யுக்திக்குப்பொருத்தமுடையதாகத்தோன்றவில்லையே என்பதாம். இச்சங்கை விசாரியாத குற்றமேயாம்.

இனி இவ்வண்மையறிக. உலகில் மரிக்கும் ஜந்துக்களெல்லாம் நரகலோகம் செல்லவேண்டுமெனும் நியமமில்லை. பகுத்தறிவோடு கொடும்பாவங்களைச் செய்த மனிதர் மாத்திரம் நரகம் செல்லுவோர். பசு பகழி யாதி ஏனைய ஜந்துக்கள் மரித்ததும் அத்தருணம் பயன்பட்டுவரும் கருமத்திற்குத் தக்கபடி வேறு ஜந்மங்களாயே பெறுமன்றிப் புண்ணியபாவங்களைச் செய்த மனிதர்போல ஸ்வர்க்க நரகங்களுக்குச் செல்லவேண்டியதில்லை. அன்றியும் உலகிலுள்ள ஸகல மனிதரும் நரகம் போகவேண்டுமென்பதில்லை. மிக்கக்கொடும்பாவங்களைப்பகுத்தறிவோடு செய்தவர்களை நரகலோகம் செல்லவேண்டும். யமதூதர்களும் ஈசாக்ஷையால் எண்ணிற்றத பல உருவங்களை யெடுக்கத்தக்க வரிசையுள்ளவர். ஆதலின் அத்தகைய வரித்தி மகிமையால் கொடும்பாவின ளெதிரில் தோன்றி அவர்களை ஹிம்சைசெய்து கொண்டே நரகம் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கின்றனர் என்பதே உண்மை. இத்தனைத் தெரிந்துகொண்டால் முற்கூறியசங்கைக் கிடமில்லை.

சங்கை, கருடபுராணத்தில் உலகில் மரிக்கும் ஸகல ஜீவர்களும் மரித்ததும் யமலோகம் சென்று பிறகு அந்த லோகத்ததிபரது ஆணையின் பேரில் அவரவர் கர்மத்திற்கேற்ப ஸ்வர்க்கம் ப்ரும்மலோக முதலிய உலகங்களுக்குச் செல்லவேண்டும் எனச்சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதே. கொடும்பாவிகள் மாத்திரம் மரித்ததும் நரகம் செல்லுகின்றனரெனின், இங்குகூறியபடி கருடபுராணத்தில் சொல்லியிருத்தலுக்கு முறனாகின்றதே என்பதாம்.

இச்சங்கையைப் பற்றிய உண்மையிதுவேயாம். அதாவது உலகில் மரிக்கும் புண்ணியவான்களும் நரகம்சென்று தர்மராஜனது ஆணையப்பெற்றே செல்லவேண்டுமென்பது உண்மையல்ல. உலகில் மிகவும் கொடும்பாவங்களைச் செய்தவரே நரகலோகம் செல்லவேண்டுமென்பது நிர்ணயம். மிகவும் புண்ணியத்தைச்செய்தவர், தூம்ராதிமார்க்கம் அதாவது பிதிருயாணம் எனும் மார்க்கத்தினில் சென்று சந்திராதி ஸ்வர்க்கமண்டலங்களை யடைவார். உபாஸகர் தேவயாநமெனும் அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தில் சென்று மஹர் லோகம், தபோலோகம்,

இருனி அவரவரின் கருமத்திற்குத் தக்கபடி மனிதர் டீலாகாத் தாக்கத்தை யடைந்து இன்ப துன்பங்களைப் புதித்க் கண்ணி மென்பது இதுகாறும் நிரூபிக்கப்பட்டதே. இந்நவமாயின் இறந்தவர்களைக் குறித்துத் தர்ப்பணம் சார்த்தம் முதலியவைகளைச் செய்யவதற்குப் பயனில்லை என்றல்லவோ வற்புறுகின்றது. அவனவன் கருமத்தின் பயனை அவனவன் புசித்துக் கொண்டிருக்கும் போது இந் குள்ளவர் செய்யும் சிராத்தாதிகளின் பயனை அங்குள்ளவன் எப்படிப் புசிப்பது? எனின் இதனையறிவ இறந்து நாகலோகம் சென்ற பாபியையும் அமாவாஸ்யை, மாஸ ஸந்த்ரமணம், வ்யசீபாசம், கிரஹணம் முதலிய புண்ணிய தினங்களில் சமது புதல்வர் முதலியவர் செய்யும் சிராத்தாதிகளின் பயனைப் பெற்றுக் கொள்வதின் பொருட்டு நரகயாத்நேயி நின்றும் கரையேற்றப் படும். அச்சமயம் இவர்கள் சிராத்தம் முதலியவைகளைச் செய்யாதிருப்பார் களாயின் அவர்கள் தம் பின்னவராகிய இப்பாபிகளைச் சபித்துக் கொண்டே அச்சமயமும் நாகத்தில் தள்ளப் படுவார். ஆனது பற்றி, சிராத்தம் முதலிய கர்மங்களால் இறந்தவர்களைத் திருப்தி செய்வித்தல் அவசியமே என்பதறிக.

சங்கை, இறந்தவர்களை யுத்தேசித்து சிராத்தம் செய்வது உசிதமாகக் காணப்படவில்லை. இறந்து போன முன்புந் நாகம் முதலிய லோகாந்தரத்தை யடையாமல் ஒருக்கால் முத்தி யடைந்தனரோ? அல்லது ப்ரும்மாத்ரி லோகம் சென்றிருக் கின்றனரோ? அல்லது ஸ்வர்க்கம் சென்றிருக் கின்றனரோ? அல்லது எவ்வுலகத்திற்கும் செல்லாமல் பீண்டும் இவ்வுலகிலேயே பிறந்திருக்கின்றனரோ? அல்லது நாம் கூறி கழுதை பன்றி முதலியவைகளாய் ஜனித்திருக்கின்றனரோ? எக்கதி யடைந்திருக்கின்ற ரென்பது நமக்குத் தெரிய வில்லையே. ஆதலால் இவ்விதமாயினர் என்று சொல்ல நம்மால் இயலாதன்றே. இதற்கு இயலாததலின் அவர் எங்கிருக்கின்றவர் என நன்கு அறிந்து செய்ய வேண்டிய சிராத்தம் எங்ஙனம் ஸபலமாகும்? நாகத்திலாவது அல்லது வேறு ஜன்மத்தை எடுத்தாவது இருந்தார் களாயின் பரதத்தாத் தன்மையுடன் கூடிய அவர் நம் சிராத்தத்திற்கு வந்து புசித்துப் போதல் எப்படி ஒவ்வும்? அன்றியும் தேவர்களைக் குறித்து இங்கு அக்கிதியில் ஹோமம் செய்வது ஸ்வர்க்க லோகத்திலுள்ள தேவருக்கு எங்ஙனம் சேரும்? எனும் சங்கையாம். இவ்விஷயத்தினுண்மையை யறியத் தக்க ஆராச்சியை ஓர் சிறிதும் செய்யாமல் நம் சாஸ்திரங்களில் ஏதோ உபயோக மில்லாத சில கர்மங்கள் விதிக்கப் பட்டிருக்கின்றன என்றும் இக்காரியங்களின் பயன் புத்தி பெளருஷ மில்லாத வாத்தியார் கள் பிழைப்பதற்கு ஏதுவாதல் ஒன்றே என்றும்,

சுழிவெறா கும்தபொவெறா து ஐ. னொவெஸு மு னுநா |
 பொவெளா வு ஐ. னொவெஸு மு னுநா |

அக்கிளி ஹோத்திரம், மூன்று வேதம், முப்பட்டையாகிய விபூதிப் பூச்சு இவைகள் புத்தி பொருஷ் மில்லாதவர்களின் ஜீவனத்திற்காகக் கற்பிக்கப்பட்டவைகளே

என்று நாஸ்தி காசிரியர் சொல்லியிருக்கும் வாக்கியார்த்தத்தையே உபதேசிக்கின்றனர். நம் சாஸ்திரங்களிலுள்ள விடியங்களில் முக்கியமாய்த் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியது இதுவுமே என்று. ஆதலின் இவ்வண்மையைச் சற்றறந்ருபிப்பாம்.

இங்கு நம்மவர் செய்யும் சிராத்தம் முதலியவைகளால் பிநிரு லோகத்திலுள்ளவராகிய பிதிரர் எனும் ஓர் வகைத் தேவரோ நேரில் ஆராதிக்கப் படுகின்றனர். லோகாந்தர மடைந்த தாய் தந்தையர் முதலிய நம்முன்னோருடைய ஜீவாத்மா அவர்கள் மூலமாக சிராத்தாதிக்களைப் பெற்றுத்திருப்பதிலய்யதுகின்றனர். நாம் செய்யும் சிராத்தத்தை நம்முன்னோர்களே நேரில் வந்து பெற்றுக் கொள்ளுகின்றன ரெனின், பரதந்திரராயிருக்கும் அவர்களுக்கு அதுஇயலாதெனச்சொல்வது உசிதமாகும். நாம் அப்படிச் சொல்ல வில்லையே. நாம் செய்யும் சிராத்தத்தை நேரில் பெற்றுக் கொள்வோர், பிதிரர் எனும் ஓர் தேவ வகையர் என்பதே நம் சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்படும் உண்மை. அவர்கள் லோகாந்தரத்தை யடைந்துள்ள நம் முன்னோருக்கு அந்த சிராத்தத்தின் பயனைச் சேர்ப்பிகின்றனர் என்பதே ஆறிய வேண்டியது.

உலகில் பிராம்மணர் கூத்திரியர் வைசியர் சூத்திரர் எனும் நான்கு வர்ணத்தார் செய்யும் சிராத்தங்களை ஒரே பிதிருக்கள் புசிக்கின்றனரா? அல்லது வேறு வேறு வகையினரா? பிதிரர் என்பவர் யாவர்? அவர்களின் செயல் யாது என்பது முதலிய சங்கை நிகழும். ஆதலால் அவ்வண்மையைச் சற்றறிந்து சொல்லுவாம்.

ஹிரண்ய கர்ப்பரா ஜண்டாக்கப்பட்ட மனுப்பிரஜாபதியினிடம் தோன்றியவர்களாகிய மரீசி முதலிய மஹருஷிகளின் புதல்வரே பிதிரர் என்பவராம். அவர்கள் ஸ்வர்க்க பேதமாகிய சந்திர மண்டலம் முதலிய இடங்களில் இருப்பவர்களாம். இங்கு செய்யும் சிராத்தம் முதலியவைகளில் நேரில் உபசரிக்கப் படுவோர் இவர்களே. இவர்களுக்கு ஸந்தியா வந்தனம், ஈசுவரோபாஸ்தி, ப்ரும்ம விசாரம், முதலிய காரியங்கள் அநுஷ்டிக்கப்பட்டு வருகின்றன. நான்கு வர்ணத்தார் செய்யும் சிராத்தங்களில் பலவகைப் பட்டுள்ள இந்தப் பிதிரர் தனித்தனியே ஆராதிக்கப் பட்டு வருகின்றனர். இவர்கள் ஸோமஸுதர், அக்நிஷ்வாத்நர், பர்ஹிஷுதர், ஸோமபர், ஹவிர்புஜர், ஆஜ்யபர், ஸுகாலினர், எனப் பலவகைப் பட்டிருக்கின்றனர். பிராமணர் செய்யும் சிராத்தத்தினில் ஸோமபர் எனும் வகையினர் உபசரிக்கப்படுகின்றனர். கூத்திரியர்கள் செய்யும் சிராத்தத்தை ஹவிர்புஜர் எனும் கூட்டத்தினர் கிரஹித்துக் கொள்கின்றனர். வைசியரது சிராத்தத்தில் ஆஜ்யபர் எனும் வகையினரும் நான்காம் வருணத்தாரது சிராத்தத்தினில் ஸுகாலினர் எனும் வகையினரும் உபசரிக்கப் படு

என்பது முதலிய மனுஸ்ருதி மூன்றாமத்தியாயத்திலுள்ள வாக்கியங்களை யும் இதுபோல் மற்றுமுள்ள பிரமாண தூல்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் வாக்கியங்களையும் காண்க.

இங்ஙனம் இங்கு செய்யும் சிரத்தாதிக்கில் நேரில் உபச்சரிக்கப்படும் அதிகாரநிலைமையில் அமர்ந்தவர்களான முற்கூறிய பலவகைப்பட்டுள்ள பிதிரர்களுக்கும் ஸந்தியாவந்தனம் ஈச்வரோபாஸ்தி முதலிய கர்மங்கள் அதுஷ்ட்டிக்கப்பட்டுவருகின்றமையால் அவ்வதுஷ்ட்டானங்களும் ஸாத்தவிககாரியங்களாதலால் அவைகளை ஸாத்தவிககாலத்திலேயேசெய்யவேண்டுமென்பதுபற்றி அவர்களுக்குக்காலமுதல் மத்தியான்னகாலம் வரையில் செய்ய வேண்டியனவாக அவ்வதுஷ்ட்டானங்களுக்கு அவகாசம் வேண்டியிருத்தலால் அவ்வதுஷ்ட்டானங்களைச் செய்து கொண்டிருக்கும் காலத்தில் அவர்கள் இங்கு கர்மவர் செய்யும் சிரத்தங்களைக் கிரஹித்துக் கொள்ள இயலாது. இவ்வுண்மை பற்றியே பிதிருகாரியங்களை மத்தியான்னகாலம் வந்தபின்னரே செய்யவேண்டுமென்று நம் சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அக்காலமே குதபம் என்பதாம். இனி இங்குநடக்கும் சிரத்தாதிக்கள் அங்குள்ள பிதிரர்களுது அறிவுக்கு எப்படியெட்டும் எனின் இங்கிவ்விதமறிக்க.

உலகில் மனவிலும் ஆச்சரியமாகிய பொருளையா துமில்லை. அதுமுனைந்தால் உலகம். அதுஅடங்கிப்போனால் யாதுமில்லை. அது ஒன்றையே விஷயமாய்க் கொண்டு ஏகாக்கிரப்பட்டால் அப்பொருளின் ஸம்பந்தமாயுள்ள கர்மங்கள் நன்கு விளங்கும். யாதானுமொன்றைக் கவனித்துக் கொண்டிருக்கும் போது அங்கு நடக்கும் மற்ற விஷயங்கள் அறியப்படுவனவல்ல என்பது உலகானுபவவித்தமேயாம். ஆதலின் மனம் ஏகாக்கிரப்படாவிட்டால் விஷயங்களின் கர்மம் நன்றாயறிய இயலாது. நீராவியானது வண்டி மரக்கலம் முதலியவைகளை இழுத்துச் செல்லுதல், இங்குபேசுதல் தந்திரமுலமாய் மற்றக்கண்டங்களிலிருப்பவர்களால் அறியப்படுதல், ஆகாயத்தில் விமானம் கொண்டு ஸஞ்சரித்தல், முதலிய இவை போன்ற அற்புதமாயுள்ள செயல்களெல்லாம் நடைபெறுதல் மனவின் சக்தியாலேயேயன்றே. மனனை ஏகாக்கிரப்படுத்தியதானாலேயே பிறர் மனனை வசப்படுத்துதல் முதலிய வித்திகள் அனுபவத்தில் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கின்றன என்பது விசேஷமாய் யாவராலும் அறியப்பட்டவிஷயமே. இயற்கையில் அதற்கு அபாசமாகிய சக்தியுள்ளது என்பது ஸ்வப்பனத்தைக் கவனித்தாலும் நன்கு விளங்கும். எந்த ஸாதனமுமின்றி ஸ்வப்பனத்தில் மனஸே அற்புதமாகிய பிரபஞ்சத்தை ஸ்ருஷ்டித்தல் அனுபவவித்தமன்றே. தாண்டமுடியாத ஸம்ஸாரக்கடலையும் மனவிலினால் தாண்டக்கூடும் என்பதாயின், அதனால் இயலாதகாரியம் யாதிருக்கின்றது என்று சொல்லத்தகும்?

சலித்துக்கொண்டேயிருக்கும் உலகியில் எப்படி தூலைக் கோர்க்கமுடியாதோ, சலித்துக் கொண்டேயிருக்கும் கண்ணாடியில் எப்படி முகத்தை நன்றாய்ப் பார்க்க இயலாதோ, அப்படியே சலித்துக்கொண்டிருக்கும் மனவிலினால் எந்தப்

பொருளினுண்மையும் அறியப்படுகின்றதில்லை. மனமே ஓர் கூணத்தில் பல உலகாய் த்திரிபடைகின்றது. இப்படி அபாரசனமுள்ள மனத்தைக் கண் காது முதலிய இந்நிரியங்களில் யாதானுமொன்றிலேயே நிறுத்தியப் பியவிரித் தால் அவ்விந்நிரியத்திற்கு விஷயமாகிய மிக்கதுட்பமாயுள்ளபொருளும் நன்கறி யப்படும். பற்பலவிடங்களில் சிதறிப் போகும் கால்வாயின் ஜலத்தை எவ்விடத் திலும் சிதறவிடாமல் கரைகளிள்கெட்டி செய்து, ஒரே இடத்தில் பாயச் செய்த லால் எங்ஙனம் மிக்க வேகமாய் ஜலம் செல்லுகின்றதோ அவ்வாறே பற்பல இந்நிரியங்களில் கலந்திருக்கும் மனவை, மற்ற இந்நிரியங்களை யெல்லாம் நன் ருயடக்கி அவைகளைவிட்டுப் பிரித்து ஒரே இந்நிரியத்தில் நிறுத்தினால் அவ் விந்நிரியத்திற்குவிஷயமாயுள்ள பொருளை மனஸ்ஸானது காக்கிரமாய்க் கவனி த்து அங்குள்ள ஸகல மர்மங்கலையும் அறிந்து கொள்ளும். அப்போது ஸூக்ஷ்ம மாயுள்ள விஷயமும் அறியப்படும்.

உலகில் உள்ள எந்தப் பொருளைக் கவனித்தாலும் ஸூக்ஷ்மம் ஸ்தூலம் எனும் இரண்டு நிலமைகளுள்ளன என்பது நன்ருயறியப் படுகின்றது. ஸ்தூல மே வியத்தம் என்றும் ஸூக்ஷ்மமே அவ்யக்த மென்றும் சொல்லப் படுவதாய், அக்கிநியானது ஜ்வாலை ரூபமாய் இருக்கும் போது ஸ்தூலமென்றும் ஆக்ஷிஜன் கார்பன் எனும்காற்றுக்கட்டைகளில் அடங்கியிருக்கும் காலத்தில் அவ்யக்த மல்லது ஸூக்ஷ்ம மென்றும் சொல்லத்தகும். அப்படியே விதையில் மரம் ஸூக்ஷ்மமும் முளைத்த பின்னர் ஸ்தூலமுமா யிருப்பது என்பது தகும். கிராமபோன் எனும் சப்தானுகரண யந்திரத்தினுருளையில் கிரஹிக்கப் பெற்றுள்ள கீதமானது அவ் யக்த மென்றும் பின்னர் அது பாடும் போது பிறர் காதுக்குக் கேழ்க்கப் படும் நிலமையில் ஸ்தூலம் என்றும் சொல்லலாம். இவ்விதம் உலகிலுள்ள எந் தப் பொருளுக்கு வியத்தம் அவ்யக்தம் எனும் இரண்டு நிலமைகளுள்ளன என்பது நியாயவாபிராய் ஊஹிக்கக் கூடியதேயாம்.

இவ்வாறுள்ள நிர்ணயத்தால், நாம் பேசுதல் பாடுதல் முதலிய ஸகல நாதங் களுக்கும் ஸ்தூலம் ஸூக்ஷ்மம் என்றிரண்டு நிலமைகளிருக்க வேண்டு மென்ப தும் நிச்சயமே. உலகில் நம்மவர் பேசுதல் முதலிய சப்தமானது பேசியோய்ந்த தும் காதுக்குக் கேட்கப் படாமற் போயினும் ஸூக்ஷ்ம வடிவாய் இருக்கின்ற தென்றே சொல்லுவது உசிதம். இல்லது வாராது உள்ளது போகாது எனும் நியாயத்தைக் கவனித்தால் சப்தம் அங்ஙனம் ஸ்தூலமாய் உதிப்பதற்கு முன்ன ரும் ஸூக்ஷ்மமாய் இருந்த தென்பதே உண்மை. இனி உச்சரித்த சப்தம் ஓய் ந்து போயினும் ஸூக்ஷ்மமாய் யுள்ள தென்று சொல்லப் பட்டதே அப்படி ஸூக்ஷ்மமாய் எங்கிருக்கின்றது? எனின் அதன் குணியாகிய ஆதாரத்தைப் பற் றிக் கொண்டிருக்கின்ற தென்றறிக. அதற்கு ஆதாரம் யாதெனின் ஆகாயமே யாம் என்க. வாயுவே சப்தத்திற்கு ஆதாரமாயிருக்க ஆகாயத்தைச் சொல்லு வது உசிதமோ எனின் உசிதமேயாம். அதாவது ஸூக்ஷ்மமாயுள்ள சப்தமா னது ஸ்தூலமாய்ப் பிறர் காதுக் கேட்டக் கூடிய யோக்கியத்தைப் பெறுதற்கு வாயு நிமித்தமாத்திரமாகலாமன்றி, சப்தத்திற்கு ஆதாரம் ஆகாயமே. ஆகாச

மே சப்தத்திற்கு ஆசிரய மாதலால் உச்சரித்து நயந்து போயினும் சப்தமானது ஆகாயத்தை ஆசிரயித்த ஸஞ்சம் வடிவம் பெற்று அடங்கிப் போகின்றது.

மலினினில் ஓர் சிறிய கல்லே யெறிந்தால் அதளுலுண்டாகும் அநிரச்சியானது தடாகம் முழுதும் விராபிக்கப்பட்டிக் கிரமமாய் லேகம் குன்றி யடங்கு வது போல, ஆகாயத்தில் யாதாஹும் ஓர் நிமித்தமாய் உதிக்கும் சப்தமானது ஆகாயத்தைப் பற்றிக்கொண்டு கிரமமாய் ஒடுங்கி அய்யக்தமாகின்றது. ஆதலின் எவ்வளவோ சப்தம் அவயக்தமாய் அடங்கியுள்ளது என்பதே உண்மை. இவைகளே ஸஞ்சம் சப்தங்களாம் என்றாக.

சுரோத்திரம் எனும் காதிநிரியமானது ஆகாயத்தின் அம்சம் ஆதலால் அந்த சுரோத்திரேந்திரியத்தில் மனம் வந்து நின்று ஆகாயத்தின் வழி வரும் சப்தங்களை அறிகின்றது. ஆகாயமானது நமது ஸ்தூலமாகிய பார்வைக்கு சூந்நியமாயுள்ள இட லேவிராயத் தோன்றினும், அத்திரு சூக்தம் சப்தங்களுக்கு ஆதாரமாயிருக்கத் தக்க ஓர் அபாச சக்தியுள்ளது. நமது சுரோத்திரேந்திரியத் தோடு கூடி மனமானது சப்தங்களைக் கிரஹிக்கின்றதாயினும், அது மற்ற இந் திரியங்களோடும் கலந்தே நின்று வகாக்கிரப் பட்டமல் காதிலும் இருந்து கொண்டு சப்தங்களைக் கிரஹிக்கின்றமையால், மிக்க ஸ்தூலமாகிய நாதமே நம் காதுக் கேட்டுகின்றது. அங்ஙனம் கலந்துள்ள மனத்தை மற்ற இந் திரியங்களில் நின்று நன்றாய்ப் பிரித்து முழு அம்சத்தையும் காதுவளும் இந் திரியத்திலேயே வகாக்கிரமாய் நிறுத்தி விட்டோமானால் தட்பமாயுள்ளநாதமும் நம்மால் கேட்கப்படும். இனித் காதினிலேயே வகாக்கிரமாயுள்ள மனவை அக்காதிற்ரும் ஆகாயத்திற்கு முள்ள ஸம்பந்தத்திலே (பொருத்தத்திலே) யோ நிறுத்தி அப்பி யணித்து வந்தால், அந்த ஸமயம் மனமானது காதின முனையையும் ஆகாயத்தையும் பற்றியதாய் வகாக்கிரமாய்நின்றவியிப், சப்தத்திற்கு ஆதாரமாயுள்ள ஆகாசமானது அகில பூமண்டலங்களிலும் அகில லோகங்களிலும் விராபித்துக் கொண்டு ஒன்றாகவே யிருக்கின்றது. அப்படி ஒன்றாகவ யிருக்கின்றமையால் அந்த ஸமயம் ஆகாசமுள்ள இடங்களினெல்லாம் மனம் ஸம்பந்தித்ததாகும். மனம் சுரோத்திரேந்திரியத்தை மாத்திரம் பற்றிக் கொண்டு ஆகாசத்தில் சிறிதும் நிலை பெறாத காலத்தில் ஸ்தூலமாய் ஏற்படும் சப்தமும் ஸமீபத்தில் ஏற்படும் சப்தமுமே கிரஹிக்கப்படும். சுரோத்திர இந் திரிய முனையில் ஸவற்பமாகவும் ஆகாசத்தினில் மிகுதியாகவும் நிற்கும்படி மனத்தை ஊசி முனையில் நிற்பது போல வகாக்கிரமாய் நிறுத்தினால், மிக்கத் தூரத்தில் ஏற்படும் சப்தத்திற்கு ஆதாரமாகிய ஆகாசமே ஸமீபத்திலுமுள்ளதாதலால் அவ்வாகாசத்தைப் பற்றி யிருக்கும் மனமானது அதனில் ஸம்பந்தித்து உதிக்கும் சப்தங்களை யெல்லாம் அறிந்து கொள்ளும். சப்தாதாரமாகிய ஆகாசமானது எப்பக்தியாத இடம் எவ் விடத்திலு மில்லை யாதலால் எவ்வுலகில் நடக்கும் சப்தமும் அந்தச் சப்தாதார சக்தியில் ஸம்பந்தித்திருக்க வேண்டும். ஆகையால் அச்சக்தியினைப் பற்றியமனம் அவ்வழியாய் மிக்கத் தூரத்திலுள்ள சப்தங்களை யெல்லாம் கிரஹித்து அறிந்து கொள்ளு தலயுகத்தே என்றறிக. சுரோத்திரத்தின் முனையிலும் ஆகாச சப்த

பொருட்டன்றோ கிராத்தாதினைச் செய்கின்றோம். பிதிரர் எனும் தேவனுக்குப் பிணர் திருப்பியடைவதினால் இறந்துபோன முன்னோர்களுக்குப் பயன்யாது? எனும் சங்கை நீகழும். அது இவ்விதமறிக. இறந்துபோனவர்களாகிய ஜீவர்கள் ஸ்வர்க்கத்திலிருந்தாலும் அல்லது நாகத்திலிருந்தாலும் ஸரியே! பிதிரர்கள் அவர்களுக்கு அபிமானிகளாதலின் ஸ்வர்க்க நாகங்களிலுள்ள நமது முன்னோ ராகியஜீவர்களுக்குநாம்செய்யும் கிராத்தா திகளின்பயன்களைச் சேர்ப்பிப்பவரென் றறிக. அல்லது நமது முன்னோர் இழிய ஜன்மங்களைப் பெற்றிருந்தாலும் கிராத்தம்செய்யப்படும் தினத்தில் அச்சிவன் திருப்பிபெறும். இனி எவருக்குச் கிராத்தம் செய்கின்றனமோ அவர் முக்திபெற்றிருந்தால் கிராத்தப்பயன்யாரைச் சேரும் எனின், பிதிரர் எனும் தேவனையினர் அதனால் ஆராதிக்கப்பட்டு அதன் கர்த்தாவாகிய நம்மையே அநுக்கிரஹிக்கின்றனர். ஆதலின் அப்பயன் நமக்கே ஒருவாறு கிடைக்கும் என்பதே உண்மை. காசியில் உள்ள ஒருவருக்கு இங்கிருந்து (மணியார்டர்) தொகை அனுப்பினோமாயின் பெற்றுக்கொள்பவர் இராவிடில் அனுப்பியவர்களாகிய நம்மிடத்திலேயே திரும்பிவருதல் போல முக்தியடைந்தவர்களை யுத்தேசித்துச்செய்யும் கிராத்தத்தின்பயன் கர்த்தாவாகிய நம்மையே வந்தடைதல் உசிதமென்க.

இனி, இங்கு கிராத்தாதிதளில் நம்மவரால் உச்சரிக்கப்பட்ட மந்திரவாக்கியங்களைச் சீரோத்திராகாச ஸம்பந்த ஸம்யமத்தினால் தெரிந்துகொண்டு பிதிரர்கள் கிராத்தத்தைக் கிரஹித்துக்கொள்கின்றனர் என்பது யுத்திக்கிணங்கியிருக்கின்றமையால் ஒத்துக்கொள்ளக்கூடியதேயாயினும், நாம் இங்கு ஸம்ஸ்கருதபாஷையிலுள்ள மந்திரங்களையே சொல்லவேண்டியதேன்? ஸ்வபாவத்தில் ஈசாக்கொடியால் அபாரசித்தியுள்ளவர்களாகிய பிதிரர் முதலியவர்களுக்கு நாம்எந்தப்பாஷையில் சொன்னாலும் தெரிந்துகொள்ளக்கூடிய யோக்கியதை இருக்கலாமன்றோ. இங்கு வழங்கும் மற்றமுள்ள தேசபாஷைகளில் சொன்னாலும் பிதிரர்கள் அறிந்துகொண்டு கிராத்தத்தைக்கிரஹிக்கக்கூடாமல்லவா? எனின் இஃதறிக. பிதிரர் முதலியவர்களுக்கு இங்கு எப்பாஷையில் சொன்னாலும் தெரிந்துகொள்ள யோக்கியதையிருக்கினும் அவர்களிடம் இயற்கையில் வழங்கும் பாஷையானது ஸம்ஸ்கருதம் எனப்படும் தேவபாஷையேயாதலின் அப்பாஷையிலுள்ள மந்திரத்தை உச்சரித்தலே அவர்கள் விஷயத்தில் உசிதமாகுமென்றறிக.

வேள்வி முதலியவைகளிலுள்ள அவிர்ப்பாகத்தைக்கிரஹிக்கும் இந்திராதி தேவர்களுக்கும் இவ்வாறு யோகவித்தியுள்ளதாதலால் இங்கு நம்மவர் யாககாலத்தில் உச்சரித்து அழைக்கும் மந்திரங்களை அங்கிருந்து அறிந்துகொண்டு வந்து இங்கு அளிக்கப்படும் ஹவிர்ப்பாகங்களைக் கிரஹித்துக்கொண்டு போகும் தன்மை அவர்களுக்கும் ஒவ்வும் என்க.

இனி ஒரே ஸமயத்தில் பலர் யாகங்களைச் செய்கின்றவர்களாய் இந்திரா திகளை யழைக்கக்கூடுமென்றோ. அப்படியானால் அவ்வியாகங்களெல்லாவற்றிற்கும் ஒருவருகியஇந்திரன் முதலியதேவர் ஏககாலத்தில்கொண்டு ஒரேகாலத்தில் அவ்வவிர்ப்பாகத்தைக் கிரஹிப்பதெப்படி? எனின், அவர்களுக்கு அணிமாபுத

லிய யோகவித்திகள் இயல்பாகவே அமைந்திருக்கின்றமையால் அச்சத்தி விசேஷத்தால் அநேகசரீரங்களை ஒரேகாலத்தில் எடுத்துக்கொண்டு பலவிடங் களில் நடக்கும் யாகங்களில் கொடுக்கப்படும் ஹவிர்ப்பாகங்களைக் கிரஹித்துக் கொள்கின்றனர். தேவர்களுக்கும் அணிமாதிவித்திகள் இயல்பிலமைந்திருக் கின்றன என்பது உசிதமோ? எனின், நம்மவர்களாகிய அற்பரிபாகமுடைய மனிதரும் மனத்தை வசப்படுத்தி அபாரமாகிய செயல்களைச் செய்யக் கூடுமெ னின் பிறவியாகவே அணிமாதிவித்திகளைப்பெற்றுள்ளவர்களாகிய இந்திராதி களுக்கு அந்த வித்திவிசேஷத்தால் அநேக சரீரங்களை உண்டாக்கிக்கொள்ளு தல் உசிதமேயாம் என்றறிக. இவ்வுண்மையே

சூ. து. நொ. வெ. பர. ரீ. ரா. ணி. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 841. 842. 843. 844. 845. 846. 847. 848. 849. 850. 851. 852. 853. 854. 855. 856. 857. 858. 859. 860. 861. 862. 863. 864. 865. 866. 867. 868. 869. 870. 871. 872. 873. 874. 875. 876. 877. 878. 879. 880. 881. 882. 883. 884. 885. 886. 887. 888. 889. 890. 891. 892. 893. 894. 895. 896. 897. 898. 899. 900. 901. 902. 903. 904. 905. 906. 907. 908. 909. 910. 911. 912. 913. 914. 915. 916. 917. 918. 919. 920. 921. 922. 923. 924. 925. 926. 927. 928. 929. 930. 931. 932. 933. 934. 935. 936. 937. 938. 939. 940. 941. 942. 943. 944. 945. 946. 947. 948. 949. 950. 951. 952. 953. 954. 955. 956. 957. 958. 959. 960. 961. 962. 963. 964. 965. 966. 967. 968. 969. 970. 971. 972. 973. 974. 975. 976. 977. 978. 979. 980. 981. 982. 983. 984. 985. 986. 987. 988. 989. 990. 991. 992. 993. 994. 995. 996. 997. 998. 999. 1000. 1001. 1002. 1003. 1004. 1005. 1006. 1007. 1008. 1009. 1010. 1011. 1012. 1013. 1014. 1015. 1016. 1017. 1018. 1019. 1020. 1021. 1022. 1023. 1024. 1025. 1026. 1027. 1028. 1029. 1030. 1031. 1032. 1033. 1034. 1035. 1036. 1037. 1038. 1039. 1040. 1041. 1042. 1043. 1044. 1045. 1046. 1047. 1048. 1049. 1050. 1051. 1052. 1053. 1054. 1055. 1056. 1057. 1058. 1059. 1060. 1061. 1062. 1063. 1064. 1065. 1066. 1067. 1068. 1069. 1070. 1071. 1072. 1073. 1074. 1075. 1076. 1077. 1078. 1079. 1080. 1081. 1082. 1083. 1084. 1085. 1086. 1087. 1088. 1089. 1090. 1091. 1092. 1093. 1094. 1095. 1096. 1097. 1098. 1099. 1100. 1101. 1102. 1103. 1104. 1105. 1106. 1107. 1108. 1109. 1110. 1111. 1112. 1113. 1114. 1115. 1116. 1117. 1118. 1119. 1120. 1121. 1122. 1123. 1124. 1125. 1126. 1127. 1128. 1129. 1130. 1131. 1132. 1133. 1134. 1135. 1136. 1137. 1138. 1139. 1140. 1141. 1142. 1143. 1144. 1145. 1146. 1147. 1148. 1149. 1150. 1151. 1152. 1153. 1154. 1155. 1156. 1157. 1158. 1159. 1160. 1161. 1162. 1163. 1164. 1165. 1166. 1167. 1168. 1169. 1170. 1171. 1172. 1173. 1174. 1175. 1176. 1177. 1178. 1179. 1180. 1181. 1182. 1183. 1184. 1185. 1186. 1187. 1188. 1189. 1190. 1191. 1192. 1193. 1194. 1195. 1196. 1197. 1198. 1199. 1200. 1201. 1202. 1203. 1204. 1205. 1206. 1207. 1208. 1209. 1210. 1211. 1212. 1213. 1214. 1215. 1216. 1217. 1218. 1219. 1220. 1221. 1222. 1223. 1224. 1225. 1226. 1227. 1228. 1229. 1230. 1231. 1232. 1233. 1234. 1235. 1236. 1237. 1238. 1239. 1240. 1241. 1242. 1243. 1244. 1245. 1246. 1247. 1248. 1249. 1250. 1251. 1252. 1253. 1254. 1255. 1256. 1257. 1258. 1259. 1260. 1261. 1262. 1263. 1264. 1265. 1266. 1267. 1268. 1269. 1270. 1271. 1272. 1273. 1274. 1275. 1276. 1277. 1278. 1279. 1280. 1281. 1282. 1283. 1284. 1285. 1286. 1287. 1288. 1289. 1290. 1291. 1292. 1293. 1294. 1295. 1296. 1297. 1298. 1299. 1300. 1301. 1302. 1303. 1304. 1305. 1306. 1307. 1308. 1309. 1310. 1311. 1312. 1313. 1314. 1315. 1316. 1317. 1318. 1319. 1320. 1321. 1322. 1323. 1324. 1325. 1326. 1327. 1328. 1329. 1330. 1331. 1332. 1333. 1334. 1335. 1336. 1337. 1338. 1339. 1340. 1341. 1342. 1343. 1344. 1345. 1346. 1347. 1348. 1349. 1350. 1351. 1352. 1353. 1354. 1355. 1356. 1357. 1358. 1359. 1360. 1361. 1362. 1363. 1364. 1365. 1366. 1367. 1368. 1369. 1370. 1371. 1372. 1373. 1374. 1375. 1376. 1377. 1378. 1379. 1380. 1381. 1382. 1383. 1384. 1385. 1386. 1387. 1388. 1389. 1390. 1391. 1392. 1393. 1394. 1395. 1396. 1397. 1398. 1399. 1400. 1401. 1402. 1403. 1404. 1405. 1406. 1407. 1408. 1409. 1410. 1411. 1412. 1413. 1414. 1415. 1416. 1417. 1418. 1419. 1420. 1421. 1422. 1423. 1424. 1425. 1426. 1427. 1428. 1429. 1430. 1431. 1432. 1433. 1434. 1435. 1436. 1437. 1438. 1439. 1440. 1441. 1442. 1443. 1444. 1445. 1446. 1447. 1448. 1449. 1450. 1451. 1452. 1453. 1454. 1455. 1456. 1457. 1458. 1459. 1460. 1461. 1462. 1463. 1464. 1465. 1466. 1467. 1468. 1469. 1470. 1471. 1472. 1473. 1474. 1475. 1476. 1477. 1478. 1479. 1480. 1481. 1482. 1483. 1484. 1485. 1486. 1487. 1488. 1489. 1490. 1491. 1492. 1493. 1494. 1495. 1496. 1497. 1498. 1499. 1500. 1501. 1502. 1503. 1504. 1505. 1506. 1507. 1508. 1509. 1510. 1511. 1512. 1513. 1514. 1515. 1516. 1517. 1518. 1519. 1520. 1521. 1522. 1523. 1524. 1525. 1526. 1527. 1528. 1529. 1530. 1531. 1532. 1533. 1534. 1535. 1536. 1537. 1538. 1539. 1540. 1541. 1542. 1543. 1544. 1545. 1546. 1547. 1548. 1549. 1550. 1551. 1552. 1553. 1554. 1555. 1556. 1557. 1558. 1559. 1560. 1561. 1562. 1563. 1564. 1565. 1566. 1567. 1568. 1569. 1570. 1571. 1572. 1573. 1574. 1575. 1576. 1577. 1578. 1579. 1580. 1581. 1582. 1583. 1584. 1585. 1586. 1587. 1588. 1589. 1590. 1591. 1592. 1593. 1594. 1595. 1596. 1597. 1598. 1599. 1600. 1601. 1602. 1603. 1604. 1605. 1606. 1607. 1608. 1609. 1610. 1611. 1612. 1613. 1614. 1615. 1616. 1617. 1618. 1619. 1620. 1621. 1622. 1623. 1624. 1625. 1626. 1627. 1628. 1629. 1630. 1631. 1632. 1633. 1634. 1635. 1636. 1637. 1638. 1639. 1640. 1641. 1642. 1643. 1644. 1645. 1646. 1647. 1648. 1649. 1650. 1651. 1652. 1653. 1654. 1655. 1656. 1657. 1658. 1659. 1660. 1661. 1662. 1663. 1664. 1665. 1666. 1667. 1668. 1669. 1670. 1671. 1672. 1673. 1674. 1675. 1676. 1677. 1678. 1679. 1680. 1681. 1682. 1683. 1684. 1685. 1686. 1687. 1688. 1689. 1690. 1691. 1692. 1693. 1694. 1695. 1696. 1697. 1698. 1699. 1700. 1701. 1702. 1703. 1704. 1705. 1706. 1707. 1708. 1709. 1710. 1711. 1712. 1713. 1714. 1715. 1716. 1717. 1718. 1719. 1720. 1721. 1722. 1723. 1724. 1725. 1726. 1727. 1728. 1729. 1730. 1731. 1732. 1733. 1734. 1735. 1736. 1737. 1738. 1739. 1740. 1741. 1742. 1743. 1744. 1745. 1746. 1747. 1748. 1749. 1750. 1751. 1752. 1753. 1754. 1755. 1756. 1757. 1758. 1759. 1760. 1761. 1762. 1763. 1764. 1765. 1766. 1767. 1768. 1769. 1770. 1771. 1772. 1773. 1774. 1775. 1776. 1777. 1778. 1779. 1780. 1781. 1782. 1783. 1784. 1785. 1786. 1787. 1788. 1789. 1790. 1791. 1792. 1793. 1794. 1795. 1796. 1797. 1798. 1799. 1800. 1801. 1802. 1803. 1804. 1805. 1806. 1807. 1808. 1809. 1810. 1811. 1812. 1813. 1814. 1815. 1816. 1817. 1818. 1819. 1820. 1821. 1822. 1823. 1824. 1825. 1826. 1827. 1828. 1829. 1830. 1831. 1832. 1833. 1834. 1835. 1836. 1837. 1838. 1839. 1840. 1841. 1842. 1843. 1844. 1845. 1846. 1847. 1848. 1849. 1850. 1851. 1852. 1853. 1854. 1855. 1856. 1857. 1858. 1859. 1860. 1861. 1862. 1863. 1864. 1865. 1866. 1867. 1868. 1869. 1870. 1871. 1872. 1873. 1874. 1875. 1876. 1877. 1878. 1879. 1880. 1881. 1882. 1883. 1884. 1885. 1886. 1887. 1888. 1889. 1890. 1891. 1892. 1893. 1894. 1895. 1896. 1897. 1898. 1899. 1900. 1901. 1902. 1903. 1904. 1905. 1906. 1907. 1908. 1909. 1910. 1911. 1912. 1913. 1914. 1915. 1916. 1917. 1918. 1919. 1920. 1921. 1922. 1923. 1924. 1925. 1926. 1927. 1928. 1929. 1930. 1931. 1932. 1933. 1934. 1935. 1936. 1937. 1938. 1939. 1940. 1941. 1942. 1943. 1944. 1945. 1946. 1947. 1948. 1949. 1950. 1951. 1952. 1953. 1954. 1955. 1956. 1957. 1958. 1959. 1960. 1961. 1962. 1963. 1964. 1965. 1966. 1967. 1968. 1969. 1970. 1971. 1972. 1973. 1974. 1975. 1976. 1977. 1978. 1979. 1980. 1981. 1982. 1983. 1984. 1985. 1986. 1987. 1988. 1989. 1990. 1991. 1992. 1993. 1994. 1995. 1996. 1997. 1998. 1999. 2000. 2001. 2002. 2003. 2004. 2005. 2006. 2007. 2008. 2009. 2010. 2011. 2012. 2013. 2014. 2015. 2016. 2017. 2018. 2019. 2020. 2021. 2022. 2023. 2024. 2025. 2026. 2027. 2028. 2029. 2030. 2031. 2032. 2033. 2034. 2035. 2036. 2037. 2038. 2039. 2040. 2041. 2042. 2043. 2044. 2045. 2046. 2047. 2048. 2049. 2050. 2051. 2052. 2053. 2054. 2055. 2056. 2057. 2058. 2059. 2060. 2061. 2062. 2063. 2064. 2065. 2066. 2067. 2068. 2069. 2070. 2071. 2072. 2073. 2074. 2075. 2076. 2077. 2078. 2079. 2080. 2081. 2082. 2083. 2084. 2085. 2086. 2087. 2088. 2089. 2090. 2091. 2092. 2093. 2094. 2095. 2096. 2097. 2098. 2099. 2100. 2101. 2102. 2103. 2104. 2105. 2106. 2107. 2108. 2109. 2110. 2111. 2112. 2113. 2114. 2115. 2116. 2117. 2118. 2119. 2120. 2121. 2122. 2123. 2124. 2125. 2126. 2127. 2128. 2129. 2130. 2131. 2132. 2133. 2134. 2135. 2136. 2137. 2138. 2139. 2140. 2141. 2142. 2143. 2144. 2145. 2146. 2147. 2148. 2149. 2150. 2151. 2152. 2153. 2154. 2155. 2156. 2157. 2158. 2159. 2160. 2161. 2162. 2163. 2164. 2165. 2166. 2167. 2168. 2169. 2170. 2171. 2172. 2173. 2174. 2175. 2176. 2177. 2178. 2179

பிதிரர்களுக்குப் பிதிரர்களை ஆராதிக்கும் கர்மங்களும் ரிஷிகளுக்கு ரிஷிகளை யாராதிக்கும் கர்மங்களும் செய்யவேண்டியன வவ்வ. பின்னை யாதெனின் ஸந்தியாவந்தனம், ஈச்வர உபாஸ்தி, ப்ரஹ்மவிசாரம் முதலியகர்மங்களேசெய்யப்படுவனவாம் என்று அறியத்தக்கது. எனெனின் தேவர்களுக்கும் வேறு தேவர் ரிஷிகளுக்கும் வேறு ரிஷிகள், பிதிரருக்கும் வேறு பிதிரர் என்பது அநுசிதமாதலால் என்பதாம். இவ்வுண்மையும்

“தடிவப்யுபிவொடிராபணஸூஹவரஸு”

எனும் பிரம்ஹஸூக்திரபாவ்யத்தில் ஆசிரிய ஸ்வாமிகளால் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

இனி, அநேக சரீரத்தைப் பெற்று இந்திராதிகள் அநேக இடங்களில் நடக்கும் யாகாதிகளுக்குச் சென்று அவிர்ப்பாகங்களைப் புசுப்பது வாஸ்தவ மாயின், அவ்விதம் யாகம் செய்யு மிடங்களில் இந்திராதிகளின் தேஹம் நம்மவர்களால் ஏன் காணப் படுகின்றதில்லை? எனின், அவர்கள் அந்தர்த்தானம் எனும் யோக வித்தியைக்கொண்டு அவ்வாறு வருகின்றனர். ஆதலால் நம்மால் காணப் படுவதில்லை என்பதாம். அந்தர்த்தானம் எனும் ஸம்ஸ்க்ருத பதத்தைச்சொல்லி விட்டால் அதை மாத்திரம்கொண்டு கண்மூடித்தனமாய் நம்பி விடலாமா? எனின்,

“காபஸ்யுரஹவஸ்யோரஸு ததீமுரஹுஸக்திஸூஹவகூஃ
வகாஸாஸாபொமெடா தய-டாநம் ||

எனும் யோகதர்சன விபூதிபாத ஸூக்திரத்தைக் கண்டு நிச்சயித்துக் கொள்க. இந்த ஸூக்திரத்தின் அர்த்தமாவது

காபஸ்யு=சரீரத்தின் ரஹவஸாபஹாஸு=சகூரிந்திரியத்தால் கிரஹிக்கப் படுவதாகிய ரூபமெனும் குணத்தில் ஸம்யமம்செய்தலால் ததீமுரஹுஸக்திஸூஹவ=பாவன வசத்தால் அதனால் கிரஹிக்கப்படும் சக்திக்குப் பிரதிபந்தம் நிகழ வகூஃஹவகாஸாஸாபொமெ=சகூரிந்திரிந் திரியத்தின் பிரகாசமாகிய ஸத்துவதர்ம ஸம்பந்தம் ஒழியவே ஈடதய-டாநம்=எவனாலும் பார்க்கப்படாமல் போதலாம்.

என்பதாம். இந்த ஸூக்திரத்தைப் பற்றி மிக்க எழுத வேண்டிய திருக்கின்றது. விரியும் என்றஞ்சி இவ்வளவே எழுதப் பட்டது. இதன் விரிவை மேற்படி ஸூக்திரத்தின் பரவ்யத்தில் யுக்தியுத்தமாய் அபாரமாய் எழுதப்பட்டிருக்கும் வியாச வாக்கியங்களால் கண்டு கொள்க:

இனி யிங்கிருந்து ஸ்வர்க்க நாகம் சென்ற ஜீவர் அங்கு இன்பதுன்பங்களைப் புசிப்பதுமாத்திரமா? அல்லது கர்மாவையும் செய்யவேண்டியதுண்டா? எனின் அதனை யிங்கு அறிக. ஸ்வர்க்க நாகம் கேவலம் கர்மபலமாகிய இன்ப

துன்பத்தைப்புகிக்கு மிடமாக மாத்திரம் உள்ளது. அங்கு கர்மம் செய்யப்படுகிறதில்லை. கர்மம்செய்தல் இன்பதுன்பத்தைப்புகித்தல் ஆகிய இவ்விரண்டும் கர்மபூமி எனப்படுவதாகிய இவ்வலகிலேயேயாம். இனிக்கர்ம, போகம் இவ்விரண்டும் இங்குள்ளது பற்றி இதனை உபயபூமி (அதாவது இரண்டிற்குமிடம்) என்று சொல்லுவது உசிதமாயிருக்க, இதனைக்கர்மபூமி என்றுமாத்திரம் சொல்லுவது உசிதமோ? எனின், போகமும் உள்ளதாயினும் கர்மமே விசேஷமாய்ச் செய்யப்படுகின்றமையால் கர்மபூமி என்பதே யுசிதம் என்பதறிக.

இனிக்கர்மபூமியிலுள்ள ஸ்கலரும் கர்மாவைச் செய்யவேண்டும் என்பதல்லவோ உசிதம். இரட்டியிருக்கச் சிலமனிதரே கர்மாவைச் செய்யவேண்டும் என்றும் அவர்களுக்கே அக்கர்மங்கள் பயன்படும் என்றும் சிலர் கர்மாவைச்செய்யவேண்டியதில்லையென்றும் சொல்லுவது உசிதமோ? எனின், சொல்லுவாம்.

அதாவது உலகில் மிக்க ஸுக போகத்திலிருக்கும் அரசர் முதலியவர்களும் மிக்கத் துன்பத்திலுள்ளவர்களாகிய ரோகிஷ்டர் முதலியவர்களும் முடவர் குருடர் அங்கவீனர்முதலியவர்களும் சிறு குழந்தைகளும் யாதானும் ஓர்வேலையைச் செய்து அதனால் வரும் பொருளைச் சம்பாதிப்பது என்பது எப்படி முடியாதோ, அப்படியே அபார ஸுக போகத்தி லிருக்கும் ஸ்வர்க்க வாசிகளும் மிகுந்த துன்பத்தை யனுபவிக்கும் நரகவாசிகளும் கர்மாவைச் செய்யத் தக்க தேஹாதி கரணங்களில்லாதனவாகிய பசு பகலி யாதிகளும் பால விருத்தர்களும் கர்மாவைச் செய்ய இயலாதது பற்றியே அவர்களுக்குக் கர்மா செய்ய வேண்டியதில்லை யென்று சாஸ்திரம் சொல்லுகின்றது. மிகுந்த துன்பத்திலேயேயாவது பெரும் ஸுகத்திலேயேயாவது இராமல், மிதமாயுள்ள இன்பதுன்பங்களைக் கலந்து அனுபவிக்கும் மனிதர்களுக்கே கர்மாவைச் செய்யவும் பூர்வ கர்மங்களினின்றும் பிராரப்தமாய் வந்திருக்கும் பயனாகிய இன்ப துன்பங்களைப் புதிக்கவும் கூடும். கர்மம் செய்யத்தக்கவரை நோக்கிக் கர்மசாஸ்திரம் பிரவர்த்திக்குமேயன்றி கர்மா செய்வதற்கு அவகாசமேயின்றி மிகுந்த இன்பத்தையே யாவது துன்பத்தையே யாவது புசித்துக் கொண்டிருக்கின்றவர்களை நோக்கி பிரவர்த்தியாதன்றோ.

இனி மனிதர்களை கர்மாவைச் செய்ய இயலும் என்றதனால் உலகில் தற் காலத்தவரால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ள ஐந்து கண்டங்களிலிருக்கும் மனிதர்களுள்ளோரும் கர்மங்களைச் செய்ய வேண்டுமென்று கொண்டு, சாஸ்திரங்களில் ஸ்கலருக்கும் அதிகாரமுள்ளது என்று சொல்லக் கூடாதோ? எனின், இதனை இவ்விதமறிக. மனிதரையே நோக்கி சாஸ்திரம் பிரவர்த்தித்திருக்கினும் எவ்வெவரால் எவ்வெக்கர்மம் தடைப் படாமல் செய்ய இயலுமோ அவரவர்க்கு அவ்வெக்கர்மம் செய்ய வேண்டிய தென்பதையே சாஸ்திரம் விதிக்கின்றது. நமது சாஸ்திரங்களில் ஸாமான்னியம் விசேஷம் என்றிரண்டு விஷயங்களடங்கியிருக்கின்றன. அதாவது பொய், களவு, ஹிப்னை, மோசம் செய்தல், முதலிய கெட்ட காரியங்களைச் செய்யக் கூடா தென்ற விலக்கு, இவர்களால் கூறப் படும் ஐந்து கண்டங்களிலிருக்கும் மனிதர்களுள்ளோருக்கும் பொதுவில் ஏற்பட்

மருப்பது என்று அறிக. இன்னம் தற்காலத் தவர்களால் கண்டு பிடிக்கப்படாமல் எவ்வளவோ இடங்களிருக்கக் கூடும். அங்குள்ளவர்களுக்கும் இது பொதுவே என்றறிக. இவர்களுக்கு மட்டும் இவ்விலக்கென்பதில்லை இந்திராதி தேவர்களுக்கும் இங்ஙன மென்பதாம். தான தர்மம் முதலிய நல்ல காரியங்களும் ஸகல மனிதர்களுக்கும் பொதுவில் ஏற்பட்டிருப்பதேயாம். இது போல ஓள பாஸநம் வைச்வதேவம் முதலிய கர்மங்களும் எல்லோருக்கும் பொது என்ட தல்ல. இரு பிறப்பாளருக்கே ஸோம ஸம்ஸ்தங்கள் ஏழு, ஹிஸஸம்ஸ்தங்கள் ஏழு, பாகஸம்ஸ்தங்கள் ஏழு, கர்ப்பாதானாதிஸம்ஸ்காரங்கள் பதினாறு, ஆத்ய ஸம்ஸ்காரங்கள் எட்டு, முழுவிலுள்ள ஸம்ஸ்காரங்கள் மூன்று எனும் நாற்பத தெட்டு ஸம்ஸ்காரங்கள் அநுஷ்டிக்க வேண்டியனவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

இனி மனிதர் எல்லோரும் கப்பலாஸத்திலும் பிறவியிலும் ஒரேவகையாயிருக்கச் சைசவம் பால்யம் யௌவனம் முதலிய அவஸ்தைகளின் தன்மைகளிலும் ஒரேவகையாயிருக்க, எல்லோருக்கும் எல்லாக்கருமங்களையும் பொதுவாகச் சொல்லாமல் பிராம்மணர் முதலிய ஜாதிபேதங்களை வகுத்து இச்சாதியோர் இக்கருமத்தைச்செய்குக, இச்சாதியோர் இதனைச் செய்யற்க, என்பது முதலிய நியமங்களைவைத்துப்பார பக்ஷமாகக்கூறும் நம் சாஸ்திரங்களை எப்படிப் பிரமாணமாகக்கொள்ளுவது? எனும் சங்கை தற்காலம் விசேஷமாகப் பலருக்கு நிகழ்க்கூடும். அதலின் இவ்வனமையைச்ச்ற்று நிரூபிப்பாம்.

நசுனுவது மஹரிஷி³னாகிய பூர்வசிரியர்களாவது பாரபக்ஷமாகச் சாஸ்திரங்களை இயற்றியவர்களல்ல. உலகிலுள்ள மனிதர்களின் பூர்வபரம்பராக்கிரமம் அவர்கள் வயிக்குத் தேசம், காலம் முதலியவைகளின் நிலமை, ஆகாரம் அறிவுபரிபாகம் (அவரவரின்) நடைபுடை முதலியவைகளுக்குத் தக்கபடியே கருமங்களைப்படுத்து விதித்திருக்கின்றன. மிகைக்குளிர்ச்சிபொருந்தியஐரோப்பாமுதலிய இடங்களில் உள்ளவர் ப்ராதஸ்நாநம் தேவருஷி பிதூர்தர்ப்பணம், சௌசநியமம் முதலியவைகளை அநுஷ்டிக்க இயலுமா? அப்படியே மிகவும் உஷ்ணம் பொருந்திய ஆப்பிரிக்கா முதலிய இடங்களிலுள்ளவர் அக்கிரி ஹோத்திரம் ஓளபாஸனம் முதலிய கர்மங்களை அநுஷ்டிக்க இயலுமா? இயலாதன்றோ. சீதோஷ்ணம் முதலியவை ஸமமாக இருக்குமிடங்களிலன்றோ இவையநுஷ்டிக்க இயலும். அன்றியும் ஐரோப்பா அமேரிக்கா முதலிய இடங்களில் கர்மா நுஷ்டானத்திற்கும் லௌகிக காரியங்களுக்கும் வேண்டிய வெய்பிற் போதுமானது இல்லையன்றோ? இம்மட்டுமல்ல. அவரவர் அறிவுபரிபாகம் ஆகாரம் முதலியவைகளையும் அவ்வக்குலத்தின் முறையைத்தழுவிநிலைபெற்றுவரும் பூர்வபரம்பராக்கிரமத்தையும் நோக்கியேயன்றோ அனுகூலமாக வருணாச்சரம தரம்பேதங்களை விதித்து சாஸ்திர வாக்கியங்கள் நிலைபெற்று வருகின்றன.

தற்கால நிலைமையை நோக்கும்போது ச்ரௌதஸ்மார்த்த கர்மங்களைச் செய்
யவேண்டியவர்களாகிய அநிகாரிகளே அவைகளைச் செய்ய அஸாத்தியமாயிரு

கிறது. இப்படி யிருக்க ஸகல மனிதரும் முற்கூறிய நூற்பத்தெட்டு ஸம்ஸ்காரங்களையும் செய்து விடவேண்டுமெனின், எங்ஙனம் அப்படிச்செய்ய இயலும்? அது அஸாத்நியமென்பதைக்கருதியே வருணாச்ரம தர்மங்களைச் சாஸ்திரம் பன்னெடுங்காலமாகச் சொல்லிவருகின்றது.

இனி வெளிதேசத்திலுள்ளவரும், இத்தேசத்தில் வந்திருந்துகொண்டுச்சுரோதஸம்மாந்தங்களை அதுஷ்டிக்குயலுமே! ஆதலின் அங்ஙனமுள்ளவர்கள் கர்மங்களை அதுஷ்டித்தல் பொருந்தாதோவெனின், சிறிதும்பொருந்தாதென்க. ஆனது பற்றியே பூர்வபரம் பராக்கிரமத்தையும் நோக்கிச் சாஸ்திரம் கர்மங்களை விதித்திருக்கின்றதெனப் பூர்வமே சொல்லப்பட்டது. பூர்வபரம்பராக்கிரமமாவது சாஸ்திரங்களில் சொல்லியபடி ப்ரம்ம க்ஷத்திராதி வர்ணங்களில் பிறந்திருத்தலேயாம் என்றறிக.

இனி ப்ராமணர் க்ஷத்திரியர் முதலிய ஜாதிக் பேதத்தைப் பிறவியினால் வந்ததென்று கொள்ளாமல், ஞானம் வைராக்கியம் முதலிய நற்குணங்களையே நோக்கிச் சொல்லப்பட்டதென்று கொள்ளக்கூடாதோ? ஸத்துவ குணம் மேலிட்டு ஸத்தியம் முதலிய நற்குணங்களமைந்தவர் எவ்வகுப்பில் தோன்றியவராயினும் எத்தேசத்தில் பிறந்தவராயினும் அவர்களையே ப்ராமணர் என்பது சாஸ்திரங்களின் கருத்தென்பது தருமே! என்னெனின்

(1) வஜ்ஜிரஸூதி எனும் உபநிஷத்தில் “ப்ராமணன் என்பது ஜாதியினால் அல்ல” என்று சொல்லப்படுகின்றது.

(2) பகவத் கீதை முதலியவை களிலும்

யாதுவதுணுஷ்டபாவபுஷ்டி மூணகூலிவ்யாஸம் |

என்னால் குணகர்மங்களை நோக்கி நான்கு வர்ணங்கள் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டன. எனப் பகவானாலும் உபதேசிக்கப்பட்டுள்ளது.

(3) பாரதம் வனபர்வாவில் கௌகிகன் எனும் வேதியன் தர்ம வியாதன் எனும் ஓர் வேடனிடம் உபதேசம் பெற்றதாகச் சொல்லப் படும் சரிதத்தினாலும் ஸாத்துவிக குணமுடையோனே ப்ராமணனென்றறியப்படுகின்றது.

(4) வனபர்வாவில் அஜகர உபர்க்கியானம் எனும் தர்ம நகுஷ ஸம்வாத சரிதத்தில் உள்ள

ஸதுஷ்டாநாக்ஷரோஸீயோநுஸாஸ்யோதவொவ்யுணா | ஐயுஸ்யோதெயதுநாமொஹஸுஸுபாஹுணஹதீவ்யுதகம் ||

ஓநாகேந்திரா! ஸத்தியம், தானம், பொருமை, நடத்தை, அஹிம்ஸை, தவம், தயை, இவை எவனிடம் காணப் படுகின்றனவோ அவனே ப்ராமணன் என்பதாம்.

என்பது முதலிய தர்மநந்தனர் வாக்கியத்தினாலும் இப்படியே அறியப்படுகின்றது.

(5) உத்தியோக பர்வாவில் “விதுரப்ராஜாகரம்” எனும் பிரகரணத்தில் வருணத்தில் கீழ்ப்பட்டவராகிய விதுரர் மேற்பட்டவராகிய திருதராஷ்டிரனுக்கு ஞானோபதேசம் செய்ததாகச் சொல்லப்படுகின்றது. அதனாலும் குணத்தினாலேயே ப்ராம்மணன் என்பதாம்.

(6) ஸ்ம்ருதிகளிலும்

ஜநநாஜாபதௌகௌ ஸாஸ்திராஜிஜைவ்யுதே| விஷயாயா
திவிபுக்ஷா ஸ்ரஹவிந்ஸாஹணஸ்யுதௌ

பிறவியினால் சூத்திரத்தினைப் பிறக்கின்றான். ஸம்ஸ்காரத்தினால் த்விஜன் என்பதாம். வித்யையினால் விப்ரன் என்பதாம். ப்ரம்மத்தை உணர்ந்தவன் ப்ராம்மணன் என்பதாம்

என்பது முதலிய வாக்கியங்களால் சாதாதபர் முதலிய பெரியோர்களால் இவ்வாறே கூறப் பட்டிருக்கின்றது. இங்ஙனம் கூறிய ஆறு எதுக்களால் ப்ராம்மணன் என்பது ஞானம் முதலிய தன்மைகளாலேயே என்று சொல்லுவது தகுமே! எனும் சங்கை தற்காலம் விசேஷமாக நிகழுக்கின்றது.

இவ்விதம் தற்காலத்தவர் சங்கித்தலுக்குக் காரணம் ஆராய்ச்சிக் குறைவும் ஸத்ஸஹவாஸ மின்மையும் கலியின் கொடுமையுமே யாம் என்றறிக. அதாவது குணத்தினாலேயே பிராம்மண்யம் முதலிய ஜாதி பேதம் எனின், ஒரே மனிதனுக்கு அடிக்கடி குணம் மாறுபாடடைகின்றது. ஆதலால் பிராம்மணணியம் முதலிய ஜாதி பேதமும் அடிக்கடி மாறுபாடடைகின்றது என்றல்லவோ சொல்லவேண்டியதாகும். மனஸுக்குள்ளாகவேருட்க்கும் குண மாறுபாடுகளே வெளிப்படையாய் மற்றவர் அறிந்துகொள்ள இயலாததால், அவ்வப்போது அவ்வம் மனிதனை எந்த ஜாதியோன் என நிச்சயமாகச் சொல்லுதற்கு இடமில்லாமற் போகின்றமையால், பிராம்மணன் என்பது முதலிய வியவகாரமே வித்தியாமற் போகும். அங்ஙனமாயின் பிராமணன் என்பதாதி ஜாதிகளை வித்தமாகக் கொண்டு கர்மங்களை விதிக்கின்றனவாகிய மனு முதலியோருடைய தர்ம சாஸ்திரங்களெல்லாம் அவலமாகவே முடியும். ஆதலால் குணத்தினால் ப்ராமணன் என்பது மிகவும் அதுசிதமே யாகின்றது.

இனி முதலாவது ஹேதுவாய்ச் சொல்லப்பட்ட வஜ்ஜிரகுசிகோப நிஷத்தை விசாரிப்போம். இவ்வுபநிஷத்தில் ‘தஹி-ஹிஜாதிஹி-ஹாஹணஸ்யிதிவெயதந’ ஜாதிப் பிராம்மண்யம் எனின் அல்ல “என்றது போலவே” தஹி-ஹிஜாநஸ்யாஹணஸ்யிதிவெயதந” ஆனால் ஞானம் பிராம்மண்யம் எனின் அதுவும்ல்ல “என்று ஞானத்தினாலும் ப்ராம்மணன் என்பதல்ல என்று அதே உபநிஷத்தில் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றதே. அப்படியிருக்க ஜாதி ப்ராம்மண்யமல்ல என்பதை மட்டும் பிரமாணமாகக் கொண்டு ஞானத்தினால் ப்ராமணன் என்பதல்ல என்று சொல்லி யிருப்பதை பிரமாணமாகக் கொள்ளாமலிருத்தல் உசிதமாகுமோ? அல்லவன்றோ. உண்மையில் இவ்வுபநிஷதமானது

ஒ அர்ச்சுனா நான் பாரபகூடம் வைஷ்ணவம் முதலியவைகளினால் வர்ண பேதத்தை உண்டாக்கினேன் என்பதில்லை. ஆனால் அவர்களின் பூர்வ ஜன்ம குணத்தையும் கருமத்தையும் நோக்கியே ஸ்ருஷ்டித்தேன்

என்று அந்த சுலோகத்திலேயே சொல்லப் பட்டது. இதனால் ப்ராமணன் முதலிய பேதம் பூர்வ கர்மத்திற்குத்தக்கபடி ஸ்ருஷ்டிக்கப் பட்டதென்று ஏற்படுகின்றமையால் பிறந்த பிறகு நிகழும் ஞானத்தினாலேயே பிராம்மணனென்பதான “குணப்பிராம்மணயம்” எனும் விஷயத்திற்கு இச்சுலோகம் சிறிதும் ஸாதகமாகவில்லை. ஆனால் பூர்வ கர்மத்தினால் பிறவி மாத்திரத்திலேயே ப்ராம்மணன் என்பதையே இச்சுலோகம் போதிக்கின்றது. ஆதலால்பகவத்கீதையும் ஜாதியினால் பிராம்மணன் என்பதையே ஸ்தாபிப்பது என்பதறிக.

இனி, “கௌசிகன் எனும் வேதியன் தர்ம வியாதன் எனும் வேடனிடம் உபதேசம் பெற்றதாகக் கூறப்படும் சரித்தத்தினாலும் ப்ராம்மணன் என்பது ஞானத்தி னாலேயே” எனச் சொல்லிய மூன்றாவது ஹேதுவைச் சற்று கவனிப்பாம்.

கௌசிகன் என்னும் பிராமணன் தான்தாய தந்தையரோடிருத்தல் வேதாத்தியனத்திற்கு இடைஞ்சலாகின்றது என யோஜித்து, அங்கனம் இடைஞ்சல் நிகழாவண்ணம் ஓர் நான், கிழவர்களாகிய அவ்விருவர்களுடும் விடுத்துத் தனியே சென்று அரண்யத்தில் ஓர் மரத்தடியில் உட்கார்ந்து வேதம் ஒதிக் கொண்டிருந்தான். அப்போது அம்மரத்தின் கீளையிலிருந்த ஓர் கொக்கு அவன் தலையில் விழுப்படி மலவிஸர்ஜனம் செய்யவே, அந்தப் ப்ராமணன் கோபத்தோடு பார்க்கும்போது அந்தக்கொக்கு அவனது கோபாக்கினியால் எரிந்து சாம்பராகியது. பிறகு அந்தப் பிராமணன் பசியினால் பிணை வான்குவதன் நிமித்தம் சற்றுத்தூரத்தில் உள்ள ஓர் பிராமணன் வீட்டிற் சென்று பிணை கேட்கவே, அவ்வில்லத்திலுள்ள அம்மான் வெளியிலிருந்து அப்போது வந்த பர்த்தாவக்குப் யணிவிடை செய்ததனால் சற்றுத்தாமதித்துப் பிணைபிடவந்தான். அப்போதுபிராமணன், தாமதித்ததற்காகக்கோபங்கொள்ளவே அவ்வம்மான் ஒபிராம்மணரே? நானும் கொக்கல்ல. கோபிக்கவேண்டாம் என்றனன். அதைக் கேட்டு அவன்மிகவும் ஆச்சரியத்தோடு திடுக்கிட்டு ஒஅம்மா! நான்கொக்கை எரித்தது உன்னால் எப்படி அறியப்பட்டது? எனக்கேழ்க்க அதற்கு அவ்வம்மை

ஸுஸூ உஷாபாஹேமுவஸ்யுவத்யுஷா ஹுணபாஹுஸம் |

வயாகாஹிஶ்பாஹுரொஷாதூதிஶ்ரீத்யுபா ||

ஓப்ராம்மணரே! எனது பர்த்தாவின் சித்ருஷையின் பயன்எப்படிப் பட்டதென்பதைப்பாரும். உம்மால் கோபத்தால் கொக்கு தவிர்க்கப் பட்டதென்பது என்னால் அறியப்பட்டது

என்பது முதலிய சுலோகங்களால் ஓ ஸ்வாமி நான் வேதசாஸ்திரங்களை ஓதியவளல்ல. யோகம் தவம் முதலியவைகளிலும் சென்றதில்லை. இவ்வாறுஅறி

ந்ததற்குக்காரணம் பதிசுச்சூரணையே. ஸ்வதர்மத்தினால் அடையக்கூடாதபயன் யாதுமில்லை. எனது ஸ்வதர்மம் பதிசுச்சூரணையைத் தவிரவேறில்லையன்றோ என்பது முதலியவாக்கியங்களைச் சொன்னான். பிறகு ஸ்வதர்மத்தை யறுத்திப் பவன் எவனாயினும் அவன் மிக்கப் பாக்கியங்களைப் பெறுவான் என்பதற்குத் திருஷ்டாந்தத்தைக் காண்பிக்கவே மிதிலையிலுள்ள தர்ம வியாதன் எனும் வேடனிடம் அந்தப்பிராமணனை அனுப்பினான். இதுவே தவிர அவனிடம் உபதேசத் திற்கனுப்பியதில்லை. பிராமணனும் அவ்வாறே அங்குசெல்ல, அவரைக்கண்டதும் அந்த தர்ம வியாதன் ஒடி வந்து,

சுவி யாடிபெகவாஹம ப்ரஸூம தாதெ திஜோதூதி ||

சுஹாவ்யூரயொ ஹிஹபூதெ கிர்குரோரிபுஸாயிரோ ||

ஒ பகவனே தங்களை நமஸ்கரிக்கின்றேன். தங்களுக்கு நல்வரவா? நான்வேடன். தங்களுக்கு யாதுசெய்யவேண்டும்? ஆக்கஞ்செய்யுங்கள்?

என்பது முதலிய சுலோகங்களில் சொல்லியபடி அந்தப்பிராமணனை வேடன் நமஸ்கரித்துக் கைகட்டிநின்றான். ஞானமுள்ளவனே பிராமணனெனின் ஞானத்தினில் சிறந்த தர்ம வியாதன் பிராமணனென்றல்லவோ ஏற்படும். அங்ஙனமாயின், ஞானமில்லாதவனும் கோபமுதலிய இழிய குணங்களுடையோனுமாகிய அவ்வந்தனை அந்த வியாதன் நமஸ்கரித்துக்கைகட்டி நிற்க நியாயமிருக்குமா? இதனாலேயே ஞானத்தினால் பிராமணனல்ல, ஞானமில்லாதவனானும் பிறவியினால் மட்டும் பிராமணனாயுள்ளவனை அபாரஞான குணங்கள் பொருந்திய மற்றவர்களும் நமஸ்கரிக்கவேண்டியது எனும் மர்ப்போ அறியப்படுகின்றது. அன்றியும் பிறகு அந்தவேடன், பிராமணர் அங்கிருக்க மாம்ஸ வியாபாரமாகிய தனதுகொடிய வேலையைச்செய்யத்தலைப்படவே, பிராமணன் அந்த வேடனை நோக்கி உனக்கேனிந்த ஹிம்ஸைத்தொழில்? இதனைவிட்டு விடேன்? என்றுசொல்ல அதற்கு அவ்வேடன், ஒஸ்வாமி? தன் ஜாதிக்கு இது ஸ்வதர்மம். ஆதலின் தனக்கு இதுபாபமாகாது. தனது பிறவியால் வந்த ஜாதி தர்மத்தை விடுதலே பாபமன்றி ஸ்வதர்மத்தை அறுத்திப்ப்பதில் சிறிதும் கேட்கில்லை. அதுவே பெருப்புண்ணியம். ஸ்வதர்மமறுஷ்டாந்தத்தினால் ஸகலபேறுகளையும் பெறலாம் என்பதைத்தெரிவித்துக்கொள்ளக்கருதி, தன் ஜாதிமுறையின் தர்மத்தைச்சிறிதும் வருவாமல் ஸகல ஜனங்களையும் பாதுகாக்கும் ஜநகனுடைய ராஜ்யபாலனச்சிறப்பை எடுத்துச்சொன்னான்.

அதனைக்கேட்டு அந்தப்பிராமணன் தர்மவியாதனை நோக்கி

ஸுவிஷிஸூருநு தாயேஹபஸ்யுபதா நவிஷுதெ | ஷிஷுபு
ஹாவஸூஹாந ஷிஷிரோவரிதொ ஷிஷிரே | ஸாஹு தாஹிதொ ரி
ஸிஷுபாஹணோநா து ஸாஸாயி | யஸூஸூஹிஷுபாஹிஷுதெய

பெருவலுதொகுதி | தாபாஹணைஹைநெய்யுதெருவரி
ஷுவேஜிஜி|

ஸத்தியத்தையும் தர்மத்தையும் சொல்லுகின்றாய். எந்த உண்மையைச் சொல்லுதல் அரிதோ? ஆதலால் உன்னைத் திவ்யமஹிமையுடையோ னாகிய மஹருஷியென்றே நினைக்கின்றேன். எந்தச் சூத்திரன் தவம், ஸத்தியம், தர்மம் முதலியவைகளிலேயே எப்போதும் செல்லுகின்றானோ அவனைப் பிராமணனென்றே நான் எண்ணுகின்றேன். குணத்தினாலல்லவோ பிராமணன்

என்பது முதலிய சுலோகங்களில் கூறியவாறு ஒ தர்மவியாதா! உன்னைப் பிராமணன் என்றே எண்ணுகின்றேன். பிராமணன் என்பது குணத்தினாலன்றோ எனச்சொல்லிக்கொண்டு தனக்கு ஏதோ உபதேசம் பெற்றுக்கொள்ள விரும்பமிருந்தலைத் தெரிவித்துக்கொள்ள, அப்போது அதனைக்கேட்ட தர்மவியாதன் ஓ ஸ்வாமீ!

பாஹணாவெலிஹாஹாமாஹிதரொடமுஹஜிஹா
நெய்யுதகாபாஹணெய்யொபாஹிவிஷ்ணுநிவொயெ
பெருவலுதொகுதியெய்யெய்யுதெருவரி
பெருவலுதொகுதியெய்யெய்யுதெருவரி ||

ப்ராம்மணர்களை பெரியோர். ஸகலத்திலும் முந்தினவர். எல்லோருக்கும் தந்தைகளாயுள்ளவர். ஓ பிராமணரே! பிராமணரைச்சென்றடைந்து நமஸ்கரித்து ப்ரம்ம வித்தையை அறிந்துகொள்ளும். எனக்குரிய தர்மத்தைப்பிரத்தியக்ஷமாய்ப் பாரும். எதனால் இவ்வளவு வித்திகளைப்பெற்றேனோ அதனைக்காண்பிக்கின்றேன்.

எனத்தன்னிடம் உபதேசம் பெறக்கூடாதென்பதையும், தான் உபதேசம் செய்யத்தக்க யோக்கியதையாகிய ப்ராமண்யம் இல்லாதவனென்றும், பிராமணர்களை நமஸ்கரித்து அவ்வுபதேசத்தைப்பெற்றுக்கொள்ளும் என்றும், பிராமணர் இயல்பாகவே பெரியோர் என்றும், தனக்கு இத்தகைய வித்திகளுக்கு ஹேது ஸ்வதர்மத்தில் நின்று வழுவாதிருத்தலே என்றும் சொல்லிக்கொண்டு அந்தப் பிராமணரை வீட்டிற்குள் அழைத்துச்சென்று தந்தாய் தந்தையரைக் காண்பித்து

விதாரிதாஹமவநெய்யுதெருவரி
பெருவலுதொகுதியெய்யெய்யுதெருவரி
பெருவலுதொகுதியெய்யெய்யுதெருவரி
பெருவலுதொகுதியெய்யெய்யுதெருவரி ||
பெருவலுதொகுதியெய்யெய்யுதெருவரி
பெருவலுதொகுதியெய்யெய்யுதெருவரி ||

விஷத்தை விஷமென்று சொல்லுவதில்லை. பிராமணனது ஸொத்தே விஷமாம். விஷம் புகித்த ஒருவனையே கொல்லும். பிராம்மணனுடையது புத்திர பெளத்திராதிசுளையும்கொல்லும்

என்பது முதலிய இடங்களில் கௌண விருத்தியால் சொல்லப்பட்டிருப்பது போல நற்குணங்களுள்வன் சண்டாளனானும் பிராம்மணனே என்பது கௌணவிருத்தியி னாலேயே என்றறிக.

சூரத்தன்மையுள்ள மனிதனை “இவன் புலியே” என்றாலும் அவன் எப்படி வாஸ்தவமாகவே புலியல்லாதவனோ. அங்ஙனமே வாஸ்தவமாகவேயுள்ள புலியியாதி முதலியவைகளால் சும்மாகவே படுத்திருத்தலைநோக்கி “இதுநாயே” என்றாலும் அது எங்ஙனம் உண்மையில் நாயாகாதோ, அவ்வாறே நற்குணங்களுடையவனாகிய நீசனைப் பிராம்மணன் என்பதும் நற்குணங்களில்லாத தீயகுணங்களுடைய அந்தணனைநோக்கிச்சண்டாளன் என்பதும், இங்ஙனம் வடமொழி வழக்கமாதலால் இத்தகைய கௌணவிருத்தியைக்கொண்டே அஹிம்ஸை முதலிய நற்குணங்களுடையவனே பிராம்மணன் எனத்தர்மபுத்திரரால் நகுஷணை நோக்கிச் சொல்லப்பட்டது. வடமொழி வழக்கத்தையறிந்தவராயின் புராணேதிஹாஸங்களில் குணத்தினால் பிராம்மணனென்றது கௌணவிருத்தியாலேயேயன்றி முக்கிய விருத்தியாலல்ல என்பதை நன்றாயறிந்திருப்பார். ஆதலால் ஞானத்தினால் பிராம்மணன் என்று சொல்லமாட்டார். ஆதலால் அஜகரவிருத்தாந்தத்தைக்கொண்டும் பிறவிப்பிராமணயமே வித்தாந்தமாகின்றது.

இனி ஜந்தாவது ஹேதுவை விசாரிப்பாம். பிறவியினாலேயே பிராம்மணயமெனின் நான்காம் வருணத்தாராகிய விதூர, கூத்திரியவர்ணத்தானாகிய திருதராஷ்டிரனுக்கு உபதேசம் செய்ததாக உத்தியோக பருவாவில் சொல்லியது எப்படி ஒவ்வும்? என்பது மிகவும் பேதமையே. திருதராஷ்டிரன் ஏக்கத்தினால் தூக்கக்கொள்ளாமலிருக்கும்போது, போதுபோக்காகயாதானும் பேசி மனஸை ஸபாதானப்படுத்திக் கொள்வோமென்று விதூரனை வரவழைக்க அவ்வாறே அவன் போதுபோக்காகிய வசனமாயினும் ஹிதமாயும் நீதியாயும் உள்ளவாக்கியங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு வந்தான். அங்ஙனம் திருதராஷ்டிரனுக்கு விதரன் சொல்லியதே “விதூரப்ரஜாகரம்” எனும் பிரகரணம். அங்ஙனம் சொல்லியநீதி மொழிகளைக்கேட்டதும்அந்தத் திருதராஷ்டிரனுக்கு விதூரனிடமே ஞானத்தாவத்தையும் கேட்க விருப்பம் வந்தது. அங்ஙனமே தனக்கு அதனைபுபதேசிக்கவேண்டுமெனக் கேட்டுக்கொள்ள, அதற்கு விதூரன்

“ஸூரஹி யொநாவஹொஜாதொ நாதொநுஜகூபுஹிஹி”

“புரஹிஹிபொநிராவநஸுமஹிபிபாவபெசு”

சூத்திரயோரியில் யான் தோன்றியவதைவின் மற்றும் கேட்டுக் கொண்ட விஷயத்தை உமக்குச் சொல்ல மனந்துணிய வில்லை. பிராமணயோரியில் பிறந்தவனைத்தவத்தைச் சொல்லத் தக்கவனென

எனத்தான் சூத்திர யோரியில் தோன்றியமையால் உபதேசம் செய்ய ஆர்ஹன்னல்லன். பிராம்மண யோரியில் தோன்றியவனை தத்துவ முபதேசிக்கத்

தீரோஸ்தெதவபொவொடாநு ஷுஹிரொமெஸுவலிஸ்தெநொ ||
உதிஹாஸபுராணாநி ஸஹவெஷ்டெவாரமொ ||

ஆறு அங்கங்களோடும் தரிசுணந்தாங்களோடும் கூடியவனாய் வேதங்களின் அர்த்தத்தையும் இதிஹாஸ புராணங்களையும் விசாரித்தவன் வேதபாரகன் என்பதாம்

என்பது முதலிய ஸம்ருதிவாக்கியங்களினாலும் பிறவியினாலேயே பிராமணன் என்பது நன்றாயறியப்படுகின்றது. ஆதலால் ஆறுவது ஹேதுவினாலும் பிறவியினாலேயே ப்ராம்மணய மென்பது நிர்ணயிக்கப்படுகின்றது.

தவொடொரொடபாடாநொஸ த்யொயெஹொதொவ்யுணொ |

விஷ்ணொவிஷ்ணொநொரொலொக்யொதெதூஹொஹொணொக்யுணொ ||

தவம், தமம், தயை, தானம், சத்தியம், தர்மம், கிரவணம், இரக்கம், வித்யை சாஸ்திரஞானம், இவை ப்ராம்மணலக்ஷணமாம்

என்பது முதலிய வாக்கியங்கள் சிறப்பையே போதிக்க வந்தன. அதாவது இத்தகைய நற்குணங்களுள்ளவன் பிராமண சிரேஷ்டனென்றும் இவையிராவிடில் ஸாதாரண பிராமணனென்றும் அறிக. நற்குணங்களுள்ளவனைப் பிராமணேத்தமனென்பதும் கெட்ட குணமுடையானைப் பிராமணாதமனென்பதுமே நம் சாஸ்திரங்களின் கருத்து. இக்கருத்தையறியாமல் சொற்களின் பொருளை மாத்திரம் கொண்டு விஷயத்தை நிர்ணயிக்கப்பிரவர்த்தித்தால் அஸங்கதமாகவே முடியும்.

இவ்விசாரணையால் பிராமணன் முதலிய ஜாதி வேற்றைமை பிறவிமாத்திரத்தினாலேயே என்று நன்றாயறியப்படுகின்றமையால் பிராமணாதி வர்ணங்களையும் அவ்வவ்வாசரமங்களையும் பற்றி விதிக்கப்பட்ட கர்மங்கள் வெளிதேசங்களிலிருந்து இங்குவந்தவர்களுக்காவது இவ்விதத்திலேயே இருக்கும் நற்குணங்களமைந்த நீசர்களுக்காவது சிறிதேனும் பொருந்தாவென்றறிக.

உண்மையில் உலகிலுள்ள ஜனங்களின் பூர்வகர்மத்திற்குத் தக்கபடியே இறைவன் பிறவியைத் தருகின்றமையால் பிராமணன் முதலிய ஜாதி பேதத்தை ஏற்படுத்தியிருத்தல் சிறிதும் பாரபக்சுத்தன்மைக்கு ஏதுவாகாது.

பாலூட்டி வளரும் குழந்தைகளுக்குப் பாலூட்டியும் சோறுட்டி வளரும் குழந்தைகளுக்குச் சோறுட்டியும் கலத்திலிட்டுப் புசிக்கின்ற குழந்தைகளுக்குக் கலத்திலிட்டுப் பத்திய யிருக்கவேண்டிய குழந்தைகளுக்குப் பத்தியத்தோடும் வளர்க்கும் அன்னைக்கு அக்குழந்தைகளிடம் பாரபக்சு முள்ள தென்பது எப்படி அனுசிதமோ, அப்படியே உலகிலுள்ள ஜனங்களின் நிலைமைக்குத் தக்கபடி கர்மங்களை விதித்திருக்கும் சாஸ்திரங்களுக்கு உலகிலுள்ள மனிதர்களிடம் பாரபக்சுமுள்ள தென்பதும் அனுசிதமே என்க. பள்ளிக்கூடத்தில் படிக்கும் பாலர்கன்வயதோடொத்தவரேயாயினும் அவர்களின் புத்தி பரிபாகத்திற்குத் தக்கபடி உபாத்தியாயர் பாட பேதங்களை வைத்துக் கற்பிப்பதுபோல, மனித மாத்திரத்தில் உலகிலுள்ள ஸகலரும் ஒரே விதமாய்க் காணப்படினும் அவரவர்

பரிபாகத்திற்குத் தக்கபடி கர்மங்களை சாஸ்திர கர்த்தர்களாகிய நமது பூர்வாசாரி பர் விதித்திருக் கின்றனர்.

இது வரையிலும் செய்த ஆராய்ச்சியால் பாபிகள், ஸாமான்னிய கர்மமுடையோர், புண்ணியவான்கள், யோகிகள், ஸகுணஉபாஸகர் எனும் இவர்களுக்கு மாத்திரம் பரலோக (லோகாந்தர) கதிசொல்லப்பட்டதேயன்றி நிர்க்குணோபாஸகருக்கும் ஞானிகளுக்கும் எக்கதி என்பது சொல்லப்படவில்லையாதலால் அதனை இவ்விதமறிக.

நிர்க்குணஉபாஸகர், பரமாத்மஸ்வரூபமுணர்ந்து அவ்வாறு அனுபவிக்கும் ஞானிகள் ஆகிய இவ்விருவகையோருக்கும் மரணவஸ்தைமாத்திரமன்றி உத்திராந்தினும் லோகாந்தரகதி இல்லவேயில்லை என்றறிக. எனினின், அவ்விருவர்களின் சித்தமானது பரிபூர்ணமாகிய பரமாத்மவஸ்துவையேபலகாலம் சிந்தித்து அவ்வாறே பரிபூர்ணத்தன்மை பெற்றுள்ளமையால் மரணவஸ்தையில் இந்நிரியப் பிராணதிகள் ஒருக்கு சேர்ந்தும், மனம் மாந்திரம் பரிபூர்ணமாகவேயிருப்பதாதலால் அது வெளிப்பட்டுப்போவதில்லாமல் ஸர்வபரிபூர்ணமாகிய பரமாத்மவஸ்துவினிடம் ஒன்று பட்டுப்போகவே இந்நிரியப் பிராணதிகள், காரணமாகிய பூதங்களில் இவ்விடத்திலேயே ஒடுங்கிப்போக, மனோபந்தம் நீங்கப்பெற்று ஜீவாத்மத்தன்மை நீங்கிப் பரம்பொருளாகின்றனர் என்பதே சாஸ்திரமரம்.

ஸகுணோபாஸகர் ப்ரும்மலோகம் செல்லுகின்றதாய்ச் சொல்லப்பட்டதே அவர்கள் அங்கு எவ்வளவு காலமிருக்கின்றனர்? எனின், ப்ரும்மலோகத்திலேயே வெகு காலமிருந்து அஞ்ஞானபந்தம் முற்றும் ஒழிந்து முக்திபெறுவார்களேயன்றி மீண்டும் இங்குவந்து ஜனிக்கின்றதில்லை. இவ்விஷயம்

“தயொய்ய டிரேயந் டிரேதகூ. டெ. தி” சந்தோக் 8-6-6

“தெஷா நவா நராவயு. தி. டி” ப்ருஹதா 6-2 15

என்பது முதலிய ச்ருதிகளாலும்,

தகுப யாதாமஹா திஸ்ர ஹ்ஸு ஹ்விஷாஜநா? | பகவத்கீதா-

ஸ்ர ஹ்ஸுஷொகௌவ்யுஷெஹஸுக்ஷாஷொமாநுயெஷுவிதாநு|

ததெத்ராவிசுவாமிநஸ்காலம் ஸ்ரஹ்ஸுணாஸஹஸுஷுதெ||

ப்ரும்ம லோகத்தில் திவ்விய தேஹத்தைக் கொண்டு வேண்டிய

போகங்களைப் புசித்து வெகுகாலமிருந்து ப்ரும்மனோடுகூட முக்த

தைன்றான் (சிவகீதா)

எனும் கீதா வாக்கியங்களாலும்,

“கூயபுடா துபெதடி யுகெணஸஹா து. 2 ரம்” ப்ரம்மஸூ 4-2-1

“கூராவு திஸ்ரஹ்ஸுஷாநாவயு திஸ்ரஹ்ஸு” ப்ரம்மஸூ 4-4-22

எனும் ப்ரும்ம ஸூத்திரங்களாலும் ஸ்பஷ்டமாய் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ராகத்தோடு உபாவித்தவராயின் அவ்வுலகினின்றும் நடுவுவார்.

இனி ஸ்வர்க்க நரகங்களுக்குச் சென்றவர் அங்கு எவ்வளவு காலம் இன்ப துன்பங்களைப் புசிப்பார்? பிறகு இங்கு எப்படி வந்து பிறப்பார்? எனின்,

தமது புண்ணிய பாபங்களுக்குத் தக்கபடி ஈசாஞ்ஞா நியதமாகிய காலம் எவ்வளவோ, அவ்வளவு காலம் அங்கு இன்ப துன்பங்களைப் புசித்துப் பின்னர் இவ்வலகத்திற்கு ஆகாசாதிக் கிரமமாயிறங்கி வந்து பிறப்பார்.

அதாவது ஸ்வர்க்க நரகங்களிலிருந்து இங்கு வரும் ஜீவர்கள், அங்கு பெற்றுள்ள சரீரத்தோடு கூடவே அவ்விடங்களிலிருந்து நடுவு கின்றனர். அப்படி நடுவி யிறங்கும்போது அச்சரீரம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் அழிந்து, மேக மண்டலம் வந்திறங்குங் காலத்தில் சிறிதுமின்றி முற்றும் அழிந்து, ஆகாய வாயு அக் கிரியாதிகளில் வந்து ஒடுங்கினவராய் ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தோடு மாத்திரம் மேகத்திற்சேருகின்றனர். பிறகு மேகத்திலிருந்துமழைத்துளி மூலமாய்ப்பூமியில்வந்து சேருகின்றனர். பூமியில் விழும் மழைத் துளிகள் யாதானும் செடி கொடி மரம் முதலியவைகளுக்கு ஏதவாகின்றமையால், அவ்வழி யிறங்கும் ஜீவர்கள் அவைகளிலுண்டாகும் காய் கறி நெல் முதலிய பதார்த்தங்களை யடைந்து, பிறகு மிருகம் பறவை மனிதர் முதலிய பிராணிகளை யடைந்து ரக்த மூலமாய் சுக்ல சோணித உருவம் பெற்று ஸ்திரீ கர்ப்பத்தை யடைந்து, மிருகம் பறவை மனிதர் முதலிய பிறவிகளைப் பெறுகின்றனர். இவ்வாறு பிறக்கும் கிரமத்தில் சிற்சில செடி கொடி காய் கறி தானிய முதலிய வகைகளில் பாப ஜீவர்களும் சிற்சில வகைகளில் புண்ணிய ஜீவர்களும் வந்தடைந்திருக்கக் கூடும். ஆதலின் பாப ஜீவர்கள் கம்மை வந்தடையக்கூடாது என்பதையே முக்கியமாய்க் கருதித் தர்ம சாஸ்திரங்களிலும் இவை புசிக்க வேண்டியன இவை புசிக்கக் கூடாதன என்பதாக விதி நிவேதங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன.

ஆதலால் சொல்லப் பட்டிருக்கும் போஜ்ய பதார்த்தங்களின் ஸம்பந்தமாயுள்ள விதிநிவேதங்களைக் கொண்டே பாப ஜீவர் இப்பதார்த்தங்களின் மூலமாய்ப் பிறப்பார் புண்ணிய ஜீவர்கள் இப்பதார்த்தங்களின் மூலமாய்ப் பிறப்பார் எனும் உண்மையை ஒரு வாறு கண்டு கொள்ளலாம்.

இவ்விதம் கர்மவசப்பட்டு லோகார்த்தமடைவதையும் இங்குவந்து ஜநிப்பதையும் சீலமாய்க்கொண்டு, வாஸனையின்படி கர்மங்களைச் செய்துகொண்டு ஓய்வொழிவின்றிச்சுழல்காற்றிலகப்பட்ட துரும்புபோல்ஸம்ஸாரமண்டலத்தில் சுழன்று கொண்டிருக்கும் இச்சீவன் அனாதியான இப்பவப் பிணியினின்றும் விழுந்தனாகவேண்டுமாயின், அனாதிமுத்தனும் நித்திய சுத்த ஸுகபோதவடிவனும் பராசக்தியெனும் திவ்யியமாயாவிலாஸமுடையோனும் ஸர்வக்ஞத்வம் முதலிய தன்மைகளையுடையோனுமான ஸர்வவல்லமை பொருந்திய முழுமுதற்கடவுளை ஆசிரயித்தல் அவசியமே. அறியப்பட்டிராத பொருளை உபாவிக்க இயலாததால் அவ்விதவைளை நன்றாய்த் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

உ
ஸ்ரீமாதாஹெநாநஃ

வேதசாஸ்திரதத்துவம்

மூன்றாம் பாகம்

“ ஜீவனும்க்ஞானம் ”

ஜீவன், ஈசுவரன் எனும் இவ்விரண்டு பதார்த்தங்களையும் பற்றிச்சற்று இங்கு விசாரணை செய்வாம்.

ஜீவனாவது, காணப்படும் இந்த ஸ்தூல தேகத்திற்குள்ளிருக்கும் ஸாக்ஷிசரீரத்தின் முக்கியமான அவயவமாயுள்ள மனஸேடு கூடியிருக்கும் சித்தாகிய அறிவுப்பொருளேயாம். ஈசுவரனாவது, ஸ்தூலசரீரம் முழுதும் வியாபித்துக் கொண்டு அதனில் நடக்கும் ஸகலஸங்கதிகளையும் ஜீவன் அறிந்துகொண்டிருப்பதுபோல, ஈரும்மாண்டங்களுள்ளாவற்றிலும் வியாபித்துக்கொண்டு ஸகலஜீவகோடிகளின் செயல்களையும் அறிகின்றவனும் அவரவர் கர்மத்திற் கேற்ப பயனைத் தருவோனும் ஸகலவல்லமை பொருந்தியவனுமான முழுமுதற்கடவுளேயாம்.

அரசனுக்கும் அற்பயோக்கியதையுடைய சேவகனுக்கும்போல ஈசுவரனுக்கும் ஜீவனுக்கும் மிகவும் தாரதம்மியமிருக்கின்றது.

இனி, உண்மையறிவானந்தமாயுள்ள ஈருமமே ஸகலமும் என்-ல்-லவோகருதிகள் முழங்குகின்றன. இப்படியிருக்க, ஜீவன் வேறு ஈசுவரன் வேறு எனச்சொல்லுவதை எப்படி ஒத்துக்கொள்வது? எனின் கூறுவோம். தோல், சதை, ரத்தம், மாம்ஸம், எலும்பு, நாம்பு, மலம், மூத்திரம், கேசம், நகம், எனும் இந்தப் பதார்த்தங்களின் சேர்க்கையாகிய ஸ்தூலசரீரத்தை நோக்க அரசனும் ஸேவகனும் ஒரேவகையாயிருக்கினும், ராஜ்யாதிபத்யம், ராஜோபசாரம், சேவகத்துவம், எனும் இத்தன்மைகளை நோக்க அவ்விருவருக்கும் மிகவும் தாரதம்மியமிருக்கின்றது போல, அறிவாகிய சிந்மாத்திரத்தை நோக்க ஜீவனும் ஈசுவரனும் ஒன்றாய்க் காணப்படினும், அபாரமஹிமை பொருந்திய திவ்வியமாயாசக்தியால் அமைந்துள்ள அற்புதமான ஆற்றலாலும், அற்பயோக்கியதையுடைய மனவின் குணங்களாலுமே ஈசுவரனுக்கும் ஜீவனுக்கும் மிகுந்த தாரதம்மியமிருக்கின்ற தென்றறிக.

ஈசுவரன் ஸ்வதந்திரன், பேராணந்தமயன், மாயா கர்மங்கள் ஸம்பந்தியாதவன், அகுதிமுக்கன், ஸர்வக்ஞன். ஜீவனாவெனின் இதற்கு முற்றும் விரோதமாய்ப் பரதந்திரனும், க்ருமிகீடம் முதல் தேவசரீரம் வரையிலும் தேவசரீரம் முதல் க்ருமிகீடம் வரையிலும் உள்ள ஒவ்வொன்றிலும் புருந்து புருந்து இன்பகனப்பங்களை யனுபவிப்பவனும், பெருஞ்சுழல் காற்றில் அகப்பட்ட

திருணம் போல ஒய்வொழிவின்றி ஜனனமாண நரகங்களுள் சுழலுவோனும் கர்மங்களினால் பந்திக்கப்பட்டவனும், அற்ப அறிவுடையோனுமாயுள்ளவன்.

இனி சங்கராசாரியார் முதலிய முன்னோர், ஜீவனும் ஈசனும் ஒன்றே. ஜீவன் ஈசுவரானிலும் வேறாயுள்ளவனல்ல எனச் ச்ருதிஸூத்திரங்களின் டொருளை விளக்கியிருக்க ஜீவனும் ஈசனும் வேறென இங்ஙனம் வேற்றுமைப்படுத்திச் சொல்லுதல் உசிதமோ? எனின், உசிதமேயாம். அதாவது அவர்கள் முக்தி நிலையினை நோக்க எல்லாம் நிரக்குணமாகிய ப்ரும்மமே என்றனரே யன்றி வியா வஹாரிகமாய் ஜீவேசர்களை ஒன்றெனக் கூறியவர்களல்ல. முக்கியார்த்தத்தை நோக்க ஜீவேசவர்களுக்கு மிகுந்த பேதமிருக்கின்றதென்றே சொல்லியிருக்கின்றனர் என்பதை

வெனக்ஞாதபொயட்குதிதபொநடுவாறுய்யொஃ

நிமடிதெடநொநுவிஸுபுயிடுணொஃ ||

வடெஜாதஹாநொரிவராஜஹுத்யுயொஃ

கூலொஃஸுராஸொஜாஃவராணுஜெவெடாஃ ||

மின்மினிப் பூச்சிக்கும் ஸூர்யனுக்கும் போலவும் அரசனுக்கும் சேவகனுக்கும் போலவும் கிணற்றிற்கும் ஸமுத்திரத்திற்கும் போலவும் பரமானுவுக்கும் பெரிய பொன் மலைக்கும் போலவும் மிக்க வித்தியாஸகுணமுடையார்களாகிய தத்துவம் பதங்களுக்கு முக்கியார்த்தமாயுள்ள அச்சீவேசவர்களுக்கு ஐக்கியம் ஒவ்வாது. ஆதலால் லக்ஷியார்த்தத்திற்கே ஐக்கியமாம்

எனச்சங்கராசாரியஸ்வாமிகள் முதலியவர்கள் விவேக சூடாமணி முதலிய நூற்களில், வித்தியாஸகுணமுடைய ஜீவேசர்களுக்கு ஐக்கியம் ஒவ்வாதென்று உபதேசித்திருத்தலைக் கண்டு தெளிக.

உண்மையில் மனிதமாத் திரமாயுள்ளவனைத் துப்பாக்கி, கத்தி, உடுப்பு, செய்யவேண்டிய வேலை இவைகளை வஹிக்கச் செய்து பரதந்திராகாசு செய்திருப்பது பணத்தாசையேயன்றே. அதுபோல உண்மையில் நித்தியானந்தமாயுள்ள அறிவைக் கிலேசம், கர்மா, விபாகம், ஆசயம் எனும் இவைகளை ஜனமாணப் பிணிக்குட்படுத்திப் பரதந்திராகாகிய ஜீவனாக்கி வைத்திருக்கின்றன. சேவகவேலினால் கிடைப்பதாகிய பணத்திலுள்ள ஆசையை விட்டுவிட்டானாயின் சேவகத்துவமாகிய பரதந்திரத்தன்மை நீங்கி ஸ்வதந்திராவதுபோல, க்கிலேச கர்மா திபந்தங்களை நீக்கிக்கொண்டானாயின் ஜீவத்தன்மை நீங்கி நித்தியானந்த அறியாகிய முக்தி நிலையைப் பெறுவான்.

இனி க்கிலேசம், கர்மா, விபாகம், ஆசயம், எனும் இவைகளை விட்டுவிட்டால் ஜீவத்துவம் நீங்கி ஸுகம் பெறலாம் என்று சொல்லப்பட்டதன்றோ. வஸ்துவை இன்னதென்று நன்றாயறிந்து கொண்டால்லவோ அதை நீக்கிக் கொள்ளும் வழியைத்தேடலாம். ரோகம் யாதென்று நன்றாய்த் தெரிந்து கொள்

ளாவிடில் தக்க ஓளவுதத்தைக்கொண்டு அதனை நீக்கி ஸௌக்கியப் படுத்துதல் என்பது எப்படி இயலாதோ, அப்படியே நித்தியானந்தமாயுள்ள அறிவை ஜனனமரணத்துன்பங்களுக்குட்படுத்திப் ப்ராதந்திராண ஜீவனாக்கிவைத்திருக்கின்றன வெனக் கூறப்பட்ட அந்த க்கிலேசம் கர்மா, முதலியவைகளை நன்றாய்த் தெரிந்து கொள்ளுதல் அவசியமாகின்றமையால் அவ்விஷயத்தில் சற்று நாடுவோம்.

கிலேசம், கர்மா, விபாகம், ஆசயம், இந்நான்குமே ஜீவதர்மங்களாம். ஜீவதர்மங்களெனின் ஜீவனிடம் உள்ள விசேஷங்கள் என்பதாம். எங்கும் வியாபித்து நித்தியானந்த முக்தமாயுள்ள அறிவானது மனஸ் உள்ளவிடத்திலும் இருக்கும். ஆதலின் அங்ஙனம் மனஸோடு கூடியிருக்கும் ஆபாஸ அறிவை ஜீவாத்மா என்பது. இதனால் ஜீவத்தன்மையாகிய விசேஷமானது மனோமூலமாகவே வந்திருக்கின்றதென்றறியப்படும். இதனால் கிலேசகர்மவிபாகாசயங்களெனும் நான்கு விசேஷங்களும் மனஸ் என்னப்படும் அந்தக்காணத்தைப் பற்றியன வாய்க்கொண்டு ஆத்மாவுக்குப் பந்தஹேது வாயுள்ளன என்பதறிக.

கிலேசம், கர்மா, விபாகம், ஆசயம், எனும் நான்கு தன்மைகளுள் ஒவ்வொன்றும் பலவாறாய்ப் பிரிவு படும். அதாவது, கிலேசம் என்பது அவித்தை, அஸ்மிதை, ராகம், துவேஷம், அபிநிவேசம், எனஐந்து வகையாகக் கொள்ளத்தகும். அவித்தையே ஆணவம், அஞ்ஞானம், தமஸ் மோஹம், முதலிய சொற்களால் வழங்கப்படுவதறிக. அஸ்மிதை ராகம், துவேஷம், அபிநிவேசம், எனும் பிந்திய நான்கு விசேஷங்களுக்கும் அவித்தையே (மூலபூமி) உற்பத்திக்கிடமாயுள்ளது.

இனி அவித்தையாவது யாது? எனின், அதனால் நிகழும் செயல்களைக் கொண்டே அதனை யறிந்துகொள்ள வேண்டும். அதனால் நடைபெறுங் காரியமோ எனின், அது நான்குவகையாயுள்ளது. அதாவது, அநித்தியப் பொருளை நித்திய மென்றும் அசுத்தப் பொருளைச் சுத்த மென்றும் துக்கப் பொருளை சுகமென்றும் அனாத்மப் பொருளை யாத்மா என்றும் எண்ணும்படி செய்விப்பது அவித்தையே, திருஷ்டாந்தமாக, இந்த ஸ்தூல தேஹமானது எவ்வளவு ஜாக்கிரதையாய்க் காப்பாற்றப்படினும் ஓர் ஸமயம் அழிவுள்ள தென்பதில் ஸந்தேகம் சிறிது மில்லை. இது நீரில் குமிழி போன்றதே. இருதூறு வருஷங்களுக்கு முன் இருந்த மனிதரை இப்போது எங்கேயாவது காணக் கூடுமா? அப்போதிருந்த தேஹங்களெல்லாம் அழிந்து போக இப்போதுள்ள தேஹங்களெல்லாம் புதிதாய்த் தோன்றினவையே யன்றோ. இதைச் சற்று யோஜித்துப் பார்த்தால் இத்தேஹம் அழிவுடையதாகிய அநித்தியப் பொருள் என்பதில் சிறிதும் ஸந்தேஹம் உண்டாகாதல்லவா? இந்தத்தேஹத்தை மூன்று கால ஸநாநம், அழுக்கில்லாத வஸ்திரம், அரிய பரிமளவாஸனைப்பூச்சு முதலியவைகளால் எவ்வளவோ ஜாக்கிரதையாய்ச் சுத்தப்படுத்திவைத்தாலும் இவ்வளவும் கெட்டு அசுத்தமாய் நாறுகின்றதன்றோ. இதற்குக் காரணம், தேஹமென்பது தோல் சதை ரத்தம், நரம்பு, எலும்பு, மாம்ஸம், மலம், மூத்திரம், கேசம், நகம் எனும் இவ்வசுத்தபதார்த்தங்களின் சேர்க்கைக்கநியமாய் யாது மில்லை யென்பதே. இஃகளைச் சற்று

கவனித்தால் இத்தேஹமானது அசுத்த மென்பதில் சிறிதேனும் ஸந்தேஹம் நிகழுமா? அமேத்தியம் மூத்திரம் ஜடராக்கினி கிருமிசிடங்கள் ரம்பம் போன்ற எலும்புகள் ஆகிய இவைகளின் நடுவினில் அகப்பட்டுச்சலிப்பதற்கும், வாய் திறந்து கதறுவதற்கும் இடமில்லாத கப்பவாஸ காலத்திலாவது, ஹிதாஹிதம் தெரியாமல் நெருப்பைப் பழமென்றெண்ணித்தேள் பாம்பு முதலியவைகளைத் தூர் ஜந்துக்களென்றும் அறியாமல், மலமூத்திரங்களை யசுசி யென்றுமறியாத சிசுப்பாவத்திலாவது, கடாபோலும், கழுதைபோலும், நாய்போலும், ஸ்திரீ போகம் ஒன்றையே முக்கியமாய்க் கருதியவனுய் அடி, உதை, தண்டனை, மானக்கேடு, ரோகம், முதலியவைகளைப் பெற்றழிவலும் யௌவனப் பருவத்திலாவது, பெண்ணர் புதல்வர் முதலியவர்கள் வெறுக்கவும் இந்திரிய சக்தி குன்றிப் போகவும், அறிவு கலங்கவும், கவலையேமேலிடவும் ரோகம் முதலியவைகளால் தன்புத்தலுக்கே ஹேதுவாயுள்ள கடைசி காலத்திலாவது ஸுக மென்பது உண்டா? யோஜித்துப் பார்த்தால் இத்தேஹமானது எப்போதும் துன்பத்திற்கேயன்றோ மூலமாயிருக்கின்றது. உலகிலுள்ள ஸகல ஜனங்களும் நானிதைத் செய்கேன், நானிதைச் சம்பாதித்தேன் என்பது முதலிய வியவஹாரங்களில் நான், நான், என்றோர் சொல்லை வழங்குகின்றனர். இப்படி வழங்குபவர்கள் எனும் சொல்லுக்கு இந்தத்தேஹமே அர்த்தமா? அல்லது வேறு யாதாணும் ஒன்று? இந்தத்தேஹமே நான் எனப்படுவது என்போமானால் இந்தத்தேஹமிருந்தபடியே இருக்கின்றதென்றி எங்கேயாவது போகின்றதில்லையே. இறந்த தேஹமாகிய சுவத்தினிடம் நான் எனும் வியவஹாரத்தைக் காணோமே. இதைச் சற்று யோஜித்துப் பார்த்தால் நான் எனப்படும் ஆத்மா இந்தத்தேஹமல்ல, இது அனாத்மாவே என்பதாக நிச்சயமாய் அறியப்படுகின்றது. இங்ஙனம் தேஹமானது அநித்தியம் அசுத்தம் அஸுகம் (துக்கம்) அனாத்மா என்று நிச்சயமாய் அறியப்பட்டாலும் மீண்டும் இந்தத் தேஹத்தை நித்தியம் சுத்தம் ஸுகம் ஆத்மா (நான்) என்று எண்ணுகின்றோமன்றோ. உண்மை தெரிந்திருந்தும் மீண்டும் முன்போலவே இப்படி மோஹத்தை யுண்டு பண்ணும் பொருள் யாது எனின், அதுவே அவித்தை யென்பதாம். இங்ஙனம் அவித்தையே ஸகல ஜீவர்களுக்கும் அநித்தியமும், அசுசியும், அஸுகியும் அனாத்மாவாயுள்ள இத்தேஹத்தை நித்தியமாயும், சுசியாயும், ஸுகமாயும், ஆத்மாவாயும், தோன்றும்படி செய்விக்கின்ற தென்றறிக.

இவ்வுண்மையே

“சுவிடிஜாஸிதாஸாமபிஷ்டாஸிநிவெஸாஃஸாஸி”

“கிலேசங்கள் அவித்தை அஸ்மிதை ராகம் துவேஷம் அபிநிவேசம் என்பவையாம்

“சுநித்யாஸாஸிடிஃவாநாஸ்தீகிநித்யாஸாஸிஸாஸாஸிடிஃவாநிநித்யாஸாஸிடிஃவாநி”

“அநித்தியமும் அசுசியும் துக்கமும் அனாத்மாவாகிய பொருளில் நித்தியம், சுசி, சுசம், ஆத்மா எனும் எண்ணத்தை உண்டு பண்ணுவதே அவித்தை”

எனும் பதஞ்ஜலி யோக ஸூத்திரங்களால் உபதேசிக்கப் பட்டுள்ளது. ஐந்து வகைக் கிலேசங்களில் அவித்தை எனும் கிலேசம் நிரூபிக்கப்பட்டது.

இனி அஸ்யிதையாவது, த்ருத்தரிசனசக்திகளை ஒன்றாய்க் கொள்ளுதலாம். அதாவது, அறிவோனையும் அறிதலையும் ஒன்றாய் நினைத்தலென்பது பொருள். அறிவோனாவது ஜீவாத்மா எனப்படும் அறிவே. அறிதலாவது ஈஜஸ்தமோ குணங்களால் அடக்கப்படாத ஸத்துவகுண மாத்திரமாய் விஷயங்களின் வடிவமாய் நிகழும்தாகிய மனவின் பரிணாமமாம். இவ்விண்ணடையும் பிரித்தறியாமல் விஷயாகாரமாகும் மனவின் பரிணாமத்தையும் அதனை யறியும் ஆத்மாவையும் ஒன்றெனக் கொண்டு, நான் புசித்தேன், நான் செய்தேன், என்பது முதலிய வியவகாரங்கள் நிகழுவன என்பதறிக. இதனால், போக்தாவையும் போக்கியத்தையும் ஒன்றென்றெண்ணுதலே அஸ்யிதை என்றறிக.

ராகமாவது, ஸூகத்திற்கு ஸாதநமாய்க்காணப்படும் பொருளில் நிகழும் மனோபாவனையே.

துவேஷமாவது, துக்கஸாதநமாய்த் தோன்றும் பொருளில் நிகழும் மனோபாவனையே.

அபிநிவேசமாவது இங்கு இது விசாரிக்கத் தக்கது. புலி, பாம்பு, நெருப்பு முதலிய பதார்த்தங்களைத் தனக்கு இவைக் கேட்டை விளைவிப்பன என்று அறியாதவர்க்கு புலி, பாம்பு முதலியவைகளைக் கண்டு பயமுண்டாகாதன்றோ. இதனால் பயத்திற்குக் காரணம் கெட்டது எனும் அறிவே என்பது நிச்சயம். திடீரென ஓர் பெரும் சப்தம் ஏற்படும் போது, ஸகல மனிதர்களுக்கும் ஓர் பரபரப்பை உண்டாக்குவதாகிய பயம் ஏற்படுகின்றதல்லவா. இதற்குக் காரணம் யாதென்றறியவேண்டும். அதாவது இதற்கு முன் அனந்த கோடிப் பிறவிகளில் மரணம் ஏற்பட்டிருக்கின்றமையால் அங்ஙனம் தேஹத்தை விட்டுப் பிரியும் போதுண்டான துன்பத்தின் அனுபவமானது துட்பமாய் மனவின்னில் பதிந்திருப்பதேயாம். அந்தப் பதிவினால் தேஹத்தை விட்டுப் பிரியும் விஷயத்தில் மனம் கொள்ளாமல் இந்தத்தேஹத்தை விட்டுப் பிரியக் கூடாது எனும் பாவனையே. இங்ஙனம் தேஹத்தை விட்டுப் பிரியக் கூடாது எனும் பாவனையை யுண்டு பண்ணும் விசேஷமே அபிநிவேசம் என்றறிக.

இவ்வுண்மைகளே

“ ஐயுஸ்ய நஸந்தூரெகாஹீநெதுவா ிதா ”

“ த்ருத்தரிசன சக்திகளின் ஒற்றுமைப் பாடே அஸ்யிதா ”

“ ஸுவாநுஸாயீராமஃ ”

“ ஸூகத்தை அதுசயித்தலே ராகம் ”

“ ஐயுவாநுஸாயீரெஷஃ ”

“ துக்கத்தை அதுசயிப்பதே துவேஷம் ”

“ ஸுஸுவாஹீஹீஐயுவாஹீதயாரூபவாஹிதிஐஸஃ ”

என்பது முதலிய யோக ஸூத்திரங்களில் உபதேசிக்கப்பட்டுள்ளன. இது காரும் கிலேசத்தின் ஐந்து பிரிவுகள் சொல்லப்பட்டன. இனிக்காமாவென்பதை நினைப்பிப்பாம்.

“கௌரவம் கிடைக்காது போனது ஒரு விஷயம்”

“கிடுவசங்களை யே மூலமாய்க்கொண்டனவும் பிரத்தியகூழும் பிரத்தியகூமல்லாதனவுமாகிய ஜம்மங்களால் கண்டுகொள்ளக்கூடியவைகளாயுள்ள ஸம்ஸ்காரங்களை கர்மங்களாம் எனும் ஸூத்திரத்தினால் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

இனி விபாகமாவது, இதற்கு முன்னெடுத்திருந்த மனுஷ்ய ஜன்மங்களில் செய்த சுபாசுபவீனைகளெல்லாம் மனவினில் பதிந்துள்ளனவாய், அப்பதிவுகள் ஈசுவராக்கொப்பின்படி பயனை அனுபவிக்கும் காலத்தில் பரிபக்குவங்களாகின்றன. உதாரணமாக, இதற்கு முந்திய ஜன்மங்களில் லக்ஷம் கர்மங்கள் செய்திருந்ததாக வைத்துக்கொள்வாம். அவைகளுள் ஏதோ ஐந்தாறு கர்மங்களே புண்ணியங்களென்றும் மற்றவைகளைப் பாவகர்மங்களென்றும் வைத்துக்கொள்ள்வோம். அப்புண்ணியகர்மங்களெல்லாம் ஓர் தொடர்பாய்ச்செய்யப்பட்டனவல்ல. ஆதலால் மற்றைய பாபங்களோடு முன்னது பின்னதாய்க் கலந்தே இருக்கும். அவைகளுள் ஏதோ கொடிய பாபமாகிய ஓர் கர்மத்தின் பயனை அனந்தகோடி காலம்நரக யாதனைகளால் அனுபவித்தோம். பிறகு ஓர் பாபகர்மம் பரிபக்குவப்படவே அதன் பயனை பல இழிய ஜந்துக்களின் பிறவிகளால் அனுபவித்தோம். பிறகு சற்று மத்திமமாயுள்ள ஓர் கர்மம் பரிபக்குவப்படவே அதன் பயனைப் பசுவாதி ஜன்மங்களினால் அனுபவித்தோம். பிறகு ஓர் புண்ணிய கர்மம் பரிபக்குவப்படவே அதன் பயனாய் இந்த மனிதஜன்மம் கிடைத்தது. இங்ஙனம் பூர்வம் சம்பாதித்த லக்ஷம் கர்மங்களில் நரக யாதனைகளாலும் இழிய ஜன்மங்களாலும் மூன்று கர்மங்கள் துலையவே இம்மனித ஜன்மத்தை ஓர் கருமம் கொடுக்கவே மீதியுள்ள கர்மங்கள் 99996 ஆகும்.

இங்ஙனம் இதுவரையில் பயன்தராமல் மீதியுள்ளனவாகிய 99996 கர்மங்களே சஞ்சிதங்களென்னப்படுவனவாம். இம்மனித ஜன்மரூபமாய் அனுபவிக்கத்தலைப்பட்டிருக்கும் கர்மமே ப்ராரப்தகர்மம் என்னப்படும். இந்த மனுஷ்ய ஜன்மத்தை யெடுத்த பிறகு இப்போது புதிதாய்ச் செய்யப்படுவனவாகிய கர்மங்களே ஆகாமி கர்மங்கள் என்பனவாம். இவ்வாகாமி கர்மங்களும் செய்து முடிந்ததும் சஞ்சிதகர்மங்களில் சேர்ந்து போகின்றன. ஆதலால் ஆகாமிகர்மங்களையும் ஸஞ்சித கர்மங்களென்றே வழங்கலாம். இங்ஙனம் ஸஞ்சிதங்களாயுள்ள கர்மங்களை யெல்லாம் ஒவ்வொன்றாய் அனுபவித்தே துலைக்கவேண்டும். ஓர் கர்மத்தின் பயனை யனுபவித்தலின் பொருட்டு எடுக்கப்பட்ட இம்மனித ஜன்மத்தில் புதிதாய் இன்றுவரையில் செய்திருக்கும் கர்மங்கள் எவ்வளவோ லக்ஷக்கணக்காயிருக்கும். இவ்வாறிருக்கும்போது இக்கர்மங்களெல்லாவற்றையும் எக்காலத்தில் அனுபவித்துத் துலைப்பது? எனின், அது நமது புத்திக்கு எட்டுவதில்லை. ஏதோ ஓர் கர்மப்பயனை அனுபவிப்பதற்காக எடுக்கும் மனித ஜன்மத்தில் புதிதாய் மீண்டும் பலகோடி கர்மங்களைச் செய்யும்படி இருத்தலைக் கவனித்தால், ஒருவன் ஆயிரம் ரூபாய்கடனூல் மிக்கக்கஷ்டப்பட்டு அதனைத் தீர்ப்பதன் பொருட்டுப் பொருளைச்சம்பாதிக்கவேண்டுமென்று ஓர் வியாபாரம் செய்யவே அந்த வியாபாரத்தில் புதிதாய் 10,000 ரூபாய் கடனாகுமானால் அது எப்படியோ, அப்படியே இதனையும் சொல்லத்தக்கதாயிருக்கின்றது. இனி இக்கர்மங்களை அனுபவித்தே துலைக்கவேண்டுமா? வேறு யாதானும் வழிபுண்டா? எனின், இன்னம் இரண்டு வழிகளுள்ளன. அவை ப்ரம்ம ஞானம் ஒன்றும், மற்றொன்று பிராயச்சித்தமுமாம். இவ்விஷயம் நிற்க, இனி எடுத்த விஷயத்தை நாடுவாம்.

இவ்விதம் பூர்வம் செய்த கர்மங்களுள் ஏதோ சில கர்மங்களை அனுபவித்து ஒழித்துபோக மீதியுள்ள கர்மங்களில், ஏதோ ஓர் புண்ணியமானது இம்மனிதப் பிறவியைத் தந்து அனுபவிக்கத்தலைப்பட்டிருக்கின்றது. இதுவே ப்ராரப்த கர்மம் என்பதாம். இதுவே விபாகமென்றும் சொல்லப் படுவது. ப்ரஆரப்தம் = பயன் கொடுக்க ஆரம்பிக்கப்பட்டிருப்பது; விபாகம் = பயன் தரப் பக்குவமாயிருப்பது என்ற அர்த்தத்தால், ப்ராரப்த கர்மம் விபாகம் எனும் இரண்டும் ஒரே அர்த்தத்தில் உபயோகப்படும் சொற்களென்றறிக.

இனி இவ்வாறுள்ள விபாகமானது எத்தனை வகையா யிருக்கின்றதெனின், ஜன்ம, ஆயுள், போகம் என மூன்று விதமாய்ப் பயன்படுகின்றது என்றறிக. சிலர் இவ்வுண்மை யறியாமல், தமக்கு ஸகல வேதனாத் தமர்களும்தெரிந்திருக்கின்றன என்றெண்ணிக் கொண்டு ப்ராரப்த கர்மமாவது தேஹத்தைத் தவிர வேறில்லை யென்கின்றனர். சிலர் ப்ராரப்த கர்மமாவது இத்தேஹத்தினால் அனுபவிக்கத் தலைப்பட்டிருக்கும் இன்ப துன்பங்களைத் தவிர வேறல்ல என்றும், மற்றும் சிலர் இந்தத் தேஹம் இவ்வளவு காலம் ஜீவிக்க வேண்டும் எனும் நியதியே ப்ராரப்த கர்மப்பயன் என்றும் இங்ஙனம் தத்தமக்குத் தோன்றியவாறு சொல்லுகின்றனர்.

உண்மையிதுவே. அதாவது, ப்ராரப்த கர்மமானது தேஹம், ஆயுள், இன்ப துன்பங்களாகிய போகம் என மூவனையாய்ப் பிரிந்து பயன்படுகின்றதென்பதே சாஸ்திரங்களிலுள்ள மர்மம். இதனால் ஓர் விசேஷம் அறியக் கூடியது. தேஹத்தின் நிலையானது நான் மாஸம் வருஷம் முதலிய கணக்கைச் சேர்ந்ததல்ல. இந்தத் தேஹத்தினால் இவ்வளவு சுவாஸங்கள் விடவேண்டும் என்பதே ஈசாக்கொ. இங்ஙனம் ஒவ்வொரு தேஹத்திற்குங் கர்ப்பத்தில் பிண்டோத் பத்தியாகும் போதே இந்தத் தேஹம் இவ்வளவு சுவாஸம் விடவேண்டும் என்று விதிக்கப் பட்டிருக்கின்றமையால், அந்தச் சுவாஸக் கணக்கை நாம் மீற முடியாது. ஆனால் பிராணயாமம் முதலிய அப்பியாஸங்களால் கிரமமாய்ப் போகும் சுவாஸங்களில் நான் தோரும் கொஞ்சம் கொஞ்சம் மிச்சம் பிடித்துக் கொண்டுவரலாம். அப்படி வருவோமானால் அப்படியிருந்திருக்கும் சுவாஸங்களை விடுவதற்காக வேண்டிய காலம் வரையில் அதிகமாய் ஜீவிக்கலாம். மனிதர் ஸாதாரணமாய் விடக் கூடிய சுவாஸங்கள் நான் ஒன்றுக்கு 21600. இவைகளில் யோகாப்பியாஸம் முதலியவைகளால் இடையில் சில காலம் சுவாஸத்தை விடாமல் தடுக்கக்கூடும். அப்படி விடாமலிருக்கும் சுவாஸங்களை விட்ட பிறகே இச்சரீரம் ஒழியும். ஆதலால் முன்னோர்கள் வெகு காலமிருந்ததாகப் புராணேதி ஹாஸங்களில் சொல்லியிருப்பது பிசகல்ல என்பது மறிக.

இனி இங்கோர் சங்கை; ஏதோ ஓர் புண்ணிய கர்மத்தினால் இம்மனித தேஹம் ஏற்பட்டது என்றும் சொல்லிப் பிறகு, இதனால் அனுபவிக்க வேண்டியன வான இன்ப துன்பங்களையும் பிராப்த கர்மப்பயனாகவே சொல்லப்பட்டதன்றோ. புண்ணியத்தின் பயன் இன்பமாகவேயல்லவோ இருக்க வேண்டும். அப்படியே யில்லாமல் துன்பமல்லவோ வருகின்றது. ஒரே கர்மத்திற்கு இன்பம் துன்பம் எனும் இரண்டும் பயனாகும் என்பது உசிதமல்லவே. இப்படியிருக்கப் பூர்வ புண்ணியத்தின் பயனாக தேஹம் ஆயுள் இன்ப துன்ப போகம் எனும் மூன்றையும் சொல்லுதல் பொருத்தாதே; எனும் இந்த ஸந்தேஹம் பலருக்குண்டாகக் கூடியது. இப்படிச் சங்கித்தல் உண்மையறியாமையால் நிகழ்வது என்றறிக. அதாவது, மனிதர் யாதானும் ஓர் பெரிய புண்ணியத்தைச் செய்து கொண்டிருக்கும் போதே அதனிடையில் அநேக (சில்லரை) ச்சிறிய அவாந்தர பாப புண்ணியங்களையும் செய்கின்றனர். அப்படியே ஓர் பெரிய பாபத்தைச் செய்வதற்கிடையிலேயே அவாந்தரங்களாயுள்ள புண்ணிய பாபங்களையும் செய்கின்றனர் என்பது உலகில் காணக் கூடியது. உதாரணமாக, ஓர் மனிதன் சிவாலயப் பிரதிஷ்டை, தீர்த்த யாத்திரை முதலிய யாதானும் ஓர் நீடித்த பெரும் புண்ணியத்தைச் செய்யுங்காலத்தினிடையிலேயே பிறன் பொருளைக் கவர்தல், பிறன் பெண்ணரைச் சேர்தல் முதலிய அவாந்தர பாபங்களையாவது ஏதேனாகவுருத்தவுதல் முதலிய அவாந்தர புண்ணிய கர்மங்களையாவது செய்யக்காண்கின்றோம். இவைகளில் நீடித்துச் செய்யப்படும் பெரிய கர்மமானது முக்கிய மென்றும், இடையில் அவாந்தரமாய்ச் செய்யப் படுவன அவாந்தர கர்மங்களெனவும் சொல்லப்படும். இப்படிப் பட்ட கர்மங்கள் பயன்

தருவதாகிய ப்ரார்ப்த காலத்திலும் ஓர் பெரிய போகத்தினிடையிலேயே அவாந்தரங்களாயுள்ள பற்பல இன்பதுன்பங்களாய் வந்து விடும். இந்த நியாயத்தினால், ஓர் புண்ணிய கர்ம விசேஷத்தாலேயே இம்மனித ஜன்மம் வந்திருக்கினும், அம்முக்கிய கர்மத்தினிடையில் பூர்வம் செய்யப்பட்ட பல அவாந்தர கர்மங்களே இப்போது இம்மனிதஜன்மத்தினில் பற்பலவாறாகிய இன்பதுன்பங்களையும் அனுபவிக்கச் செய்கின்றது. உண்மை யிவ்விதமாதலால் முற்கூறிய சங்கை உசிதமன்று. அதாவது முக்கியமாயும் அவாந்திரங்களாயும் உள்ள இருவகைக் கர்மங்களே தேறும், ஆயுள், இன்பதுன்ப போகம், என மூவகையாய்ப் பயன்படுகின்றன என்றறிக. இங்கு எழுத வேண்டியன மிகவுள. விரியுமென்றஞ்சி விடுகின்றனம். இங்கிதனைச் சுருக்கமா யறிக. விபாகமாவது, ஜாதி, (ஜன்மம்) ஆயுள், போகம், எனும் மூவகையாம் என்பதே சாஸ்திரங்களின் மர்மம். இவ்வுண்மையை

“ஸுதிரேஹெது திவாகொஜாத்யாயுஷோமாஃ ”

“ மூலமிருக்கின் கர்மவிபாகம் ஜாதி ஆயுள் போகம் என மூவகையாய்ப் பரிணமிக்கின்றன ”

எனும் பாதஞ்ஜல சூத்திரத்தினில் காண்க. இதுகாறும் ஜீவத்துவத்திற்கு ஹேதுவாய் ஆன்மாக்களிடம் அமைந்துள்ள விசேஷங்களாகிய கிலேசம், கர்மா, விபாகம், ஆசயம், எனும் நான்கினில் முதல் மூன்றும் விபரமாய் விசாரிக்கப்பட்டன.

இனி ஆசயம் என்பதை விசாரிப்பாம். ஆசயமாவது, வாஸனையென்பதே. ஒவ்வொரு ஜீவனுக்கும் மனவலினில் கர்மா, வாஸனை யென இருவிதமாகிய ஸம்ஸ்காரங்கள் (பதிவுகள்) உள்ளன. கர்மாவானது இன்பதுன்பானுபவங்களுக்கு மாத்திரம் ஹேதுவாகின்றது. வாஸனையானது பூர்வம் செய்த காரியத்தை மீண்டும் செய்யுபடி ஸங்கற்பத்தை உண்டுபண்ணுவதாகிய அப்யாஸ ஸம்ஸ்காரமாம். வாஸனையாதானும் ஓர்காரியத்தில் ஸங்கற்பத்தை யுண்டு பண்ணிக்கொண்டேயிருக்கும். இவ்விஷயம் தைவதம் பௌருஷமும் எனும் முதற்பாகத்தில் விரிவாய்ச் சொல்லப்பட்டது. அந்த ஸங்கற்பத்திற்கிடங்கொடுத்தால் அதுவே இச்சைய (காமம்)ரயப்பரிணமிக்கும். அந்த இச்சையை நமது விவேகத்தினால் வென்றுபோடலாம். அப்போது அந்தவாஸனை பயனற்றதாகும். இச்சையன்படி நடந்தோமாயின் வாஸனையன் பட்டதாகும். வாஸனையாவது, சுபவாஸனை, அசுபவாஸனை என இரண்டு வகைப்படும். சுபவாஸனையாவது, இதற்கு முன்னெடுத்த ஜன்மங்களில் நல்லகாரியங்களுடையே செய்திருந்தமையால் ஏற்பட்ட அப்யாஸ ஸம்ஸ்காரமாம்.

அசுபவாஸனையாவது கெட்டகாரியங்களைச்செய்ததனால் ஏற்பட்ட அப்யாஸ ஸம்ஸ்காரமாகும். அசுபவாஸனைகள் மூனையும்போது கெட்டகாரியம் செய்யவிரும்பமுதிக்கும். இங்ஙனம் வாஸனையால் வரும் ஸங்கற்பங்களை விவேகாதி

† 2

மகாமகோபாத்யாய, டாக்டர்

உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலைய

அடையாறு, சேன்னை-20.

பெளருஷயத்தினத்தால் மீறிவிடலாம். நல்ல வாஸனையின்படியோ அல்லது செட்டவாஸனையின்படியோ எவ்வழி நடக்கினும், அச்செய்கை நிமித்தமாய் வரும் பயனாகிய இன்பதுன்பம் பூர்வகர்மாயத்தமாதலால் ஒரே விதமாகவே ஏற்படும். பூர்வகர்மாவாகிய ப்ராரப்தம் சுபமாயிருக்குமாயின் இப்போது அசுப வாஸனையின் வழியோ அல்லது சுபவாஸனையின் வழியோ எவ்வாஸனையின் வழி நடந்தாலும் இன்பம் வந்தே தீரும். ப்ராரப்தம் அசுபமாகவரின் இப்போது எவ்வளவு நல்லகாரியங்களைச் செய்யினும் அந்த ப்ராரப்த கர்மாவின் பயனானதுன்பம் வந்தே தீரும். ப்ராரப்தகர்மா வேறு, வாஸனையே வேறு, இரண்டிற்கும் ஸம்பந்தம் யாதுமில்லை.

அசுப ப்ராரப்தம் வந்திருக்கும்போது சுபவாஸனையேவுவதும் அல்லது சுபப்ராரப்தம் வந்திருக்கும்போது அசுபவாஸனையே முனைந்து எவ்வதுமுண்டு. சுபவாஸனையின் வழியோ அசுபவாஸனையின் வழியோ எப்படி நடந்தாலும் பயன் ப்ராரப்தாதீனமாவதுபற்றி ஒன்றே எனின், எதைச்செய்வது நலம் என்று யோஜிக்கவேண்டும். அப்படி யோஜிப்போமானால் இப்போது கெட்ட வாஸனையின்படி நடந்தோமாயின் இதுவே பாபமாய் மீண்டும் ஜன்மார்த்தத்தில் துன்பத்திற்கே ஏதுவாகுமென்றறியப்படும். ஆதலால் நல்ல வாஸனையின் வழியே நடக்கவேண்டும். கெட்டவாஸனையின் வழி நடக்கவே கூடாது என்று சாஸ்திரங்களில் விதிக்கப்படுகின்றது. இவ்வுண்மையறியாமல் ப்ராரப்தத்தையும் வாஸனையும் பிரித்தறியும் ஞானமில்லாதவராய், வாஸனையால் வரும் செய்கையையும் ப்ராரப்த கர்மாவினால் வருவதாய் எண்ணிக்கொண்டு, நான் என்ன செய்வேன், எனது பிராரப்த கர்மாவானது என்னைக் கெட்டகாரியத்தில் வவியது, அதனால் அவ்விதம் செய்தேன். விதி அவ்வாறு கெட்டகாரியத்தில் வவும் போது அதனை என்னால் மீற்றமுடியுமா! என்று சொல்லிக்கொண்டே கெட்ட காரியங்களைச் செய்யும் சோம்பேரி ஞானிகளாகிய அறிவிலிகளைத் தற்காலம் மிகுதியாய்க்காணலாம். நமது சாஸ்திரத்தினில்” பூர்வ வினையின்படி எந்த ஸமயத்தில் எது வருமோ அது வந்தே தீரும் அதை மீற எவ்வாறும் இயலாது” என்று சொல்லப்படுகின்றது. ஆனால் இதைச்சற்ற யோஜித்தால் சாஸ்திர மெல்லாம் வீணென்றும் புருஷயத்தினமும் அவலமென்றும் ஏற்படுகின்றது. அன்றியும் இதற்கு முற்றும் விரோதமாய்” கர்மாவைச் சொல்லிக் கொண்டு கெட்டுப் போகாதே. நீ செவ்வையாய் நடந்து கொள்! கெட்டகாரியஞ் செய்யாதே” என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இவ்வாறு முன்னுக்குப் பின் விரோதமாய்த் தோன்றினும் அது விரோதமல்ல. அதாவது” பூர்வ கர்மாவின்படி வருவது வந்தே தீரும்” என்ற வாக்கியம் ப்ராரப்தாயத்தமாய் வரும் இன்பதுன்பங்களை நோக்கிய தென்றும், “நல்லது செய் கெட்டது செய்யாதே” என்றது வாஸனையால் ஏற்படும் ஸங்கற்ப காமங்களை நோக்கியது என்றும், விஷயத்தைப் பகுத்துப் பிரித்துக் கொண்டோமாயின் சாஸ்திரம் மிக்க அருமை என்பது அறியப்படும். இங்ஙனம் கர்மாவையும் வாஸனையையும் பிரித்து வற்றுமைப்படுத்தியே வேதம் முதலியவைகளில் உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இதினை

பருவந்தாரண்யச்ருதி

“தாவிஷ்டாகுடீஸிஸிநாராஹெதெ வலிவபுஷ்டிகராவ ||

”அவனை வித்தியாகர்மங்களும் வாஸனையும் கூடப்பற்றிச் சொல்லுகின்றன.

சிவகீதை

விஷ்டாகுடீஸிஸிநாராஹெதெ வலிவபுஷ்டிகராவ ||

வித்தியாகர்மங்களோடும் வாஸனையோடும் கூடியவனும்

யோகவாஸிஷ்டம்

வாஸநாஹிபாஷ்டாகுடீஸிஸிநாராஹெதெ வலிவபுஷ்டிகராவ ||

வாஸநெநவெநஸுபெநதகுதெஷ்டநாநீயவெஸ ||

தகங்குடீஸிஸிநாராஹெதெநவபுஷ்டிகராவஸிஸிஸுபுத ||

சுபுஷ்டிகராவஸிஸிஸுபுதநவபுஷ்டிகராவஸிஸிஸுபுத ||

புஷ்டிகராவஸிஸிஸுபுதநவபுஷ்டிகராவஸிஸிஸுபுத ||

ஒராமா வாஸனை சுபம் அசுபமென இருவகையாயுள்ளது. சுபவாஸனை உன்னை ஏவுப்போது அவ்வழியே நடப்பாயானால் கிரமமாய்ச் சீக்கிரம் நலம் பெறுவாய். அசுபவாஸனையேவும் போது அதனை நீ விவேகம் முதலிய யத்தனத்தால் வென்று போடுவாயாக.

என்பது முதலிய முன்னால் பிரமாணங்களில் வாஸனையை வென்று விட்டலாம் என்றும், கர்மாவிலும் வாஸனைவேறு என்றும், பிரித்து உபதேசிக்கப்பட்டிருப்பதைக்கண்டு தெளிக. இங்ஙனம் இங்கு சொல்லப்பட்ட வாஸனையே ஆசயம் என்பதாம். இதனால் ஆசயம் ஹாவம் வாஸனை முதலிய சொற்கள் ஒரோ அர்த்தத்தில் உபயோகிக்கப்படுவனவாகிய பர்யாயபதங்களே என்று நிர்ணயிக்கப்பட்டது.

நித்திய ஞானானந்தமாகிய அறிவுப்பொருளை (ஆத்மாவை) இது காறும் நிரூபிக்கப்பட்ட கிலேசம், கர்மா, விபாகம், ஆசயம், எனும் இன்னன்கு விசேஷங்களே ஜீவனாக்கிப் பரதந்திரப்பட்டு ஜனனமரண நரகாதியாதனைகளில் கிடந்து உழலும்படி செய்திருக்கின்றன.

இங்ஙனமாகிய கிலேசம், கர்மா, விபாகம், ஆசயம் எனும் நான்கும், நீங்கியவர்களே முக்தர்களாம். ஆதலால் ஆத்மாவுக்குப் பந்தம், ஸம்ஸாரம், எனப்பலவாராய்ச் சொல்லப்படுவனவெல்லாம் இந்த நான்கிலும் அந்நியமாய் வேறில்லை என்றறிக. இந்நான்கும் ஆத்மாவுக்கு என்றுமுதல் ஏற்பட்டிருக்கின்றனவெனின் அவை அனாதியாயிருக்கின்றமையின் இன்றுமுதல் ஏற்பட்டனவெனக் குறித்துத் சொல்ல வவராலும் இயலாது என்பது நிச்சயம்.

இனி இந்நான்கையும் துலைப்பதற்குத் தக்க நிலமையானது மனிதப்பிறவி ஒன்றிலேயே. இப்பிறவியைக் கொண்டு இதனைத் தொலைக்கும் வழியை நாடினோமாயின் இந்த ஜன்மத்திலேயே தொலையாவிடினும், இவ்வப்பியாவலியால்

“சுநாடிவிடாதிதக சுதிப்பாஸநாவுபை உலுஸங்கு விசுவ
பாஸகெஃ | திபக்யோதாவிஷயெகஸ்தநம் வராததோயுஃ
வராயுஜீவகாஃ ||

என்று எம் ஆசிரியராகிய ஸஹஜானந்தஸ்வாமிகள் அவர்களால் விக்குரான ஸுதாதாங்கினி மூதலிய நூற்களில் சொல்லப்பட்டுள்ளது. மற்றும் முன்னோர்களாலும் இவ்வாறே உபதேசிக்கப்பட்டு வருகின்றது. இவ்வாறு ஜீவஸ்வரூபம் சொல்லப்பட்டது. இனி சச்வர ஸ்வரூபத்தைச் சற்று விசாரிப்பாம்.

“கௌகழிவிவாகாஸபெரவராஜேஷ்டம்புரமுஷவி
செஷஸ்திரா”

என்பது முதலிய பதஞ்சலி ஸூத்திரத்தினால் காண்க.

இனி ஈசன் எங்குமிருக்கின்றானென்றதிலால் அவன் நாமிருக்குமிடத்திலுமிருக்கின்றானென்றே ஏற்படுகின்றது. அப்படியானால் அவன் நமக்கெதிலில் காணப்படவேண்டும். அவ்விதம் எவராலும் காணப்படவில்லையே. ஆதலால் ஈசன் கெட்ட காரியஞ் செய்வோர்களைத் தண்டிப்பவன் என்ற எண்ணமிராவிட்டால் ஸாமான்னிய ஜனங்கள் ஒன்றுக்குமஞ்சாமல் தோன்றியவாறு நடந்து, உலகநிலை ஸரிவர நடைபெறாமல் கெட்டுப்போகும்படியாகும். அப்படி ஸாமான்னிய ஜனங்கள் கெட்ட காரியம் செய்யாமலிருக்க வேண்டுமென்பதையே கருதி நமது முன்னோர்களால், ஈசனிருக்கின்றான் என்று கட்டுப்பாடாகவே எழுதி வைக்கப்பட்டதாகச்சொல்லக் கூடாதோ? எனின், இது அறியாமல் சொல்லுவதே.

பிரத்தியக்ஷமாயக் காணவிட்டாலும் அதனாலேற்படும் செய்கைகளைக் கண்டு அப்பொருளை நிச்சயித்துக்கொள்கின்றனம். இதுவே அதுமானம் என நமது சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்படுகின்றது.

உதாரணமாக, நள்ளிருளில் வீட்டிற்குள் உடம்பு முழுதும் போர்த்திக்கண் மூடிப்படுத்திருக்கும் காலத்திற் கேட்கப்படும் இடிச்சத்தத்தைக்கொண்டு நேரில் காணப்படாத மேகத்தையுள்ளதென்று அனுமானித்துக்கொள்கின்றனம். மேகத்தைக் காணாவிடினும் அதன் செயலாகிய இடிச் சத்தத்தைக் கொண்டு அதனையுள்ளதாக நிச்சயிப்பது போன்ற காரியங்கள் உலகில் ஏராளமாய் அனுபவத்திலிருக்கின்றன. உலகில் ஏதானும் ஓர் வேலை நடக்கவேண்டுமானால் அதனைச் செய்யும் வஸ்து ஒன்று இருக்க வேண்டியது அவசியம். பெரிய மரங்களை வேற் பிடுங்கிச்சாய்த்தல் கப்பல்களைக் கவிழ்த்தல் முதலிய அஸாத்திய வேலைகளைச் செய்துபோடும் பொருள் வாயுவே யன்றோ. ஓர் விதமான உருவமூலில்லாமலிருந்துகொண்டு இது இப்படிப்பட்ட காரியங்களை எங்ஙனம் செய்கின்றதென்று யோஜிப்போமாயின் அது நமது புத்திக்கெட்டவிலே. ஏதோ இப்படிப்பட்ட செயல்களை செய்யும் யோக்கியதை இதற்கிருக்கின்றதென்றே சொல்ல வேண்டியதாகின்றது.

இவ்விதம் வாயு எனும் பூதத்தை நேரில் காணக்கூடாவிடினும் அதன் குணமாகிய பரிசுத்தையும் நமக்குப் பரிசு உணர்ச்சி யிராதபோதும் தூரத்தில் காணப்படும் மரங்களின் அசைதலாகிய செய்கையையும் கொண்டு, அத்தகைய செய்கைகளைச் செய்யும் பொருளாகிய வாயுவென ஒன்று உள்ளதாகத் தீர்மானிக்கின்றோம். இது போல ஈசன் எனும் பொருள் நம்மெதிரில் காணப்படாவிடினும் உலகெங்கும் நடைபெறுவதாகிய அவனது அரிய செய்கைகளைக்கொண்டு அச்செயல்களையுடையோன் ஒருவன் இருக்கின்றான் என்று நிச்சயிக்கத் தகும்.

இனி, வாயுவின் செய்கையாகிய விருக்சூசலனம் முதலியது பிரத்தியக்ஷமாய்க் காணப்படுகின்றமையால் அச்செய்கையையுடைய பொருள் ஒன்று இருக்கவேண்டுமென்று நிச்சயிக்கின்றோம். அதுபோல ஈசனது செயல் ஒன்றும் உலகில் பிரத்தியக்ஷமாய்க் காணப்பட வில்லையே எனின் அல்ல. அதாவது வாயுவின் செயல்களைக் காட்டிலும் உலகில் நடைபெறுகின்றதாய்ச் சொல்லப்படும் ஈசன் செயல் மிக்க துட்பமாயிருக்கின்றமையால் அது எல்லோருக்கும் வெளிப்படையாய்க் காணப்படுகின்றதில்லை. இனி அந்தச் செயல் யாதென்றும் அது எதனால் நிகழுகின்ற தென்றும் சற்று யோஜித்துப் பார்ப்போமாயின் ஈசனை உள்ளபடி கண்டுகொள்ளலாம். சற்று யோஜித்துப்பார்க்கின் பிறகு புலப்படுவனவாகிய செயல்கள் உலகில் ஏராளமாயிருக்கின்றன. உலகிலுள்ள ஸகல செயல்களும் ஒரே மாதிரியாய் வெளிப்படையாய்க் காணக்கூடுமென்பவையல்ல. பொருள்களின் நிலமைக்குத் தக்கபடி அவைகளின் செய்கைகள் ஏற்படுகின்றன. ப்ருதிவியிலும் ஜலமும் ஜலத்திலும் அக்கநியும் அக்கநியிலும் வாயுவும் வாயுவிலும் ஆகாயமும் துட்பம். ஆதலின் அதனதன் நிலமைக்குத் தக்கபடி செய்கைகளும் முறையே துட்பமாயமைந்திருக்கின்றன.

வாயுவின் செயலாகிய மரத்தையசைத்தல் முதலியவை போலப்பிரத்தியக்ஷமாய்க் காணக்கூடியனவாயிராவிடினும் உள்ளத்திலேயே நடைபெறும்

சிந்தனை முதலிய மிக்க¹ நுட்பமான செயலைக் கொண்டு, அந்தச் செயலைச் செய்யும் மனம் எனும் ஓர் பொருள் இருக்க வேண்டுமெனத் தீர்மானிக்கின்றோமன்றோ.

இனி, கத்தி முதலிய கருவிகளால் மனுஷ்யாதி தேஹங்களை அறுத்துச் செய்யும் பரிசோதனையில் மிகவும் சிறந்தவர்களான (டாக்டர்கள்) வைத்தியர் இதுவே மூளை ; இதுவே ஈவாஸ்யசயம், இவே ரக்தாசயம், என்பதாகப் பிரத்தியக்ஷமாய்ச் சரீரத்திலுள்ள ஸ்தூலாவயவங்களைக் காண்பிக்கின்றனரே அவ்வாறு கத்தி கொண்டாடுத்து “இதுவே மனஸ்” எனக் காண்பித்த வைத்தியர் இது காலம் வரையில் யாரேனும் ஒருவரிருந்ததாக நிரூபிக்க முடியுமா? எவ்வளவோ அனுபோகமுடைய வைத்தியர்களின் பரிசோதனைக்குமகப்படாமல் பூதக் கண்ணாடி முதலிய எக்கருவிகளாலும் காண இயலாமல், இப்படியோர் பதார்த்தம் எங்ஙனமிருக்கும் என யோஜித்துப் பார்ப்பவர்க்கும் எட்டாமலிருக்கினும், அபாரமாயும் அற்புதமாயுமுள்ள சிந்தனைகளைச் செய்துகொண்டிருக்கும் பொருளாகிய மனஸ் எனும் ஓர் பதார்த்தமிருக்கவேண்டுமெனத் தீர்மானிப்பது போல, அதனிலும் நுட்பமாய் உலகில் நடைபெற்று வரும் ஆச்சரியமான செயலைக் கொண்டு அந்தச் செய்கையைச்செய்யும் அற்புதவல்லமை பொருந்திய பொருள் ஒன்றுள்ள தெனத்தீர்மானிப்பது குற்றமற்றதே என்றறிசு.

கருவி கரணங்களின் பரிசோதனைக் கெட்டாத பொருளை அறிவின் ஆழ்ந்த விசாரணையாலேயே தெரிந்து கொள்ளவேண்டுமன்றி வேறு வழியில்லை. ஓர் பொருளிருக்கு மிடத்தில் மற்றோர் பொருள் இராதென்பது ஸ்தூலமாய் அறியப்படுகின்றது. மாம்ஸம் ரக்தம் நரம்பு எனும்பு முதலியவையடர்ந்து நெருங்கியுள்ள இத்தேஹத்தில் மனம் எனும் ஓர் பொருளிருந்துகொண்டு ஆச்சரியமான வேலைகளைச் செய்கின்றதே. இது எப்படி நடக்கின்ற தெனின் அதற்கு விடையாது சொல்லுவது? ஏதோ இவ்விதம் இது ஆச்சரியமாகத்தான் இருக்கின்றது என்றே சொல்ல வேண்டியதாகின்றது. புத்தியைச் சற்றுத் தீக்ஷணமாய்ச் செலுத்திப் பார்க்கின் உலகில் ஒரே இடத்திலிருந்து ஏககாலத்தில் ஆச்சரியமாகிய கிரியைகளைச் செய்துகொண்டிருப்பவைகளாகிய பல பொருள்களுள்ளன என்று அறியப்படுகின்றது. அதாவது, பிருகிவி ஜலாக் கிரிகன் இருக்குமிடத்திலேயே வாயுவும், வாயு இருக்குமிடத்திலேயே ஆகாசமும் இருக்கின்றதன்றோ. இதனிலும் ஸூக்ஷ்மமாய் மனஸ் எனும் பொருளானது மாம்ஸம் ரக்தம் முதலியவைகளடர்ந்திருக்குமிடத்திலேயே இருக்கின்றது. இப்படியிருந்துகொண்டு அதனதன் வேலையையும் செய்துகொண்டிருக்கின்றதன்றோ. அவ்வாறே இவ்வளவு பொருள்களிருக்கினும் அவைகளிலும் ஸூக்ஷ்மமாய் உலகெங்கும் நடைபெறும் ஆச்சரியமாகிய செயலொன்றிருக்கின்றது. இனி அச்செயல் யாதெனின் அதனைச் சற்றுச் சுருக்கமாய் நிரூபிப்பாம்.

“நமக்குத் துன்பம் வரக்கூடாது ; இன்பமே வரவேண்டும்” எனும் எண்ணத்தைக்கொண்டே ஸகல ஜீவர்களும் தத்தம் யோக்கியதைக்குத் தக்கவாறு

முயற்சியைச்செய்துகொண்டிருக்கின்றனர். அங்கனமாயினும் ஒரோர்ஸமயம் எவ்வளவோ அரிய முயற்சிகளைச்செய்தும் அவையெல்லாம் சிறிதும் பயன்படாமல் பெருந்துன்பத்திற்கே ஆளாகும்படியாகின்றதன்றோ. அப்படி இவர்களது செய்கைகளாகிய முயற்சிகள் பயனற்றவையாவதற்குக் காரணம் யாதானும் ஒன்றிருக்கவேண்டுமென்பது நிச்சயமல்லவா. இவர்களது முயற்சியை வீணாகும் பொருள் யாதென்பது நமதுஸ்தால்மாகிய பார்வைக்குத்தொரியாவீடினும் நம் திருஷ்டிக்கெட்டாமல் இதற்குப் பிரதியாய் நடந்துகொண்டிருக்கும் அரிய பெரியமுயற்சியென்று இராவிடில் இவர்களது முயற்சி பயனற்றதாவதற்கு நியாயமில்லை என்பது நிச்சயம்.

சங்கை, முயற்சியை எப்படிச்செய்தால் அத்துன்பம் வாராம்போகும்ோ அப்படிச்செய்திருந்தால் அத்துன்பம்வந்திருக்காது. புருஷ்யத்தினத்தைச்சரியாய்ச் செய்யாமைபினாலேயே அந்தந்த த்துன்பத்திற்காளாகும்படியாகின்றதென்று சொல்லாமே! இதற்கெனவேறு காரணத்தைத்தேடவேண்டியதில்லையே எனின், இது அறியாமையேயாம். ஏனெனின், அபாரமான தேகபலமும் புத்திபலமும் பொருந்தியவராய் ஆக்ஷை, செல்வம், முதலிய ஏனையஸம்பத்துகளிலும் மிக்கப் பெருமை பெற்றவாராயுள்ள மனிதரும்“ இத்துன்பம் வாராமலிருக்கும் வழியை நாம் தேடிக்கொள்ளவேண்டும்! எனப்பற்பலவாராய்ச்செய்யும் முயற்சிகளும் வீணாய்ப்போய் முடிவில், அங்கனம் எத்துன்பத்திற்குப்பயந்து முயற்சியைசெய்தனரோ அத்துன்பத்திற்கே உட்படும்படியாகின்றதே. அதற்கு எச்சாரணத்தைச் சொல்லியுலும்? அந்தோ காலம் சென்றசக்கிரவர்த்தியாகிய நமது ஏழாவது எட்வர்ட் மஹாராஜாதிராஜாவாகிய ஸ்ரீமானுக்கு மரணம் வரக்கூடாதென நம்சக்கிரவர்த்தியாகிய ஜார்ஜ் மஹாராஜா முதலிய ராஜவர்க்கத்தார் செய்தசிகித்சஸையிலும் சிறத்தசிகித்சஸையைத்தற்காலத்தவராகிய மற்றவர் செய்ய இயலுமோ? அவர்களுக்கு அனுபவமுள்ள மேதாவிகளாகிய வைத்தியர்கள் கிடைக்கவில்லையோ? அந்த ஸ்ரீமான் உயிர்பெற்றுய்ய வேண்டுமென்பதைக்குறித்துச் செய்யப்பட்ட முயற்சியும் போதுமானதல்ல என்பது உசிதமாகுமா? அவ்வளவிருந்தும் பயன்படாமற்போச்சதே? ஆதலால் இவர்கள் எவ்வளவு அரியமுயற்சியைச் செய்யினும் இவ்வளவையும் பயனற்றதாகுப்படிச் செய்வதும் நம்மால் பிரத்தியக்ஷமாய்க்காணக்கூடாததுமாயுள்ள ஏதோ ஓர் ஆச்சரியமாகிய செயல் உலகில் நடந்துகொண்டிருக்கின்றது என்பதை ஒத்துக்கொள்ளவேண்டியது அவசியமாகின்றது.

இனி, மனிதர்களது முயற்சிவீணாவதுபோல ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் பறவைகளின் முயற்சியும் நீரில் வாழும் ஜந்துக்களின் முயற்சியும் வீணாகின்றதும் பிரத்தியக்ஷமாய்க்காணலாம். இனி இவ்விந்தியாதேசத்திலுள்ளவரது முயற்சிமாதிரும் வீணாகின்றது மற்ற தேசத்திலுள்ளவரது முயற்சியெல்லாம் ஸபலமாகின்றதே எனச்சொல்லமுடியுமா? இம்மட்டுமல்ல. இவ்வாசியாமுதலிய ஜந்துகண்டங்களிலுள்ள எத்தேசத்திலும் இவ்வாறே ஒரோர்ஸமயம் அங்குள்ளவரது அரியமுயற்சிகளும் வீணாய்ப்போகின்றன என்பதை உலகவியவ

கார்த்தினால் நன்கறியலாம். இங்ஙனம் ஜீவர்கள் வசிக்குமிடமெல்லாம் இவ்விஷயம் நடைபெறுகின்றமையால் ஜீவர்களின் முயற்சிகளை வீணாக்குகின்ற தெனச்சொல்லிய அவ்வற்புதமாகிய செயல் உலகெங்குமிருக்கின்றது. அன்றியும் லோகாந்தரமெனும் இரண்டாம்பாகத்தில் சூரியசந்திராதிக்குறா நகூத்திராதிகளெல்லாம் ஜீவகோடிகளவவிக்குமிடமாகிய லோகாந்தரமே என நிர்ணயிக்கப்பட்டதன்றோ. அப்படிப்பட்ட லோகாந்தரங்களிலும் இவ்வரியசெயல் நடைபெறுகின்றதாக நாம் இதிகாசபுராணங்களால் நிச்சயிக்கத்தகும். அதாவது

“நெதாபஸ்யுபய ஹஸ்யதிஃபு ஹரணம் ஹஸ்யுராபெஸ்யு
நிகாலமொடாடி மடீநம் ஹஸ்யுஹரெரெராவணொ வா
ரணம் | ஹத்யாஸ்யுபவயாநிதொவிவயுலிஹ மஸ்யுரெ ஸு
மரெ”

எனமுன்னோர்கூறியபடி புத்தியில் நிகரற்றவரும் வரும்கால இயல்பைநன்கறியும் யோக்கியதையுடையவரும் ஸகலகலைஞமுணர்ந்தவருமான பிருஹஸ்பதிபகவீனமந்திரியாய்ப்பெற்றுள்ளோன். அவனது ஆயுதமோவெனின் எவ்விடத்திலேவிவிடினும் ஸபலமாகவே திரும்பும் இயல்புடைய வஜ்ஜிராயுதம். ஸேனைகளோ ஆகாரம் நித்திரை முதலியவைகளைவேண்டாதவரும் நம்மைப்போல ஜராமரணதிகளுக்குட்பட்டிராதவருமாகியதேவர்கள். ஆகாசத்தினில் நடுநாயகமாய் ஓர் வகை வாயுஸ்கந்தத்தினால் நிலைபெற்றுள்ளதாகிய ஸ்வர்க்கமெனும் இடம் வாஸஸ்தானம். ஜகந்நாதனாயுள்ள ஸ்ரீஹரியினது பரமானுக்கிரஹமோகிடைத்திருக்கிறது. எங்குசென்றாலும் ஜயசீலமாகவே திரும்பும் ஜீராவதமென்பது வாஹனம். இவ்வளவு ஆச்சரியமான யோக்கியதையுடையவனாயினும் அவவிந்திரன் அஸுரர்களால் ஸகல இன்பங்களையும்முந்து இருப்பிடமுமிழந்து நிரக்கதியாய்த் தவித்துக்கத்தறும்படியாய் ஏற்பட்டது.

என்பது முதலிய இதிகாச புராணசரிதங்களால் அந்த அற்புதமாகிய செயலுக்கு, பிரும்மாண்ட கோடிகளிலுள்ள ஸகல ஜீவர்களும் உட்பட்டே இருக்கின்றனர் என்பது நன்றாயறியக்கூடியது.

இனி, ஜீவர் தமக்கியல்பாயுள்ள சத்தியிலும் மிகுதியாகிய சத்தியை யோகாப்பியாஸம்முதலியவைகளால் ஸம்பாதித்துக்கொண்டால் அப்போதாவது அச்செயலை மீறமுடியுமோ எனின் அல்ல. அதாவது எவ்வளவு அரியயோகவலித்தினைக்கைக்கொண்டாலும் சிறுதுருப்பு ஒர்பெரியமலையை எங்ஙனம் சிறிதும் சலிக்கச்செய்ய முடியாதோ அப்படியே அந்தச்செயலைச்சிறுதும் மீறமுடியாது.

இங்ஙனம் ப்ரும்மாண்டமெங்கும் நடைபெறுகின்றதும் எவராலும் மீறவொணாததமாயிருக்கும் அந்தச்செயலைச் சற்றுக்கவனித்தால் இதனிலும் அரியதாகிய ஓர் உண்மைவிளங்கும். அதாவது செய்கை, கிரியை என்னப்படும்

பதார்த்தமானது செய்வோன், கர்த்தா, என்னப்படும் ஓர் ஆச்ரயப்பொருளின் நிதனித்திராது. ஆச்ரயமின்றி செய்கைமாத்திரமுள்ளதென்பது உலகினில் ஸம்பவமில்லையாதலால் செய்கையையுடைய பொருளை நேரிட்காணமுடியாவிடினும் செய்கையைக்கொண்டு அதற்காச்ரமாயுள்ள பதார்த்தத்தை யுள்ளதென்று நிச்சயித்தறிந்து கொள்ளலாம். உலகெங்கும் நடைபெறுகின்றதாகிய அவ்வரிய செயலுக்கொண்டு அதனுடையதாகிய ஆச்சரியமான ஓர்பொருள் உலகெங்குமிருக்கின்றதென்று நிச்சயமாய் விளங்குகின்றது.

இனி அந்தப்பொருளின் பெயர்யாது எனின் மீறவொணைத செயலையுடையது எனும்பெயரே அதற்குத்தரும். இனி அந்தச்செயலை பிரிதிவியினது என்றாவது ஜலத்தினுடையதென்றாவது அக்கிரியினுடையதென்றாவது வாயுவினுடையதென்றாவது ஆகாசத்தினுடையதென்றாவது மனவினுடையதென்றாவது சொல்லியுலாது. இவைகளுக்கநியமர்னயாதோ ஓர் பொருளினுடையது என்பதே நிர்ணயம் என்றறிக.

சங்கை, “தமக்குத்துன்பம் வரக்கூடாது” என ஸகல ஜீவர்களும் முயற்சித்தல் உண்மையே. ஆனால் அது பயன்படாமல் போவதைக்கொண்டு அதற்கெதிரிடையான செயலையுடைய வேறொரு பொருளிருக்கவேண்டுமெனக்கொள்ளுவது ஏன்? இன்பதுன்பம், முதலியவை மனஸைப்பற்றியதென்பதில் ஸந்தேகமில்லையே! மனவினால் இன்பமெனக் கொண்டால் அது ஸுகமாகின்றது. துன்பமெனக் கொண்டால் துக்கமாகின்றது. ஆதலால் ஸுகதுக்கங்கள் அவ்வரவர மனவினாலேயேவருவன எனக்கொள்வது உசிதமாயிருக்க, இதற்கென எதிரிடையான செயலையுடைய வேறொரு பொருள் உலகெங்கும் இருக்கின்றதென்பது அதுசிதமே என்பதாம்.

இனி யிதனுண்மையறிக. மனவினாலேயே ஸகல ஜீவர்களும் சுகதுக்கங்களைக் கற்பித்துக்கொள்ளுகின்றனர் என்பது மிகவும் அறியாமையேயாம். ஸகல ஜீவர்களும் விரும்புவது இன்பத்தையெயன்றி ஒருவரும் தமக்குத் துன்பத்தை விரும்பமாட்டார். மனவினாலேயே இன்பதுன்பங்களைக் கற்பித்துக்கொள்ளுவது என்பது உண்மையாயிருக்கின், ஸகல ஜீவர்களும் எப்போதும் தத்தம் மனஸை ஏன் இன்பமாகவே வைத்துக்கொள்ளக்கூடாது? இன்பமாகவே தம்மனஸைக்கற்பித்துக் கொள்ளவேண்டுமென எவ்வளவு முயற்சியைச் செய்யினும் புத்திரபாரயாதிகள் உயர்நீங்கும்போது அது சிறிதுமியலவில்லை, மஹாமேதாவிகளான மஹ்ருஷிகளும் கூட மஹத்தான துன்பங்களை யனுபவித்ததாக இதிலுறாச புராணங்கள் கூறுகின்றனவே. ஸுகதுக்கங்கள் மனக்கற்பனாமாத்நிரமே யெனின், அது இன்பத்திற்குமாத்திரம் ஒருவாறு பொருந்துகின்றதாய்க்காணப்படுகின்றது. துன்பத்தை நோக்கச் சிறிதும் ஒவ்வவிலேயே, இன்பதுன்பங்கள் மனக்கற்பனாமாத்நிரமே எனின், உலகிலுள்ள ஸகல ஜீவரும் ஓர் க்ஷணமுமோய்வின்றி எப்போதும் மனஸை ஸுகமாகவே ஏன் கற்பித்துக்கொள்ளக்கூடாது? அப்படியாயின் உலகில் துன்பமனுபவிப்பவரே இல்லாமர்

போகவேண்டுமென்றல்லவோ ஏற்படும். ஆதலால் மனக்கற்பனையே துன்பமென்பது தவறேயாம்.

இனி அவரவர்பூர்வ ஜன்மங்களில் செய்திருக்கும் வினையே அதாவது கர்மாவே ஜீவர்களின் முயற்சிகளையெல்லாம் வீணாகச் செய்து பலமானதுன்பத் திற்கு உட்படுத்துகின்றதென்பதுகுற்றமாகுமோ? இதற்கென வேறுபொருளை யங்கீகரிக்க வேண்டியதில்லையே! எனின் இதனைச் சற்றுராய்வாம்.

கர்மா என்பது வினை. அது தொழில் மாத்திரமே யாதலால் அது அறிவுப் பொருளல்லாத அசேதநமேயாம். அசேதனமாவது இந்தக் காரியத்திற்கு இது பயன் என்பதை அறிந்துகொள்ளுதற்கு இயலாதது என்பதாம். கர்மாவுக்குத் தக்கபடி இன்பதுன்பமேற்படுகின்றதென்பது நமக்கு ஸம்மதமே. ஆனால் கர்மமாத்திரமே அதற்குப் போதும் என்பது குற்றமே என்றறியவேண்டியது. யுக்தியனுபவங்களைக் கவனித்தால் கர்மாவுக்குத்தக்கபடியுள்ள பயனை அறிந்து அவ்வாறு அவரவர்க்குத்தரும் செயல்புடையபொருள் வேறொன்று இருக்கவேண்டுமென்பதேநிர்ணயம். உலகில் எங்கேயாவது கூலிக் காரன் செய்யும் வேலைமாத்திரமே அதற்குள்ளகூலியை அவனுக் கொடுப்பதுண்டா? கூலிக்காரன் செய்யும் வேலையை அறிவோளுகிய சேதனனான எஜமானனேயன்றோ அதற்குள்ள கூலியைத் தருகின்றான். படிக்கும் பையன்கள் எழுதியவிடைகளே பரீகை தேறியதென்றாவது தவறியதென்றாவது சொல்லுகின்றதென்பது உலகிலுண்டா? இல்லையே? அவ்விடைப் பத்திரிகைகளைக்கவனிக்கும் பரீகைகரையல்லவோ தேறியதென்றாவது தவறியதென்றாவது சொல்லவேண்டும். உலகில் கூலிக்காரன் செய்யும் வேலையே அதற்குள்ள கூலியைத் தருதலையாவது பையன்களது விடையே பரீகை தேறியதென்று சொல்லுதலையாவது கண்டிருப்போமானால் அதனைத் திருஷ்டாந்தமாகக் காட்டி கர்மாவே இன்பதுன்பத்தைத் தருகின்றது என்பதைச் சாதிக்கப்பார்க்கலாம். அப்படிக்கின்றி எந்தத் திருஷ்டாந்தத்தைக்கவனித்தாலும் சேதனனாகிய ஒருவனாலேயே செய்கைக்குப்பயன் ஏற்படுகின்றதாக ஏற்படுகின்றமையால் கர்மாவே இன்பதுன்பங்களைத்தரப் போதுமானது என்பது மிகவும் அதுசரிதமே என்றறியப்படுகின்றது.

இனி, காலத்தினாலாவது அல்லது ஸ்வபாவத்தினாலாவது இன்பதுன்பம் வருகின்றதெனின் அதுவும் குற்றமே. காலம் ஸ்வபாவம் முதலியன எவ்வளவு கூடினாலும் அவை அறிவில்லாத அசேதனங்களையாதலால் எவ்வளவுகோடி மண்குவியலிருப்பினும் குலாலனின்றி குடமுண்டாகாததுபோல, கர்மாவையும் கர்மபலத்தையும் அறிவோனும், எவராலும் மீறவொணாதசக்தியுடையோனுமாகிய ஓர் பேரறிவாளனிராமல் ஜீவர்களுக்குக் கர்மபலபோகம் நிகழாதென்றறிக.

இனி, கர்மாவென்று ஒன்றை உள்ளதாக வைத்துக்கொள்வதனால்ன்றோ கர்மபலத்தைத் தருவோளுகிய ஓர் சேதனன் வேண்டும் என்று சொல்லவேண்டியதாகின்றது. கர்மாவையே ஒத்துக்கொள்ளாவிடில் என்னகுற்றம்? ஏதோ

ஸ்வபாவமாகவே எல்லாம் நடைபெறுகின்றதென்று சொல்லக்கூடாதோ எனின் அல்ல.

உலகில் ஸகல ஜீவர்களுக்கும் ஒன்றிற்கிருப்பதுபோல மற்றொன்றிற்கிராமல் ஸுகதுக்கங்களில் தாரதம்மியங்காணப்படுகின்றதே! அதற்குக் காரணம் யாதெனின் சொல்லவேண்டும். ஸ்வபாவமே அதற்குக் காரணம் எனின், காலத்தின் ஸ்வபாவமா? அல்லது தேசத்தின் ஸ்வபாவமா? அல்லது வஸ்துவின் ஸ்வபாவமா? இதனை நன்குயோஜிக்கவேண்டும். காலத்தின் ஸ்வபாவமே காரணமெனின் வஸந்த காலத்திலோ அல்லது கிரீஷ்ம காலத்திலோ மற்றுமுள்ள காலத்திலோ ஸகல ஜீவர்களுக்கும் ஒரேவிதமாய் இன்பமாவது துன்பமாவதுவரவேண்டும். உலகில் அப்படிக்காணப்பட்டாமையால் அது மிக்கத்தவறேயாம். தேசத்தின் ஸ்வபாவமே காரணமெனின் அமேரிக்கா முதலிய இடங்களில் உள்ளவரெல்லோரும் ஸுகத்தையே அனுபவிக்கின்றார் என்றாவது, ஆப்பிரிக்கா முதலிய இடங்களில் உள்ளவரெல்லோரும் துன்பத்தையே அனுபவிக்கின்றார் என்றாவது சொல்லவேண்டியதாகும். அவ்விதம் காணப்படுவதில்லையே. இவ்விடத்தில் உள்ளதுபோலவே அவ்விடத்திலும் எவ்வளவோ தாரதம்மியங்காணப்படுகின்றது. ஆதலால் அதுவும் உசிதமாகாது. இனி வஸ்துவின் ஸ்வபாவத்தினால் இன்பதுன்பமேற்படுகின்றது எனின், ஒரேவஸ்து ஓர் காலத்தில் இன்பத்திற்கும் மற்றொரு காலத்தில் துன்பத்திற்கும் ஹேதுவாகின்றதே! ஆதலால் அப்படியும் நிர்ணயிக்கமுடியவில்லை.

இனி ஸ்வபாவத்தினால் இன்பதுன்பங்களைற்படுத்தல் என்பதை ஒத்துக் கொள்ளாவிடினும், ஏதோ தற்செயலாய் ஸுகதுக்கங்களேற்படுகின்றன என்று சொல்லலாமே எனின், அதுவும் உசிதமல்ல. தற்செயலாவது தனது செயலா? அல்லது பிறர் செயலா? யாதென்று கொள்ளுவது? இனி, தற்செயலுமல்ல பிறர் செயலுமல்ல ஏதோ அகஸ்மாத்தாய் (காரணமின்றி) நடைபெறுகின்றது என்னலாமே எனின், அல்ல. உலகில் காரணமின்றி நடைபெறுவதாய் ஓர் காரியமும் ஸம்பவிக்கின்றதில்லை. காரியம் காரணத்தினாலேயே ஏற்பட்டேவண்டுமென்பதே நியதமாயிருக்கின்றது. ஆதலால் ஜீவர்களின் இன்பதுன்பங்களாகியகாரியத்திற்கும் யாதானும் ஓர் காரணமுள்ளதென்றே சொல்லவேண்டும். உலகில் யாதானும் ஓர் காரியம் ஏற்பட்டால் அதற்கு ஓர் காரணமிருக்கின்றதேயன்றிக் காரணமில்லாமல் ஏற்படுகின்றதென்பது திருஷ்டாந்தமாய்க் காணப்படுவதில்லை. காரணத்தை நேரில் காணாவிடினும் காரியத்தைக் கண்டதும் அதற்குக் காரணமிருக்கவேண்டும் என்றே தீர்மானிக்க வேண்டும்.

கர்மா என்பதை ஒத்துக்கொள்ளாமலிருப்பதற்குக்காரணமானது பிரத்தியக்ஷமாய்க் காணப்பட்டவில்லை என்பதேயல்லவா! பிரத்தியக்ஷமாய்க் காணப்பட்டாததை ஒத்துக்கொள்ளுவதில்லை யெனின், பிரத்தியக்ஷமொன்றே பிரமாணம் என்பதாகின்றது. பிரத்தியக்ஷமல்லாதது பொய் பிரத்தியக்ஷமே உண்மை எனின், ஆகாயம் ஏற்றுச்சால்போலக் கவிழ்ந்திருப்பதாய்க் காணப்படுகின்றது

அன்றியும் ஆகாயம் கறு நில்ம்போலவும் நகூத்திரங்கள் தீப்பொறிகளாக
வுங்காணப்படுகின்றன. இவைகள் உண்மையில்லையே! தோற்றமாத் திரமேயன்
றே. பிரத்தியக்ஷமாய்க்காணப்படுவதே உண்மை யெனின் இவைகளை நிஜ
மென்றல்லவோ சொல்லவேண்டியதாகின்றது. ஆகாயத்திற்கு உருவமில்லை
யாதலால் அதனில் கறுநிறம் இருக்கரியாயமில்லை எனும் யுக்தியைக்கொண்டு
பிரத்தியக்ஷமாய்க் காணப்படுவதையும் பிசகென்றுகண்டுகொள்ளுகின்றோம்.
விவேசனம் செய்துபார்க்கின் பிரத்தியக்ஷத்திலும் யுக்தி சாஸ்திரங்களே சிரே
ஷ்டமாகியபிரமாணமென்றே அறியப்படுகின்றது.

ஆதலின் பிராத்தியக்ஷமாய்க்காணப்பட்ட பொருளையும் நியாயவாயி
லாய் விசாரித்துப் பரீக்ஷிப்பது யுத்தம். பரிசோதித்து விஷயத்தை
நிர்ணயித்தல் தர்மத்தினின்றும் வருவாது.

ஆதலால் கர்மவானது பிரத்தியக்ஷமல்லாவிடனும் டுத்திவாயிலாம் விசாரித்துப்பார்க்கும்போது, ஒத்துக்கொள்ளவேண்டியதைத்தவிரவேறுகதி இல்லை. ஆதலால் கர்மாவுள்ளதென்பதும் கர்மாவுக்குத்தக்கப்படு இன்பதுன்பங்களை ஓர்பேரறிவாளனே தருகின்றான் என்பதும் வாஸ்தவமேயாம் என்க.

இந்தப்பேரறிவாளனையே வேதாகம இதிஹாஸபுராணதிஸகலநூல்களும் போற்றுகின்றன. பூர்வம் கடம்பாபங்களை மிகவும் ஸந்தோஷமாய்ச் செய்தபோட்டு, ஜீவர்கள் இந்தப் பேரறிவாளனது ஆணையால் இப்போது அவைகளுக்குப்பயனாகவரும் விபத்துகளுக்குட்பட்டு மிகவும் துயரத்தையனுபவிக்கின்றனர். அப்படி, அவளுணையால் வரும் விபத்தையீறிப்போடவேண்டுமென அரியபெரிய யுக்திகளைக்கொண்டு எவ்வளவோ முயற்சியைச்செய்தும் ஜீவர்முடிவில் அவ்வளவும் வீணாய்ப்போய் அவ்விபத்துகளுக்கே உட்படும்படியாதலைச் சற்று நன்குகவனித்தால் அவளுக்கனையின்பெருமை நிகரற்றதென்பது நன்றாய் விளங்கும். அவ்விதறவனது ஆக்கனையின் வல்லமையே ஸுஹிர்யசந்திராதி கிருஹங்களையும் ஸகலபுவனமண்டலங்களையும் காலசக்கரத்தில் இடைவிடாது சுழன்றுகொண்டேயிருக்கும்படிச் செய்திருக்கின்றது. இன்னம் இந்திராக்கிளி

முதலிய தேவரும் நாரதவலிஷ்டாதி மஹருஷிகளும் அவ்வாக்களுயாலேயே தத்தம் தொழிலை நடாத்திக்கொண்டிருக்கின்றனர்.

“ஃஷாஸூராக்ரோதஃபவதெஃவீஷாஷெதிஸூரபுஷி ஃஷாஸூரபுஷி ஸ்ரோஷுஸு பித்யுயபாபதிவாஹேஹி”

இவனிடம் பயத்தினால் வாயுசலிக்கின்றான். இவனிடம் பயத்தினால் சூரியன் உதிக்கின்றான். அக்ரியும் இந்திரனும் தத்தம் டேவீஸயில் ஜாக ருகராயிருந்தலும் இவனிடம் பயத்தினாலேயே, காலனும் தனது கிரியையை இடைவிடாது நடத்துவதும் இவனுடைய ஆணையினாலேயாம்.

எனும் தைத்திரீயம் முதலிய சுருதிவாக்கியங்களாலும் இவ்விஷயமே உப தேசிக்கப்படுகின்றது.

இங்கு ஓர் சங்கை; அதாவது, இந்தச்சுருதியானது நிர்க்குணமாகிய ஆத்ம வஸ்துவையே போதிக்கின்றதெனப் பெரியோர் சொல்லுகின்றனர். இப்படியிருக்க ஜகதாக்கூராகாகிய ஸகுணனை இந்தச் சுருதி பிரதிபாதிக்கின்றதெனின் அதை எப்படி ஒத்துக்கொள்வது? என்பதாம்.

இனி யிதனுண்மையறிக. இந்தச் சுருதியில் ஸாக்ஷாதாக ஸகுணப்நம்மாகிய இறைவனே பிரதிபாதிக்கப்படுகின்றான். இதனை விட்டு நிர்க்குணத்தையே பொருளாகக் கொண்டால் “ஃஷா” பயத்தினால் என்பது முதலிய சொற்கள் பிரவர்த்திக்க இடமில்லையன்றோ. ஆதலால் ராஜாவின் ஆக்கைக்குப் பயந்து நடக்கும் சேவகர்போல, எவ்விறைவனது ஆணைக்குப் பயந்து வாயு அக்நீந்திராதிகள்நடக்கின்றனரோ அப்படிப்பட்ட ஸகுணப்நம்மாகிய இறைவனே இங்கு பொருள் எனக் கொள்ளவேண்டியது அவசியம். அன்றியும் இந்தச்சுருதியின் பாஷ்யத்தில்

“வாதாடிபொஹிஷோஹாடாஃ ஸுபீஸுராரீஸாக்ரோதஃ பவநாடி காரபெபுஷஷு சூபாஸஸைஹுஸெஷுநிபதாஃபுஷவதபுஷெத த டுஷுஷுஸாஸூரீஸத்யுநஸிதிபரெநதெஷாஃ புவதபுஷத ஸூரபுஷிஹபகாரணதெஷாஃ பூஸாஸூரபுஷுஹபதவெஷுஹத்யாஹவராஜோசுஸூரீஸுஷுஹணொஹபெநஸுஷவதபுஷெத ||

மிக்கமஹிமையுடையவர்களாகிய வாயு முதலியவர் தாமே ஈச்வரர்களாயிருந்தும் மிகவும் ஆயாஸத்தை உடையதாகிய சலித்தல் முதலிய தத்தம் காரியத்தில் நியதமாகப் பிரவர்த்தித்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். அப்படிப் பிரவர்த்தித்தல் பெரிய ஆக்கையுடையவனும் மற்றொரு அதிபன் இருக்கும்போது யுத்தமேயாம். ஆதலால் அவர்களுக்கும் பயகாரணமான ஆக்கையுடையோனாகிய இறைவனிருக்கின்றான். ஏனெனின் அரசனிடம் ஸேவகர்போல அவர்கள்நம்மாகிய இவ்விறைவனிடம் பயத்தினால் பிரவர்த்திக்கின்றனர்.”

எனச்சங்கர பகவத்பாதாசார்யஸ்வாமிகள் இங்குவியத்தமாய் ஸகுணமாகிய இறைவனையே போதித்திருக்கின்றமையால் இதுவே உசிதமென்பது இனிது விளங்குகின்றது.

இம்மட்டுமென்பதல்ல.

“படிஷ்டகிம்வஜமதவடும் ப்ராணவாஜதிநிஸுப்தம் |

ஹேமபயவஜமேஷுதம்பவனதவிஷ்டாபுதாஸூஹவந்தி”

“இந்த ஸகல ஜகமும், ஸகல ஜகத்திற்கும் பிராணன் போன்றள்ள இந்தப் பரம்பொருளிருத்தல் பற்றி ஓர் நியமத்திற்கடங்கியதாய்ச் சேஷ்டிக்கின்றது. இந்தப் பரம்பொருளானது ஒங்கப்பெற்ற வஜ்ஜிராயுதம் போல மிகவும் பயத்திற்கு ஏதுவாயுள்ளது. அதனை யாரறிக்கின்றாரோ அவர் முத்தராகின்றனர்.

எனும் கடவல்லியாதி சுருதிகளிலும் இவ்வுண்மை போதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

கூலிக்காரனுடைய வேலைக்குத் தக்க கூலியைத் தரும் யஜமானனால் அவனது வேலை நன்கு கவனிக்கப்பட்டிருப்பதுபோல, ஜீவர்களின் பூர்வ கர்மங்களுக்குத் தக்க பயனாகிய இன்பதுன்பங்களைத் தரும் இறைவனால் ஜீவர்களது செய்கைகளெல்லாம் நன்றாய்க் கவனிக்கப்பட்டிருக்குமென்பது நிச்சயமே. ஜீவர்கள் மனவினாலேயேயாவது அல்லது வாக்குகாயம் இவைகளினாலாவது நன்மை தின்மைகளைச் செய்கின்றமையால், அச்செயலுக்குத் தக்கபயன் தரும் ஈசன் மனவின் செயல்களையும் வாக்குக்காயங்களின் செயல்களையும் நன்றாயறிந்துகொண்டிருப்பவன் என்றேற்படுகின்றது. அவ்வாறு உள்ளத்திலும் வெளியிலும் இருந்துகொண்டு ஸகல செய்கைகளையும் அறிந்துகொண்டிருக்கின்றவனாயினும் அவன் நம்மால் காணப்படுகின்றதில்லை. ஆதலால் அவனை ஸகல ஜீவர்களிடமும் உள்ள ரஹஸ்யமான பொருள். அதாவது ஸுயட்சுமீ தெஷுமட்சுமீ என்பது தரும்.

பிருமாண்டகோடிகளிலுள்ள ஸகல ஜீவராசிகளுக்கும் அவரவர் பூர்வகர்மங்களுக்குத் தக்கபடி பயன் தருவோனாகிய இறைவன், ஸகல பிருப்மாண்டங்களிலும் வியாபகனாயிருப்பவன் என்பது நன்கு விளங்குகின்றது. அங்ஙனம் பிரும்மாண்டம் முழுதும் பரந்துள்ளவனை ஸர்வவியாபகன் ஸுயட்சுமீ தெஷுமட்சுமீ என்பது உசிதம்.

ஸகல ஜீவர்களும் தத்தம் வாஸனைக்குத் தக்கபடி சேஷ்டித்துக்கொண்டிருக்கின்றனர் என்பது ஏற்கனவே நிர்ணயிக்கப்பட்டது. அந்தவாஸனை அசேதனமாகிய ஜடப்பொருளாதலால் சேதனனாகிய ஓர் பிரேரகனை நிமித்தமாய்க் கொண்டே அது ஜீவர்களைச் சேஷ்டிக்கச்செய்யவேண்டுமென்பது நிர்ணயமாகலால், ஸகல ஜீவர்களுக்கும் வாஸனைக்குத் தக்கபடி பிரேரகன் ஒருவன் பொது நிமித்தமாக இருக்கின்றான் என்றேற்படுகின்றது. அப்படிப்பட்ட பிரேரகனை

அந்தராச்மா ஸயபுஹுதா துராது என்பதற்கும். இவனே ஜீவர்கள் மனவிஞ்ஞாவது வாக்கிஞ்ஞாவது காயத்திஞ்ஞாவது யாதானும் சேஷ்டித்துக் கொண்டேயிருக்க அதனை நன்றாய்க் கவனித்துக்கொண்டுமிருப்பவன். ஆதலால் இவனை கர்மங்களுக்கு எதிரிலுள்ளவன் சுபேதாயுகுக் கர்மாத்மியகூன் என்பதும் கர்மங்களுக்கு அதிபதி என்பதும் பொருந்தும்.

பிரிதிவீ ஜலம் அக்கிரி வாயு முதலிய பொருள்களின் உள்ளிலும்புறம் பிலும் வியாபித்துக்கொண்டிருக்கும் ஆகாயம், பிருதிவியாதி பூதங்களுக்கு ஆதாரமாகவே யிருக்கின்றதுபோல, ஸகல பிரும்மாண்டங்களிலும் வியாபகமாயிருக்கும் இவ்விறைவனை ஸர்வ பூதங்களுக்கும் ஆதாரம் என்பது உசிதம். இவ்வண்மையே

யயாகுரபுரஹிதொநித்யா வாபுஸ்யபுது மொஹொநு ||
தயாவஸபுரணிஹுதொநி ஸிஸுநீத்யுபயாரய ||

எங்ஙனம் எங்குஞ் செல்லுவதும் மஹத்துமாயுள்ள வாயு, ஆகாசத்திலிருக்கின்றனதோ அங்ஙனம் ஆகாசாதி ஸகல பூதங்களும் என்னிடம் (பரம்பொருளிடம்) உள்ளவை என்றறிக.

என்பது முதலிய சுலோகங்களினால் அர்ச்சுனுக்கு உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இங்ஙனம் ஸகல பூதங்களுக்கும் ஆதாரமாயிருக்கும் இவ்விறைவனை ஸயபுஹுதாபுராவஸு ஸர்வபூதங்களுக்கும் இருப்பிடமாயுள்ளவன் என்பது உசிதம்.

ஸகல ஜீவர்களின் கர்மங்களையும் அறிந்துகொண்டு அவைகளுக்குத்தக்க பயனையும் தருவோனாகிய இவ்விறைவனுக்கு அச்செய்கைகளின் நிமித்தமாய் யாதானும் பற்று ஏற்படக் கூடுமோ எனின், அல்லவென்க. அதாவது, அவன் அச்செயல்களில் ஸங்கம் யாதாமின்றி ஸாக்ஷிமாத்மியாயுள்ளவன் என்பதாம். ஆதலால் இவனை “ஸாக்ஷி” என்பதும் உசிதமென்றறிக.

இனி உபநிஷதங்களில், முத்தரால் அனுபவிக்கப்படும் பொருள் நிற்குணமே என்றும் அவனுக்கந்நியமான பொருள் யாதாமில்லை என்றும் சொல்லப்படுகின்றதே! அதற்கு விரோதமாக இங்கு ஈசுவரன் ஸகுணன் என்று சொல்லியது எப்படிப் பொருந்தும்? எனின் இஃதறிக. முத்தி நிலமையில் கேவலமான நிற்குணமாய் எந்தப் பொருள் எஞ்சிநிற்கின்றதோ, அதுவே முத்தரொழிந்த ஏனை யோர்க்குத்திவ்விய மஹாமாயா சக்தி விலாஸம் பொருந்தியுள்ளதும் உபாவிக்கும் பத்தகோடிகளுக்குக் கோரிய புருஷார்த்தத்தைத்தந்து அதுக்கிரஹிப்பதுமான ஸகுண பரம்பொருளாயிருக்கின்றது. உண்மைஞானம் பெற்ற முத்தருக்கு அவனே கேவலமும் நிற்குணமுமாய் எஞ்சிநிற்கின்றனன். ஆதலால் இவ்விறைவனை கெவஹு மிமுஹுணஃ (கேவலன் நிற்குணன்) என்பதற்கும், உண்மையிவ்விதமாதலின்,

தேரேதேவன், எல்லாப் பூதங்களிலும் மறைந்துள்ளவன், எங்கும் வியாபகரூபிப்பவன், எல்லாப் பூதங்களுக்கும் அந்தராத்மா, கர்மங்களுக்கு அத்தியக்ஷன், ஸர்வபூதங்களுக்கும் இருப்பிடமாயுள்ளவன், ஸாக்ஷி, சேதனன், கேவலன், நிர்க்ருணனுமாம்.

ஓர் வீட்டிலிருக்கும் ஈ, எறும்பு, கொசு, கறையான், பேன், முகடு, முத

தவிரவும், எந்தெந்த ஜீவனது எந்தெந்த கர்மா எந்தெந்தகாலத்தேசங்களில் எப்படி எப்படிப் பயன்பட்டேண்டுமென்பதும் சிறிதும் மாறுபாடின்றி அவ் விறைவனால் அறியப்பட்டிருக்கவேண்டும். இவ்விதம் பிரபஞ்சத்திலுள்ள ஸகல ஜீவர்களையும் அவரவர் கருமங்களையும் அவைகள் பயன்படுத்தித்தக்க கால தேசங்களையும் அப்பயன்களையும் சிறிதும் பிசகாமல் அறிந்துகொண்டிருப்பவ னது அறிவின் வல்லமையை என்ன என்று சொல்லத்தகும் எனின், அவனால் அறியப்படாத விஷயம் பிரபஞ்சத்தில் யாதூமில்லை என்றே சொல்லவேண்டு மன்றி அவனுடையஅறிவு இப்படிப்பட்டதெனச்சொல்ல வராலுமியலாது. எவனால் அறியப்படாத விஷயம் யாதூமில்லையோ அவனை ஸர்வஞ்ஞன்

ஸவபுஜிதம் என்றே சொல்லுவதாம். ஆதலால் கர்மபலதாதா ஸர்வஞ்ஞன் என்பது யுக்திவாயிலாகவே அறியப்படுகின்றது.

இங்ஙனம் பிரபஞ்சத்திலுள்ள ஸகலஜீவர்களுக்கும் அவரவர்பூர்வவினைக்குத் தக்கபயனை அளித்துக்கொண்டிருத்தல் என்பது எவ்வளவு காலத்திற்கு முன்னர் ஏற்பட்டது? அது இன்னம் எவ்வளவு காலம் நடைபெறும்? எனின், இதற்கு ஆதியுமில்லை அந்தமுமில்லை யென்றறிக. ஆதியந்தமில்லாமல் இடையிலும் ஓர்க்குணப்போதும் ஓய்வொழிவின்றி இப்படிப்பட்ட செயலைச் செய்துகொண்டிருக்கும் இவ்விறைவனை எப்படிப்பட்டவரையிருக்க வேண்டுமெனின், துக்கரோகாதிகள் சிறிதூன்றி எப்போதும் ஓர்பெரிய திருப்தியையுடையவனாகவே யிருக்கவேண்டும் என்றறியப்படுகின்றது. ஏனெனின் உலகில் அரியதான ஓர் வேலையைச்செய்துகொண்டிருக்கும் மனிதனுக்கு மனவிலிஸ் யாதானும் ஓர் வியாகூலசிந்தை ஏற்படுமாயின் அவனால் செய்யப்படும்வேலை ஸரிவர நடைபெறாமல் தாறுமாறாக்கக்கெட்டுக்குற்றமுற்றதாகின்றதென்பது பிரத்தியக்ஷமாய் நம் மால் காணப்படுகின்றது. இதற்கே இப்படியானால் மனவிலிஸ்ஸும் எண்ணுதற் கியலாததாகிய ஸகல ஜீவர்களுக்கும் கர்மபலதாதாவாயிருத்தல் எனும் செய்கையைச் சிறிதும் ஓய்வொழிவின்றி நிர்வஹித்துக்கொண்டிருப்பவனாகிய இறைவனுக்கு உள்ளத்தில் ஒப்பில்லாத அரும்பெருந்திருப்தி யிருக்கவேண்டுமென்பதில் சிறிதும் ஸந்தேஹிக்க இடமில்லை. ஆதலால் கர்மபலதாதாவாகிய இவ்விறைவன் நித்திய திருப்தியுடையோன் றிதது சூரூபம் என்பதும் யுக்திவாயிலாகவே நிர்ணயிக்கப்படுகின்றது.

அன்றியும் கூணிகமாயிபொருளையனுபவிப்பவனுக்கு கூணிகமான திருப்தியும் நித்தியமான பொருளையனுபவிப்பவனுக்கு நித்தியமான திருப்தியும் ஏற்படும் என்பதே உசிதம். இதுமாத்திரமென்பதல்ல. ஸுகத்திற்கு ஸாதனமாயுள்ள பொருளையனுபவித்தலால் திருப்தியும் துக்கத்திற்கு ஸாதனமான பொருளையனுபவித்தலால் துக்கமுமே ஏற்படும் என்பதும் நிர்ணயம். ஆதலால் நித்தியமான திருப்தியோடிருப்பவனால் நித்தியமான இன்பப்பொருளை அனுபவிக்கப்பட்டுக்கொண்டிருக்கவேண்டுமென்பதுநிச்சயம். தன்னாலறியப்பட்டிராத பொருளைத்தான் அனுபவிக்க இயலாததலால் அப்படிப்பட்ட நித்திய ஸுகப் பொருளையனுபவிக்கும் அவ்விறைவனால் அப்பொருள் அறியப்பட்டிருக்கவேண்டுமென்றே ஏற்படுகின்றது. அப்படிப்பட்ட நித்திய ஸுகவஸ்து அவ்விறைவனால் எந்தஸமயம் முதல் அறியப்பட்டது எனின், அது கர்மபலதா திருத்தவம்போலவே அனாதியாகவேஉள்ளது. ஆதலால் அவன் அனாதிபோதன் என்பதேதரும். இவ்விதம் கர்மபலதாதையைப்பற்றி விசாரித்துப்பார்க்கின் யுக்திவாயிலாகவே அவன் ஸநாடிஸ்யாயி அனாதிபோதன் என்பதும் சித்திக்கின்றது.

ஸகலஜீவர்களுக்கும் கர்மபலதாதாவாயிருப்பவனை எவனுக்காவது பரதந்திரப் பட்டிருக்கின்றானென்பது பொருந்தாது. அன்றியும் எவனுக்காவது பரதந்திரப் பட்டு அடிமையாயுள்ளவனுக்கு நித்தியமான திருப்திக்கு இடமில்லை. ஆதலால்

அவன் ஸ்வதந்திரஞகவே இருக்கவேண்டுமென்பதும் ஊஹிக்கப்படுகின்றது. இந்த நியாயத்தினால், ஸர்வஞ்ஞனும் நித்தியதிருப்தனும் அனாதிபோதனுமாயுள்ளவனை ஸ்வதந்திரனென்றும் நிர்ணயிக்கத்தகும். ஸூத்ரம் ௪௦௦ தன்னிச்சைப்படி நடப்பவன்” பிறனுக்கு அடங்கியவனல்லன் என்பது பொருள்.

ஒருவன் ஓர் வேலைபைச் சிலகாலம் இடைவிடாது செய்வானாயின் அவனது சக்திருன்றுகின்றதென்பது உலகில் பிரத்தியக்ஷம். அஃகுதியாகவே சிறிதும் ஓய்வொழிவின்றி ஸகலவிதங்களின் செயல்களையும் அறிந்துகொண்டு அவைகளுக்குத் தக்கபயனையும் தந்துகொண்டிருப்பவனது சக்தியானது ஓர்காலத்தும் சிறிதும் குன்றாதாகவே யிருக்கவேண்டுமென்பது நிர்ணயம். குன்றாதசக்தியுடையோனை ஸூத்ரம் ௪௦௦ அலுப்த சக்தியுடையான் என்று சொல்லுவதாம்.

உலகில் ஒரோர் மனிதனுக்கு ஒரோர் செய்கையிலேயே மிகவும் திறமையிருக்கக்கூடுமென்றி பல செயல்களில் ஸமானமான திறமையுள்ளதென்பது பொருந்தாது. சிலர் பலவகையான செயல்களில் ஸமானமான சக்தியுள்ளவராக ஸாமான்னியமாய் நம்மால் எண்ணப்படுவோராயினும் நன்றாய்க் கவனிப்போமாயின் அவர்களிடம் உள்ள பலவுகைச்சக்திகளில் மிகவும் தாரதம்மியம்காணப்படும் என்பது நிச்சயம். மனஸூலும் சிந்திக்கவொணாத அற்புதமான பற்பல செயல்களைத்தாரதம்மியமின்றிச் செய்யும் ஆற்றலுடையவனை அநந்தங்களான சக்திகளை யுடையான் என்பதேதகும்.

ஆதலால் ஸகலப் பிரபஞ்சங்களின் ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, லயம், ஸம்ஹாரம், திரோதானம், அனுக்கிரஹம் எனும் பஞ்சகிருத்தியங்களையும் நடாத்துவோனும், ஸர்வஞ்ஞனும், நித்திய திருப்தனும், அனாதிபோதனும், ஸ்வதந்திரனும், அலுப்த சக்தனுமாயுள்ள இவ்விதையனை அநந்தசக்தன் ஸூத்ரம் ௪௦௦ என்றும் சொல்லப்படுகின்றது. இவ்வுண்மை

“பராதஸ்யுஸூக்திவிபுலெயெஸ்யுபபெது”

“இவனது ஸர்வோத்தகிருஷ்டையாயுள்ள சக்தியானது பலவாறாயுள்ளது”

என்பது முதலிய சுவேதாச்வதராதி ச்ருதிகளாலும்

“ஸவபுஜிதாத ரூபிரநாழிவொயஸூதா தாநிதூ ரீவபுஸூக்தி ! சுநாதஸூக்திவொவிபுலெயெஸ்யுபபெது”

ஸர்வஞ்ஞத்துவம், திருப்தி, அனாதிபோதம், ஸ்வதந்திரத்துவம், அலுப்தசக்தி, அநந்தசக்தி எனும் இவ்வாறும் வியாபகனாகிய இறைவனுக்கு அங்கங்களாம்”

கொண்டு இவர்கள் அறியாமையால் மோசம்போயினும் ஸர்வஸாக்ஷியாகிய இறைவனும் அவ்வாறு மோசம் போவனோ? நாம் கண்ணை மூடிக்கொண்டால் ஸூரியனுக்குப்பிரகாசமிராமற்போகுமா? இவர்கள் என்னதந்திரம் செய்து கொண்டெய்யினும் அச்செயல்களை இறைவனறிந்துகொண்டிருக்கின்றன என்பது நிச்சயமே. எவ்வளவு தந்திரம் செய்துபார்க்கினும் இவ்விறைவனது ஆணையினால் வரும்பயனை மீறிப்போட ஜீவர்களாலியல்வே இயலாது. இவ்விறைவனது சக்திக்கு இயலாத காரியம் யாதும்இல்லை. பிரபஞ்சங்களின் ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, லயம், திரோதானம், அநக்கிரஹம் எனும் இக்கொழில்களும் இவனது சக்திவல்லமையினாலேயே நடைபெறுகின்றன. உண்மையில் ஸச்சிதானந்தவடிவமாய் நிற்குணமாய் நிஷ்கிரியமாய் முக்தர்களால் அடையப்படுவதாகிய பரவஸ்துவானது சக்தியெனப்படும் இந்தத்திவ்யமாயையினாலேயே பிரபஞ்சத்தை நோக்கி ஈசுவரத்தன்மையைப்பெற்றுள்ளது. இப்படிப்பட்ட இவ்விறைவனது சக்தியைமீறியவன் இதற்குமுன்னராவது தற்காலமாகவது இல்லை. இனி வருங்காலத்திலும் அவ்வாறேனப்பது நிச்சயம்.

சங்கை, இவனதுசக்தியாகிய மஹாமாயைக்கு இப்படிப்பட்ட அபாரமான யோக்கியதை யிருக்கின்றதென்பதை எப்படி நம்புவது? யுத்தி திருஷ்டார்தங்களின் நிச்சொல்மாத் திரத்தினால் இதனை நம்புவதற்கு மனங்கொள்ளவில்லையே எனின், கூறுவாம்.

ஸ்வப்பனத்தில் விசித்திரமாகிய உலகை ஸ்ருஷ்டித்துப்போடுவது அற்ப யோக்கியதையுடைய மனமேயன்றோ. கல், மண், சாந்து முதலிய எந்தஸாதனமுமின்றி மனம் விசித்திரமாகிய நகரங்களை ஸ்ருஷ்டித்துப்போடுகின்றதென்பது, கனவுகாண்போர் எல்லோருக்கும் அனுபவவரித்தமே. அற்பமாகிய மனஸுக்கே இப்படிப்பட்ட விசித்திரமாகிய ஆற்றலிருக்குமாயின், அபாரமஹிமையையுடைய இறைவனது மஹாமாயா எனும் பராசக்திக்கு எப்படிப்பட்ட ஆற்றலிருக்கக்கூடும் என்பதை ஊஹிக்கவேண்டும். ஜீவனுக்கு மனம்போல ஈசுவரனுக்கு மாயை என்பதறிக. தேஹஸம்பந்தமாயுள்ள காரியங்கள் ஜீவனுக்கு மனஸைக்கொண்டே நடைபெறுவதுபோல ஜகத்ஸம்பந்தமாயுள்ள கிருத்தியங்கள் இறைவனுக்கு மாயையைக்கொண்டே நடைபெறுகின்றன.

சங்கை, ஜீவர்களுக்கு ஸ்வப்பனத்தில் எந்த ஸாதனமுமின்றி மனோமாத் திரத்தினால் விசித்திர உலகம் ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுவதுபோல மாயையாலேயே ஈசுவரனுக்கு ஜகத்தின் ஸம்பந்தமான காரியம் நடைபெறுகின்றது என்றதனால், அந்தத் திருஷ்டார்தப்படி கவனிப்போமாயின் ஸ்தூலதேஹமின்றி மனம் ஸ்வப்பனஸ்ருஷ்டியைச் செய்யாதென்பதுபோல, கைகால் முதலிய அவயவங்களோடு கூடிய ஸ்தூலதேஹமின்றி ஈசுவரனுடையமாயை சேஷ்டியாதென்றல்லவோ ஏற்படுகின்றது. ஆதலால் ஈசுவரனுக்கும் ஸ்தூலதேஹமுள்ளதென்று கொள்ளவேண்டியதாகின்றது. அங்ஙனமாயின்,

“நஸுஹிதஸு திஷு திரூபஜீவஸு நஸுக்ஷுஷாபஸுதி சுஸுநெநந”

“ இவனுருவம் கண்ணுக்கெதிர்ப்படும் விஷயமாயிருக்கின்றதில்லை, ஆகையால் இவனையாரும் கண்ணால் பார்க்கின்றதில்லை ”

“ யஜுர்வேதம் ”

“ சூகாமணிவபா ஷோஜிஷெநாபு ஹீதா ”

“ கைகால்களில்லாதவன் வேகமாய்ச்செல்லுவோன் கிரஹிப்பவன் ”.

என்பது முதலிய சுருதிகளில் சொல்லியவண்ணம் ஈசுவரனுக்கு ஸ்தூல தேஹமில்லை யெனும் விதித்தார்த்தத்திற்கு முறணைமுடியுமே எனின், இச்சங்கையுதிமன்று, இவ்வண்மையைச்சற்றுக் கூறுவாம்.

ஜீவர்களின் மனம் சேஷ்டிக்கவேண்டுமாயின் அதற்கு ஸ்தூலதேஹம் வேண்டியதவசியமேயாயினும், ஈசுவரனுக்கு மனஸ்தாநிகமாயுள்ளமையை சேஷ்டிக்க அங்கும் ஸ்தூலதேஹம் வெண்டிமென்பது உசிதமல்ல. ஜீவர்களின் மனம் மிகவும் நுட்பமாயுள்ளதாதலால் அதுவின்று வேலைசெய்வதற்கு மூளை, சிறுமூளை முதலிய இடங்கள் வேண்டப்படுகின்றன. இச்சுவர்களுடைய மனமே யோகவித்தி பலத்தால் மிகவும் வியாபகமாகும் தன்மையையுடையதாகுமாயின் ஸ்தூலசரீர மிராமலேயே அபாரக்கிரியைகளைச் செய்வதாகும். இவ்வற்பமனத்திற்கே இங்ஙனம் யோகவித்தியெனும் ஓர்வகை நிலமையைப்பெற்றபின்னர் ஸ்தூலசரீர மிராமலேசேஷ்டிக்கும் ஆற்றல் ஏற்படுமாயின், ஸகல பிரும்மாண்டகோடிகளும் தனதுவகைதேசத்திலடங்கியிருக்கும் வண்ணம் ஸர்வவியாபகமாயுள்ளமையைசேஷ்டிக்கவேண்டுமாயின் ஸ்தூலசரீரம் வேண்டுமென்பது அவசியமல்ல என்றறிக. ஆதலால் ஈசுவரனுக்கு மனஸ்தாநிகமாயுள்ள மையைக்கு ப்ரும்மாண்டகோடிகளை யேயாவது ப்ரும்மாண்டகோடிகளிலெங்கும் வியாபித்துக்கொண்டிருக்கும் ஆகாசத்தையேயாவது ஸ்தூலதேஹம் என உபசாரமாகச் சொல்லலாம். இவ்வண்மை பற்றியே,

“ சூகாமணிவபா ஷோஜிஷெநாபு ஹீதா ”

“ ஆகாசத்தைத் தேஹமாய்க்கொண்டது ப்ரும்மம் ”

“ விபு ஹாஷெவஷெவஸுஜீமஷெத்யுராஹா ”

“ தேவதேவனாகிய இறைவனுக்குச்சராசரமாகிய இச்சகமே தேஹம் ”,

என்பது முதலியசுருதிஸ்மருதிகள் முழங்குகின்றன. ஆதலின் இறைவனுக்கு ஸ்தூலதேஹமில்லை எனச்சொல்லும் முற்கூறிய சுருதிகள் சிறிதும் முறணாகாவென்றறிக.

சங்கை, ஈசுவரனுக்கு ஸ்தூலதேஹமில்லையென்று சொல்லப்பட்டதே அப்படியாயின் சிவவிஷ்ணுவாதி திவ்வியமூர்த்தியையுடையோளும் ஸாதாக்களை அதுக்கிரஹிக்கின்றதாக இதிஹாஸ புராணங்களில் சொல்லப்பட்டிருத்தலும், அவ்வாறு சொல்லும் சுருதிவாக்கியங்களும் அவலமாக முடியுமே எனின் அல்லவென்க. உண்மையில் ஸ்தூலதேஹமின்றியாமாத்திரத்தால் ஸகல கிருத்தியங்களையும் நடாத்துவோனாயினும் இறைவன் ஸ்தூலப் பொருள்களிலேயே பழகியுழன்று அவ்வாஸனையே பதிந்து கிடக்கும் அற்பயோக்கியதையுடைய முனை

“சுகாரமாவஸ்துநியபிஜ்வஸ்யாநவஸ்யமாகாரபிஜ்வஸ்யா
திவ் து”

என்பது முதலிய ஸ்ம்ருதிநிஹாஸ புராணவாக்கியங்கள் முழங்குகின்றன. இவ்வண்மைபற்றியே

“ஸ்ரீதரஞ்சனஸ்ரீ ஹரிமஹாநாதாபிபாஸகம் ஸாது
காநுமேஹமே”

“ பரமேச்வரனுக்கும் ஸாதகரை அநுக்கிரஹிப்பதன்பொருட்டுஞ்ச் சாவசமாய் மாயாமயமாகிய சரீரமெடுக்கப்படும்.

வேதாந்தங்களில் தடஸ்தன், மாயீ, மலேஷசன், ஜகத்காரணன், பரமாத்மா, அந்தர்யாமீ, கர்மாத்தியகூஷன், ஸர்வக்ருன், அனாதிமுத்தன், பாமேசுவரன், ஸர்வசக்தன் என்பது முதலிய சொற்களால் இந்த ஸித்தனவஸ்துவாகிய இறைவனே சொல்லப்படுகின்றான் என்பதும் அறியத்தக்கது.

சங்கை, வேதாந்த நூல்களில் வியஷ்டி ஸமஷ்டி தீதன்மையெனச் சொல்லப் படுகின்றது. ஆதாவது, ஜீவ ஸமஷ்டியே ஈசன் என்று சொல்லப்படுவதாம். தனித்தனியாய் நோக்க வியஷ்டியென்றும் எல்லாவற்றையும் சீர்த்துப் பொது வில் நோக்க ஸமஷ்டியென்றும் சொல்லுவதாம். உதாரணமாக வீடு வியஷ்டி என்பதாம். நகரம் ஸமஷ்டி யென்பதாம். விருகூடம் வியஷ்டி வனம் ஸமஷ்டி என்பதும் தகும். வீடுகளின் கூட்டத்தைத் தவிர நகரம் என்பது எப்படி வே

ருக இல்லையோ விருகூங்களின் கூட்டத்திற்கந்நியமாய் வனம் என்பது எப்படித் தனியேயில்லையோ, அப்படியே ஜீவர்களின் ஸமஷ்டியே ஈசனென்றும் அவித்தியாஸமஷ்டியே மாயை என்றும் சொல்லப்படுகின்றதே. இதனால் ஜீவர்களின் கூட்டமாகிய பொதுத் தொகுதியையே ஈசுவரனென்றும், ஜீவர்களின் உபாதியாகிய அவித்தைகளின் பொதுக் கூட்டத்தையே மாயையென்றும் சாஸ்திரம் ஒளபசாரிகமாகவே சொல்லியது என்றேற்படுகின்றதே. இப்படியிருக்க ஈசுவரனுடைய ஆணையினால் ஜீவர், கர்மபலத்தைப் புசிக்குின்றனர் என்பதும், ஸர்வக்ருத்துவம் முதலிய தன்மைகளை யுடையோன் ஈசுவரன் என்றும், ஜீவர் அவனை உபாவிக்கவேண்டுமென்றும் சொல்லியதை எப்படி ஒவ்வவது? எனும் சங்கையாம்.

இப்படி சங்கிப்பவரைத் தற்காலம் விசேஷமாய்க் காணலாம். இதற்குக் காரணம், ஸரியான குருவையடைந்து சிரவணம் செய்யாத குற்றமே. வியஷ்டி ஸமஷ்டித்தன்மையைக் கொண்டு ஜீவஸமஷ்டியே ஈசுவரனென்றும் ஜீவோபாதியாகிய அவித்தைகளின் ஸமஷ்டியே ஈசுவர சக்தியாகிய மாயை என்றும் கொண்டால்

“காப்யெபூர்வாயிரபலபஜீவஃகாரணொபாயிரஸூரஃ”

“காரியத்தை உபாதியாய்க் கொண்டவன் ஜீவன். காரணத்தை (உபாதியாய்) விசேஷணமாய்க் கொண்டவன் ஈசுவரன்”

என்பது முதலிய பிராசீனப் பிரமாணமொழிகள் எப்படிப் பொருந்தும்? இத்தகைய வாக்கியங்களில் ஜீவோபாதிக்கும் ஈசுவரோபாதிக்கும் காரிய காரண பாவஸம்பந்தம் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கின்றதே. விருகூத்திற்கும் வனத்திற்கும் வீட்டுக்கும் நகரத்திற்கும் காரியகாரண பாவஸம்பந்தம் சொல்லுவது பொருந்துமா? விருகூத்திற்கு வனமும் வீட்டுக்கு நகரமும் காரணமாகுமா? ஆகாதன்றோ. விருகூத்திற்கு விதைமுதலியதும் வீட்டுக்குக் கல் மண் சுண்ணாம்புமுதலியதுமே காரணம் என்பதல்லவோ பொருத்தமுடையதாகும். பெருந்திரளடங்கிய ஓர் சந்தைக் கூட்டத்தை உதாரணமாகக் கொள்வோம். அக்கூட்டத்திலுள்ள ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் காரணம் அந்தக்கூட்டமே என்பது பொருந்துமா? ஒவ்வொருவனுக்கும் அவனவனுடைய பூர்வகர்மாவும் ஜீனிப்பதற்கு நிமித்தமாயுள்ள தந்தைதாய்களுமே காரணமென்பதல்லவோ உசிதம். அதனை விடுத்து அந்தக் கூட்டமே அதனில் அடங்கிய ஒவ்வொருமனிதனுக்கும் காரணமெனின், அதனை யாராவது ஒத்துக்கொள்வாரா? வியஷ்டிஸமஷ்டி பாவத்தையும் விருகூவனங் களும் வீடு நகரங்களுமாகிய திருஷ்டாந்தத்தையும் கொண்டு ஜீவகோடிகளுக்கு அந்நியமாய் ஈசனெனும் பொருளில்லவேயில்லை எனச்சாதிக்க முயன்றால் மாயாவித்தைகளுக்குக் காரணகாரிய பாவஸம்பந்தத்தைப் போதிப்பவைகளாகிய பிரபலப்பிரமாணமொழிகளுக்கு விரோதமாவதும் தவிர, முற்கூறியபடி மிக்க அஸங்கதமாகவே முடியும். ஆதலால் ஸமஷ்டி வியஷ்டிபாவத்தைக் கொண்டு ஜீவஸமஷ்டியைத்தவிர ஈசுவரன் தனியேயில்லை எனச்சாதிக்க இயலாது என்க.

இனி வியஷ்டி ஸமஷ்டி வாக்கியத்தைக்கொண்டும் ஜீவக்கூட்டத்திற்கு அந்நிய மாகவே ஈசுவரன் எனும் ஸர்வவல்லமைபொருந்திய இறைவன் ஒருவனிருக்கின்றான் என்பதை நன்கறியலாம்.

பல ஆட்களைக்கொண்டு பற்பல வேலைகளை நடத்திக்கொண்டிருக்கும் பிரபுவைத் திருக்கூடாந்தமாக எடுத்துக்கொள்வோம். அங்குள்ள ஒவ்வொரு ஆளும் தன்தன் வேலையைத் தனது தனதென அபிமானிக்கின்றானன்றோ. அப்படி அபிமானிப்பதைக்கொண்டு, அவ்வேலைகளெல்லாவற்றையும் பொதுவில் அபிமானித்துக்கொண்டிருக்கும் பிரபுவை அபிமானியல்ல என்றவது அக்கூலியாட்களைத்தவிர, பிரபுவென ஒருவன் தனியேயில்லை என்றவதுசொல்லுவது ஒவ்வுமா? ஒவ்வொரு வீட்டையும் அந்தந்த வீட்டுக்காரன் அபிமானிக்கின்றனென்பதைக்கொண்டு நகரத்தைப்பொதுவில் அபிமானித்துக்கொண்டிருக்கும் அரசனையிலையெனச்சொல்லமுடியுமா? ஒர் பெரிய வித்தியாசாலையிலுள்ள ஒவ்வொருவகுப்பையும் தனதென அவ்வவ்வகுப்பின் உபாத்தியாயர் அபிமானித்துக்கொண்டிருக்கினும், அவ்வெல்லாவகுப்புகளையும் பொதுவில் பிரதான உபாத்தியாயர் அபிமானிக்கக்கண்டதில்லையா? யோஜித்துப் பாராமல், “வேதாந்ததூதர்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் “வியஷ்டிஸமஷ்டி” எனும் சொல்மாத்திரத்தைக்கொண்டு ஜீவஸமூஹத்திற்கு அந்நியமாய் ஈசனிலையெனின், ஜீவப்ரும்மைக்கியத்தை உபதேசிக்கும் “தத்துவமலி” என்பது முதலிய மஹாவாக்கியங்களின்பொருளை விளக்குமிடத்தில்

“வெணக்யுதபொயுகூதிதபொநடூவாறுபொநிடூமடிதெநொநடூவிராஃயதிடெணாஃ | வபெடிதஹாநொரிவிராஜிஹுத்யுபொஃ கூடீராவாஃராரொஃபராராண (பெயெ-டாஃ”

“ஒருவருக்கொருவர் மின்மினிப்பூச்சிக்கும் ஸூர்யனுக்குட்போலவும், அரசனுக்கும் சேவகனுக்குட்போலவும், கிணற்றிற்கும் ஸமுத்திரத்திற்குட்போலவும் பரமானுவுக்கும் மாமேருவுக்குட்போலவும் மிக்க விபரீதத்தன்மைகளையுடையவர்களாகிய ஜீவேச்வரர்களுக்கு ஐக்கியம் ஒவ்வாததலால் பாகலகூட்டையைக்கொண்டு குணங்களை விடுத்துப் பொருள் கொள்ளவேண்டும்”

எனச்சங்கரபகவத்பாதர் முதலிய பெரியோர்களால் மின்மினிப்பூச்சி ஸூர்யாதிதிருஷ்டாந்தங்களைக்காட்டி ஜீவேச்வரர்களின் தன்மைகள் பரஸ்பர விபரீதங்களாயுள்ளன என்று சொல்லப்பட்டிருத்தலைப் பிசுசென் நல்லவோ தள்ளவேண்டியவரும். லோகாதுக்கிரஹாவதாரமூர்த்தியாய்வந்த ஞானகுருவான சங்கரபகவத்பாதர் சொல்லியதைப் பிசுசெனக்கூறும் அத்தைவதிகளின் மொழியை உசிதமெனக்கொள்ளும் விவேகிகளுண்டா? இல்லையன்றோ. இனிஆசாரியஸ்வாமிகள் சொல்லிய திருஷ்டாந்தத்தில் ஸமஷ்டிவியஷ்டி பாவத்தைக்கொண்டு மின்மினிப்பூச்சி சேவுகள் முதலிய பொருள்களின் கூட்டத்திற்கந்நியமாய் சூரியன் அரசன் முதலிய பொருள்களில்லவேயில்லை என்று சொல்லுவதுசிறிதும்

ஒவ்வாதல்லவா? யோஜித்துப்பாராமல் “வியஷ்டிஸமஷ்டி” எனும் சொல்மாத் திரத்தால் ஜீவஸமூஹத்திற்கந்நியமாய் ஈசன் இல்லைவேயில்லை என்பது மிகவும் அஸங்கதமேயாகும் என்க.

சங்கை, வியஷ்டிஸமஷ்டி திருஷ்டாந்தத்தினால் ஸகுணனாகிய ஈசனில்லை என்று சொல்ல இயலாவிடினும், மற்றுமுள்ள

“வடஸாவுடதராகாஸாநீபரோநெவபெஸுதி
வெடாநீபெதநாகாஸாநுஷ்டாநநெவாஸிஃ”

“குடத்தினில் வரையப்பட்டுள்ள ஆகாசமானது குடம் வேறிடத்தில் கொண்டுபோகப்படுமீபோது அதுவும் செல்லுதலென்பது எப்படியில்லையோ அப்படியே ஆத்மாவும் ஆகாசத்திற்கு நிகராம்”

என்பது முதலிய சுருதி வாக்கியங்களால், எதனாலும் வரையப்படாத வெளி ஆ (மஹா) காசம் போல நிர்க்குணப் ப்ரும்மமும் குடத்தினால் வரையப்பட்டுள்ளதாகிய குடாகாசம்போல ஜீவனும் என்றேற்படுகின்றது. குடமுடைந்தால் அதன் ஆகாசம் மஹாகாசமேயாகின்றது. இந்தத்திருஷ்டாந்தப்படி கவனித்தால் நிர்க்குணமாகிய ப்ரும்மமே அவித்தையினால் ஜீவத்தன்மையைப் பெற்றிருக்கின்றது. அவித்தை நீக்கினால் நிர்க்குணப் ப்ரும்மமேயாகின்றது என்றேற்படுகின்றது. வேதாந்தநூல்களில் வியத்தமாய் இங்ஙனமே சொல்லப்படுகின்றது. குடமுடைந்தால் அதனிலுள்ள ஆகாசம் மஹாகாசம் ஆவதற்கு, இனி மூன்றாவதாகிய வேறு ஆகாசம் வேண்டப்படுமானால், ஜீவன் நிர்க்குணப் ப்ரும்மமாவதற்கு மூன்றாவதாகிய ஸகுண ஈசுவரன் எனும் பொருள் உள்ளதெனக்கொள்ளலாம். திருஷ்டாந்தத்தினில் மஹாகாசத்தில் குடாகாசம் கற்பித்தம். குடமுடைந்தால் நேரில் மஹாகாசமாகின்றது. மூன்றாவது பொருள் வேண்டப்படுவதில்லை. அவ்வாறே பிரகிருதத்திலும் ஜீவன் அவித்தைநீங்கினால் நேரில் நிர்க்குணப் ப்ரும்மமேயாகின்றான். ஸகுணன் எனும் ஈசுவரனாகிய மூன்றாவது பொருளை ஏன் வீணிக்கொள்ளவேண்டும்?

உண்மையை நோக்கும்போது இங்ஙனம் ஜீவனும் நிர்க்குணப் ப்ரும்மமும் எனும் இம்மட்டோடே நிற்பது உசிதமாகின்றமையால், சுருதிகளில் எகுனோபாஸனை சொல்லப்பட்டிருத்தல், இப்படிப்பட்ட நிர்க்குணத்தில் மனம் நிலிபெறுவதன் பொருட்டு முன்னரே சித்தம் ஒருவழிப்பட்டிருத்தலை (ஏகாக்கிரத்தன்மையை) அப்பியாஸம் செய்வதன் நிமித்தம் கற்பனாத்திரமாகவே சொல்லப்பட்டது. ஆதலால் ஸர்வக்குன், ஸர்வேச்வரன், கர்மாத்நியக்ஷன், அந்தர்யாமீ, கர்ம பலதாதா முதலிய சொற்களுக்கு நிர்க்குணபரமாக ஒளபசாரிகமாகவே பொருள் கொள்ளவேண்டுமென்பதே உண்மை. ஆதலால் ஸகுணனாகிய இறைவன் ஒருவனிருக்கின்றானென்பது சுத்தப்பிசகே என்று உபதேசிப்பவர்பலரிருக்கின்றனர். ஆதலால் இப்படிச்சொல்லுவது தவறு என்பதைச்சுற்று நிரூபிப்பாம்.

குடாகாச திருஷ்டாந்தத்தால் ஸகுணனாகிய ஈசனில்லை என்று சொல்லுவதுவிசாரணையின்மையேயாம். குடாகாசம்போல ஜீவனும் மஹாகாசம்போல

நிர்க்குண ப்ரும்மமும் என்றதனால் அறிந்துகொள்ளவேண்டியதாவது, ஆத்ம வஸ்து நிர்விகாரமாயும் அஸங்கமாயும் உள்ளதென்பதாமட்டுமேயன்றி வேறல்ல. திருஷ்டாந்தத்தில் குடம் சலிக்குப்போது ஆகாசத்திற்குச் சலனமிராததுபோலவும், குடமுடைந்தால் ஆகாசத்திற்கு நாசமேற்படாததுபோலவும் அவித்தை முதல் தேஹமீரூயுள்ளபொருள்களின் மாறுபாட்டால் ஆத்மாவுக்கு எவ்விதமான பாடும் நிகழாதென்பதும் அவித்தியாதிகளின் நாசத்தினால் ஆத்மாவுக்கு எக்கேடு மில்லை என்பதுமே அறியவேண்டியதாகின்றமையால், ஆத்மா நிர்விகார அஸங்க பரிபூர்ண ஸ்வரூபன் என்பது விதிக்கின்றது. அம்மட்டோடுவிடாமல் அதனில் உள்ள எல்லா அம்சங்களையும் எடுத்துக்கொள்வோமானால் குடமும் ஸத்தியம் ஆகாசமும் ஸத்தியம் என்பதுபோல, அவித்தையும் ஸத்தியம் ப்ரும்மமும் ஸத்தியம் எனக்கொள்ளவேண்டியதாகின்றமையால் ப்ரும்மமொன்றே ஸத்தியம் எனும் அத்துவைதம்பேசு, அவித்தையும் ஸத்தியமெனும் துவைதமே உண்மை எனக்கொண்டதாகின்றது. ஆதலால் திருஷ்டாந்தத்தால் எந்த அம்சத்தைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டுமோ அம்மட்டோடு நிற்கவேண்டும். உண்மையில்தான் மாதலால் குடாகாச திருஷ்டாந்தத்தினால் உள்ள ஸகல அம்சங்களையும் எடுத்துக் கொண்டு அதனால் ஸகுணஞ்நிய ஸுறைவனை இல்லவேயில்லை எனச்சாதிக்க முயலுதல் மிகவும் பேதமையே.

உண்மையில் காலத்திரயத்திலும் அகண்டபரிபூர்ணமாய் மனோவாக்குகளுக்கு அதீதமாய் நிர்க்குணஸ்வரூபமே உள்ளதாயினும், அப்பொருள் பிரபஞ்ச ஞானமாகிய வியாவஹாரிகத்தோற்ற நிலமையில் ஸுகுணைச்வரூபியிருந்து ஸகலப்பிரபஞ்சங்களின் ஸ்ருஷ்டிஸ்ஸத்திலயங்களுக்கு ஏதுவாகின்றது. இங்ஙனம் வஸ்துவொன்றே முக்திபெற்றவர்களின் நிலமையாகிய பரமார்த்தானுபவத்தில் நிர்க்குணமாயும் வியாவஹாரிலமையாகிய அமுக்தானுபவத்தில் ஸகுணமாய்மிருக்கின்றது. ஸகுணமெனின் குணத்தோடுகூடியது என்பது பொருள் குணமாவது எடுத்தோதமுடியாததாய் (அநிர்வசநீயமாய்) உள்ள மாயாசக்தியே அது வியாவஹாரிக நிலமையில் ப்ரும்மத்தின் ஏகேதசத்தில் அடங்கியுள்ளது அதுசைதன்யமான ப்ரும்மமின்றி சேஷ்டியாது. ப்ரும்மமும் அந்தமாயையின்ற ஈச்வரத்தன்மையைப்பெறுது. திரியின்றி ஜ்வாலையாதிரம் தீபத்தன்மையைப் பெறுததுபோலவும் ஜ்வாலையின்றித்திரிமாத்நிரமும் தீபத்தன்மையைப்பெறுதது போலவும் மாயாசைதன்யங்களில் ஒவ்வொன்றும் தனித்தனியே ஈச்வரத்தன்மையைப் பெறுதென்றறிக. கட்டை முதலியவைகளுடன் கூடிய அக்கக்கே நெருப்பெனும் பெயர் வழங்குவதுபோல மாயாசக்தியுடன் கூடிய சைதன்யியத்திற்கே ஈச்வரனென்னும் பெயர் வழங்குவதாம். மாயாசக்தியுடன் கூடியசைதன்யமான ஈச்வரனே பரமாத்மா, ஸர்வேச்வரன், ஸவிசேஷன், ஜகத்காரணன், ஸர்வக்ருன், கர்ப்பலதாதாமுதலிய சொற்களால் வழங்கப்படுகின்றமையால் அச் சொற்களுக்கு ஒளபசாரிகமாய் நிர்குணத்தையே பொருளாய்ச் சொல்லவேண்டுமென்பது மிக்க அறியாமையேயாம்.

முக்தியில் நிர்க்குணமாத்நிரமாய் எஞ்சுகின்றமையால் அந்த ஸ்வரூபத்தைப் போதிப்பதிலேயே சாஸ்திரங்களுக்குக் கருத்தாயிருக்கினும், எத்தன்மையுமிராந்

நிலமையை நேரில் சொல்லவியலாததுபற்றி, ஸகுணத்தைக்காட்டியே நிர்க்குணத்தைப்போதிக்கவேண்டும். இவ்வண்மைபற்றியே, ஸகுணஸ்வரூபத்தைநேரில் சொல்லுதலாகிய தடஸ்தலக்ஷணத்தையே விசேஷமாய்ச்சொல்லி வேதாந்தசாஸ்திரங்களில் ஸ்வரூபம் போதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. சந்திரனைத்தெரிந்துகொள்ள விரும்பும்பாலனுக்கு அன்னை, மரத்தின்கிளையின் நேர்ப்பிரதேசத்தைக்காட்டிச் சந்திரனைப்போதிப்பதுபோல, திவ்வியமாயாதர்மங்களாகிய ஸர்வக்ருத்துவம் கர்மபலதாநிருத்தவம் ஜகத்கர்த்திருத்தவம் முதலியவைகளைக்காட்டியே நிர்க்குணபரசிவஸ்வரூபம் போதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

மரத்தின்கிளைக்கு நேராக இருத்தலைத்தெரிந்துகொள்ளாமல் பாலன் சந்திரபிம்பத்தைமரத்திரம் தெரிந்துகொள்ளுவதென்பது எப்படி அஸம்பவமோ அப்படியே திவ்வியசக்தியுடன் கூடியிருத்தலாகிய ஸகுணேசுவரத்துவத்தைத் தெரிந்துகொள்ளாமல் நிர்க்குணஸ்வரூபஸாக்ஷாத்காரம் ஸப்பவியாதென்றறிக. மரத்தின்கிளையாதென்பதை யறியாதபாலனுக்கு மரத்தின் கிளையில் சந்திரன் எனும் வாக்கியம் எப்படிப்பயன்றதேயாகுமோ, அப்படியே ஸகுணேசுவரனது தன்மையை அறியாத முமுகூஷுவுக்கு வேதாந்த சிரவணம் பயன்றதேயாம். மரத்தின்கிளையை அறிந்துகொண்டதும் அம்மட்டோடுவிடாமல் அதன் நேராயுள்ள மேற்பக்கத்தையும் கவனிக்கவேண்டியது பாலனுக்கு அமசியமாகின்றது போல, இறைவனது திவ்வியமாயாதர்மங்களை யறிந்துகொண்டதும் அம்மட்டோடு நிற்காமல் ஜிஞ்ஞாஸுவுக்கு மஹாவாக்கியார்த்த உபதேசமும் அவசியமாகின்றது.

மரத்தின்கிளையையறிந்த பாலனுக்கு அதற்கு நேராயுள்ள மேற்பிரதேசத்தைநோக்குப்போதுண்டாகின்றதாகிய ஞானத்தினில் மரத்தின் கிளை சிறிதும் விஷயமாகாமல் அறிவினின்றுநழுவிப்போக, சந்திர ஸ்வரூபமாதிரஞானமாக எஞ்சிறிந்துபோல, ஸகுணனாகிய இறைவனை நன்றாயறிந்துகொண்ட ஜிஞ்ஞாஸுவுக்கு மாயாதர்மங்களுக்கு அதிஷ்டானமாயுள்ள சின்மாத்மிரத்தைப் போதிப்பதாகிய மஹாவாக்கியார்த்தத்தைச்சிரவணஞ்செய்யும்போது, அந்தமுமுகூஷுவின் சித்தத்தினின்றும் முன்னர் அறியப்பட்டிருந்த மாயாதர்மங்கள் ஸகலமும் நழுவிப்போக, நிர்க்குண ப்ரும்மாத்தமைக்கியாகண்டானந்தபோதமாத்மிரமாய் எஞ்சி நிற்கும். அப்படிஸகலமும் நழுவி அகண்டசிதானந்தமாத்மிரமாய் நிகழும் விருத்தியே அபரோக்ஷஸாக்ஷாத்காரஞானம் என்பதாம். இப்படிப்பட்ட ஞானத்தின் பொருட்டு முதலில்வேண்டியது ஸகுணேசுவரஞானமேயாதலால், மோக்ஷத்தில் விருப்பமுடையவர் முதலில் ஸகுணேசுவரனையே நன்றாய்த்தெரிந்துகொள்ள வேண்டியதென்பது நிர்ணயம். உண்மையிவ்விதமிருப்பதுபற்றியே உபநிஷதம் ப்ரும்மஸூத்ரம் முதலிய வேதாந்ததூல்களில் மஹாவாக்கிய உபதேசஸந்தர்ப்பம் நீங்கலாயுள்ள மற்றஇடங்களிலெல்லாம் பரமாத்மா, ஜகத்கர்த்தா, பரமேசுவரன், ஸர்வக்ருன், ஸர்வசக்தன் கர்மபலதாதா, நித்தியமுக்தன், ஸத்தியகாமன், ஸத்திய ஸங்கற்பன் முதலிய சொற்களை உதஹரித்து ஸகுணனது பெருமையே உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

என்பது முதலிய உபநிஷதவாக்கியங்களால் ஸகுணவஸ்துவே நேரில் உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இங்கு இந்த மர்மம் அறியத்தக்கது. அதாவது உபநிஷதம் ப்ரம்மஸூத்ரம் முதலிய நூல்களில் மஹாவாக்கியம் நீங்கலாயுள்ள மற்ற ஸந்தர்ப்பங்களில் நேரில் உபதேசிக்கப்படும் பொருள் ஸகுணாக்ரைய இறைவனேயாம். ஆயினும், அரசனுடைய பெருமையை உள்ளபடி அறிந்து கொள்ள விரும்புவோன், அவனால் ஆளப்பட்டுவரும் பிரஜைகளின் செய்கைகளையும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியதவசியமாகின்றதுபோல ஈசனுடைய மஹிமைகளை உள்ளபடி அறிந்துகொள்ள விரும்புவோர் அவனால் ஆளப்பட்டுவரும் ஜீவர்களின் தன்மையையும் அவர்கள் கிடந்து அல்லற்படும் ஜகத்தினுடைய தன்மையையும் நன்கு விசாரித்துத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய தவசியமாகின்

றமையால் உபநிஷத் ப்ரும்மஸூத்ராதிகளில் ஜீவஜகத்ஸ்வரூபமும் விசாரிக்கப் பட்டிருக்கின்றது.

இனி ப்ரும்மஸூத்ரம் எனும் கிரந்தத்தின் பாஷ்யத்தில் சங்கரபகவத் பாதாசார்ய ஸ்வாமிகள் ஸகல அதிகரணங்களிலும் நிர்க்குண ஸ்வரூபரமாகவே பொருள்கொண்டிருக்க அதற்கு விரோதமாக இங்கு, விசேஷமாய்ப் பல அதிகரணங்களில் ஸகுணமே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதென்றதை எப்படியோத் துக்கொள்ளுவதெனும் சங்கை நிகழும். ஆதலால் அவ்வுண்மையைச் சற்று நிரூபிப்பாம்.

ப்ரும்மஸூத்ரமாவது உத்தரமீமாம்சை எனப்படுவதாம். அதுவே வேதாந்த ஸூத்ரம் வியாஸ ஸூத்ரம் என்றும் சொல்லப்படும். அது உபநிஷத்ரத்தத்தையே ஹேதுவாயிலாய் நிர்ணயித்துப் போதிக்கவந்த நூலாம். அது நான்கு அத்தியாயங்களாய்ப் பகுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஒவ்வொரு அத்தியாயமும் நான்கு பாதங்களாய்ப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. இங்ஙனமுள்ள இந்த ப்ரும்ம ஸூத்ரக்கிரந்தத்தில் அடங்கியிருக்கும் ஸூத்ரங்கள் ஐதூற்றைம்பத்தைந்து. இவ்வைத் தூற்றைப் பத்தைந்து ஸூத்ரங்களும் நூற்றுத்தொண்ணூற்றைந்து அதிகரணங்களில் அடக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அதிகரணமெனின் பிரகரணமென்றறிக.

இந்தக் கிரந்தத்தின் முதலத்தியாயத்தின் முதற்பாதத்தில், விவேக லைவராக் கியாதிஸாதநங்கோயுடைய உத்தமபரிபாகிகள் ப்ரும்மஸ்வரூபத்தை விசாரித்துக்கொள்ளவேண்டுமெனத் தொடங்கிப் பிறகு அந்த நிர்க்குண ஸ்வரூபமானது ஸகுணேச்வரஞானமின்றி அறிந்துகொள்ள இயலாதாகையால் ஸகுணேச்வரனைய நேரில் போதித்து, அதன் மூலமாய் நிர்க்குண ஸ்வரூபஸூகூட்காரத்திற்கு ஸாதனமாவதாகிய தடஸ்தலக்ஷணத்தைச்சொல்லி, ஜகத்கர்நுத்துவம் முதலிய ஈச்வர தர்மங்கள் உபதேசிக்கப்பட்டன. பிறகு ஸர்வக்ஞத்துவ ஸர்வசக்தித்துவாதி தர்மங்களைக் காட்டி அவனது ஸ்வரூபமே போதிக்கப்பட்டது. பிறகு ஸகல ச்ருதிகளின் தாற்பரியநிலை ஈச்வர ஸ்வரூபத்திலேயே என்பதைப் போதித்ததும் தவிர, பிரகிருதி ஜீவன் பஞ்சபூதபார்த்தம் ஸூரியன் முதலிபவைகளையே அர்த்தமாய்க் கொண்டவைபோலக்காணப்படும் சொற்களையுடைய ச்ருதிவாக்கியங்களுக்கு வாஸ்தவார்த்தத்தை நிரூபிக்கும் மூலமாயும் ஸர்வவியாபகத்துவம் ஸர்வேச்வரத்துவம் முதலிய ஈச்வர தர்மங்கள் உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இரண்டாம் பாதத்தில் வேறு பொருள்களே அர்த்தமென்று தோன்றக்கூடியதும் ஈச்வரனே அர்த்தமென்பதை வெளிப்படையாய்க்காட்டாத அர்த்த ஸந்தர்ப்பங்களை யுடையனவுமாகிய மற்றும் சில சுருதி வாக்கியங்களுக்கும் பரம்பொருளே அர்த்தமென்பதை நிரூபிக்கும் வாயிலாயும் ஈச்வர தர்மங்களை சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. மூன்றாம் பாதத்தினிலும் முற்கூறியது போன்ற விஷயங்களும், வேதத்தின் பெருமை வேதமோதத்தக்க அதிகாரி, ப்ரும்மவித்தையின் அதிகாரிபேதம், முதலிய விஷயங்களும் போதிக்கப்பட்

முருக்கின்றன. நான்காம் பாதத்தினில் ஜகங்களுக்கு ஈசுவரன் நிமித்தோபா தான காரணன் என்பது, முதலிய விஷயங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

இரண்டாமத்தியாயத்தின் முதற் பாதத்தில், ஈசனில்லை பிரகிருதியே ஜகத் காரணம் எனும் ஸாங்கியமதத்திலும், பிரகிருதிஸத்தியமெனும் யோகமதத் திலும் சுருதிக்கு விரோதமாய்ச் சொல்லப்படுவனவாகிய சிற்சில அப்சங்களையும் நிராகரணம் செய்து ஈசனே ஜகத்காரணன் எனும் நிர்ணயம், ஈசன் ஜீவர்களி டம் பாரபக்ஷமில்லாதவன், அற்புத மஹிமையுடையோன், என்பது முதலிய விஷயங்கள் போதிக்கப்பட்டுள்ளன. ஷ. இரண்டாம் பாதத்தில் தார்க்கிகர் மதம், பௌத்தமதம் ஜைனமதம், தார்த்திரிகசைவம், தார்த்திரிக வைஷ்ணவம், இவைகளில் சுருதி யுத்திகளுக்குக் கொவ்வாத விஷயங்களை எடுத்துக் காட்டி அந்த பாகங்களைப்பற்றிய நிராகரணம் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. மூன்றாம் பாதத் தில் பிரபஞ்ச ஸ்ருஷ்டிக்கிரமம், ஜீவனது தன்மை முதலியவை நிரூபிக்கப்பட் டிருக்கின்றன. நான்காம் பாதத்தினில் ஸ்ருஷ்டம் சரீரம் ஸ்தூல சரீரம் இவை களின் ஸ்வரூபம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

மூன்றாமத்தியாயத்தின் முதற்பாதத்தில், மரித்தபிறகு ஜீவர் எவர்க்க நர காதி லோகாந்தரம் செல்லுதல், அங்கு இன்பதுன்பங்களைப் புசித்தல், மீண்டும் அங்கிருந்து இங்குவருதல், இவைகளின் கிரமம் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இரண்டாம் பாதத்தில் ஜீவனது ஜாக்கிரம் ஸ்வப்பனம் ஸுஷுப்தி மூர்ச்சை எனும் அவஸ்தாபேதங்களைப் பற்றிய மர்மங்களும், ஸுகுணநிர்க்குண தாராத்மியம், ஜீவபஞ்சமைக்கியம், ப்ரும்மாநான பரியந்த ஜீவேசபதம், எனும் இவ்விஷ யங்களும் நன்கு உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மூன்றாம் பாதத்தில் ஸுகுணேச் வரணுடைய தன்மைகள், ஈசுவரஉபாஸனை, ஸுகுணேபாஸநாங்க ஸ்வரூபம், ஸுகுணேபாஸநாக்கிரமம், ஸுகுணேபாஸநாபேதம், ஸுகுணேபாஸநாபலம், ஆதி காரிகமுத்தர்களின் நிலமை, ஸுகுணத்யானம், பிரதீகோபாஸனை, அங்காவபத் தோபாஸனை, முதலிய விஷயங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. நான்காம் பா தத்தில்கர்மத்திற்கு ஞானம் அங்கமல்ல என்பது, ஸந்நியாஸவிதி, ஞானத்திற்குக் கர்மம் பரம்பராஸாதனம் என்பது, ஸந்நியாஸிகளின் அப்பியாஸாதுஷ்டான முறை, ஆச்ரமத்தினின்றும் வழுவினால் வரும் நிலமை, சிரவண மனன நிதித்தி யாஸநங்களுள் ஒன்றிற்கொன்றுள்ள ஸப்பந்தம் ஆகிய இவ்விஷயங்கள் போதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

நான்காமத்தியாயத்தின் முதற்பாதத்தில் சிரவணத்தின்காலவரை, தியான ஸ்வரூபம், ஆஸன நியமம், இடத்தின் நியமம், தியானம், உபாஸனை எவ்வளவு காலம் வேண்டுமென்பது, ப்ரும்மாச்சமைக்கிய அபரோக்யஞானத்தினால் இரு வகையாகிய கர்மங்களும் நீங்குதல், பிராரப்த கர்மத்திற்குப் போகத்தினாலேயே நாசம் என்பது முதலிய விஷயங்களும், இரண்டாம் பாதத்தில் மரணாவஸ்தை உத்திராந்தியவஸ்தை எனும் பகுபாடு, ஜீவர்களின் உத்திராந்திபேதம், ஸுகுணே பாஸகர்களுக்கு மரித்தபின் அடையப்படும்கதி, மரணகாலத்தைப் பற்றிய விசே ஷம் முதலிய விஷயங்களும், ஸுகுணேபாஸகர் மரிக்க பின்னர் பின்மலோகம்

செல்லும் முறை, உபாஸகரை ப்ரும்மலோகம் செல்லுவீக்கும் ஆதிவாஹிக தே வதையின் கிரியை முதலிய விஷயங்களும், நான்காம் பாதத்தினில் ப்ருமீ மூனிகளுக்கு மரணத்தின் பிறகு ஏற்படும் நிலமை, ஸகுனோபாஸனே செய்தவர் ப்ரும்மலோகத்தினில் அடையும் நிலமை, முதலிய விஷயங்களும் கிரூபிக்கப் பட்டிருக்கின்றன.

இவ்விதம் அரிய பல விஷயங்களடங்கிய இந்நூலில் பரமதாத்தரியமாயுள்ளது நிற்குண ஸ்வரூபமேயாயினும், அதனை ஸகுணஸ்வரூபஞானமின்றி சிறிதும் தெரிந்தீடுகொள்ள இயலாததுபற்றியே பல அதிகாரணங்களில் ஸகுணஞுகிய இறைவனது தன்மைகளே கேரில் உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. சங்கராபக வத்பாதாசாரியஸ்வாமிகளாலும் அவ்வதிகாரணங்களின் பாஷ்யத்தில் ஸகுணத்தை யே வியத்தமாய்ச் சூறிப்பவையாகிய ஸர்வக்ருண், ஸர்வசத்தன், மஹாமாயன், அநந்தசத்தன், பரமேச்வரன், ஸத்தியகாமன், ஸத்தியஸங்கற்பன், கர்மபலதாதா, என்பது முதலிய சொற்களை உதகரித்து இறைவனது தன்மை யுபதேசிக்கப் பட்டிருக்கின்றது. எழுதினால் விரியுமாதலால் சுருக்கமாய்ச் சொல்லுவாம். அதாவது,

“கூவுஜிமதொநாரிவாஹுரா வுராகுதலு சுநெக
கதபுனொதுஸாபுது ஸுபுதிநிபதஷிஸகாந்நிதிபுயா
மஹாபஸுநிநஸாவுலிந்திரயநாரிவஸுஜிநஸுதினாம
பதஸுபுஜாசுபுஸகெகாரணாடிவதி”

“நாமரூபங்களால் வியாகிருதமாயும், அநேககர்த்தாக்களோடும் போக்தாக்களோடும் கூடியதும், நியதமாயுள்ள தேசகால நிமித்தங்களோடு கூடிய கிரியாபயன்களையுடையதும், மனவினாலும் சிந்திக்க இயலாத அமைப்பை உடையனவாகிய இச்சகங்களுக்கு உற்பத்தி ஸ்திதி நாசம், எந்த ஸர்வக்ஞனும் ஸர்வசக்தனும் எல்லாற்றிலோனும் எல்லாவல்லமையுடையோனுமாகிய காரணவஸ்துவிலில் ஏற்படுகிறதோ”

என ஜகத்கார்தருத்துவத்தை ஸாதிக்கும் ஜந்மாதியதிகாணத்தில் சொல்லியிருக்கும் வாக்கியத்தையும்,

“நவீனபுரமஸிபுராஸி வயிபெஷாதிஷகாணஸி வயபஜி
முணாநிதஸிவயபஜிநாதிநுதம் ஸாஹவொதுமி”

இப்படிப்பட்ட ருக்வேதாதி சாஸ்திரத்திற்கு எல்லாவற்றையும் அறியும் தன்மையோடு கூடியவனாகிய ஸர்வஞ்ஞாக்கர்நியஞாய் மற்றெவ்விடத்தினின்றும் உற்பத்தி ஸம்பவியாது”

என்ற சாஸ்திரயோசித்வாதிகரணத்திலுள்ள வாக்கியத்தையும்,

“**ஸுபா தூதரெஹ்ஸுபாவீஜ்ஜாபஸாக் சோயாபியொரூஉம் ஸாய
காநுமுஹாயுடம்**”

“சுப்ராணொஹுதிநாஸ்துஹ இதி பூதம் சாஹுஸூஹ
விஷயா ஹயந்தா திநோயிம் பூணஸநீர இதி ஸமாணஸூஹ
விஷயா இதி விஸஷம்

“விவக்ஷிதமுணோவவதெது”

“சுவாகரஜோதெயஹ சுகா ஹிதாஜேஹி”

எனும் அத்ரதி கரணத்திலுள்ள வாக்கியத்தையும்,

“இங்கு உபதேசிக்கப்படும் குணங்களெல்லாம் பாமேச்வரானிடமே ஒவ்வும் நிர்க்குணமாயினும் ப்ரும்மம் நாமரூபகுணங்களைவிட கூடிய வகுணமானது உபாஸனையின் பொருட்டு உபதேசிக்கப்படுகின்றது”

“மதுவாசுதேவராயர் ஜெயங்கொண்டம் நாமச்சந்திரன் திருவிடைக்கூட்டு
பாளையத்திலிருந்து வந்தார். அவருடைய கைகளில் ஒரு பைலட் டிஸ்க் இருந்தது.
அதைப் பார்த்தால் அது ஒரு பைலட் டிஸ்க் என்று தெரிந்தது. அதைப் பார்த்தால்
அது ஒரு பைலட் டிஸ்க் என்று தெரிந்தது. அதைப் பார்த்தால் அது ஒரு பைலட்
டிஸ்க் என்று தெரிந்தது. அதைப் பார்த்தால் அது ஒரு பைலட் டிஸ்க் என்று
தெரிந்தது. அதைப் பார்த்தால் அது ஒரு பைலட் டிஸ்க் என்று தெரிந்தது.”

“நம்மவர்க்கு இந்த ஜகத்பிம்பஸ்ருஷ்டியானது மிக்க அரிதாய்த்
தோன்றுவதாயினும் பரமேஸ்வரனுக்கு இது கேவலம் லீலையேயாம்.
அபாரசக்தியுடையோர்தலின்”

“பலூரடிவிலிந் பூங்குணணி கூராரணை வரிமுறுவிராணை பூடி
 ஸிட்டுதந பூகாரணயடுகூரணயட்டிர் உவவடிந்துதவ
 வுஜிஞவயுசுகிஹர்ஜிபாஸூலு

“யாதொருகாரணத்தால் இப்நூம்த்தைக் காரணமாக்கொள்வதில் இங்குவிளக்கிய பிரகாரமாய்க் காரணதாம்ங்கள் ஸகலமும் அதனிடம்

ஒவ்வொன்றினவோ ப்ரும்மம் ஸர்வக்ஞனும் ஸர்வசக்தியுடையதும்
மஹாமாயையோடு கூடியதுமாயுள்ளதன்றோ.

எனும் ஸர்வதர்மோபபத்தியதிகரணத்திலுள்ள வாக்கியத்தையும்,

ஸ ஹி ஸவபுராப்யக்ஷஃ ஸுபுஷ்டிஸ்திஸம்ஹாராநு விவித்ராநு
விடியதெஸகாலவிஸெஷாஹ்நிகுக்ஷாஸ்குபிபுணாஃ ஶுபாநுபாஸம்
மம் ஸம்வாடிபதி ”

ஸர்வஸாக்ஷியாகிய அவனே விசித்திரங்களாகிய ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி
ஸங்கராங்களைச் செய்கின்றவன். தேசகால விசேஷங்களை நன்கறி
வோளுதலின் கர்மிகளின் கர்மங்களுக்குத்தக்க பயனைத்தருகின்றான்.

எனும் பலாதிகரணவாக்கியத்தையும் இவை போன்ற மற்றுமுள்ள அநி
கரணங்களில் உதஹரிக்கப்பட்டிருக்கும் வாக்கியங்களையும் கவனித்தால் சங்கரபக
வத்பாதஸ்வாமிகள் பாஷ்யத்தினில் ஸுருணஸ்வரூபத்தையே விசேஷமாய்
ப்போதித்திருக்கின்றனர் என்பது நன்றாயறியலாம்.

அன்றியும் சங்கரபகவத்பாதஸ்வாமிகளது குருவுக்கும் குருவாயுள்ள
கௌடபாதஸ்வாமிகள் முதலிய அபியுத்தர்களால், ஸர்வேச்வரீனயுபாவித்து
அவனது திருவருளை ஸப்பாதித்துக் கொள்ளாமல் துக்கநிவிருத்தி ஏற்படாது
என

நிவ்ருத்த ஸவபுஷ்டிஸம்ஹாராநு விவித்ராநு ”

“ஸகலதுக்கங்களையும் நிவிருத்தி செய்விப்பதற்கு ஈச்வரானுகிய அவ்ய
யனே பிரபு”

இங்ஙனம் வியத்தமாகப் போதிக்கப்பட்டிருக்கின்றதைக் கவனித்தாலும்,
ஸுருணமானது மூடர்களுக்காகவே கட்டுப்பாடாகச் சொல்லப்பட்டதாதலால்
முமுகுக்களுக்கு ஸுருண ஈசுவரானிடம் பத்தியும் அவனது ஆணையெனச்
சொல்லப்படும் கர்மாதஷ்டான விதிக்கு உட்பட்டு நடப்பதும், ஸுருணஸ்வரூ
பத்தை விசாரித்தலும், அவனை யுபாவித்தலும் அவசியமல்ல என்று எண்ணு
கின்றவரும் அங்ஙனமே பிறருக்கும் போதிக்கமுயலுவோருமாகிய தற்கால
மேதாவிகளது கொள்கை மிகத்தவறே என்பது நன்குவிளங்கும். இங்ஙனம்
வேதாந்த விசாரணை தலைகீழாய்ப்புரண்டிருத்தலுக்குக் காரணம் யாதெனின்,
சங்கரபகவத்பாதஸ்வாமிகள் எவ்வெவ்விதிகரணங்களில் ஸுருணனைப் போதித்தி
ருக்கின்றனர் என்பதை நிர்ணயித்துப்போதிக்கும் உண்மையாராய்ச்சியுள்ளவர்க
ளாகிய பெரியோர்களிடம் ஷேசாஸ்திரத்தை சிரவணஞ்செய்யாத சூறையேயாம்
என்றறிக. பாஷ்யத்திலோ எனின்.

“கூபாரணாஹுரீநாஸுஹுஹிதிரூபிஸாஹுஸுஹுவிஷ
யா | ஹயந்தூரோயிபுரணஸரீரஹுதிஸம்ஹுஸுஹுவிஷயா

“அப்ராணன் அமனன் சுப்ரன் எனும் சுருதி சுத்தப்ரும்மத்தைச்
சொல்லுவது. மனோமயன் பிராணசரீர” என்பது முதலிய சுருதி

ஸகுண ப்ரும்மத்தையே விஷயமாக்கொண்டது”
என்பது முதலிய வாக்கியங்களால் ஸர்வதர்ப்பவிர்த்தாதிகரணத்தில்

“விவக்ஷிதமனொனாவவதெ^{ஸு}”
து உ

எனும் ஸூத்ரத்தின் பொருளைப் போதிக்கும் ஸந்தர்ப்பத்தில் சங்கர பகவத்பாதஸ்வாமிகளால் ஸகுண நிர்குணவிஷயவாக்கியவியவஸ்தை செய்யப் பட்டிருந்தும் அங்ஙனம் ஸகுணம் பாஷ்யத்தில் சொல்லப்படவில்லை எனத் தற்காலத்தவர் எண்ணுதல் மிகவும் பரிதவிக்கக்கூடியதேயாம்.

ஸகுணனிடம் முமுகூச்சுக்களாகிய உத்தம்பரிபாகிகளுக்குப்பத்தி அவசிய மில்லை அது மூடருக்காக்கற்பனாமாத்திரமாகவே சொல்லப்பட்டது எனும் மாறுபாடாகிய எண்ணமே, கொடுங்காரியங்களைச் செய்துகொண்டே வேதாந்த சிவவணத்தில் செல்லுதலாகிய தற்காலவழக்கத்திற்கு மூலமாயிருக்கின்றது. மௌனம் முதலியவைகளும், நித்திய நைமித்திககர்மங்களை அனுஷ்டித்தலாகிய வர்ணசர்மதர்மங்களும் சிறிதுமிராதவர்களாய், தில்லியமாயாசத்தியுடன் கூடியவ னென்று சொல்லப்படும் இறைவன் ஒருவனிருக்கிறானென்பது சுத்தப்பிசகு என்றும் சொல்லிக்கொண்டு வேதாந்த விசாரணைசெய்தலே ஆஸூரமென்பதாம். விதிநிஷேத வரம்புகடந்தவர்களாயிருந்துகொண்டு தப்மைக்குதார்த்தர்களாய் எண்ணும் ஆஸூரர்களின் ஆராய்ச்சியானது கேசுமத்திற்கு ஏதுவாகாது.

வ்ருத்தி உ நிவ்ருத்தி உ ந ஜநா விஷுராரஸூராராம் |
நஸௌவா நாவி வராவாரொ ந ஸுத்யு தெஷு விஷு தெ ||
சுஸுத்யுஷிவ திஷு தெ ஜமடாஹூர ந்ரு^{ஸு} |

விதிக்கப்பட்டகாரியங்களில் பிரவர்த்ததியையும் விலக்கப்பட்டகாரியங் களில் நிவர்த்ததியையும் ஆஸூரர்கள் கைப்பற்றுகின்றதில்லை. செள சம் ஆசாரம் ஸத்தியம் இவை அவர்களிடம் இருக்கின்றதில்லை. ஜக மானது அஸத்தியம் மித்தையே என்றும் பாபபுண்ணியங்களில்லை யென்றும் நிர்க்குண ப்ரும்மமேதவிர ஸகுணனாகிய ஈசுவரனே இல்லை யென்றும் சொல்லுகின்றனர்.

தாநஹம் திஷு தம் சூரூராத ஸம்ஸாரொஷு ந்ருயயோநு |
கூவிவாஜிஜிஸு சீஸூலா நாவூரீஷ்ஷவ பொநிஷு ||
சூஸூரீம் பொநிவாநூ ிஷா ஜநநி ஜநநி |
சீஷிவாநொஷு வ கௌந்தெய ததொ யாந்த்யுயிராம் மதி ||

க்ருரர்களாயும் துவேஷிக்கின்றவர்களாயும் அசுபர்களாயுமுள்ள அந்த நராதமர்களை நான் எப்போதும் ஆஸூரயோநிகளிலேயேதன்னுகின் றேன். அம்மூடர்கள் ஆஸூரயோநியை ஜந்மஜந்மங்களாயுடைகின் றவர்களாய் என்னையடையாமலே அதோகதி எய்துகின்றனர்.

எனப், பகவத்கீதை பதினாறாம் அத்தியாயத்தில் பகவானால் சொல்லப் பட்டபடி அதோகதிக்கே ஏதுவாகும் என்பது நிச்சயம். ஆதலால் ஸகுணபக்தி கர்மானுஷ்டானம் ஸகுணேச்வர உபாஸ்தி இவைகளுக்கு மூலேஹேதுவாகின்றதாகிய ஈச்வர ஸ்வரூபஞானம் அவசியமே என்றறிக.

இனி நிர்குணசைத்யம் எப்பொருளோடும் ஸம்பந்தியாத அஸங்கவஸ்து என்றல்லவோ சொல்லப்படுகின்றது. அது திவ்விய பராசக்தியோடுகூடிய ஸகுணமும் ஈச்வரமாயிருக்கின்றதென்பது எப்படிப்பொருந்தும்? பொருந்தாததலால் நிர்க்குணம் ஜீவன் எனும் இரண்டோடு நிற்பது உசிதமே! ஸகுணனெனும் மூன்றாவதாயொன்றைக் கற்பித்துக்கொள்வதனால் பயனில்லையே? எனும் சங்கை நிகழும். அங்ஙனமாயின், அஸங்கமான நிர்க்குணவஸ்து அந்தக் காரணத்தோடுகூடி ஜீவத்தன்மையைப் பெற்றிருக்கின்றதென்பதற்கு மாத்திரம் இச்சங்கையேற்படாமற்போகுமா? அஸங்கப்பொருள் அவித்தையோடுகூடி ஜீவத்தன்மையைப்பெற்றிருக்கின்றதென்பதை ஒத்துக்கொள்ளுப்போது திவ்விய பராசக்தியோடுகூடி ஈச்வரத்தன்மையைப்பெற்றிருக்கின்றதென்பதை மாத்திரம் ஏன் ஒத்துக்கொள்ளக்கூடாது? ஜீவத்தன்மையைப்பெற்றிருக்கும் அற்பர்களுக்கிய நாம் இந்தப்பவக்கடலில் மூழ்கித்தத்தளிப்பதென்பது எப்படி ஸத்தியமாகின்றதோ ஸகுணனை இறைவனிருக்கின்றனென்பது மாத்திரம் அப்படிப்பட்ட ஸத்தியமாய் இராமற்போகுமா? ஜீவனுக்கு மனப்போல் ஈச்வரனுக்குப் பராசக்தியென்பதை நிச்சயித்துக்கொள்வதே விவேகம். இப்படிப்பட்ட திவ்வியமாயாசக்தியோடு கூடிய சைத்யப்பரம்பொருளாகிய ஸர்வேச்வரன் கம்மூடைய செய்கைகளெல்லாவற்றையும் நன்கு அறிந்துகொண்டிருக்கின்றததலால் அவைகளுக்குத்தக்க பயனை அவனது ஆக்ஞையால் நாம் அனுபவிக்கவேண்டியது நிச்சயம் என்பதையறிந்து மாந்தர் அவனது அநுகரஹத்தைப் பெறும் வழியையே தேடவேண்டும்..

இனி இறைவனது அநுகரஹத்தைப்பெறும் வழியானது யானது எனின், அவனது ஆணையாகிய சாஸ்திரங்களில் சொல்லியபடி நடப்பதும் அவனை உபாவித்தலுமேயாம். உதாரணமாக, எஜமானது ஆணையின்படி நடக்கும் வேலைக்காரனிடம் அவனுக்குப் ப்ரீதி ஏற்படுதல் போலவே ஈசாக்களுயாகிய சாஸ்திர விதிக்குட்பட்டு நடக்கின்றவர்களிடம் ஈசனுக்கும் ப்ரீதியே ஏற்படும். இந்தப் ப்ரீதியே ஈச்வரானுக்கிரஹம் என்னப்படுவதாம். ஆதலால் ஈச்வரானுக்கிரஹத்தைப் பெறவிரும்புவோர் விதிநிஷேதங்களாய்ப் பிரவர்த்தித்திருக்கும் சாஸ்திரமாகிய ஈசாக்களுக்குட்பட்டே நடக்கவேண்டும்.

விதிக்கப்பட்ட காரியங்களைச் செய்யாமலும் விலக்கப்பட்ட காரியங்களையே செய்துகொண்டுமிருக்கின்றவர்களிடம் ஈச்வரன் எப்படியாவான்? எனின், எஜமானன் செய்யச் சொல்லிய காரியங்களைச் செய்யாமலும் செய்யக்கூடாதென்ற காரியங்களையே செய்துகொண்டுமிருக்கும் வேலைக்காரரிடம் அவ்வெஜமானன் எப்படி நடந்து கொள்வானோ, அப்படியே ஈசாக்களுயாகிய சாஸ்திரத்தின்படி நடவாதவர்களிடம் ஈசன் நடந்துகொள்வான்.

இனி, அற்பஅறிவும் அஹங்காரமும் உள்ளவர்களாதலின், எஜமானர்கள் தமது ஆணையின்படி நடவாதவேலைக்காரரிடம் கோபிக்கின்றனர். இவ்வாறு கவனிக்கின் தமது ஆணையின்படி நடவாதவர்களிடம் கோபிக்கும் ஈசனுக்கும் மனிதர்களுக்குப்போல அற்பஅறிவும் அஹங்காரமும் உள்ளதென்றல்லவோ சொல்லவேண்டியதாகின்றது. அது ஈசுவரத்தன்மைக்கு அர்ஹமாகாதே எனின், இது அறியாமல் சொல்லுவதே. அற்பஅறிவு அஹங்காரம் பாரபகூத்தன்மை முதலிய இழியகுணம் யாதுமில்லாத நியாயாதிபராகிய ராஜாங்கத்தார், குற்றம் செய்தவரைத்தண்டிப்பதுபோலவே ஈசுவரனும் சாஸ்திரவிதிப்படி நடவாமல் நிஷித்தகாரியங்களைச் செய்வோரை நாகவாஹி தண்டனைக்குள்ளாக்குவார் என்பது உசிதம்.

ஈசனுக்கு உண்மையில் ராஜத்துவேஷாதி கெட்டகுணங்களிராவிடினும் பாபஞ்செய்வோர்களிடம் கோபமுள்ளவன்போல நடந்துகொள்ளலாகும். அதனால் ஈசனுக்குக் கெட்டகுணங்களுள்ளன என்பது உசிதமாகாது. நன்றாய்ப் படிப்பவர்களுக்கு வெகுமதியும் ஸரியாய்ப் பாடப்படிக்காத மாணாக்கர்களுக்குத் தண்டனையையும் விதிக்கும் பாரபகூமிராதவராகிய உபாத்தியாயரைப் பாரபகூத்தன்மை அஹங்காரம் முதலிய கெட்டகுணங்களையுடையவரென்பது எப்படி அதுசிதமோ, புண்ணியபாவங்களுக்குத்தக்க பயனையளிக்கும் ஈசனைக்கெட்ட குணங்களுள்ளவர் என்பதும் அப்படியே என்றறிக.

ஆதலால் ஈசனால் விதிக்கப்பட்ட சாஸ்திரங்களுக்குட்பட்டு நடப்பது ஈச வரானுகர்ஹத்திற்கே ஏதுவாகும் என்பது நிச்சயம்.

தற்காலம் சாஸ்திரவிதிப்படி வர்ணச் சமதர்மங்களை யனுஷ்டிப்பது அஸாத்நியமாய்க் காணப்படுகின்றதேயெனின், இங்ஙனம் பலருக்குத்தோன்றக்கூடியதே. ஆனால் தற்காலத்திலும் சாஸ்திரங்களில் சிரத்தையுடையோர்களாய் மிகவும் உறுதியோடு சாஸ்திரவிதிப்படி நடந்துகொண்டிருக்கும் பெரியோர்களிருக்கக்கூடும். அவர்களை மஹருஷிகளென்றே சொல்லலாம். அப்படியே ஸாமான்னியமாய் எல்லோரும் நடப்பது அஸாத்நியமேயாயினும், காலதேச நிலமைக்குத்தக்கபடி பராசராதிஸ்நுதிகளில் சொல்லியபடி தற்காலமும் அநுஷ்டிக்கக்கூடியனவாயுள்ள வருணச் சமதர்மங்களை அநுஷ்டிப்பது ஸாத்நியமே. அவ்வாறு நடந்துகொண்டால் இழிய பிறவி நரகயாதனை முதலியவைகளுக்கு ஏதுவின்றி உத்தமகதியைப்பெறலாம்.

இதுவரையிலும் நாம் கெட்டகாரியங்களையே செய்துகொண்டிருந்தோமாயினும் இனியாவது விதிவிலக்காயுள்ள சாஸ்திரவரம்பிற்கு உட்பட்டு நடக்க முயல்வேண்டும். அன்றியும் விதிக்கப்பட்டவரப்பின்வழி நடந்துகொண்டிருப்பதும் தவிர அவ்விறைவனை யுபாஸினைசெய்து வழிபடுதலும் அவசியமே. அவனது உபாஸினையால் அடையக்கூடாத பயன் பிரபஞ்சத்தில் யாதுமில்லை. ஜனனமரணச்சுழல்களையுடையஸம்ஸாரமேனும் அபராஸமுத்திரத்தினின்றும் கரையேறுவதே சுருவாகுமாயின் லோகபாலத்துவம், லோகேசுவரத்துவம் ஸத்தியகாமத்துவம் ஸத்திய ஸங்கற்பத்துவம் முதலிய பிரபஞ்சமகிய வித்தி

களைப்பெறுதற்கு அவனது உபாஸனை ஸாதனமாகும் என்பது சொல்லாமலே விளங்கும்.

உபாஸனை என்பது எங்ஙனமெனின், அது மானவிகம் வாசிகம், காயிகம் என மூவகையாகும். மனவின் ஸம்பந்தமில்லாமல் வாக்கு காயங்கள் வேலைசெய்யாவாயினும் தியானத்தையே முக்கியமாய்ச்செய்தல் மானவிகமென்றும், ஜபம் முதலியவைகளையே முக்கியமாய்ச்செய்தல் வாசிகம் எனவும், தேகசேஷ்டையே முக்கியமாய்க்கொண்டு உபாவித்தல் காயிகம் என்றும் சொல்லப்படுகின்றது. பாணலிங்கம் முதலியவைகளில் ஈசுவரனைப்பாவித்துப் பூஜித்து வழிபடுதல் முதலியது காயமெனப்படும் தேகத்தின் கை முதலிய அங்கங்களையே முக்கியமாய்க்கொண்டு நடக்கவேண்டுமாதலின் காயிகமென்று சொல்லப்படும். மந்திரஜபம் வேதாத்தியயனம் முதலியது வாக்கைக்கொண்டே நடப்பதாதலின் வாசிகமென்றும், ஸர்வவியாபகனும் இருந்து ஸகல ஜீவர்களின் சேஷ்டைகளையும் கவனித்துக்கொண்டு கர்மங்களுக்குத்தக்கபடி பயனைத்தருவோனும், தன்னிடமுள்ள திவ்வியமாயாசக்தி மஹிமையால் எக்காரியத்தையும் செய்து முடிக்கும் வல்லமை பொருத்தியவனும், ஆகாசத்திலும் துட்பமாய் எங்குமுள்ளதாகிய திவ்வியமாயாசக்தியையுடையோனுமாய் இருத்தலே இவனது உருவம் என்றறிந்து அவ்வாறு மனவினால் ஏகாக்கிரமாய்த் தியானித்தலே மானவிக உபாஸனை என்றும் சொல்லப்படுவதாம். உபநிஷதம் ப்ரும்மஸூத்ரம் முதலியவைகளில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் உபாஸனையானது இங்ஙனம் ஸத்தியஸங்கற்பத்துவம் ஸர்வங்குத்துவம் ஸர்வேச்சுவரத்துவம் முதலிய திவ்வியமாயா ருணங்களோடு கூடியுள்ளதாகிய ஈசுவரஸ்வரூபத்தைத் தியானித்தலாகிய ஸகுனோபாஸனையே யாம்.

இனி, பக்தியே ஈசுவரானுகரஹேது எனும் வாக்கியத்திற்கு விரோதமாய் உபாஸதியே அதுகரஹேது என்பது எப்படிப்பொருத்தும்? எனின் சொல்லுவாம்.

பக்தியாவது ஈசுவரனிடம் நிகழும் பிரீதியே. பிரீதியென்பது பொதுவகையில் ஒன்றாகவேயிருக்கினும், புத்திரபார்யாதிகளில் நிகழும் பிரீதியே ராகமென்றும், தனக்குக் கிடைத்திராதவைகளாகிய வஸ்திராபரணாதி பொருள்களில் நிகழும் பிரீதியே இச்சையெனவும், கர்மாதுஷ்டான தானதருமங்களில் நிகழும் பிரீதியே சிரத்தை எனவும், ஈசுவரன் குரு முதலியவர்களிடம் ஏற்படும் பிரீதியே பக்தி என்றும் வழங்கப்படும். எந்தவஸ்துவில் பிரீதியிருக்கின்றதோ அதனிலேயே மனம் செல்லும். உபாஸ்தியாவது ஈசுவரனிடம் மனைஸ்செலுத்துவதே. ஆதலால் ஈசுவரனிடம் பிரீதியாகிய பக்தியிருக்குமானால் அவனிடம் மனம் செலுத்துதலாகிய உபாஸ்திகைகூடும். பக்திஸாதனம். உபாஸ்திஸாததியம் உண்மையிதவாதலால் உபாஸ்தியின்பயனைப் பக்தியின்பயனென்றே ஒளபசாரிகமாய்ச் சொல்லலாம். ஆதலால் பக்திவாக்கியத்திற்கும் உபாஸ்திவாக்கியத்திற்கும் விரோதமில்லை என்க.

எந்தவஸ்து சிறந்ததென்று கருதப்படுகின்றதோ, அந்தப்பொருளிலேயே பிரீதி ஏற்படும். ஆதலால் ஈசுவரபக்தியாகிய பிரீதிக்குவேறுத ஈசுவரன் ஸர்வோத்க்ருஷ்டமான வஸ்து எனும் விவேகமே. ஈசுவரன் ஒப்புயர்வில்லாத அரும்பெரும்பொருள் எனும் விவேகம் திடமாய் நிகழவேண்டுமாயின் அவ்விஷயத்தை உள்ளபடி போதிக்கும் சாஸ்திரவாக்கியங்களை உண்மையறிந்த பெரியோர்களிடம் விசாரித்துத்தொரிந்துகொள்ளுதல்வசியம். இதுவேயன்றி, பக்திக்கு ஏதுவாகிய ஈசுவரஸ்வரூபஞானத்திற்கு வேறு உபாயமில்லை. ஆதலால் ஈசுவரஸ்வரூபவிவேகத்திற்கு ஏதுவாகிய சாஸ்திரார்த்தசிரவணமின்றி, பாடுதல் கூடத்தாடுதல் வாத்தியம் வாசித்தல் நடத்தல் தோன்றியவாறு புசித்தல் முதலியவைகளைச் செய்தல் பக்திக்குச்சிறிதும் ஸாதகமாகாதென்றறிக.

சங்கை; ஈசுவரஸ்வரூபத்தைப் போதிக்கும் உபநிஷதாதி சாஸ்திரார்த்தசிரவணமே பக்திவேறுதா எனின், கண்ணப்பன் முதலியவர்கள் சாஸ்திரார்த்தசிரவணம் சிறிதும் செய்யாமலே ஈசுவரானுகூலத்தைப் பெற்றதாகச் சொல்லப்படும் விஷயம் எப்படிப் பொருந்தும்? எனின் இவ்வுண்மையறிக.

ஈசுவரஸ்வரூபஞானமே பக்தி ஏதுவாகும் என்பதில் சிறிதும் பிசகில்லை. ஆனால் அங்கனம் ஏற்படும் ஞானம் ஸாமான்னியம் விசேஷம் என இரண்டு வகைப்படும். ஈசுவரன் திவ்விய மாயாமஹிமைகளையுடையவனும், ஸர்வபரிபூர்ணனும் உருவம் யாதும்பிராதவனாயிருக்கினும் தனது சக்திப ஹிமையால் எவ்வுருவமும் எடுக்கும் ஆற்றலுடையோனும் திவ்வியமாயாசக்தியால் பிரபஞ்சகாரியங்களை நீர்வஹிப்பவனும் உபாஸகர்களை அதுகூறப்பவனும் இருக்கின்றனென சாஸ்திரசிரவண ஸத்தூருபதேசங்களால் நிச்சயித்துக் கொள்ளுதலே விசேஷஞானம் எனப்படும். ஸாமான்னிய ஞானமாவது, ஈசுவரனுடைய ஸ்வரூபத்தையும் மாயாசக்திகளையும் பற்றிச்சிறிதும் விவேகமிராவிடினாய், கூத்தி விசேஷத்தால் எடுக்கப்படுவதாகிய, கங்காசந்திரகலாதிகளைத்தரிக்கும் சிவமூர்த்தியையாவது சங்கசக்ரகதாதிகளைத்தரிக்கும் ஹரிமூர்த்தியையாவது இவனே ஈசுவரன் இவன் உலகில் மிக்கச்சிறந்தபொருள் என்பதாகக்கொள்ளுதலே ஸாமான்னிய ஞானமென்பதாம்.

ஸாமான்னிய ஞானத்தாலுதிக்கும் பக்தியே மூடபக்திஎன்பதாம், அந்த பக்தியோமோத்திரம் உபாவித்துப் பெருமைபெற்றவர் கண்ணப்பநாயனார் முதலிய பக்தசிவோஷ்டர்களாம்.

விசேஷஞானத்தினால் உண்டாகிய விவேகபக்தியால் ஈசுவரனை உபாவித்துப்பெருமைபெற்றவர் ஸநகாதியர், வலிஷ்டர், மார்க்கண்டேயர், பராசரர், வியாஸர், சுகர், பிரஹ்மலாதர், நாரதர் முதலியவர்களாம். இவர்கள் பக்தியே பரமமாகிய பக்தியாதலின் இவர்களைப் பரமபக்தர்களென்றும் ஞாதபக்தர்களென்றும் பரமசாம்பவர்கள் என்றும் பாரமேசுவார்களென்றும் பரமபாகவதர்கள் என்றும் சொல்லத்தகும்.

ஈசன் எல்லாம் அறிவோனும் எல்லாவல்லமையையும் உடையவனும் எங்கும் வியாபகனுமாயிருப்பவன் எனும் பரிபூர்ண பாவனையைவிடாமலே, இவ்

விறைவன் பத்தகோடிகளின் அதுக்கிரஹார்த்தமாகவே சிவாதிமூர்த்திகளை எடுப்பவன் என்றெண்ணுதலாகிய ஏகதேசபாவனை எனும் இவ்விருபாவனைகளையும் செய்தல் விவேகபக்தியின் செய்கையாகும். பரிபூர்ணபாவனையைச் சிறிது மறியாதவனாய், இதுவே ஈச்வராஸ்வரூபமென்றெண்ணி சிவாதிமூர்த்திகளைத் தியானித்து வழிபடுதல் முதலியது மூடபக்தியின் செய்கையாகும்.

விவேகபக்தர்களை ஞானிகளென்றே கூசாமல் சொல்லலாம்.

விவேக பக்தியினால் அடையப்படுவதாகிய ஈச்வரானுக்கிரஹத்தைத் திடமாகிய மூடபக்தியினாலும் பெற்று நக்கதியடையலாம் என்பதே சாஸ்திரங்களின் மர்மம்.

‘தலேதாவிஷ்டாதிபுத்யுபேதிநாநுபுஷ்யாவியுதேயநாய’

அவ்வீவ்வாத்ம் ஸ்வரூபத்தையறிந்தே ந்ருத்யுவைத் தாண்டிச்செல்லுகின்றான். மோக்யத்திற்கு வேறு வழியில்லை”

என்பதாதி சுருதிகளும் இதனையேவிளக்கும் ஸ்ம்ருதிஹாஸ்யபுராணவாக்கியங்களும் ஞானத்தினாலேயே மோக்யம் என்று கோஷிக்கின்றன. அப்படியிருக்க அதற்குமுற்றுப் விரோதமாய், பக்தியினாலேயே மோக்யமடையலாம் என்பது உசிதமோ எனின், உசிதமே. அதாவது, பக்தியின்காரியமாகிய உபாஸனையால் ஈச்வரனுடைய அதுக்கிரஹத்தைப் பெறலாமென்பது நிச்சயமே. உண்மைஞானுபவமூடைய மனுஷ்யராகிய குருவின் அதுக்கிரஹத்தாலேயே மோக்யஹேதுவாகிய ஞானத்தைப் பெறக்கூடுமெனின், முழுமுதற்கடவுளும் அபாரஞான சக்தியுடையோனும் அனாதிமுத்தனுமாகிய ஈச்வரனுடைய அதுக்கிரஹத்தால் ஞானத்தைப் பெறலாம் என்பதில் சிறிதும் ஸந்தேஹமில்லையன்றோ. ஆதலால் பக்தர்களும் ஈச்வரானுக்கிரஹ மூலமாய் ஞானத்தைப் பெற்றே முக்தியடைகின்றனர் என்பது சாஸ்திரமர்மம். ஆதலால் பக்தியால் முக்தராகலாம் என்பது ஞானத்தினாலேயே முக்திபெறவேண்டும் எனும் சாஸ்திர வாக்கியங்களுக்குச் சிறிதும் விரோதமாகாதென்றறிக.

இனி, விவேகபக்தியால் மாத்திரம் ஈச்வரானுக்கிரஹத்தைப்பெறலாம் என்பது ஒருவாறு ஒவ்வும். மூடபக்தியாலும் ஈச்வரானுக்கிரஹத்தைப் பெறுதல் என்பது உசிதமாகத் தோன்றவில்லையே எனின், இவ்விவசயத்தைச் சற்று விசாரிப்பாம்.

அதாவது, மூடபக்தியினாலும் ஈசானுக்கிரஹம் பெறக்கூடுமென்பது பாவனையின் உறுதியினாலேயே என்றறிக. பாவனையின் உறுதியாவது பாணலிங்கமானக்கிராமாதிகளில் சிவவடிவம் சிறிதும் தோன்றாமல் கங்காசந்திரகலாத்ராதி சிவவடிவமோ அல்லது சங்கசக்கராத்ராதி விஷ்ணுவடிவமோ தோன்றுதலே என்றறியத்தக்கது. பாவனையே உபாஸனை யென்றும் சொல்லப்படுவது.

சிவவடிவத்தைச் சிந்தித்துக் கிரமமாய், லிங்கமாகிய சிலாபுத்திச் சிறிதுயின்றி, சிவவடிவம் மாத்திரம் தோன்றப் பெறுதலின் பொருட்டாகவே பாணலிங்காதி களில் சிவபூஜை விதிக்கப்பட்டுள்ளது.

சிலர் எவ்வளவுதாலும் பாணலிங்கத்தைப் பூஜித்து வழிபடினும் சிலாபுத்தி முற்றும் நீங்கப்பெறுகின்றதில்லை. சிவபாவனை எவ்வளவுக்கெவ்வளவு முதிர்ச்சியடைகின்றதோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு சிலாபுத்தி குறையும். பார்க்கப்படுவது பாணலிங்கமாகிய சிலையை யையினும் சிலாவடிவம் சிறிதும் தோன்றாமல் புத்தி சிவாகாரமாகவே எப்போது ஏற்படுகின்றதோ அப்போது உபாஸனை முதிர்ந்த தென்பதாம். அப்படிச் சிலாவடிவம் சிறிதும் புத்தியிலுதியாமல் சிவவடிவமே புத்தியில் தோற்றமுற்றுத் தன்னையும் மறந்து அந்தச் சிவமாத்திரமாகவே புத்தி நின்றவிடின் அந்தக்ஷணத்திலேயே அச்சிலையினின்றும் கங்காசந்திராகலாதிதிரு வருவத்தோடுகூட சிவபெருமான் பிரத்தியக்ஷமாய் ஆவிர்ப்பவிப்பார் என்பது நிச்சயம். இதுவே உபாஸனையின் ரஹஸ்யம்.

கண்ணப்பன் எனும் பக்தன் வேட்குலத்தவன். அவன் ஜாதியிலுயர்குணத்திலும் தொழிலிலும் விவேகத்திலும் மிக்கத் தாழ்ந்தவனே. அவன் வனத்திற்கு வேட்டையாட இருவர்களோடு கூடச்சென்றான். காட்டில் திரியும் காலத்தில் ஸ்ரீகாஹஸ்தீச்வராலாஸயத்தின் மணியோசை கேழ்க்கப்பட்டது.

அப்போது அவன் தன்னோடுகூட வந்தவர்களை அவ்வோசைக்குக் காரணம் யாதென வினவினான். அதற்கு அவர்கள் ஒபிள்ளாம்! இங்கு ஓர் ஆலய மிருக்கின்றது. அங்கு அடிக்கும் மணியோசையே இது என்றனர். அதற்குக் கண்ணப்பன் ஆலயமாவதுயாது? அங்கு என்மணியடிக்கப்படுகின்றது? என்று வினவினான். அதற்கு அவர்கள், அப்பா பிள்ளாம்! அவ்வாலயத்தில் ஈசுவரன் இருக்கின்றார் அவருடைய ஆராதனத்தின் பொருட்டு மணியடிக்கப்படுகின்ற தென்றனர். அதனைக் கேட்டதும் கண்ணப்பனுக்கு ஆலயத்திலுள்ளவன் ஈசுவரன் என்றே புத்தியுதித்ததன்றிச் சிலாபுத்தி சிறிதும் உண்டாகவில்லை. பிறகு அவன் ஈசுவரனாவது யாவன் என்று வினவ அவர்கள், உலகமெல்லாவற்றிற்கு மிறைவன், அவன் வேண்டியதை எல்லாம் தருவோன், அவன் அழகினில சிறந்த வடிவன் என்று சொன்னார்கள். அதனைக் கேட்டதும் அவ்வாறுள்ள ஓர் புருஷன் ஆலயத்திலிருக்கின்றதாக எண்ணினானேயன்றிச் சிலையைச் சிறிதும் கருதினில்லை. பிறகு அவன் ஒஹோ! உலகெல்லாவற்றிற்கும் சக்கிரவர்த்தியாயுள்ளவனும் மிகவும் பெருமைபெற்றவனுமாயுள்ளவன் இக்கானகத்தினடுவில் ஏன் அகப்பட்டுக்கொள்ளவேண்டும்! அந்த ஸ்திதியிலிருக்கின்றவனை நாம் பார்க்காமலிருக்கக்கூடாது என்று இங்ஙனம் கருதியவனும் அவ்வாலயமிருக்கும் திசையை நோக்கிச் சென்றான். அப்படிச் செல்லுங்காலத்திலும் அவனுக்கு ஆலயத்திலிருக்கின்றவன் திவ்விய புருஷன் எனும்பாவனை யிருந்ததேயன்றி சிவலிங்கம் உள்ளதெனும் சிலாபுத்தி ஏற்படவில்லை.

பிறகு மிகவும் ஆவலோடுகூட ஆலயம் சென்று அதனுள் பிரவேசிக்கும் போதும் சிவலிங்கத்திற்கு ஸபீபத்தில் சென்றபோதும் திவ்வியபுருஷ வடிவமே புத்தியில் தோன்றியது. அங்ஙனம் சிவபாவனை மேன்மேலும் உறுதியாய்க் கொண்டுவந்தமையால் சிவலிங்கத்தை நேரில் கண்டகாலத்திலும் சிலை சிறி

தும் தோன்றாமல் சிவஸ்வரூபமே தோன்றியது. ஆயினும் தன்னையும் மறத்த லெனும் நிலமை உண்டாகவில்லை. தன்னையும் மற்றெதனையும் மறந்து சிவபா வனைமாத்திரமாய் மனம் நின்றடங்கும் கூணமே பகவான் பிரத்தியக்ஷமாகும் ஸமயமாதலால் அப்படிப்பட்ட நிலமை ஏற்படும் வரையில் அவன் சிவாநுக்கிர ஹம் பெறுதற்கியலவில்லை.

கடித்த மாம்ஸம் வாயில் கொண்டுவரும் தண்ணீர் இவைகளை விங்கத்திற்கு உதவி வழிபட்டதைக் கவனித்தாலும் அவனுக்குச் சிலாபுத்தியே இல்லை என்பது நன்றாயறியக்கூடும். சிலை எனும் பாவனையிருந்தால் மாம்ஸத்தையும் தண்ணீரையும் உதவி நியாயமில்லையன்றோ. தான் கொடுப்பதை இவ்விறைவன் சாப்பிடு வோன் எனும் எண்ணத்தினலன்றோ அங்ஙனம் கொடுக்க நேர்ந்தது. அவ்வித மே இறைவனும் அதனைப் புசிப்பதாய் அவனால் காணப்பட்டது. இவ்விதம் பா வனைமுதிர்ச்சியடைந்து வரவே மற்றோர்தினத்தில் இறைவனது கண்ணில்குற் றத்தைக் கண்டான். உடனே அந்த கண்ணின் ஸ்தானத்தில் தன்கண்ணை எடு த்து வைத்தான். மற்றோர் கண்ணிலும் கேடுகாணவே தனது மற்றோர் கண்ணையும் பிடுங்கி பகவானுக்கு வைத்து விடுவோம் என்று எண்ணி அங்ஙனம் தனதப்பி னால் கண்ணைப் பெயர்த்தெடுக்க ஆரம்பிக்கவே தன்னையும் மற்றதையும் மறந்து புத்தி சிவாகார மாத்திரமாய் அடங்கி நின்றாவிட்டது. அவ்விதம் சிவபாவனா மாத்திரத்தினில் நிச்சலப்பட்டு மனம் நிற்கவே பகவான் அங்கு திருவுருவத் தோடு ஆவிர்ப்பவித்து அவனது பாவனா விசேஷத்தினால் கருணைகூர்ந்துவியா ஸாதிகளும் பெறற்கரிய பெருமையை அருளி அநுக்கிரஹித்ததாக சிவரஹஸ்ய மெனும் மஹேதிகாஸம் ஒன்பதாம் அம்சத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

இவ்விதம் கண்ணப்பன் முதலிய பக்தர்களது சரித்திரத்தைக்கொண்டு உபாஸனையின் மரம்த்தை அறிந்து உண்மை ஆராய்ச்சியோடு கவனித்தால் மூட பக்தியிலும் பாவனையின் ஏகாக்கிராத்நன்மை எனும் ஓர் பெருமை அடங்கியிருக்கிறதென்பது விளங்கும். இங்ஙனமே ஸாளுக்கிராமாதிகளில் விஷ்ணு பா வனையும் என்பதற்கு.

இங்ஙனம் பூஜிக்கப்படுவது சிலாவடிவமேயாயினும் அதனில் சிவவிஷ்ணு வாதி ஈச்வரபாவனையே கொண்டு உபாவித்துவந்தால் தற்காலத்திலும் இறைவனை பிரத்தியக்ஷமார்க்கண்டு அநுக்கிரஹிக்கப் பெறலாம் என்பது நிச்சயம். இவ்வுண்மையறியாமல் ஈச்வரபாவனையாவது சிவாலிங்க பாவனையாவது யாதுமின்றித் தனது பெண்மர் புதல்வர் செல்வம் ஆடையாபரணம் தொழில் முதலியவைகளையே சிந்தித்துக்கொண்டு பாணலிங்க ஸாளுக்கிராமாதிகளை யர்ச் சித்தரால் எவ்வளவுகோடி காலமாயினும் அவனுடைய அநுக்கிரஹத்திற்கு ஆளாக முடியாது என்பது நிச்சயமே என்க.

இனி, மூடபக்தியினால் மாத்திரம் பாணலிங்க ஸாளுக்கிராமாதிகளில் ஈச் வரனை ஆராதித்தல்-உசிதமாகும். விவேகிகளும் சிவாலிங்காதிகளில் ஈசபாவனை யைச் செய்து பூஜித்து அவனது அருளைப்பெறலாம் என்பது ஸரியல்ல. விவேகி

கள் ஈசுவரனை எங்குமுள்ளவனாகிய அருபன் என்றல்லவோ அறிவார். எங்குமுள்ளவரென்பதை அறிந்தவருக்கு ஓர் சிறுவஸ்துவாகியசிலையை ஈசுவரனென்றெண்ணிப் பூஜிக்க எப்படி மனம் வரும் எனும் சங்கை நிகழலாம். இனி இதனுண்மையறிக.

“ ஈசுவரன் எங்குமுள்ள திவ்விய மாயாசக்தியோடுகூடிய பரிபூர்ண ஸச் சிதாந்தவடிவன் ” எனும் நிச்சயஞானம் விவேகிகளுக்கிருத்தல் வாஸ்தவமே. அப்படியிருத்தலால், லிங்காதிகளில் ஈசுவரனைப் பூஜித்து வழிபட மனம்வரா தென்பது மிகவும் அறியாமையேயாம். உண்மையில் அவர்களுக்கே லிங்கபூஜையினில் மனம் நன்றாய்ச்செல்லும். ஏனெனின், அவ்விஷயத்தைச்சற்று நிரூபிப்பாம்.

எத்தகைய யுக்திகளைக்கொண்டு விசாரித்துப்பார்க்கினும், சிறிதும் சலிக்கச் செய்ய இயலாததாகிய ஓர் நியமம் உலகில் நடைபெற்றுவருகின்றது. அதாவது, அங்கியின் பிரசாதத்தின்பொருட்டு அங்கத்தையே உபசரிக்கவேண்டுமென்பதாம். திருவட்டார்தமாக ஜீவாத்மா அங்கி என்றும், அவனாஸ் வியாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றதாகிய இந்த ஸ்தூலதேஹம் அங்கமென்றும் சொல்லப்படுவதாம். அங்கியாகிய ஜீவாத்மா, காணக்கூடாமலிருக்கும் அருபவஸ்துவே. அங்கமோ வெனின், அவனாஸ் வியாபிக்கப்பட்டிருக்கும் கை, கால், தலை, மார்பு முதலிய அவயவங்களையுடையதாய்ப் பிரத்தியக்ஷமாகக் காணப்படுகின்றதான ஸ்தூலதேஹமே. தேஹியாகிய ஆத்மாவின் பிரஸாதத்தின்பொருட்டு, தேஹமாகிய கை, கால் முதலிய அங்கத்தையே உபசரிக்கவேண்டியதாயிருக்கின்றது.

உதாரணமாக, ஸ்நேஹிதரை நமதுவீட்டுக்கு அழைத்துவந்து, அவரை ஓர் ஆஸனத்தில் வீற்றிருக்கச்செய்து அவர்கையில் மதுரமாகிய ஓர்கனியைக்கொடுத்தால் அவரது ஆத்மாவாகிய அங்கி திருப்தியடைகின்றது? உபசரித்தது எதனை? திருப்தியடைந்ததுயாது? என்பதைச் சற்றுக்கவனிக்கவேண்டும். தேஹத்தின் ஓர் அவயவமாகிய கையிலேயே பழத்தைக்கொடுத்தோமாதலின் உபசரித்தது கையெனும் அவயவத்தையென்றி அருபனாகிய ஜீவாத்மாவையல்ல. திருப்தியடைந்ததோவெனின், அக்கையையும், மற்றுமுள்ள அவயவங்களையும் தனதென அபிமானித்துக்கொண்டிருக்கும் ஜீவாத்மாவேயாம்.

உபசரிக்கப்படும் அங்கமே திருப்தியடைகின்றதென்பது சிறிதும் ஒவ்வாது. உபசரிக்கப்படுவதாகிய கைகால் முதலிய அங்கம் அறிவில்லாததாகிய ஜடப்பொருளாதலால், அதற்குச் செய்யும் உபசாரத்தினால் அவ்வங்கங்களெல்லாவற்றிலும் ஸகல ஸங்கதிகளையும் அறிந்துகொண்டிருக்கும் சேதனவஸ்துவாகிய அருபனை ஆத்மாவே திருப்தியடைகின்றனென்பதே உண்மை.

திருப்தியடைகின்றவன் அருபனை தேஹியேயாயினும் உபசரிக்கப்படுவது அவனிலும் வேறாயுள்ள கைகால் முதலிய அங்கமே; இதுவேயன்றி கைகால் முதலிய அங்கங்களைவிடுத்து அருபனை ஆத்மாவையே நேரில் உபசரித்தல் என்பது ஓர் காலத்திலுமில்லை. ஏனெனின் உபசரித்தவென்பது உருவப்

பொருளாகிய அங்கத்திலுமட்டு மியலுமேயன்றி அருபவஸ்துவாகிய ஆத்மா வினிடம் இயலாதாதலால் என்றறிக.

இங்ஙனம் அங்கங்களின் மூலமாகவே அங்கியினிடம் பழகிப் பரஸாதமடைய வேண்டும் என்பதாக யுத்தி திருஷ்டாந்த வாயிலாய் நிர்ணயிக்கப்படும் நியமத்தைப் பிசகெனச் சொல்ல எவராலுமியலாது. இந்த நியமத்தின்படி கவனிப்போமாயின், அருபனும் ஸர்வவியாபகனுமான ஸர்வேச்வரனிடம் பழகி அவனுடைய அனுக்கிரஹத்தைச் சம்பாதிக்கவேண்டுமாயின் அவ்விறைவனால் வியாபிக்கப்பட்டுள்ளதாகிய யாதானும் ஓர் அங்கத்தை உபசரித்தே வழிபடவேண்டும்.

இந்த ஸ்தூலதேகத்தினில் நடக்கும் செய்கைகளெல்லாவற்றையும் ஜீவாத்மா அறிந்துகொண்டிருக்கின்றதுபோல சரம் அசரம் எனும் இருவகைப்பொருள், களடங்கிய ப்ரும்மாண்டம் முழுதும் நடக்கும் ஸகல செய்கைகளையும் அறிந்துகொண்டு பரமாத்மாவாகிய ஈச்வரனிருக்கின்றமையால் அவ்விறைவனுக்குப் ப்ரும்மாண்டங்களில் அடங்கியிருக்கும் சராசரங்களாகிய பொருள்களே அங்கங்களாயிருக்கின்றன. ஆதலால் ப்ரும்மாண்டமாகிய தேஹத்தினில் தேஹியாயிருக்கும் அருபனை இறைவனிடம் பழகி அவனுடைய அதுக்கிரகத்தைப்பெற வேண்டுமாயின் ப்ரும்மாண்டத்தினிலடங்கியுள்ள யாதானும் ஓர் ஸ்தூலப் பொருளையுபசரித்தே வழிபடவேண்டும். இதைவிடுத்து அருபனை இறைவனையே நேரில் உபசரித்து வழிபடுதலென்பது ஒர்காலத்திலுமில்லை.

ப்ரும்மாண்டத்தில் அடங்கியிருக்கும் பொருள்கள் பற்பலவாறாயிருக்கினும் அவை பிரிதிவீ அப்பு தேபு வாயு ஆகாசம் எனும் ஐந்துவகைப்பொருளிலேயேயுடங்கும். ஆதலால் பஞ்சபூதங்களும் இறைவனுக்கு அங்கங்களேயாம் அங்கங்களின் உபசாரத்தினால் அங்கியே திருப்தியடைதல் எனும் நியமத்தினால் பிருதிவியாதி பஞ்சபூதங்களைப் பூஜித்துவழிபடுதலால் ஸர்வவியாபகனான பரமாத்மாவே அப்பூஜைகளைப்பெற்று அதுக்கிரஹிப்பவன் என்று நிர்ணயித்தல் உசிதம். இவ்வுண்மை யறிந்தவர்களுக்கு பிரிதிவியாதி பஞ்சபூதங்களுள் யாதானும் ஒன்றைப்பூஜித்து வழிபடுதல் இறைவனுடைய அதுக்கிரஹத்தின் பொருட்டு அவசியமேயாம் என்பது நன்றாய் விளங்கும்.

அருபனை அங்கியின் திருப்தியின் பொருட்டு உருவப்பொருளாகிய அங்கத்தையே பூஜித்து வழிபடவேண்டுமென்பதை நன்கறிந்தவர்களே விவேகிகளாதலால் ஈச்வரானுக்கிரஹத்தின் பொருட்டுப் பிரதிமாதிகளைப் பூஜித்து வழிபடுதலில் அவர்களுக்கே மிகவும் சிரத்தைபுருக்கும். ஆதலால் அப்படிப்பட்ட விவேகிகளுக்குப் பிரதிமாதிகளில் ஈச்வராராதனைசெய்ய மனம் வராது என்றது ஆராய்ச்சிக் குறைவே என்றறிக.

மற்றக்கற்கள் போலவே காணப்படினும் கார்த்தத்திற்கு மாத்திரம் இரும்பை ஆகர்ஷிக்கும் சக்தியமைந்திருத்தல்போல் பிரிதிவியின் இனத்திலுள்ள பற்பலவகைப்பொருள்களில் ஒன்றாகக்காணப்படினும் நர்தாதநதியில் கிடைக்கும் பாணலிங்கம் கண்டகி நதியிலுள்ள ஸாளக்கிராமம் முதலிய சிலைகளுக்கு மசத்

திரம் மனனைச் கவியச்செய்யும் சக்தியமைந்திருக்கின்றமையால் அவைகளின் மூலமாய் இறைவனைப் பூஜித்து வழிபடுதல் மிகவும் சிலாக்கியம். பஞ்சபூதப் பொருள்களில் யாதானுமொன்றின் மூலமாகவே ஈசுவரனை யுபாவித்து வழிபட வேண்டுமெனும் உண்மைகொண்டே, பிரிதிவியின் இனத்தைச் சேர்ந்ததாகிய உத்தமகுணம் பொருந்திய துளவி பில்வம் அரசு முதலிய செடி மரம் முதலியவைகளைப் பூஜித்தலும் ஈசுவராதூக்ரஹ்வேதுவாகும் என நமது சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்படுகின்றது. இங்கிதனையறிக. ஆகாசவாயுக்களுக்கு உருவமில்லையாதலால் அவைகளைப்பூஜை முதலியவைகளைச்செய்து உபசரித்துவழிபட இயலாது. ஆகையால் ஈசுவரானுக்ரஹத்தின் பொருட்டு, பூஜித்து வழிபடத்தரும் உருவப்பொருள் பிரிதிவீ அப்பு தேபு எனும் மூவகையிலேயே அடங்கும். இம்மூவகைப்பொருள்களுள் எப்பொருளை ஆரதித்து உபசரித்தாலும் ஈசுவரானுக்ரஹத்தைப் பெறலாம் என்பது நிச்சயம். இவ்விஷயம் இந்நூலின் நான்காம் பாகத்தில் விரிவாகச்சொல்லப்படும்.

லிங்காதிக்களில் விவேகிகள் செய்யும் ஈசுவராவனை இருவகைப்படும். அரூபனை ஜீவாத்மாவின் பிரஸுதத்தைப் பெறவேண்டுமானால், கை கால் முதலிய அங்கமாகிய ஸ்தூலப்பொருளையே உபசரிக்கவேண்டியதவசியமாகின்றது போல, வியாபகனும் அரூபனுமான பரமாத்மாவாகிய இறைவனுடைய அதுக்ரஹத்திற்கு ஆளாகவேண்டுமாயின் பூருப்மாண்டத்தினிலடங்கியதான யாதானும் ஓர் ஸ்தூலப்பொருளையே பூஜித்து உபசரிக்கவேண்டியது அவசியம் எனும் நிச்சயத்தையொண்டு அரூபனை வியாபகப்பொருளையே சிந்தித்துவழிபடுதல் ஓர் வகையாம். அரூபனானும் பரமாத்மா நம்போன்ற அற்பபரிபாகிகளின் அறிவுக்கு விஷயமாவதன் பொருட்டே கங்காசந்திரகலாதிக்களைத் தரித்தல் அல்லது சங்கசக்ரகதாதிக்களைத்தரித்தல் ரூதலிய திருவுருவத்தை எடுக்கின்றாளுதலால் அவ்வுருவத்தை எந்தப் பொருளில் தியானித்தாலும் அந்தப்பொருளினின்றும் அதே உருவத்தோடு தோன்றி யதுக்கிரஹிப்பவன் எனும் பாவனையாகிய ஸரூபசிந்தனையோடு உபாவித்தல் மற்றோர் வகையாம். அதாவது பாணலிங்க ஸாளக்கிராவாதிக்களில் இறைவனை யரூபனாய் எண்ணி ஒன்றும் ஸரூபனாய் எண்ணி உபாவித்தல் மற்றொன்றாமாம் எனச்சுருக்கமாய் அறியத்தக்கது.

இறைவன் உண்மையில் உருவமிராதவனையாயினும் எவ்வுருவத்தையும் எடுக்கக்கூடியதும் எக்காரியத்தையும் செய்துமுடிக்கும் வல்லமையுடையதுமாகிய திவ்லியமாயாசக்தியையுடையவனாய் உலகெங்கும் வியாபகனாயிருக்கின்றான். அவனின்றி ஓர் அணுவில்லை எனும் திடநிச்சயமுடையவர்களாகிய விவேகிகளுக்கே ஈசுவரபக்தி மிகவும் திடமாயிருக்கும். அப்படிப்பட்டபக்தியுடையவர்கள் நெருப்பினில் தன்னப்படினும், ஸமுத்திரத்தினில் மூழ்கச்செய்யினும், மஹாஸர்ப்பங்களால் கடிக்கப்படினும், மலையினின்றும் உருட்டித்தள்ளப்படினும், சிறிதும் கலங்கமாட்டார் என்பது நிச்சயம்.

திருஷ்டாந்தமாக, ப்ரஹ்மாதரை எடுத்துக்கொள்ளலாம். அவர் அப்படிப்பட்ட திடரிச்சயத்தைபுடையபக்தராதலால் ஹிரண்யகசிபுவின் முற்கூறிய வாறு மிகவும்கோரமாய் ஹிம்லிக்கப்பட்டவரேயாயினும் அவைகளால் சிறிதும் கெதியையடைவில்லை. மலையினின்றும் உருட்டித்தள்ளும் போதும், ஸமுத்திரத்தில் கட்டிப்போடும்போதும் ப்ரஹ்மாதருக்கு மலையும் ஸமுத்திரமும் அறியப்பட்டதேயாயினும் எவ்வினையின்றி ஓர் அணுவில்லையோ அப்படிப்பட்ட ஸர்வவியாபகனும் ஸர்வவல்லமை பொருந்தியவனுமாகிய இறைவன் இம்மலையிலும் ஸமுத்திரத்திலும் இருக்கின்றனென்பதில் ஸந்தேகமில்லையாதலால் அவனுக்கு இவை தேஹம் போன்றவைவே. அகிலஜகங்களுக்கும் உண்மைத்தாய்த்தந்தையாய் விளங்குவோனாகிய அவ்விறைவனால் வியாபிக்கப்பட்ட மலை முதலிய பொருள்களினின்றும் உருட்டிவிடெல் முதலிய காரியங்கள் தாய்த்தந்தையரிடம் குழந்தையைச் சேர்ப்பிப்பது போன்றதே தாய்த்தந்தைகளின் மடியில்சேர்ப்பிக்கப்படும் விஷயத்தில் குழந்தைக்குப்பயமேது? எம்மிறைவனால் வியாபிக்கப்பட்டிருக்கும் உலகப்பொருள்களினால் என்னை ஹிம்லிப்பதும் அவ்வாறேயன்றே. எம்மிறைவனது மடிமீது உருட்டிவிட்டுச் செயலையாதலின் இதனால் எமக்குப்பயமில்லை. எனும் திடமாகிய விவேகத்தைபுடையோராதலின் அப்படிப்பட்ட ஹிம்ஸைகளைச்செய்த போதும் அவர் முகம் அப்போதுமலர்ந்தசெந்தாமரைமலருக்குநிகராயிருந்ததென மஹர்ஷிகளால் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

பிரஹ்லாதர் ஹிரண்யகசிபுவீரால் அவ்வாறே பின்னும் எவ்வளவோ கோரமாய் ஹிர்வலிக்கப்பட்டபோதும், ஸர்வவியாபகனும் ஸர்வவல்லமைபொருந்தியவனுமான எருடுணைச்வரனது ஸ்வரூபத்தையே நீனைந்து ஆனந்தபாவசமாய் நிற்பதைக்கண்டு, அவ்வஸுராதமன் ஓ பிரஹ்லாதா! இவ்வளவு ஹிர்ஸையைப்பெற்றும் உனக்குப் புத்திவரவில்லையே. அந்தோ ஹரியெனும் பெயரையுடைய இறைவன் இருத்தல் உண்மையானால் அவன் உன்னாலாவது என்னாலாவது காணப்படவேண்டுமன்றோ. அந்நகனம் ஓரிடத்திலும் காணப்படாமலிருக்கும் போது, வீணில் பிதற்றிக்கொண்டு ஏன் உபத்திரவத்தையடைகின்றனை? என்றான். அதற்குப் பிரஹ்லாதர் அந்தோ! உனக்கேனின்நகனம் மஹாமோஹம்? ஸர்வவல்லமை பொருந்திய இறைவனாகிய ஹரியில்லாத இடமுண்டோ?

ஶ்ரீஹரீபாயாம்பா ஸ்ரீஹரீராமதீஜை தீவ்ஜிவெ வ்யுஹா
 யெய்யு வ்யாஸாஹெய்யுஹஹதவமும்ஹெவிதவஹஸாம் | த்யுணெவா
 வ்யூவியுய்யு வ்யேஜிவஸாக்ஷஸூராவரோ வஸீவதி-கெஸெஸாம்ஹ
 ரிரிஹஜிஸூதாஹிகருபெஃ ||

மஹாமாயையிலும் ஆகாசத்திலும் வாயுயிலும் தேஜஸிலும் ஜலத்திலும் பிருதிவியிலும் அதன் விகாரப் பொருளாகிய ஸ்தம்பம் முதலியவைகளிலும் வியாபகஞ் சூட்சுங்க நடக்கும் ஸகல காரியங்களையும் கவனித்துக்கொண்டு ஹரி இருக்கின்றான். அந்தோ “ஹரி எங்கிருக்கின்றான் இருந்தால் காணப்படவேண்டுமே” எனச் சொல்லிய

உனது சொல்லிலும் இருக்கின்றான். அங்ஙனமே சிறுதரும்பிலும் இருந்து கொண்டு அவ்விறைவன் எல்லாவற்றையும் கவனிக்கின்றான் றே ! வேண்டுமாயின் நீயே பிரத்தியக்ஷமாய்க் காணலாமே

எனக்கூறிஞர். அதனைக் கேட்டதும் அவ்வஸுரன் அடங்காத கோபத்தோடு அடா மூர்க்கா ; எங்குமிருக்கின்றனெனக் கூறியது வாஸ்தவமாயின் இதோ என்னெதிரில் இருக்கும் கம்பத்தில் அவ்விறைவனைக் காட்டுவாயாக. அங்ஙனம் நீ அவனைக் காட்டாவிடில் சினங்கொண்ட ஆண்சிங்கம் யானையின் கும்பத்தைப் பிளந்து போடுவதுபோல உன் சிரஸைப் பிளந்து சிதர அடிப் பேன் எனச் சொல்லவே பிரஹ்மாதர் அப்போதும் கலங்காதவராய்

ந வாஹா நியபாபுஸூவ வ விபிதம் நொ யபி ஹவசஃ

ஹரிஸூவிஹ-உதஸூஉ ஹிதஃஸூநயி வுநம்

ஸூதாந-ஹநா ஸபரிஹ ருஷொஹிசூஉ

ஸூபாவாதுதூஸூ ரிதிகிஸூராரொ ருஷிதீ ||

அஹோ, உன்னால் என்னைக் கொல்லுதற்கியலாது. இது காலும் எவ்வளவோகோரமான ஹிதஸைகளைச் செய்தும் அவைகளால் எனக்கு எக்கேடும் நிகழாதிருத்தலைக் கவனித்தால், உன் சக்தியில் அடங்காத பெரிய வல்லமையுள்ள இறைவன் வேறொருவனுக்குக்கின்றான் என்பதையும், ஆனது பற்றியே உன் எண்ணம் நிறைவேற்றதென்பதையும் நீயறியலாமே. நீ சொல்லும் பொருளில் அந்த ஹரி காணப்படாமற்போவனாயின் யானே என்னை மாய்த்துக் கொள்வேன். அங்ஙனமிராவிடில் அவ்விறைவனுக்கு யான் பத்தனயிருத்தலை விட்டுப்போடுவேன்

எனச் சொல்லியதைக் கவனித்தால் பிரஹ்மாதர் முதலிய பத்தர், இறைவன் அருட்ஞான வியாபகவஸ்துவேயாயினும் திவ்வியசக்தி மஹிமையால் எவ்விதப்பொருளினின்றும் - ஆவிர்ப்பவிப்பவனாதலின் எங்கும் அவனது திருவுருவத்தைக் காணலாம் எனும் திடவிவேகமுடையோர் என்பது நன்கறியலாம்.

அங்ஙனம் திடநிச்சயத்தோடுகூடிய பக்தியால் முழுமதிபோலப் பிரகாசிக் கும் முகமண்டலத்தையுடையவராகிய அந்தப் பக்த சிரோமணி கூறிய மொழியைக் கேட்டதும் ஹிரண்யகசிபு உள்ளத்திலடங்காத கோபாவேசத்தினால் இதனில் இருந்தால் இதோ அறைகின்றேன் அந்த ஹரி வெளிவரட்டும் எனச் சொல்லிக் கொண்டு இடிமுழக்கம்போலக் கையினால் அக்கம்பத்தை ஓர் அறை அறைந்தான். அப்படியறையவே

ஸூகவா ஸகொஹிதீ ஸூதொகீ கரொணதஃஸூ
ஹரஃஸூந | ஸூஹாநயிஹ ஸூஃஹாரொஹஸநஸூவ
க-3வ ஹூவ ஹ சூவிநாவீச ||

அதனைக் கேட்டுக் கோபமீறியவனான அவ்வஸுரன் கையினால், இடி விழுதல் போல் அந்தஸ்தம்பத்தை யறைந்தான். அங்ஙனமறையவே ஸகல ப்ரம்மாண்ட கோடிகளும் நடுநடுங்கித்திகைப்புறம் வண்ணம் மிகவும் கோலாஹலமான சப்தத்தோடு அந்த ஸ்தம்பத்தை இரண்டு பாகமாய்ப் பிளந்துகொண்டு அண்டகடாஹம்வெடித்திடச் சிரித்து அட்டஹாஸம் செய்துகொண்டு அற்புத நரசிங்க வடிவத்தோடு இறைவன் தோன்றினான்.

எனக் கூறியபடி இறைவன் தோன்றி அவ்வஸுரனுடைய மார்பைப் பிளந்துபோட்டு, பக்த சிரேஷ்டனாகிய பிரஹ்மாத்மனை அதுக்கிரஹித்ததாகச் சொல்லப்படும் சரித்தர்தால் விவேக பக்தியின் ஸ்வரூபத்தை நன்கறியலாம்.

ஆதலால் எவ்வகையான பக்தியைக் கொண்டாவது பாணலிங்க ஸாளக்ராவாதிகளோ அல்லது லோஹம் தாரு முதலியவைகளினால் சாஸ்திரவிதிப்படி இயற்றப்பட்ட பிரதிமைகளோ அல்லது பில்வம், அரசு துளவி முதலிய சுத்தமான விருகுகூம் செடி முதலியவைகளிலோ இவைகளுள் யாதானும் ஒர்பொருளை இறைவனுக்கு அங்கமாய்க் கொண்டு அதனைப் பூஜித்தல் ஸர்வவியாபகமான இறைவனது பூஜையே என்பதும், அதனால் அவனது அதுக்கிரஹத்தைப் பெறலாம் என்பதும் உண்மையே யாதலால் அங்ஙனம் உபாவித்து வழிபடுதல் லோகோத்தரமாகிய கேசுமத்திற்கே ஏதுவாகுமென்றறிக. ஆயினும் பூஜித்துவழி படும் உபாஸ்தியானது சாஸ்திரவிதியை அதுஸரித்ததாகவே இருக்கவேண்டும். சாஸ்திர விதியை மீறிப் பூஜித்தால் இறைவனது அதுக்கிரஹத்திற்கு ஆளாக முடியாது. அதாவது பாணலிங்க ஸாளக்ராவாதிகளின் மூலமாய் எல்லோரும் உபாஸிப்பதற்கு விதியில்லை. எவ்வெவர் எந்தெந்த முறையின்படி பூஜிக்க வேண்டுமெனும் சாஸ்திரவிதியை நன்கறிந்த ஸாதுக்களிடம் அவ்விஷயத்தைத் தெரிந்துகொண்டு அவ்வாறு உபாஸித்துவழிபடின் சாச்வதமான கேசுமத்தைப் பெறலாமென்று நிச்சயம்.

ஸ்ரீஹ்ருக் ஸ்ரீஹ்ருக் ஸ்ரீஹ்ருக்

வேதசாஸ்திரதத்துவம்

நான்காம் பாகம்

“ வேதவேதாங்க ப்ரகாசம் ”

இத்தேசவாலிகளாகிய ஆர்யர்களால் பலகோடி காலமாய்க் கொண்டாடப் பட்டுவரும் பிரமாண நூல்வேதமே. அதனில், சுத்திமுதலியவைகளால் அறுத்துப் பார்த்தல், கண்ணாடி முதலியவைகளால் காணுதல் முதலிய தற்காலபரிசோதனைகளை எவ்வளவு காலம் செய்பினும் கண்டுபிடிக்க இயலாததாயிருக்கும் மனம், ஜீவன், ஈசுவரன் முதலிய பொருள்களைக் கண்டுகொள்ளும் வழி போதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. மக்களுக்கு ஹிதத்தைச் சொல்லும் மாதாபோல மாந்தர்களுக்கு இம்மைமறுமை இன்பம் நிகழும் வழியைச் சொல்லும் நூல் வேதமே.

உலகில் நடைபெறும் ஒவ்வொரு மதத்திற்கும் ரகசியமாயுள்ளது அதனதன் பிரமாண நூலையாதலால் ஆர்யமதம் கெட்டழியாமலிருக்கவேண்டுமாயின் அதன் பிரமாண நூலாகிய வேதம் லோபமடையாதிருக்கவேண்டியது அவசியமாகும். பிரமாணநூலாகிய நமது வேதத்தைப்பற்றி மாறுபாடாய் அபிப்பிராயம் நிகழின், அது நமது மதத்திற்குக் குறைவையே உண்டுபண்ணும். ஆதலால் அப்படிப்பட்ட தாறுமாறாகிய அபிப்பிராயம் நிலபெருமலிருத்தலின் நிமித்தம் அதன் உண்மையாகிய பெருமையைச்சற்று விளக்குவாம்.

ஸம்நதி ஸூத்ரம் இதிஹாஸம் புராணம் முதலிய ஸகல கார்த்தங்களுக்கும் முதநூல் வேதமே. இவ்வரிய பிரமாணத்தைப்பற்றித் தற்காலம் ஆர்யராலும் ஆங்கிலப்படிப்பினராலும் பற்பலவாராய்ச்சுங்கிக்கப்படுகின்றது. அச்சங்கைகளெல்லாம் தவறு எனக்கண்டாலொழிய வேதத்தின் உண்மை விளங்காது.

அதாவது, ருக்வேதம் முதலில் “சுழீரீரெ” என்று தொடங்கிய மந்திரத்திற்கு ரிஷி மதுச்சந்தஸ்ஸு என்பவரென்றும், சந்தஸ்காயத்திரீ என்றும், தேவதை அக்கிரி என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அவ்வாறே ஐரீரெவரூண என்று தொடங்கிய யஜுர் மந்திரத்திற்கு சுநச்சேபர் ரிஷி என்றும் அறியப்படுகின்றது. இதனால் பூர்வம் மதுச்சந்தஸ் என்பவர் தனது மேதாபலத்தினால் பிராமணராய், மூடர்களாகிய மற்ற சிலருக்காசிரியனாயிருந்து இந்த ருக்கை இயற்றினார். அவ்வாறே சுநச்சேபர் என்றொருவர் ஐரீரெவரூண எனும் மந்திரத்தை இயற்றியவர் என்றே அறியக்கூடியது. இவ்வாறு வேதத்திலுள்ள மந்திரங்களில் ஒவ்வொன்றிற்கும் ஒவ்வொரு ரிஷியின் பெயர் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றமையால், மதுச்சந்தர் சுநச்சேபர் முதலிய பல பிராமணர்களாலேயே வேதம் இயற்றப்பட்டதென்பது வியத்தமாய் விளங்குகின்றது. இதனை யறியா

மல், வேதம் அனாதி எனவும் அது ஈச்வரன் சொன்ன வாக்கியம் எனவும்கொ
லுவது மடமையே. மூடர்களாகிய முன்னோர் இவ்வுண்மையை யறியாமல்
வேதம் அனாதி என்பதை நம்பி வீணில் நெருப்பினில் நெய்யை ஊற்றிக்கொ
ண்டு தமது பொருள்களைத் தம்மினத்தாருக்கு அளிக்கும் பேதைகளாயிருந்த
னர். இவ்வாறு வேதங்களைச் செய்தவர் ரிஷிகள் என்னப்படும் பூர்வகாலப்
புத்திசாலிகளேயாம். என்று இவ்வாறு சங்கித்துக்கொண்டு பாஷாந்தரங்களிலும்
இவ்வாறே புஸ்தகத்தை எழுதி அச்சிட்டுவிடுகின்றனர்.

இங்ஙனம் சங்கைக்குக் காரணம் அறியாமையே. அதாவது, ஒவ்வொரு மந்
திரத்திற்கும் அநுஷ்டானகாலத்தில் ரிஷியின் பெயர் சொல்லப்பட்டுவருவதற்
குக்காரணம் அந்தந்த மந்திரத்தை அந்தந்த ரிஷி இயற்றியவர் என்பதல்ல.
எவ்வொரு மந்திரத்தையும் விதிமாறாமல் பயின்று மனிதர் பயனடையவேண்டு
மென்பதைக் கருதியே, அதனால் விசேஷப் பெறுமையைப்பெற்ற ஒருவரைத்
திருஷ்டாந்தமாக வைத்து மந்திராநுஷ்டான காலத்தில் முதலில் சொல்லப்பட்டு
வருகின்றதென்பதே உண்மை. மதுச்சந்தல் என்பவர் “சுழி¹ லே²” என்ற மந்
திரத்திற்கு ரிஷி என்றதனால், அந்த ரிஷி அந்த மந்திரத்தால் பூர்வம் அக்கிரி
மூலமாய் ஈச்வரனை வழிபட்டு அவனருளால் பெற்றகரிய பெருமையைப் பெற்ற
வர் என்பதே உண்மை. பூர்வம் ஓர் அரசன் செய்தயாகத்தில் நரபசுவாக அகப்
பட்டுக்கொண்ட சுரச்சேபர் என்பவர், விசுவாமித்திரர் உபதேசித்த “ஐ³ லே⁴ வ
ரு⁵ ண⁶” எனும் மந்திரத்தினால் வருணனைவழிபட்டு அந்தநரபசுத்துவம் நீங்கிப்
ந் பலபெருமை பெற்றார் என்பது ராமாயணபாகவதாதிபுராணங்களிலும் காண
ப்படுகின்றது. இவ்வாறு “ஐ³ லே⁴ வரு⁵ ண⁶” என் மந்திரத்தினால் பெருமைபெ
ற்றவர் சுரச்சேபர் ஆதலால் அவரது பெயர் அம்மந்திராநுஷ்டான காலத்தில்
சொல்லப்படுகின்றது. மந்திரங்களைப் பயின்று பெறுமைபெற்ற முன்னோர்
களின் நிலையைக் கண்டால் நம்மவரும், அம்மந்திராநுஷ்டானத்தினால் பெ
ருமைகிடைக்கும் எனும் நம்பிக்கையோடு அதனில் ஊக்கமுடையவராவார் என்ப
துகொண்டே பூர்வாசிரியர், ரிஷியின் பெயரைக்கண்டே மந்திரத்தைப் பயில
வேண்டுமென விதித்திருக்கின்றனர். இவ்வுண்மையே

“பஸு⁷ நாசிஸ⁸ வி⁹ யாகெநொ¹⁰ வு¹¹ தெவலா¹² டெ¹³ வதா¹⁴ யடி¹⁵ கூ¹⁶
ரவா¹⁷ ரி¹⁸ ண¹⁹ ண²⁰ த²¹ ஹ²² டி²³ சு²⁴ ரெ²⁵ ட²⁶ டெ²⁷ வொ²⁸ லீ²⁹ வி³⁰ டெ³¹ வதா³² ஹ³³ டெ³⁴ லி³⁵ ரு³⁶
வாயுவா³⁷ வ³⁸ ||

“எவரது பெயரோ அவர்ருஷி. யாது அதனால் சொல்லப்படுவதோ
அது தேவதை. எது அக்ஷரங்களின் பரிமாணமோ அதுச்சந்தல்.
பயனை விரும்பும் வைதிகர் ரிஷி தேவதாச்சந்தங்களால் சிரத்தை
யுடன் பயிலுவார்”

என்று பிராதிசாக்கியம் எனும் தூலில் செளகசால் போதிக்கப்பட்டுள்
ளது. ஆதலால் மந்திராநுஷ்டான காலத்தில் சொல்லப்படுவதாகிய பெயரை

யுடைய ரிஷிகள் மந்திரத்தினால் பயன் பெற்றவரென்பதே உண்மை. என்றறி.

இனி மற்றுமோர் சங்கை? அதாவது, வேதம் ரிஷிகளாலியற்றப்பட்டதென்பதே உண்மை. ஏனெனின், வடமொழிவியாகரணமியற்றிய பாணினிமுனிவர், தித்ரி ரிபுர தா து உபாபிகொபா ஹன் எனும் சூத்திரத்தினால் தித்திரிவாதந்து கண்டிகர் உகர் முதலியவர்களால் வேதம் சொல்லப்பட்டுளதென்று சொல்லியிருக்கின்றனரே! தித்திரியினால் சொல்லப்பட்டதை அத்தியயனம் செய்பவர் தைத்திரியர் எனப் பெயர்பெற்றதற்கன்றோ விதியாக அந்த ஸூத்திரம் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. “தித்ரிபிணாபொருத்யப்தெவஹித்ரிவாதெ தித்ரிபா”

“தித்திரியினால் சொல்லப்பட்டதை அத்தியயனம் செய்பவரோ அல்லது அறிகின்றவரோ தைத்திரியர் என்று சொல்லப்படுவர்”

என்று சொல்லியிருத்தலேக் கவனித்தால் தைத்திரிய சாகையாகிய யஜுர் வேதமானது தித்திரி எனும் ரிஷியால் சொல்லப்பட்டதென்பது பாணினியின் அபிப்பிராயம் எனவியத்தமாய்க் காணப்படுகின்றமையால், அம்மஹானின் அபிப்பிராயத்தை அதுஸரித்து வேதமானது தித்திரி முதலிய ரிஷிகளால் சொல்லப்பட்டதென்பதே உண்மை என்று கொள்ளுவதை விட்டு, வேதத்தை அனாதி யென்றும் ஈசுவரவாக்கியமென்றும் சொல்லுவது உசிதமாகுமோ? எனும் சங்கையாம்.

இதுவும் பாணினிவியாகரணத்தை நன்றாய்ப் படியாததினால் நிகழும் சங்கையே என்க. ஏனெனின், அங்குள்ள “தெருபொருத்ய” என்பதிலுள்ள ப்ரோக்த எனும் சொல்லுக்கு இயற்றப்பட்டது என்பது பொருளல்ல. ப்ரஹ்ம சிரத்தையோடுகூட பரவச்செய்யப்பட்டது. “சிரத்தாபுத்தியதிக்குப் படி பலருக்கு உபதேசிக்கப்பட்டது” என்பதே அர்த்தம். இப்படிச் சொல்லுதலை விடுத்து “ப்ரோக்த” எனும் சொல்லுக்கு இயற்றப்பட்டது என்பதையே பொருளாய்க் கொண்டால் “சுருதெருரு” என்று சொல்லிய மற்றோர் ஸூத்திரத்தினாலேயே இவ்விஷயம் விதிக்கப்பட்டதாகின்றமையால் தித்ரி ரிபுர தா து என்றும் தெருபொருத்ய என்றும் சொல்லிய இந்த ஸூத்திரங்கள் வீணையாகும். ஆதலால் வேதம் ரிஷிகளால் இயற்றப்பட்டதென்பது பாணினி முனிவரின் கருத்தல்ல என்று நன்றாயறியப்படுகின்றது. இவ்வுண்மையே பாணினி ஸூத்திரத்திற்குப் பாஷ்யமியற்றியவராகிய பதஞ்ஜலிமா முனிவரால் வியத்தமாய் சொல்லப்பட்டிருத்தலேக் கண்டுதெனிக. ஆதலால் வேதம் ரிஷிகளின் வாக்கிய மல்ல என்பதே உண்மை.

இனி மற்றுமோர் சங்கை. அதாவது, வேதத்தில் பூர்வம் நடந்ததென்பதாக இறந்தகாலச் சொல்லக்கொண்டு பற்பல கதைகள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனவே. அனாதியாகிய வேதத்தில் பூர்வம் நடந்ததெனக் கதையைச் சொல்லியிருத்தல் எப்படிப் பொருந்தும்? திருஷ்டாந்தமாக யஜுர் வேதத்தில்,

“தேவர்களுக்கும் அஸுரர்களும் யுத்தத்திற்குச்சந்தராயிருந்தனர். அப்போது தேவர்கள் தங்களது சிறந்த ரத்தம் ஆடை முதலிய பொருள்களைப்பிறகு தங்களருக்கு உதவிட்டுமென அக்கிரி தேவனிடம் ஒப்புவித்துப் பாதுகாத்திருக்கச்சொல்லிச் சென்றனர். அக்கிரி அவைகளைப் புசித்துவிட்டான். பின்னர் அஸுரரை வென்று திரும்பிவந்து தேவர் தமது பொருள்களைக் கொடுவென்று அக்கிரியைக் கேட்டனர். அக்கிரி அப்போது பயந்து ஒட்டம் பிடித்தான். அவனைத்தொடர்ந்து சென்ற தேவர் அவனைப்பிடித்துக்கட்டிவிட்டனர். அப்போது அக்கிரி அழுதான். அவன துகண்ணீர் வெள்ளியாய்விழுந்தது. அக்கிரி அவ்வாறு ரோதனம் செய்தவ னாதலால் ருத்திரமென்றும் பெயர்பெற்றான். அக்கிரியின் கண்ணீர்தலால்- வெள்ளியை யாகத்தினில் தகழிணையாய்க் கொடுக்கக்கூடாது. கண்ணீராகிய வெள்ளியை யாகத்தினில் கொடுப்பவனது வீட்டில் ஓர்வருஷத்திற்குள் அழுகை நிகழும். ஆதலால் அதனை யாகத்தில் கொடுக்கக்கூடாது”

எனும் இதுபோன்ற கதைகள் காணப்படுகின்றனவே. இது வேதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றமையால் வேதமானது இக்கதாகாலத்திற்குப் பிறகே ஏற்பட்டது எனச்சொல்லுவது உசிதமன்றோ. அன்றியும் அக்கநியைத் தேவர் கட்டிப் போட்டுஹிர்வித்தல் என்பதாவது அவன் கண்ணீர் வெள்ளியாயிற்று என்பதாவது சிறிதேனும் பொருத்தமுடையதாகுமா? இதனால், ஸம்பந்தமின்றி பித்தர்போல் பிதற்றுந்தன்மையும் வேதத்திற்குளது என்பதாக அறியப்படுகின்றதே. இவ்விதம் பித்தர் புலம்பல்போலுள்ள வேதத்தை அனாதியென்பதும் ஈசன் வாக்கியம் என்பதும்சிறிதும்பொருந்தாது. ஆதலால்வேதத்திலுள்ள சிற்சில பாகங்கள் பித்தர்களாகிய பிராமணர்களின் புலம்பலே என்பதல்லவோ உசிதம். இவ்விதமறியாமல் வேதம் அனாதியென்பது சிறிதும் விசாரியாத மூடர்களின் கொள்கையே என்பதாம். இச்சங்கையும் வேதார்த்தத்தையுள்ளபடி யறியாத மந்தர்களாலேயே செய்யப்படுவதாம் என்றறிக.

அதாவது, வேதத்தைப்பற்றி இவ்வுண்மை அறியவேண்டியது. வேதத்தில் உடங்கிய வாக்கியங்கள் மந்திரமூர்த்தி, பராமணமூர்த்தி, என இருவகையாய்

உள்ளன. மந்திரராசிகளை ஒரேவகையென்னலாம். பிராமணராசியினில் அடங்கிய விஷயங்கள் விதி, நிஷேதம், அர்த்தவாதம் என மூவகையாயுள்ளன. விதியாவது இதனைச்செய் என்று சொல்லப்படும் ஆணையேயாம். நிஷேதமாவது இதனைச் செய்யாதே எனும் விலக்காம். அர்த்தவாதமாவது, விதியையோ அல்லது விலக்கையோ விசதமாக எடுத்து ஸாமான்னியர்களாகிய மந்தர்களுக்குப் போதிப்பதன்பொருட்டு, திருஷ்டாந்தமாகிய கதைபோல் எழுந்தவாக்கியங்களாம்.

துஷ்டர்களுக்கு உதவிசெய்யக்கூடாதெனும் விஷயத்தைப் பாலருக்குப் போதிப்பதன்பொருட்டுப் பெரியோர், ஓ நாய்க்கு உதவி செய்துகொக்கின் கதையைச் சொல்லுவதுபோல, கர்மமாத்திரத்தையே பரமாய்க்கருதும் இயல்புள்ள ஸாமான்னியர்களை நோக்கி அக்கருமத்தை இவ்வாறு செய்யவேண்டும் வேறு விதமாய்ச்செய்யக்கூடாது எனப் போதிப்பதன்பொருட்டு ஓர் சிறுகதையைச் சொல்லுதல் உசிதமேயாம். அர்த்தவாத சரிதங்களை உண்மையாய் நடந்தவையெனக் கொள்வது உசிதமல்ல. பிரகிருதத்திலுள்ள விஷயத்தைப் போதிப்பதன் பொருட்டே சொல்லப்பட்டதென்பதைமட்டும் அறிந்துகொள்ளவேண்டும். துஷ்டர்களுக்கு உபகாரம்செய்யக்கூடாதெனும் விஷயம் யுத்தமே ஆதலால் அதனைப்போதிக்க வந்தஓநாய்க் கொக்குகளின் கதையும் உண்மையாய் நடந்திருக்க வேண்டுமெனும் நியமமுண்டா? அக்கதை பொய்யாயிருக்கினும் சிறுவர்க்கு அது எப்படி திருஷ்டாந்தமாகவந்து விஷயத்தை விளக்குகின்றதோ, அப்படியே அக்கிரிபகவானைக்கட்டி ஓறிய்வித்தனர் அவனது கண்ணீர்வெள்ளியாய் விழுந்தது எனச்சொல்லப்படும் கதை பொய்யாகவே இருக்கினும், யாகத்தையே பரமெனக்கொண்டு நடக்கும் ஸாமான்னியர்களான மந்தர்கள், கண்ணீர் ராதலின் அதனைக் கொடுக்கக்கூடாதெனும் கதையைக் கண்டாராயின பொன்னையரிப் பார்கள் எனும் கருத்தோடு சொல்லப்பட்ட விஷயமேயாம். இதனால் இக்கதையை யுப் வாஸ்தவமெனக் கொள்ளவேண்டுமென்பதல்ல. பிரகிருதத்தில் சொல்லிய வெள்ளிதகூறினையின் விலக்கி (நிஷேதத்தி) லேயே இதற்குக் கருத்தென்க. சிறுவர்களை நோக்கிச்சொல்லும் ஓநாய்க்கதை பொய்யாயிருக்கினும் அக்கதையானது துஷ்டர்களுக்கு உபகாரம் கூடாதெனும் உண்மையைப் போதிக்கவந்தது பற்றி எப்படிப் பிரமாணமேயாகின்றதோ! அக்கதையைச் சொல்லிய கிழவர் எப்படிப் பித்தராகாரோ! அதுபோலவே அர்த்தவாதமாகிய சரிதத்தைச் சொல்லியரசனது வாக்கியமும் பிரமாணமேயென்றும் பிதற்றலாகாதென்றும் அறிக. வேதத்திலுள்ள கதைகளை யெல்லாம் வாஸ்தவமென்று கொண்டால் அக்கதைக்குப்பின்னரே வேதமியற்றப் பட்டதென்று கொள்ளும்படி ஏற்பட, வேதம் அனாதியென்பதுகெடும். அவ்விதமல்லவாதலின் வேதம் அனாதி யென்பதும் குற்றமற்ற பிரமாணமே என்பதும் உசிதமே என்றறிக. இதனால் வேதத்திலுள்ள கதைகளை வாஸ்தவமல்லவென்பதும் அவைகளின் கருத்தை மாத்திரம் அறிந்து கொள்ளவேண்டுமென்பதுமே உண்மையாதலால் அங்ஙனம் அறிந்தவர்களுக்கு வேதம் அனாதி யென்பதில் சிறிதும் சங்கை ஏற்படாதென்றறிக.

இனி மற்றுமோர் சங்கை. அதாவது, அக்கிரிபகவான் அமுதனன் அவனது கண்ணீர் வெள்ளியாயிற்று என்பது முதலிய சரிதங்கள் அநுசிதங்களாயிருத்தலின் அர்த்தவாதமென்றும் பொய்க்கதை என்றும் கொண்டு, வேதம் அனாதியென்பதற்கு சிறிதும் ஹானியில்லை என்று நிர்ணயிக்கப்பட்டது. அது அவ விதமாயினும் உண்மையாகிய மற்றும் சில சரிதங்கள் வேதசாகோபநிடதங்களில் காணப்படுகின்றனவே? அதாவது, கேகேநோபநிஷத்தில் உமாதேவி தேவருக்கும் கடவல்லி சுருதியில் யமதர்மன் நசிகேதருக்கும், தைத்திரீயோபநிஷத்தில் வருணன் பிருகுவுக்கும், சாந்தோக்கியோபநிஷத்தில் உத்தாலகர்சுவேதகேதுவுக்கும், ப்ருஹதாரண்ய உபநிஷத்தில் யாஜ்ஞியவல்க்யர் முதலியவர் மைத்திரேயிஜனகன் முதலியவர்க்கும் ஆத்மவித்யோபதேசம் செய்ததாகச்சரிதங்கள் காணப்படுகின்றனவே. இவைகளை அர்த்தவாதம் என்பது உசிதமல்லவே! இச்சரிதங்களில் அநுசிதமாகிய பிதற்றல்யாதாமில்லையே! ஆதலின் இவை உண்மையென்பதல்லவோ உசிதம். இதிலுள்ள புராணங்களிலும் இச்சரிதங்கள் நடந்த விஷயம் என்பதாகவே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வாறு வேதோபநிடதங்களில் உண்மைச் சரிதங்கள் சொல்லப்படுகின்றமையால், அச்சரிதங்கள் நடந்தேறியகாலத்திற்குப் பின்னரே வேதங்கள் ஏற்பட்டன என்பது நன்றாயறியப்படுகின்றதே இப்படியிருக்க, வேதம் முதலால் என்பதும் அது அனாதியென்பதும் எப்படிப் பொருந்துமென்பதாம். இச்சங்கை மிகவும் படித்தவர்களுக்கும் நிகழக்கூடிய தாதலின் இதனுண்மையை விளக்குவாம்.

அதாவது கேகேநோபநிடதம் முதலியவைகளில் முற்கூறிய சரிதங்கள் சொல்லப்பட்டிருத்தல் வாஸ்தவமே. அவை யுக்தியுத்தமாய் மிகவும் உசிதமாய் அமைந்திருத்தலும் வாஸ்தவமே. ஆனால் அவைகள் பூர்வம் நடந்திருக்கப்பின்னர் சொல்லப்பட்டவை என்பது மாத்திரம் உண்மையறியாமல் சொல்லுதலேயாம். உமாதேவி தேவருக்கும், எமன் நசிகேதருக்கும், வருணன் பிருகுவுக்கும், உத்தாலகர்சுவேதகேதுவுக்கும், யாஜ்ஞியவல்க்யர் மைத்திரேயி முதலியவர்களுக்கும் வித்தியோபதேசம் செய்ததாக உபநிஷத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள சரிதங்கள் இதிஹாஸபுராணங்களில் சொல்லப்பட்டிருத்தல் பற்றியே அவை வாஸ்தவமாக நடந்திருந்தன என்பது வித்தாந்தமாகாது. ஆத்மவித்தை குருபதேச மூலமாகவே வித்திபெறுவதன்றித் தன் புத்திபலமாத் திரத்தினால் ஸபலமாகாது எனும் உண்மையை உலகத்தாருக்குப் போதிப்பதற்காகவே, குருசிஷ்ய ஸம்பிரதாயக்கிரமத்தைக் காட்டி, சிரவணஞ் சேய்வோருக்குப் புத்தியில் நன்றாய்ப் பதிவதன் பொருட்டு மாத்திரம், நடந்தது போன்ற கதைகள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இதுவேயன்றி அக்கதைகள் வாஸ்தவமாகவே நடந்தவை என்று கொள்ளவேண்டியதில்லை. உண்மையிதுவேயாகும். ஞானவித்தையைச் சொல்ல எழுந்த இதிஹாஸபுராணங்களிலும் மற்றும் சிற்சிலசரிதங்கள் இவ்வாறு குருசிஷ்ய ஸம்பிரதாயத்தினைத் திருஷ்டாந்த மூலமாகப் போதிப்பதன் பொருட்டாகவே இறைவனால் கற்பனையாய்ச் சொல்லப்பட்டன என்பதே மர்மம். உசிதமாயிருத்தல் மாத்திரத்தால் அச்சரிதங்கள் உண்மையெனக்கொள்ளத்தக்கவை என்பதல்ல. சிர

வனம் செய்வோருக்கு உசிதமாகிய திருஷ்டாந்தங்களைக்கொண்டு விஷயத்தைப் போதித்தால் மனவின்னில் நன்றாய்ப் பதியுமென்பதைக் கருதியே அவ்வாறுள்ள சரிதங்கள் உபநிடதங்களில் இறைவனொருள்பட்டிருக்கின்றன. இங்ஙனம் வேதோபநிஷதங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் சரிதங்களெல்லாம் அங்கங்கு சொல்லப்படும் வித்தையைச் சிறப்பிப்பதன் பொருட்டித் திருஷ்டாந்தமாய் எழுந்தமையின் அச்சரிதங்களையும் அர்த்தவாதம் என்பதே உண்மை. ஆதம் வித்தையைச் சிறப்பிப்பதன் பொருட்டு மாதத்திரமே அத்தகைய சரிதங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன என்பதே நமது பூர்வாசாரியர்களால் செய்யப்பட்டிருக்கும் நிர்ணயம். இவ்விதமுள்ள நிர்ணயத்தையறியாமல் சரிதங்களை வாஸ்தவ மெனக்கொண்டு அவைகளின் காலத்திற்குப் பின்னரே வேதங்களேற்பட்டன என்பது அறியாத்தன்மையே என்றறிக. இனி முற்கூறிய சரிதங்கள் வித்தையை விசேஷமாய்ச் சிறப்புறுத்தலின் பொருட்டே சொல்லப்பட்டவை என்பதற்குப் பிரமாணம் யாது? எனின் இங்ஙனமே

“தஞ்சாவூர் அய்யர் காவிரி லுள்ளுத் துறை”

“ஆண்டுசரிதம் வித்தையை விசேஷமாய்ச் சிறப்புறுத்தலின் பொருட்டாம்”

எனக்கடவல்லியுபநிஷதபாஷ்யாரம்பத்திலும்,

“சுவாமிசாவிழ்நாளுத் தெவ்விடாபவாஞ்ஞாபவத்தொ
கெதி”

பிரியனாகிய புத்திரனுக்குப் பிதாவினால் சொல்லப்பட்டதெனும் சரித
மானது வித்தையின் ஸ்துதியின் பொருட்டேயாம்”

எனத்தைத்திரியோபாபதிடம் ப்ருகுவுல்லியின் பாஷ்ஹாரம்பத்திலும் சங்கராபதவப்பாத ஸ்வாமிகள் முதலியவர்களால் வியத்தமாய் இவ்வாறே நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. சங்கராந்தஸரஸ்வதிஸ்வாமிகளும் தாமியற்றியபதிஷ்டத் தீபிகையில்

தஞ்சாவூரிகாதுமாவிலெழுந்த ஸ்ரீ ஸ்ரீ விஜயம் கும்பாபிஷேகம்

“இங்கு சரிதமானது குருபீதேசம் முதலியது ப்ரும்மவித்தைக்கு அங்கம் என்பதைப் போதிப்பதன் பொருட்டும் ப்ரும்மவித்தையைச் சிறப்பிப்பதன் பொருட்டும்”

என்று இவ்வாறே கூறியிருக்கின்றனர். இவ்விதம் உபநிஷதங்களில் சரிதம் சொல்லப்பட்டிருத்தலின் உண்மை யிதுவே யென பூர்வாசாரியர்கள் நிர்ணயித்திருக்க, இவ்வாறுள்ள பிராசீன சாஸ்திரக் கிரந்தங்களை ஆழ்ந்து விசாரியாமல், உபநிடதங்களில் உண்மைக் கதைகள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றமையால் அச்சரிதகாலத்திற்குப் பின்னரே உபநிடதங்கள் சொல்லப்பட்டன என்பது சிறிதும் ஒவ்வாது. ஆதலால் உபநிடதங்களில் வித்தியாஸ்துதியின் பொருட்டும்

குருபதேசபரம்பரையிலேயே ஆத்மவித்தை கிரஹிக்கப்படவேண்டும் என்பதைப்போதிப்பதன்பொருட்டுமே, நடந்தவைபோன்ற கதைகள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனவேயன்றி வேறல்ல. உண்மையிதுவாதலால் வேதம் அனாதியென்பதில் சிறிதும் சங்கைக்கிடமில்லே என்க.

இனி, வேதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் கதைகளை அர்த்தவாதமென்றும், திருஷ்டாந்தத்தின் பொருட்டு மாத்திரம் சொல்லப்பட்டவையாகையால் உண்மைக்கதைகளென கொள்ளவேண்டியனவல்லவென்றும் சொன்னால், அக்கதைகளில் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கும் புருஷர்களின் நாமதேயங்களாகிய பெயர்களும் கற்பனையாகவே சொல்லப்பட்டவை என்றல்லவோ ஏற்படும். வேதத்தில் சொல்லப்படும் இந்திரன், அக்னி, யமன், வருணன், என்பது முதலிய சொற்களும் அவ்வாறே கற்பனையாய்ச் சொல்லப்பட்டவையாதலால் அவை அர்த்தமிராதசொற்களென்று ஏற்படுமே! அப்படியாயின், வேதத்தில் சொல்லப்படும் பெயர்களைக்கொண்ட இந்திராதி தேவர்கள் வாஸ்தவமாகவே இருக்கின்றனர் என்பதாக உபதேசிப்பவையாகிய இதிஹாஸபுராணங்களைப் பிசுமென்றே தள்ளவேண்டியிருமே! இதனுண்மையாது? எனின் சொல்லுவாம்.

பரும்மதேவன் கல்ப்பாரம்பத்தோரும், வேதத்திலுள்ள வாக்கியங்களில் அடங்கியிருக்கும் பெயர்களையும் அப்பெயர்களுடையவருக்குச் சொல்லப்பட்டிருக்கும் செய்கைகளையும் அறிந்துகொண்டே, அந்தந்த தேவர்களையும் அவரவருக்குரிய அதிகாரத் தொழில்களையும் படைத்தனர் என்பதே உண்மை. இவ்வுண்மையையறிந்து கொண்டால் “வேதத்தில் அர்த்தமிராத சொற்களிருக்கின்றன” என்பது ஆராய்ச்சியின்மையே என்பது இனிது விளங்கும். இவ்வுண்மையே

ஸவெபுஷா உவஸ்யா ரீதி க்ஷேபணிய உபயுக்யக |

வெஹுஸெஹு வனவாஹ வுருகூலாஸுநிபுலே ||

அவ்விறைவன் எல்லோருடைய நாமதேயங்களையும் தனித்தனியே யுள்ள கருமங்களையும் வேதசப்தங்களைக்கொண்டே முதலில் படைத்தனர்

என மனு முதலியவர்களால் உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இதிஹாஸபுராணங்களில் சொல்லப்படும் சிவ விஷ்ணுவாதி நாமங்களை நமது புதல்வருக்கிடுவதுபோல, உபநிடதங்களின் சூரிதங்களிலுள்ள சொற்களைக்கண்டே, ஸ்மருதிகர்த்தர்களாகிய சிலருக்கு யாக்குவல்கியர் என்பது முதலிய பெயர்களிடப்பட்டிருக்கின்றன என்பதும் அறியத்தக்கது.

சங்கை. உபநிடதத்திலுள்ள கதைகள் வித்தையைச் சிறப்பிப்பதன்பொருட்டும் குரு சிஷ்யபரம்பரையாகவே கிரஹிக்கவேண்டுமென்பதைத் திருஷ்டாந்தவாயிலாகப்போதிப்பதன் பொருட்டுமே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன என்பது உசிதமேயாயினும், உபநிடதங்களில்

ஆத்மாவின்மீது ஆகாசம் உண்டாகியது, ஆகாசத்திலிருந்து வாயு, வாயுவின்மீது அக்கிநி, அக்கிநியின்மீது ஜலம், ஜலத்திலிருந்து பிருதிவீதோன்றியது.

உலகில் தோன்றியிருக்கும் பொருள்களெல்லாவற்றிற்கும் ஓர் காலத்தில் அழிவுவன்தான் என்பது நிச்சயம். உலகமானது பிரிகிவி ஐலம் அக்கிவி வாயு ஆகாயம் ஆகிய இப்பொருள்களின் விகாரமாகவேயுள்ளதென்பது பதார்த்த சோதனைசெய்த பெரியோர்கண்ட லிர்ணயம். இவ்விதம் இம்பூதங்களின் விகாரத்தினால் ஆகிய உலகமானது உலகத்தன்மைகொட்டி இம்பூதமாகிய பிரகிருதித் தன்மையை யடையும் காலமும் ஒன்றுண்டு என்பது நிச்சயம். தோற்றமாவது ஸுஷூம் ஸ்திதிபிணின் றும் ஸ்தூல ஸ்திதியடைதலேயன்றி பூர்வமில்லாத பொருள் புதிதாய் உண்டாகியது என்பதல்ல. ஏனெனின் உலகில் ஸுகல பொருள்களுக்கும் ஸுஷூம்ஸ்திதி ஸ்தூல ஸ்திதி என்றிரண்டு நிலைகளுள்ளன என்பது லிர்ணயமே ஆதலின் என்க. ஸ்தூலவஸ்து ஸுஷூம்மாதலே நாசமென்றும் ஸுஷூம்வஸ்து ஸ்தூலமாதலே தோற்றமென்றும் சொல்லப்படுகின்றது. ஸ்தூல வஸ்து ஸுஷூம்மாவதுபோல அந்த ஸுஷூம் வஸ்துவும் அதனிலும் மிக்க ஸுஷூம் ஸ்திதியையடைதலே லயமென்றும், அவ்யக்தமென்றும், பிரகிருதித் தன்மை என்றும் சொல்லப்படுவது. இதனால் உலகம் அடையக்கூடியதாகிய பரமஸுஷூம் ஸ்திதியையும் ஓர்காலமடையும் என்பதுமறிக. இதுகாறும் செய்த ஆராய்ச்சியால், உலகத்திற்கும் காரியஸ்திதி காரணஸ்திதி எனும் இரண்டு நிலைமைகள் ஏற்படக்கூடும் என்பது ஊற்றிக்கக்கூடியதே. உலகம் காரண நிலைமையடைந்தது எனின், உலகின் ஸுஷூம்நிலமையாகிய பிரகிருதியாதி இம்பூதங்களும் தத்தம் நிலைமையினின்றும் மிக்க ஸுஷூம் நிலைமையை அடைந்து தனித்தனியாய்க்காணப்படாமல் பிரிவற்ற பிரகிருதி மாத்திரமாய் நிற்கும் ஸ்திதியே என்பதாய்.

இங்ஙனம் சாலவசத்தால், உலகத்தின் காரணமாகிய பஞ்ச பூதங்களுக்கும் ஒடுக்கமும் தோற்றமும் ஏற்படுவது சுவபாவநியதம் என்க. இவ்விதம் வதோ பிரதி நியதமாயுள்ள ஓர் காலத்தில் பஞ்சபூதங்களும் லயித்துப் பிறகு ஓர் காலத்தில் தோன்றுவன எனும் காரியமானது இதற்கு முன் ஓர் தடவை

அல்லது இரண்டு தடவை மாத்திரமே ஏற்பட்டுள்ளது என்பதல்ல. கணக்கி லடங்காத பலகோடி தடவை இவ்வாறு தோன்றி ஒடுங்கி யிருந்தது என்பதே உண்மை. இவ்விதம் தோன்றுதலே ஸ்ருஷ்டியென்றும் ஒடுங்குதலே பிரளய மென்றும் சொல்லப்படுகின்றது. இதுவேயன்றிப் பிரளயம் என்பதற்கு ஜலப் பிரவாஹ மாத்திரமே என்று பொருள் கொள்ளுவது உசிதமல்ல. பிரளயத்தினின் றும் பிரிதிவியாதி பூதங்களின் தோற்றம் பிரதிதோற்றத்திலும் ஒரே மாதிரியா யுள்ளது. பிரளயத்தினின்றும் பிரபஞ்சம் தோன்றி நின்றலே கல்ப்பமெனும் சொல்லாலும் வழங்கப்படும். கல்ப்பந்தோறும் ஆகாச வாயுவாதி முறையாகவே பூதங்கள் தோன்றுமியல்பாதலால், எல்லாகல்ப்பங்களிலும் ஆகாச வாயு அக்கிரி ஜல ப்ருதிவிக்கிரமமாய் முன்பின் முறையாகவே உலகம் தோன்றுவது என்று பிரமாண நூல்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. உண்மை யிவ்விதமாதலின் முதன் முதல் இந்த ஸமயந்தான் பிரபஞ்சத்தின் ஆரம்பம் என்பது எவராலு மறிய இயலாது. ஆதி(முதல்)என்பதேயில்லாமல் எப்போதும் தோன்றுவதும் ஒடுங்குவதும் தோன்றுவதும் ஒடுங்குவதுமாயிருத்தலே அனுகூலி என்பதாம். இவ் விதமுள்ள ஆகாசவாயுவாதித்தோற்றமே உபநிடதங்களில் சொல்லப்பட்டிருக் கின்றது. இவ்விதம் பிரதி கல்ப்பத்திற்கும் பொதுவாயுள்ள ஆகாசவாயுவாதி க் கிரமமே வேதோபநிடதங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றமையால் அதைக்கொ ண்டு, ஆகாசவாயுவாதிகள் உண்டான பிறகு ஏதோ ஓர் காலத்தில் வேத மேற்பட்டதென்பது சிறிதும் ஒவ்வாது. ஏதோ ஓர் கல்ப்பத்தில் மாத்திரம் நடத்தேறியதும் மற்ற கல்ப்பங்களிலும் நடக்காததுமாகிய விசேஷ ஸங்கதி களை வேதத்தில் சொல்லியிருக்குமானால், அதைக்கொண்டு அக்கல்ப்பத்திற்குப் பிறகே வேதமேற்பட்டது எனக்காலவரையக் கண்டு கொள்ளலாம். அவ் விதமில்லையே? பிரதிகல்ப்பத்திற்கும் பொதுவாயிருக்கும் முறையன்றோ வேதத் தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அதைக்கொண்டு எந்தக்கல்ப்பத்திற்கு பிறகு தான் வேதமேற்பட்டதென்று தீர்மானிப்பது? யாதும் தீர்மானிக்க இயலா தன்றோ. எந்தக்கல்ப்பத்திற்கும் பொதுவாய் நடைபெறும் விஷயங்களையே போ திக்கவேதம் விளங்குகின்றதன்றி, அது ஏதோ ஓர் கல்ப்பத்தைக்குறித்துச் சொ ல்லியதென்பதில்லாமையால் வேதம் அனுகூலி என்பதே நிர்ணயம். உலகத்திற்குத் தோன்றுவதும் அழிவதும் இயல்பு என்பதையும் பிரதிகல்ப்பத்திலும்பொதுவாய் நடைபெறும் விஷயங்களையே வேதம் சொல்லுகின்றது என்பதையும் உள்ளபடி அறிந்தவருக்கு வேதம் அனுகூலி என்பதில் சிறிதும் சங்கை நிகழாது. உண்மை இவ்விதமாதலால், ஆகாசத்தினின்றும் வாயு தோன்றியது என்பது முதலிய வாக்கியங்களில் இறந்த காலத்தைக்குறிக்கும் சொல்லை வேதம் உபயோகித்திரு க்கின்றமையால், ஆகாசாதிகள் உண்டான பிறகே வேத முண்டாகியது எனும் சங்கை ஆராய்ச்சியில்லாமல் நிகழ்ந்ததே என்றறிக.

இனி ஓர் சங்கை, அது வருமாறு. ஆங்கிலபாஷையினில் மிகுந்தபரிசய மும் உலக சரிதங்களில் மிக்க உழைப்புடையவர்களுமாகிய ரோமேசந்திரதத்தர், முதலிய நம் நாட்டவரும் ஸர்வில்லியம் மானியர், ஹண்டர், மாக்ஸ்மில்லர் முதலிய வெளி நாட்டவர்களும் வேதத்தின் உற்பத்தி காலத்தை மிகவும் நுட்பமாகிய விசா

ரணையால் தீர்மானித்தெழுதியிருக்கின்றனரே. அதாவது, கிரிஸ்து பிறப்பினது ஆயிரத்து எண்ணூறு வருஷங்களுக்கு முன்னதாகிய காலத்தினில் வேதங்கள் நமது பூர்வர்களாகிய புத்திசாலிகளால் இயற்றப்பட்டன என்றும், தத்து முதலிய வர்முதலில் ருக்வேதமும் பிறகு ஸாமவேதமும் பிறகு யஜுர் வேதமும் இயற்றப்பட்டதென்றும், வேதங்களிலுள்ளவாக்கியங்களின் நடைமுதலியவைகளின் கால இயல்பை நன்றாய்ப் பரிசோதித்துத் தீர்மானித்திருக்கின்றனரே. மிக்கமேதா விகளாகிய அவர்களது தீர்மானத்தைப் பிசகென்று தள்ளி, வேதம் அனாதி என்பதே உண்மை எனின் இதனையாராவது ஒவ்வவரா? எனும் சங்கையாம். இதுவே உண்மையெனத்தற்காலம் ஆங்கிலம் படித்தவர்களுள் பலர் எண்ணுகின்ற மையால் வேதம் அனாதியென்பதைப்பற்றி மாறுபாடாகிய அபிப்பிராயம் ஆர்ய ஸமுதாயத்தில் ஒங்கிவருகின்றது.

இனி இக்கங்கையைப்பற்றிச்சற்று விசாரணை செய்வாம். அதாவது வேதத்தைப் பற்றிய உண்மையானது யுத்தி யுத்தமாகிய நியாயங்களைக் கொண்டு மிகவும் ஸ-உக்ஷமாய் விசாரித்தாலொழிய விளங்காதென்பது நிச்சயம். உலகிலுள்ள ஸகல பொருள்களுக்கும் ஸ-உக்ஷம் நிலமை ஸ்தூலநிலமை என இரண்டு நிலமைகளுள்ளன என்பதைப் பல விடங்களில் நிரூபித்திருக்கின்றனம். உலகில் ஸகல ஜீவர்களாலும் அனுபவிக்கப்படும் விஷயங்களெல்லாம் சப்தம், ஸ்பரிசம், ரூபம், ரஸம், கந்தம் எனும் ஐந்துவகையினில் அடங்கியுள்ளன என்பது நிர்ணயம். இவ்வைந்து விஷயங்களுக்கும் ஸ-உக்ஷம்ஸ்திதி, ஸ்தூலஸ்திதி என இரண்டு நிலமைகளுள்ளன.

உதாரணமாக, மல்லிகை முதலியவைகளின் மொக்குகளில் சிறிதும் காணப் படாத பரிமளவாஸனையானது மலரில் காணப்படுகின்றது. அங்ஙனம் மலரும் போது காணப்படும் பரிமளவாஸனையானது பூர்வமே அஃமொக்கினில் ஸ-உக்ஷமாக இருந்தே பிறகுஸ்தூலமாகத் தோன்றியதா? அல்லது பூர்வம் இல்லவேயில்லாமல் மலரும்போது புதிதாகவே உண்டாகின்றதா? என்பதை விசாரிக்க வேண்டும் பூர்வமில்லாமல் புதிதாகவே உண்டாக்கின்றதெனின் அவ்வாஸனையை அம்மல்லிகைச் செடியிருக்கும் இடம் கொடுக்கின்றதா? அல்லது மலரும் காலம் கொடுக்கின்றதா? அல்லது அதற்கு ஊற்றிப் பாய்ச்சிய ஜலம் கொடுக்கின்றதா? இம்மூன்றில் எதைச் சொன்னாலும் பொருந்துகின்றதில்லை. எப்படி எனின், இம்மூன்றும் அசுனோடு கூடியுள்ள எருக்கு முதலியவைகளுக்கும் பொதுவாயிருக்கின்றமையால் எல்லாவற்றிற்கும் ஒரே மாதிரியாகவே வாஸனையிருக்க வேண்டுமென்றும் ஏற்படும். ஆனால் உலகில் அப்படியிராமல் ஒவ்வொன்றுக்கும் வித்தியாஸமாகிய வாஸனையே இருக்கின்றது. இதனால் தேச காலாதிகளால் வாஸனை வருகின்ற தென்பது பிசகு என்பதாக நிர்ணயிக்கப்பட்டது. இனி மொக்குக் காலத்தினில் ஸ-உக்ஷமாயிருந்த வாஸனையே மலரும் போது ஸ்தூலமாகின்ற தென்கொண்டு, பூர்வமேயே அதனிடம் அவ்வியக்தமாயிருந்ததெனின் அதுவே உசிதம். ஏனெனின் இல்லாதது ஒர்போதும் தோன்றாது. உள்ளது ஒர் போதும் குநியமாகாது. என்பது நியதமாத

லால் பூர்வம் ஸுலக்ஷ்மமாயிருந்த வாஸனையே பிறகு ஸ்தூலமாகின்ற தென்பதே நிர்ணயம். வாஸனைக்கு மாத்திரமே இவ்வாறே எனின் அப்படியல்ல. மற்று முன்னரூபம் ரஸம் ஸ்பரிசும் சப்தம் எனும் இந்நான்கிற்கும் இவ்வாறே ஸுலக்ஷ்மம் ஸ்தூலம் எனும் இரண்டு நிலைமைகளுள்ளன என்பது நிண்ணம். பழத்தினில் காணப்படும் தித்திப்பானது காய் பூ பிஞ்சுகளில் பூர்வம் ஸுலக்ஷ்மமாயிருந்தே பிறகு பக்குவகாலத்தில் ஸ்தூலமாக அறியப்படுகின்றது என்றும், காற்று கட்டைகளில் (ஆக்ஸிஜன்க்கார்பன்களில்) ஸுலக்ஷ்மமாயிருந்த அக்ஷரீயே பிறகு உறைச் சலினால் வெளிப்படையாய்ச் காணப்படும் படி ஸ்தூலமாகின்ற தென்றும், ஸுலக்ஷ்மமாயிருந்த காற்றே விசிறி முதலியவைகளின் சலனத்தினால் நன்றும் அறியப்படும்படியான ஸ்தூல நிலைமையைப் பெறுகின்றதென்றும், தேவரத்திற்குள்ளும் தேவரத்திற்கு வெளியிலுமுள்ள ஸுலக்ஷ்மமாகிய சப்தமே வாயுமுதலியவைகளின் ஸ்பந்தமாகிய கிரியையால் காதுக்கெட்டிப் படியாகிய ஸ்தூல நிலைமையை யடைகின்றதென்றும் அறியத்தக்கது. இங்ஙனம் ஸுலக்ஷ்மமே ஸ்தூலமாகின்ற சந்திப்பு திதாயுண்டாகின்றதில்லை என்பது ஆங்கில சாஸ்திரப் படித்தவர்களாலும் ஒத்துக்கொள்ளக்கூடியதே.

சப்தத்திற்கு ஸுலக்ஷ்மஸ்திதி யிருக்கின்றதென்பது தற்காலம் சப்தாநுகரணயந்திரத்தினுருளில் (கிராமபோன் பிளேட்டில்) பாட்டை கிரஹிக்கும் செயலேயே திருஷ்டாந்தமாய்க் கொண்டு நன்றும் அறியக்கூடியது. கிராமபோன் எனும் சப்தாநுகரண யந்திரம் ஏற்படாமலிருந்தால் சப்தத்திற்கு ஸுலக்ஷ்மஸ்திதியுள்ள தென்பதைத் தற்காலத்தவர்க்குப் போதிப்பது அரிதாகு். அந்தத்திருஷ்டாந்தம் ஸகலராலும் காணக்கூடியதாயிருக்கின்றமையால் அதனுருளில் பதிவுருபமாய் ஸுலக்ஷ்ம நிலையில் அடங்கியிருக்கும் நாதம், பிறகு உருளைசுழன்று வரும் போது காதுக்குக் கேட்கும்படியான ஸ்தூலநிலைமையை யடைதலும் லோகாநுபவவித்தமாயிருக்கின்றமையால், சப்தத்திற்கும் ஸுலக்ஷ்மம் ஸ்தூலம் எனும் இரண்டு நிலைமைகளுள்ளன என்பது நிர்ணயமே என்றறிக.

மற்றமோர் உண்மை இங்கறிய வேண்டும். ஸுலக்ஷ்மவஸ்து ஸ்தூலமாவதற்கு எது நிமித்தமாயிருக்கின்றதோ அதனிலும், அந்த ஸுலக்ஷ்மவஸ்து இருக்கும் இடமாகிய அதனோரப்பொருள் வேறுகவே யிருக்கின்றது என்பதும் நிர்ணயமேயாம். அதாவது, விதைவிலுள்ள முளைபுண்டாக்கும் சத்தியானது ஸ்தூலமாய் முளை உருவம் பெறுவதற்கு நிமித்தம் மண் ஜலம் முதலியதும் அச்சத்திக்கு ஆதாரம் அவ்விதையுமாயிருக்கின்றது. நிமித்தமாகிய மண்ஜலம் முதலியவைகளிலும் ஆதாரமாகிய விதை வேறுகவே யிருக்கின்றதுபோல, சப்தம் ஸ்பரிசும், ரூபம் ரஸம் சந்தம் இவைகளின் ஸ்தூலத்தன்மையுக்கு எதுநிமித்தமோ அந்தப்பொருளிலும் அந்த ஸுலக்ஷ்ம வஸ்துவின் ஆதாரம் வேறுகவே இருக்கின்றது.

ஸுலக்ஷ்மமாயுள்ள வாஸனை ஸ்தூலமாவதற்கு நிமித்தம் மொக்கின் மலர்ச்சியும், ஆதாரம் மொக்குமாயிருக்கின்றது. ஸுலக்ஷ்மமாகிய தித்திப்பு ஸ்தூலமாதற்கு நிமித்தம் கனிந்து பக்குவமாதலும், ஆதாரமானது பூ பிஞ்சு காய் முதலியது

மாயிருக்கின்றது. அவ்வாறே ஸ-உஷ்டமாயுள்ள அக்கிநி ஸ்தூலமாவதற்கு நிமித்தம் உறைதலும், ஆதாரம் (ஆக்ஷிஜன்கார்பன்களும்,) காற்று கட்டைகளும், ஸ-உஷ்டமாயுள்ள காற்று ஸ்தூலமாதற்கு நிமித்தம் விசிரிமுதலியதன் சலனமும் ஆதாரம் ஆகாசமும் என்பது நன்றாய் அறியக்கூடியது. இனி இவ்வாறு ஸ-உக்ஷ்மமாகிய நாதம் ஸ்தூலமாவதற்கு நிமித்தம் வாயுவே என மற்றவர் சொல்லுகின்றனராயினும் எமக்கதனில் விவாதம் யாதும்மில்லை. ஆதாரம் யாது எனின் அது பூர்வம் காண்பித்த திருஷ்டாந்த நியாயத்தின்படி, பிருதிவியாதி நான்கு பூதங்களிலும் அந்நியமாகவே இருக்கவேண்டுமென்று ஏற்படுகின்றது. இனி அப்பொருள் யாதெனின் ஆகாசமேயாம் என்றறிக.

இவ்வாறு ஆழ்ந்து விசாரியாதவர்கள் ஆகலால் தற்காலத்தவர்கள் சப்தம் வாயுவின் குணம் என்றனர். நமது முன்னோர் மிகவும் ஆழ்ந்த விசாரணையால் சத்துவத்தை நர்ணயித்தவர் ஆதலின், சப்தம் வாயுவின் குணமல்ல ஆகாசத்தின் குணமே என்றும், ஸ-உக்ஷ்மசப்தம் ஸ்தூலமாவதற்கு வாயு சேவலம் நிமித்தபாத்திரபேயாகலாம் என்றும் நர்ணயித்து அவ்வாறே கௌதமஸ-உத்திரம் யோகஸ-உத்திரம் முதலியவைகளிலும் உபதேசித்திருக்கின்றனர். இவ்வாறுள்ள நர்ணயத்தைக் கவனித்தால் இப்போது நம்நாட்டு வைதிகர்களால் ஒதப்பட்டவரும் வேதவாக்கியநாதங்களெல்லாவற்றிற்கும் அவ்வாறே ஸ-உக்ஷ்மம் ஸ்தூலம் எனும் இரண்டு நிலைமைகளிருக்கவேண்டுமென்பது திண்ணம்.

இதுவரையில் செய்த விசாரணையால், உலகில் உண்டாகும் வியத்தமாகிய சப்தங்களெல்லாம் உச்சரித்து ஓய்ந்ததும் ஆகாசத்திலேயே ஸ-உக்ஷ்மமாய் ஓடுங்கி இருக்கின்றனவென்று அறியப்பட்டது. இங்ஙனம் கவனித்ததினால் ஆகாசத்தினில் நம்மவர் காதிற் குட்டாத ஸ-உக்ஷ்மஸ்திதியில் எவ்வளவோ கோடாது கோடி சப்தங்கள் இருக்கக்கூடுமென்று ஸ்லுக்கிக்கூடியதே. சப்தமானது த்வனி ரூபம், அக்ஷரரூபம் என இருவகையாய் உள்ளது. த்வனிரூபமான சப்தம் ஸ-உக்ஷ்மஸ்திதியில் இருக்கினும் அது முன்பின் முறையினில் அமைந்திருத்தல் ஒருவாறு பொருந்தாதாயினும், அக்ஷரரூபமான (அதாவது வாக்கிய உருவமாகிய) சப்தங்களெல்லாம் அக்ஷரத்தின் முன்பின் முறையை யனுசரித்தே ஸ-உக்ஷ்மரூபமாகப் பதிவுபெற்றிருக்கும். இவ்வாறு நம்மவர் பேசும் ஸகல வாக்கியங்களும் ஸ-உக்ஷ்மரூபமாய் ஸ்தூல சப்தத்திலுள்ள அக்ஷரத்தின் முன்பின் முறைமாராமலே ஆகாசத்தில் ஒடுங்கி அடங்கியிருக்குமென்பது நிச்சயம். இவ்விதம் அடங்கியுள்ள சூட்சும சப்தமானது நமது காதினால் கேட்கப்படாததினால் ஒன்றுமிராத சூனியப்போலத் தோன்றினும், அதனுண்மையறிந்து அந்த சூட்சும சப்தத்தையும், தனது அறிவின் தேட்டமாகிய அப்பியாஸத்தினால் கண்டுபிடிக்கக்கூடிய சக்தியுடையோர்க்கு அது ஸ்தூலமாகிய சப்தப்போல் விளங்கக்கூடியதே.

கால்வாயில் செல்லும் ஜலமானது பலவிடங்களில் சிறிதுசிறிதாய்ச் சிதறிப் போனால் கழணியில் எப்படி வேகமாய்ப் பாய்வதில்லையோ, அப்படியே நமது அறிவானது பல இந்நிரியங்களின் வழி பற்பல விஷயங்களில் செல்லுமானால் அவ்விஷயத்தைத் தீவிரமாயும் நன்றாயும் அறிந்துகொள்ள முடியாது. பலஇடங்

களில் சிதறும் மடைகளைத்தகைந்து கரையைக் கெட்டிசெய்து ஒரே இடத்தில் கொண்டுபோய்விட்டால் அந்த ஜலம் தீவிரமாய்ச் சென்று சிக்கிரத்தில் அவ்வயலில் நிரம்புவதுபோல, பல இந்திரியங்களோடு கலந்திருக்கும் அறிவை மற்ற இந்திரியங்களினின்றும் பிரித்து கொக்கிரமாய் யாதானும் ஓர் இந்திரியத்திலேயே செலுத்துவோமானால் அவ்விந்திரியத்திற்கு விஷயமாயுள்ள பொருளை நன்றாயறிந்துகொள்ளும்.

உதாரணமாக, ஒருவர் நமது அருகில் இருந்துகொண்டு மற்றொருவரோடு நம்மைப்பற்றி மெதுவாய் ஏதாவது பிரஸ்தாபித்துக்கொண்டிருக்கும்போது அந்த சப்தம் நமக்கு வியத்தமாய்ப் புலப்படாவிடினும், நாம் மற்றவிஷயங்களில் புத்தியைச் செலுத்தாமல் நமது அறிவை அந்த வார்த்தையையே நோக்கி யாது சொல்லுகின்றனர் என கொக்கிரமாய்ச் சற்றுக் கவனித்தால் அவர் வார்த்தை இன்னதென நமக்கு நன்றாய் அறியப்படுகின்றது. ஏனெனின் அப்போது நமது அறிவானது மற்ற இந்திரியங்களோடு விசேஷமாய் ஸம்பந்தியாமல் சற்றுசுரோத்திரேந்திரியத்திலேயே ஒருமைப்பட்டு நிற்கின்றமையால் அவ்வாறு அறியப்படுகின்றது என்பதே உண்மை. மற்ற இந்திரியங்களோடுள்ள ஸம்பந்தம் முற்றும் நீங்காவிடினும் சற்றமந்தப்பட்டு ஓரிந்திரிந்திரியத்தில் கொஞ்சம் கொக்கிரப்படுவதினாலேயே இவ்வாறு ஸூக்ஷ்மமான விஷயம் புலப்படுமானால், நான்கிந்திரியங்களிலும் சிறிதும் ஸம்பந்தியாமலும் உள்ளத்திலும் எந்த யோஜனையும் இடங்கொடுக்காமலும் ஏதானும் ஓரிந்திரியத்திலேயே முழு அறிவையும் நிறுத்திவிட்டோமானால், அந்த இந்திரியத்தின் விஷயம் மிகவும் ஸூக்ஷ்மமாயிருக்கின்றும் அதனை ஸ்தூலப்போலவே வியத்தமாய் அறியலாம் என்பது உசிதமே.

இவ்வாறு சுரோத்திரம் எனும் காதிர்திரியத்திற்கும் ஆகாசத்திற்குமுள்ள ஸம்பந்தத்திலேயே நமது அறிவை நிறுத்தி மற்ற இந்திரியங்களோடு சிறிதும் ஸம்பந்தியாமல் எந்தச் சித்தனை புமில்லாமல் நிறுத்துவதாகிய அப்பியாஸத்தைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்ச் செய்துவந்து அவ்வப்பியாஸத்தைத் தேட்டமாக்கிக்கொண்டு, ஊசிமூனையில் நிறுத்துவதுபோல மனஸை அவ்வாறு சுரோத்திரத்திற்கும் ஆகாசத்திற்குமுள்ள ஸம்பந்தமாத்திரத்திலேயே நிலைபெறச்செய்துவிட்டோமானால், ஆகாசத்தினில் பதிந்துள்ள கோடாநு கோடி ஸூக்ஷ்மவாக்கியங்களையும் ஸ்தூல வாக்கியங்களைப்போல நமது காதினால் அறிந்துகொள்ளலாம்.

கற்பாதியில் வேதவாக்கியம் ஈச்வரனால் முதன்முதல் வெளியிடப்பட்டதென்பதே உண்மை. அவ்வாறு முதன்முதல் வந்த சப்தமானது ஸூக்ஷ்ம நிலமையில் அமைந்தபின்னர், மனிதர் முதலியவர்களால் உச்சரிக்கப்பட்டுள்ள சப்தங்களெல்லாம் அதனதன் ஸ்தூலமுறைக்குத் தக்கபடி ஸூக்ஷ்ம நிலமையில் அடங்கியிருக்கின்றமையால் அவ்வாறு பின்னரேற்பட்டுள்ள ஸூக்ஷ்ம சப்தங்களை யெல்லாம் ஒவ்வொன்றாய் நீக்கிக்கடத்து ஊடுருவிச்செல்லும்படி அதிதீவிரமாய்ப்புத்தியைநிறுத்தி செல்லவிட்டோமானால், அறிவானது பின்னர் ஏற்பட்டுள்ள சப்த ஸூக்ஷ்மங்களை யெல்லாம் தாண்டிக்கொண்டு ஆழ்ந்துசெல்லக் கடைசியில், முதன்முதல் பதிந்துள்ள ஸூக்ஷ்ம சப்தமாகிய ஈச்வரவாக்கியத்தினிடம் செல்ல

வே ஆச்சரியமாயுள்ள அவ்வாக்கிய நாதத்தை அப்போது ஸ்தூலம்போல அறியலாம். இவ்வாறு அறிதலே சரோத்திரலாகாசஸம்பந்தஸம்யமம் எனும் திவ்விய சரோத்திரலாபமாகிய யோகவித்தியாம். இதுவே பதஞ்ஜலியோகம் விபூதிபாதத்தில்

‘‘செருதா காமலாப நலாபஜீவிவா செருதா’’

“சுரோத்திராகாசங்களின் ஸம்பந்தத்திலேயே புத்தியை நிலைநிறுத்தி அப்பியஸித்தலாகிய வித்தியே திவ்வியசுரோத்திரம்”

என்பதாக மூதறிஞராகிய பதஞ்ஜலி பகவானால் உபதேசிக்கப்பட்டுள்ளது. இப்படிப்பட்ட திவ்விய யோகவிர்த்தியைக் கொண்டே மஹருஷிகளால் பூர்வம் வேதமானது கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. அவ்வாறு வேதங்களை அவர்கள் கண்டு பிடித்தவர்களென்பதே உண்மை. இதுவேயன்றி அவைகளை இயற்றியவர் என் பதல்ல! இவ்வுண்மைபற்றியே மஹருஷிகள் என்பவர் வேதத்தைக் கண்டுபிடித் தவர்களே என நமது ஆரியசாஸ்திரம் கூறுகின்றது. இவ்வுண்மையே

யுமாடுந்; நு ஹி உதாவுவெ ஷாநுவெ ஸதிஹாஸா நுஹஷு புபி |

சென்னை துறைமுக அமைச்சு கீழ்க் கொள்கை வரலாறு ||

“மஹாருவிகள் பூர்வம் யுகார்த்தத்தில் ஸூக்ஷ்மமாய்ப் பதிந்திருந்த வேதங்களை பிரகம் தவனனுக்கியவாத்தினால் தபவீனால் கண்டு பிடித்தனர்”

என்பது முதலிய வாக்கியங்களால் வேதவியாஸர் முதலிய பெரியோர்
களால் உபதேசிக்கப்பட்டுள்ளது.

சப்தத்திற்கும் ஸ-உக்ஷம் ஸ்தூலம் என இரண்டு நிலைமைகளுள்ளன என்பதும், சுரோத்திராகாச ஸம்பந்த ஸ-யம் எனும் யோகவித்தியே ஸ-உக்ஷமாகிய சப்தத்தைக் கண்டுகொள்ளும் வழியென்பதும், முதன் முதல் பதிந்துள்ள வேதவாக்கியங்களின் ஸ-உக்ஷம் சப்தங்களை மஹருஷிகள் அந்தத்தபஸ்வர்த்தியினால் கண்டுபிடித்தது மாத்திரமே என்பதும், இவ்வாறு ஆழந்தஆராய்ச்சியுடையோர்க்கு மாத்திரம் விளங்குமன்றி ஆங்கில பாவையையேயாவது மற்ற எந்த சாஸ்திரத்தையேனும் நன்றாய் அறிந்திருத்தலினாலாவது அல்லது உலக விவஹாரத்தில் மிகக்கட தோர்ச்சி பெற்றிருத்தலினாலாவது இவ்வுண்மை விளங்காததால், தத்து முதலியவர்களும் மாக்ஸ்மில்லர், ஹண்டர், மானியர் முதலிய வெளிநேசத்தவர்களும் அவ்வாறு வேதத்திற்குக் காலவரை குறிக்க நிகழ்ந்ததேயன்றி வேறல்ல. இவ்வாறு உண்மையாராய்ச்சியாகிய யோகம் நியாயம் முதலிய ாஸ்திராப்பியாஸம் உள்ளவருக்கே இவ்வுண்மை விளங்கும் என்பதை அறிந்துகொள்ளச் சக்தியில்லாதவர்களானது பற்றியே பள்ளிக்கூடத்துச் சிறுவர்களும் வேதம் சிலகாலத்திற்கு முன் இப்பற்றப்பட்டது வாஸ்தவமே என நம்பி நம்மத்ததை உள்ளபடியறியாமல் மாறுபாடாய்க்கருதுகின்றனர். நிற்க இனி எடுத்த விஷயத்தை நாவோம், இவ்விதம் எப்போதும் ஸ-உக்ஷமோபமாக

முடியாதென்பதுகொண்டு பரமேஸ்வரனால் கற்பாதிதில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட ஸ்தூலமாகிய வாக்கியமாய்ச் சொல்லப்படுவதும், பிறகு ஆகாசத்திலேயே ஸூக்ஷ்ம நிலமையில் பதிவு பெற்றுள்ளதாமாகிய வேதமானது முன்யுகங்களில் “சுரோத்திரர்காச ஸம்பந்த ஸம்யமம்” எனும் திவ்வியயோக தபஸால் முன்னோர்களால் கண்டுபிடித்து வெளியிடப்பட்டது என்பதே நிர்ணயம். அங்ஙனம் ஸூக்ஷ்மமாயுள்ள வேதவாக்கியங்களைத் தபஸ்வினால் கண்டுபிடித்தவர்களே மஹருஷிகள் எனும் சொல்லால் வழங்கப்படுவோர். மற்றவரால் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட மந்திரங்களை உபதேசம் பெற்று அதனை விதிப்படி பயின்று பெருமை பெற்றவரே ருஷிகள் என்னப்படுவோர்களாம். வேதவாக்கியங்களை “ஸம்ஸ்கார ஸாக்ஷாத் கார”மேனும் தபஸாலும் கண்டுபிடித்த மஹருஷிகள் பலர் என்பதுமறிக.

இங்ஙனம் மஹருஷிகளால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ள வாக்கியங்களெல்லாவற்றையும் ஒருங்கு சேர்த்து அஷ்டகம் காண்டம் அநுவாகம் பஞ்சாசத் முதலிய பிரிவைக்கொண்டு (ரேஜிஸ்தர்செய்துவைப்பதுபோல) அவ்வாக்கியங்களுக்கும் கோவையெனும் பெயரைக்கொண்டு கணக்கிட்டடக்கியவரும் அவைகளை ருக்கு யஜுஸ் ஸாமம் அதர்வணம் என நான்காகப் பிரித்தவரும் வியாஸர் எனும் பாதராயணமாமுனிவரேயாம். ஆகாசத்தினில் ஸூக்ஷ்மவடிவமாயிருக்கும் வேதவாக்கியங்களில் பாதபந்தத்தோடு சுலோகம் போலிருக்கும் வாக்கியங்களை ருக்கு என்றும், நடையாக மாத்திரமுள்ளவைகளை யஜுஸ் என்றும், ஸ்துதியாயுள்ள வாக்கியங்களை ஸாமமென்றும், ஸ்தம்பன மோஹனாதி மந்திரங்களோடு கூடியுள்ளவைகளை அதர்வணமென்றும் அவ்வேதவாக்கியத்தைக் கண்டே நிர்ணயித்துப் பிரிவு செய்தனர். ஆதலால் ருக் யஜுஸ் முதலிய பெயரை வியாஸர் தாமாகவே வைத்து வழங்கினார் என்பதல்ல. வேதத்தைக் கொண்டே அவ்வாறு பிரித்துப் பெயரிட்டனரென்பதே உண்மை. வேதவியாஸர் இவ்விதம் வேதவாக்கியங்களைக் கணக்கிட்டு சாகாபேதமாகப் பிரிவினைசெய்தவர் என்பதே உண்மையென்பதை யறியாமல் அவரும்சில வேதவாக்கியங்களை இயற்றியவர் எனத் தற்காலத்தவர் கூறுவது விசாரணையில்லாமையேயாம் என்க.

இனி மற்றுமோர் சங்கை; இதுவரையிலும் செய்த ஆராய்ச்சியால் வேதம் கல்ப்பந்தோரும் ஸ்ருஷ்டியாதியில் ஈசுவரனால் உச்சரிக்கப்படுவதென்பதும், அதனைக் கண்டுபிடித்தவர்களென்பது மாத்திரமேயன்றி மஹருஷிகள் இயற்றியவர்களல்ல என்பதும், ஒருவாறு உசிதமெனக் கொள்ளக்கூடியதாயிருக்கினும், வேதத்தில் சொல்லப்படும் விஷயங்களைக் கவனித்தால் அயுத்தமென்றறியப்படுகின்றது. வேதத்தில் மண், ஜலம், அக்நி, வாயு, ஆகாசம், சூரியன், சந்திரன், முதலிய ஜட பொருள்களைத் தெய்வமாகப் போற்றியிருக்கும் வாக்கியங்கள் ஏராளமாயாய்க் காணப்படுகின்றனவன்றோ. போற்றினாலும் அல்லது தூற்றினாலும் அதனைச் சிறிதும் அறிந்துகொள்ள இயலாமல் ஒரேஸ்வபாவத்தை யுடையனவாகிய ஜடப்பொருள்களைப் போற்றுதல் பித்தர் புலம்பல் போன்றதேயல்லவா. அங்ஙனம் பித்தர் புலம்பல் போன்ற வாக்கியங்களடங்கிய வேதத்தை அனாதி

யென்பதும் இறைவன் சொல்லியதென்பதும் பிரமாணச் சேர்த்துமென்பதும் உசிதமல்ல. ஆதலால் வேதத்தைப்பற்றி இவ்விதமறிந்துகொள்ளவேண்டும்.

அதாவது பிராம்மணர், கூத்திரியர், என்பதாதி ஜாதி பேதம் முதலியவை கனெல்லாம் பன்னெடுங்காலமாயிருந்து வருவனவல்ல. தற்காலம் இந்தியாவிலிருக்கும் ஆர்யர்களான நம்மவர்களின் முன்னோர் ஆசியா எனும் இக்கண்டத்தின் மத்தியபாகமாகிய தூர்க்கிஸ்தானம் (Caspian Sea) கஸ்பியன் கடல் பக்கங்களில் இருந்தவர்களே. பிறகு ஆரியர் அங்கிருந்து நாலாபக்கங்களிலும் சென்று குடியேறினார்கள். அதாவது அங்கிருந்து மேற்கு வடக்குப் பக்கமாய்ச் சென்று சிலர் ஐரோப்பாவில் குடியேறினர். சிலர் தென்கிழக்குப் பக்கமாய்ச் சென்று இந்தியாவில் முதன் முதல் விரீதுநதிக்கரையில் வந்து குடியேறினார்கள். மற்றும் சிலர் வடக்குவடகிழக்குப் பக்கமாய்ச் சென்று சீனா மங்கோலியா முதலிய இடங்களில் குடியேறினர். மற்றும் சிலர் தெற்கு தென்மேற்குப் பக்கமாய்ச் சென்று பாரசீகம் அராபியா துருக்கி முதலிய இடங்களையடைந்து குடியேறியவர். மத்திய ஆசியாவிலிருந்து இந்தியாபக்கம் வந்த ஆரியர் பஞ்சாப் தேசத்திலுள்ள (Indus) எனும் நதிக்கரையில் வந்தமர்ந்த பிறகு வேதம் இயற்றப்பட்டது. அதன் பிறகே பிராம்மணர் முதலிய ஜாதி பேதம் ஏற்பட்டது. என ஆங்கிலப்படிப்பினிற் சிறந்தவெளிநாட்டு மேதாவின்கள் அபிப்பிராயப்பட்டிருக்கின்றனரே அதனை வாஸ்தவமென்று ஏன் கொள்ளக்கூடாது?

நம் தேசத்தவராகிய (Romesh C. Dutt) ரோமேசந்திரதத்தர் அவர்களும் Ancient and Modern India எனும் புத்தகத்தில் ஆரியர் (Indus) எனும் விரீதுநதிக்கரையிலமர்ந்திருந்து சிலகாலத்திற்குப் பின்னரே வேதம் ஏற்பட்டது என்று சொல்லியிருக்கின்றனரே. அதாவது கிரிஸ்து பிறப்பிற்கு சற்றேறக்குறைய இரண்டாயிரம் வருஷங்களுக்கு முந்தின்காலத்தில் வேதமில்லை. அக்காலம் ஆரியர் ஆமொடுநீர் முதலியவைகளைக் கொண்டு ஜீவித்துக்கொண்டிருந்தவர். அக்காலத்தில் அவர்கள் ப்ருதிவீ, ஜலம், அக்கி, வாயு, தீபு, சூரியன், முதலிய ஜடங்களான இயற்கைப்பொருள்களையே ஆராதித்துவந்தவர். அவர்கள் ஜடப்பொருள்களின் ஆராதனாக்கிரமத்தையே சுலோகமந்திரங்களாகவும், கீதங்களாகவும் இயற்றிக்கொண்டனர். அங்ஙனம் சுலோகவடிவங்களாயிருந்த (1028) பதிகங்களே இப்போது ருக்வேதமென்று வழங்கப்படுகின்றன. ஸுமார் இன்றைக்கு முன்னராகிய (3500) வருஷங்களுக்கும் நாலாயிரம் வருஷங்களுக்கும் இடையிலுள்ள காலமே வேதமேற்பட்ட காலம் என்பதாம். அங்ஙனம் ருக்வேதமேற்பட்டதாகிய பிராசீனகாலத்திலும் இவ்விர்திய ஆர்யருக்குள் பிராம்மணக் கூத்திரியன் என்பதாதி ஜாதியேயும் யாதுமில்லை. அக்காலம் ஜனங்களுக்குப் பொதுவில் (விஸூ) விசாள் எனும் பெயரே வழங்கப்பட்டுவந்தது. ருக்வேதம் ஏற்பட்ட பிறகு சிலகாலம் அங்ஙனமிருந்து வர, பிறகு ஆரியர்களுக்குள் மதஸம் பந்தமாகிய ஆசாரங்கள் தோன்றி விருத்தியடைந்தன. அவ்வாசாராதுஷ்டானங்களில் முதன்மையாயிருந்தவர் அதற்குப்பின் பிராம்மணர் எனும் ஓர் புதிய பரம்பரையினராயினர். அரசரும் போர்வீரரும் தனியே பிரிந்து கூத்திரியர் எனும் வகுப்பினரானார். வியாபாரம், கிருஷி, முதலியவைகளில் பிரவேசித்த ஆரியர்

வைசியர் எனும் ஓர் வகையினரானார். இந்தியாவில் பூர்வமேயிருந்தவர்களும் ஆர்யர்களால் ஆக்கிரமித்து அடக்கப்பட்டவர்களுமான (அபாரிஜினர் எனும்) ஓர் கூட்டத்தினரே கீழ்ப்பட்டிருந்தராயினர். ருக்வேதத்தின் பின்னர் ஸாம வேத மேற்பட்டது. அதன் பிறகு விசேஷமாகாதி சட்டதிட்டங்களை ஒருங்குசேர்த்து யஜுர்வேதமியற்றப்பட்டது. அதன் பின்னர் அதர்வவேதமியற்றப்பட்டது பின்னர், வேதத்திற்கு வியாக்கியானம் போன்றதும் யுக்திக்கு ஒவ்வாதுமாகிய பலவித வாக்கியங்கள் இயற்றப்பட்டு பிராம்மணங்களென்று பெயர் பெற்றன அதன் பிறகு ஆரண்யகங்களும் உபநிஷதங்களுமியற்றப்பட்டன என்பதாம் இதனை மேற்படி புஸ்தகத்தில் அடியில்கண்ட விபரப்படிக்காண்க.

Indo—Aryans.—Probably two thousand years before Christ the Aryan race were a civilised community on the banks of the Indus.

Every tribe lived under its king, or chief, every family owned its lands and herds of cattle and performed sacred rites to the Powers of Nature, and priests and poets composed those songs and hymns some of which are still left to us. These hymns, 1028 in number, are known by the name of *Rig Veda*, and give us a faithful picture of the civilisation and manners, the arts and industries and is the wars and conquests of the Indo-Aryans in this early age which known as the Vedic age.

Chapter I Vedic age of Ancient and Modern India by R. C. DUTT.

இந்து ஆரியர்கள்:—சுற்றேறக்குறைய கிருஸ்து பிறப்பதற்கு 2000 வருஷங்களுக்கு முன்னரே இண்டஸ் நதிக்கரையில் ஆரியவகையினர் நாகரீகம் வாய்ந்த கூட்டத்தினராயிருந்தனர்.

ஒவ்வொரு கூட்டத்தினரும் தத்தம் அரசன் அல்லது தலைவனுக்குக் கீழ்ப்பட்டுவசித்து வந்தனர். ஒவ்வொரு குடும்பமும் தத்தமக்குச் சொந்தமான நிலங்களை யும் ஆடு மாடுகளையும் பெற்றிருந்தனர்? அவர்கள் இயற்கை பொருள்களை திவ்விய கிரியைகளால் ஆராதித்தனர். அப்போது வழங்கிவரும் மந்திரங்களை புரோஹிதர்களும் கவிஞரும் கீதங்களாகவும், பதிகங்களாகவும் இயற்றினர். அவைகளுள் சில இப்போது நம்மவரால் கையாண்டுவரப்படுகிறது. ஆயிரத்து இரு ப்பத்தி எட்டு பதிகங்களாகிய இவைகளே ருக்வேதமேனும் நாமதேயத்தால் வழங்கப்படுவன. அவைகள் அப்பழமையான வேதகாலம் என்று வழங்கப்படும் அச்சமய நாகரீக வழக்கங்களையும், கலைகளையும் கைத்தொழில்களையும் இந்து ஆர்யர்களின் யுத்தஜயாதினையும் பற்றி உண்மையாய் வர்ணித்தன. இதுவே 'Vedic Age' என்று சொல்லப்பட்டுவருகிறது

Social Life—There were no caste distinctions among the Indo Aryan in this remote age, and men following different profession

in 1850 did not belong to different hereditary castes, but were a united body bearing the name of Visas or the people.

பொதுஜனாசாரம்—இப்பிராசீனகாலத்தில் இந்து ஆரியர்களுக்குள் ஜாதி பேதம் யாதும்இல்லை. மனிதர்கள் விசாஸ் அல்லது ஜனங்கள் என்று வழங்கப் பட்டு ஒரு பொதுகூட்டமாகப் டற்பல உத்தியோகங்களைக் கைப்பற்றிவந்தனரே யன்றி, பற்பல பரம்பராக்கிரமமான வர்ணத்தினரென்று காணப்படவில்லை.

The caste-System.—The Social life of the Hindus had undergone a great change since the Vedic age. In the more settled and peaceful times of the Epic age, when religious rites, and ceremonial were vastly elaborated the priestly families who officiated at these ceremonies formed themselves into a distinct and hereditary caste, known since as Brahmins. Similarly, the kings and warriors separated themselves from the common people, and formed themselves into a distinct and hereditary caste known as Kshatriyas. The mass of the people living by trade, industries and agriculture formed the Vaisyas or the people. And the aboriginal races, who had submitted to the Aryan conquerors and had adopted their civilisation and religion formed the low caste of Sudras.

ஜாதி முறை” வேதகாலத்திற்குப் பிந்தி இந்துக்களது பொது ஆசாரங் கள் மிக்க மாறுபாட்டை அடைந்தன. மிகவும்காலத்தான ஸந்தர்ப்பமாகிய Epic Age காவியகாலங்களில் மதசம்பந்தமான கர்மகிரியாகலாபங்கள் மிக வும் விருத்தியடைய அக்காரியங்களில் முதன்மையாயிருந்து நடத்திவைக்கும் புரோஹிதர்கள் அதுமுதல் பின்னர் வழங்கப்படும் பிராமணர்கள் எனும் ஓர் புதிய பரம்பரையான வர்ணத்தினராகச்சேர்ந்தனர். அப்படியே அரசர்களும் யுத்த வீரர்களும் பொது ஜனங்களிலிருந்து தங்களைப் பிரித்துக்கொண்டு ஒரு புதிய பரம்பம்பரையாகிய கூத்திரிய வர்ணத்தினராகப் பிரிந்தனர். வியாபாரம், கைத் தொழில், கிருஷி முதலிய விருத்திகளால் வசித்துவரும் ஜனங்கள் வைச்யராயினர். ஆரியர்களால் ஜயிக்கப்பட்டவரும் அவர்மதநாகரீகங்களை அனுசரித்தவருமாகிய Aborigines அபாரிஜினர்களாகிய பூர்வவம்சத்தினர் கீழ்ப்பட்ட குத்திர வர்ணத்தினராயினர்.

The Four Vedas—We have spoken of the *Reg Veda* in the last Chapter, but the Hindus recognise four Vedas. According to an ancient custom some of the hymns were chanted instead of being recited at sacrifices, and these chanted hymns were separately collected under the name of *Sama Veda*. Similarly, special sacrificial rules and formulas existed from ancient times for the performance of rites and these rules and formulas were separately collected under the name of *Yajur Veda*. And a collection of som

peculiar hymns, consisting mostly of charms against evil influences received the name of *Atharva Veda*.

Each Veda again had commentaries and dogmatic explanations compiled by generations of priests and these commentaries are known as the *Brahmanas*. Similarly, each Veda had other treatises compiled for the use of those who retired to forests for contemplation, and treatises on forest life are known as *Aranyakas*. It is in these last named works that we generally find those remarkable compositions known as *Upanishads*, containing sublimes speculations and inquiries into the nature of the Universal Soul which pervades the universe.

நான்கு வேதங்கள்.—முந்திய அத்யாயத்தில் ருக்வேதத்தைப்பற்றிச் சொல்லப்பட்டது. ஆனால் இந்துக்கள் வேதங்கள் நான்கு எனத்தீர்மானிக்கின்றனர். ப்ராசீனஸ் வழக்கப்படி யாகாதிகளில் ஒப்பிப்பதாயில்லாமல் சில பதிகங்கள் பாட்டாகவே பாடப்பட்டு வந்தன. அச்சிலபதிகங்களே ஸாமமேனவழங்கப் படுவதாகிய ஓர் வேதமாக ஒன்று சேர்க்கப்பட்டன. அப்படியே விசேஷ்யா காதி சட்டங்களும்கூட விதிவாய்ப் பாடுகளும் கர்மங்கள் நடைபெறுமாறு ப்ராசீன காலமுதலாக ஏற்பட்டன. அச்சட்டங்களும் விதிகளுமே யஜுர் வேதமே னும் ஓர் வேதமாகச் சேர்க்கப்பட்டன. முக்கியமாய் துஷ்டச்செயல் முதலியதி னின்றும் காப்பவையாகிய மருள்மயக்கா திகளையே விஸ்தரித்திருப்பவையாகிய சில அபூர்வ பதிகங்களின் சேர்க்கை அதர்வவேதமேனும் நாமதேயத்தைப்பெற்றது.

பின்னர் ஒவ்வொரு வேதத்திற்கும் வியாக்யையகளும் யுக்திக்கு ஒவ்வாத பல விஸ்தாரவாக்கியங்களும் புரோஹித பரம்பரையில் ஏற்பட்டன. இவ்வியாக்யை களே பிராம்மணங்கள். இதுபோலவே தியானாதிகளுக்காகக் காமசென்ற சிலருக்கு உபயோகமாயிருக்கும் வண்ணம் ஒவ்வொரு வேதத்தை ஒட்டி ஏற்பட்ட சில பிர பந்தங்களே ஆரண்யகங்களாயின. கடைசியாகச் சொல்லப்பட்ட இவைகளிலே யே உலகெங்கும் பரந்துள்ள பாமாத்ம் ஸம்பந்தமான அருமையான விசாரங்கள் செய்யப்பட்டு வரும் உபநிஷதம் எனும் உத்தமமான நூல் அடங்கியுள்ளது.

என்று இங்ஙனம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இதன்படி கவனித்தால் வேதம் அனாதி யென்பது சுத்தப்பிச்சென்றே ஏற்படுகின்றதே! எனும் சங்கையாம்.

இனி இதனுண்மையறிக்க. நமது தேஹத்தினில் ஜீவாத்மா எனும் ஓர் பொருளிருக்கின்றது என்பதும், அது எவ்வளவு நுட்பமான கருவிகளைக்கொண்டு பரிசோதிக்கின்றும் காணக்கூடியதல்ல என்பதும் நிச்சயம். அந்த ஜீவாத்மா இந்தத் தேஹத்தினிலிருந்துகொண்டு இதன் ஸகல அவயவங்களிலும் நடக்கும் ஸகலவிஷயங்களையும் உணர்ந்துகொண்டிருப்பது போல இந்தப் ப்ரும்மாண்டமுழுதும் வியாபித்துக்கொண்டு ப்ரும்மாண்டத்தில் நடக்கும் ஸகல விஷயங்களையும் அறிந்துகொண்டிருக்கும் பேரறிவுப்பொருள் ஒன்று உள்ளதென்றும், அதன் சக்தியுபா

மான தென்றும், அதுவே ஈசுவரனென்று நமது சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்படுகின்றதென்றும் இந்நூலின் ஜீவனும் ஈசனும் எனும் பாகத்தில் ஏற்கனவே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. நமது தேஹத்தினிலுள்ள ஜீவாத்மாவுக்கு எப்படி உருவயாதுமிராவிடினும் எல்லாவற்றையும் அறியும் யோக்கியதையுள்ளதோ, அப்படியே ப்ரும்மாண்டத்திலிருக்கும் அந்தப் பேரறிவுப்பொருளுக்கு உருவம் யாதுமிராவிடினும் ப்ரும்மாண்டத்தில் நடக்கும் எகல விசேஷங்களை யும் அறியும் யோக்கியதையிருக்கின்றது.

உருவம் யாதுமில்லாத வஸ்துவைக்காண இயலாது என்பது நிச்சயம். ஆதலால் ஜீவாத்மாவைக்கண்டு நேரில் அந்தப் பொருளோடு வியவஹரிப்பது என்பது எப்படியியலாதோ, அப்படியே ப்ரும்மாண்டமுமுதும் வியாபித்துள்ள அருபவஸ்துவாகிய ஈசுவரனை நேரில் கண்டு அவனோடு வியவஹரிப்பது என்பது எவருக்குமியலாது. ஜீவாத்மாவை நேரில் காணக்கூடாவிடினும் அவனோடு நேரில் ஒருவிதமான வியவஹாரமும் செய்யமுடியாவிடினும் அவனால் வியாபிக்கப்பட்டுள்ள இத்தேஹத்தின் அவயவத்தை உபசரித்தால் அந்த ஜீவாத்மாவே திருப்தியடைதல் அனுபவஸித்தமே. அதாவது உபசரிப்பது ஸ்தூலமாகிய இந்தத் தேஹத்தையேயாயினும், அவ்வுபசாரத்தினால் திருப்தியடைவது அருபவஸ்துவாகிய ஜீவாத்மாவே. இதுவே தவிர தேஹத்தையுபசரிக்க அத்தேஹமே திருப்தியடைதல் என்பது இல்லவேயில்லை. உபசரித்தது தேஹத்தையே. தேஹம் அறிவிலாத ஜடப் பொருளாதலால் அந்தத் தேஹத்தினில் வியாபித்துக் கொண்டிருக்கும் அருபவஸ்துவாகிய ஜீவாத்மாவே திருப்தியடைகின்றது. இதுவே யொழிய திருப்தியடைவதாகிய ஜீவாத்மாவை தேஹத்தைவிட்டு நேரில் உபசரிக்க எவராலு மியலாதென்பது நிச்சயமன்றோ. அருபவஸ்துவாகிய ஜீவாத்மாவை, தேஹத்தை விட்டு நேரில் உபசரித்தல் என்பது இத்தற்கு முற்காலத்திலுமில்லை. இக்காலத்திலும் இல்லை. இனிஎக்காலத்திலுமில்லை.

உதாரணமாக. நமது ஸ்நேஹிதரை அழைத்து வந்து அவருக்கு ஓர் ஆஸனத்தை யளித்து அதனிலிருக்கச் செய்து கையில் ஓர் நல்ல பழத்தைக் கொடுத்தால் அங்கனம் உபசரிக்கப்பட்ட ஆஸனமும் கையும் திருப்தியடைகின்றதென்பதில்லை. அவ்வாஸனம் கைமுதலிய அவயவங்களில் வியாபித்துக் கொண்டிருக்கும் அறிவுப்பொருளாகிய அவரது ஜீவாத்மாவே திருப்தியடைகின்றது. ஜீவாத்மாவை அங்கி என்றும் தேஹத்தை அங்க மென்றும் சொல்லப்படும். அங்கியின் திருப்தியின் பொருட்டாக, அதனால் வியாபிக்கப்பட்டுள்ள அறிவில்லாததாகிய அவயவத்தையே உபசரிக்கின்றோமென்பது எகல ஜனனுபவஸித்தமல்லவா. இதுபோல ப்ரும்மாண்டத்தில் வியாபித்துக்கொண்டிருக்கும் பேரறிவாகிய அருபவஸ்துவை உபாவித்துவழிபடுவது, அதனால் வியாபிக்கப்பட்டிருக்கும் அவயவமாகிய ப்ரும்மாண்டப் பொருளை உபசரித்து வழிபடுதலின் மூலமாகவே ஆகவேண்டும். ஜீவாத்மாவுக்குத் தேஹமங்கமாயிருப்பது போல ஈசுவரனுக்குப் ப்ரும்மாண்டப்பொருள் அங்கமாயிருக்கின்றது. ஆதலால் ஈசுவரனை அங்கியென்றும் ப்ரும்மாண்டப் பொருளை அங்கமென்றும் அறியவேண்டியது. அங்கியைத் திருப்திசெய்வித்தல் முதலிய வியவஹாரம் அங்கத்தின்

மூலமாகவே யாகவேண்டுமெனப் பூர்வம் நிர்ணயித்த நியாயத்தின்படி ஈச்வரனைத் திருப்திசெய்வித்தல் என்பது முதலிய வியவஹாரம் ப்ரும்மாண்டப்பொருள் மூலமாகவே ஆகவேண்டுமன்றோ. இதுவேயொழிய அருபவஸ்துவாகிய ஈச்வரனை யுபாவித்துத்திருப்திசெய்வித்தல் என்பது ப்ரும்மாண்டப்பொருளாகிய அங்கத்தைவிட்டு நேரிலேயேசெய்ய வவராலுமியலாதென்பது நிர்ணயம். ஆதலால் அங்கியாகிய ஈச்வரனை, ஜடப் பொருளை விட்டு நேரில் உபசரித்துத்திருப்திசெய்வித்தவர்க்காலத்திலும் இல்லை என்பது நிச்சயமே.

தேஹத்தினில் வியாபித்துள்ள ஜீவாத்மாவைத் திருப்தி செய்க்கவேண்டுமானால் அவனால் வியாபிக்கப்பட்டுள்ள கால் முதல் தலை வரையிலுமுள்ள ஸகல அவயவங்களையும் உபசரிக்கவேண்டுமெனும் நியமமில்லையன்றோ. கையெனும் ஓர் அவயவத்தில் ஓர் பழத்தைக்கொடுத்துபசரித்தல் மாத்திரத்தினால் ஸகல அவயவங்களையும் வியாபித்துக்கொண்டிருக்கும் ஜீவாத்மா திருப்தியடைவதுபோல, ப்ரும்மாண்டத்திலுள்ள ஸகல பொருள்களையும் பூஜித்துவழிபடாவிடினும் யாதானும் ஓர் பொருளை உபசரித்து வழிபடுவோமானால் ப்ரும்மாண்டம் முழுதும் வியாபித்துள்ள பரமாத்மாவின் பிரஸாதத்தைப்பெறலாம் என்பது நிச்சயமேயாம்.

சங்கை, ஜீவாத்மாவுக்கு அஞ்ஞானத்தினால் தேஹத்தில் தான் தனதெனும் அபிமானமிருக்கின்றமையால் அதனைப் பூஜித்து உபசரித்தலால் அவன் திருப்தியடைகின்றான். ப்ரும்மாண்டத்திலுள்ள ஸ்தூலப்பொருள்களில் யாதானும் ஒன்றைப்பூஜித்து வழிபடுதலாலேயே ஈச்வரனை உபாவிக்கவேண்டும் என்றதனால் ஜீவாத்மாவுக்குப் போலவே ஈச்வரனுக்கும் அஞ்ஞானத்தால் ப்ரும்மாண்ட வஸ்துக்களில் நான் எனது எனும் அபிமானமிருக்கின்றதென்றல்லவோ ஏற்படும். அனாதிமுத்தனும் நித்தியதிருப்தனும் அபாரகணகணங்கள் பொருந்தியவனுமாகிய இறைவனுக்கும் தானல்லாதபொருளில் அபிமான ஏதுவாகிய அஞ்ஞானமிருக்கின்றதெனின் அது ஈச்வரத்தன்மைக்கு அர்ஹமாகுமா? எனும் சங்கைநிகழும்.

இதனுண்மையறிக்க. அதாவது, அபிமான அஞ்ஞானங்கள் சிறிதுமின்றி முற்றுமொழிந்த ஞானிகளாகிய ஜீவந்முத்தரிடம் பழகி ஞானேபதேசம் பெறுதலுக்கு சற்றுக் கவனிக்கவேண்டும். அதைக்கவனித்தால் இவ்வண்மைநன்கு விளங்கும். அந்த ஜீவந்முத்தரிடம் உபேதசம் பெறவேண்டுமெனார் அவரது ஸ்தூலமாகிய தேஹத்தைக்காணாமலே அவரது ஆத்மாவை மாத்திரம் கொண்டு ஞானத்தைஸம்பாதித்தல் என்பது எப்படிச்சிறிதும் இயலாதோ! அத்தேஹத்தில் அவருக்கு அபிமானமிரவிடினும் உபேதசம் பெறவோராகிய நாம் அவரது ஸ்தூல தேஹத்தோடு பழகிப்பரிசயம் செய்யவேண்டியது எப்படி அவசியமாகின்றதோ அப்படியே அபிமானஞ்ஞானங்களில்லாத நித்தியமுத்தனை இறைவனிடம் பழகி அவனருளைப்பெறவேண்டுமாயின், அவனால் வியாபிக்கப்பட்டிருப்பது பற்றித்தேஹமாயுள்ள அந்தப்பிரம்மாண்டத்தினிலடங்கியிருக்கும் யாதானுமோர் ஸ்தூலவஸ்துவைப்பூஜித்து உபசரித்தே ஆகவேண்டுமென்றி வேறு வழியில்லவேயில்லை என்றறிக்க.

ப்ரம்மாண்டத்தில் அசுத்தம் சுத்தம் எனும் இருவகை வஸ்துக்களடங்கியிருக்கின்றன. ஸ்நேஹிதருடைய ஆஸனத்துவாரம், கஷ்டம் முதலிய அசுத்தாங்கங்களை உபசரித்தலின்றி, சுத்தாங்கங்களாகிய கை வாய் தலை முதலியவைகளையே உபசரித்துத்திருப்பதெய்வித்தல் என்பது, எப்படி உசிதமாகக் காணப்படுகின்றதோ, அப்படியே ப்ரம்மாண்டத்திலடங்கியிருக்கும் சுத்தா சுத்தப்பொருள்களில் அசுத்தாங்கங்களைவிட்டுச் சுத்தாங்கங்களாகிய சிலாக்கியமாகிய வஸ்துக்களையே பூஜித்துவழிபடுதல் உசிதமென்க.

சுத்தவஸ்துவாகிய கஸ்தூரி முதலிய பொருள்களிலும் அசுத்தவஸ்துக்களாகிய மலம் முதலியவைகளிலும் ஈசனது வியாபகத்தன்மை ஸம்மாகவே யிருக்கினும், பூஜிப்பவராகிய மான்தரின் அறிவானது சுத்தாசுத்தபாவனைகளால் நிறைந்திருக்கின்றமையால், அசுத்தவஸ்துக்களைப்பூஜித்துபசரிக்க ஸம்மதிக்காமல் சுத்தவஸ்துக்களையே பூஜித்துபசரிக்க இயலும். இங்ஙனம் மான்தரது அறிவின் பரிபாகத்தை நோக்கியே சுத்த வஸ்துவைப் பூஜித்துபசரித்தல் உசிதமென்று சொல்லியதன்றி, அதனால் ஈசுவரனுடைய வியாபகத்துவத்தில் தாரதம்மியமுள்ளதென்று கொண்டதல்ல.

இனி ப்ரம்மாண்டத்திலடங்கியிருக்கும் பொருள்களில் சுத்தவஸ்து யாதானின், ஊஹித்துப்பார்க்கின் மனிதர் முதலிய சேதனப்பொருள்களைக்காட்டிலும் ஜடப்பொருள்களை சுத்தங்களென்பதான்கு அறியப்படும். எப்படியெனின் சுற்றுவிசாரித்துப் பார்க்கின் மனிதசரீரமானது தோல் சதை நரம்பு ரத்தம் மாம்ஸம் எலும்பு மலம் மூத்திரம் கேசம் நகம் எனும் இப்பதார்த்தங்களின் சேர்க்கையே என்பது நன்றாய் விளங்கும். இப்பதார்த்தம் ஒவ்வொன்றிலும் மலமே ஸம்பந்தித்திருக்கின்றது. கண்களில் பிளிச்சையும், காதுகளில் குருட்பையும், மூக்கினில் சளியும், பற்களில் ஊத்தையும், ரோமகூப்பங்களின் வழி அழுக்குமே வெளிவருகின்றது பிரத்தியக்ஷமன்றோ. எவ்வளவுமுறை ஸ்நானம் செய்தாலும் எவ்வளவோ வாஸனைப்பதார்த்தங்களை அணிந்துகொண்டாலும், அவ்வளவும் தூர்க்கந்தமாய்ப்போகின்றதைக்கவனித்தால், இச்சரீரம் மல்கோசமே என்பதில் ஸந்தேகமுண்டாகுமா? அல்லவன்றோ. இனி, தேஹம் இப்படியாயினும் மனிதரின் குணங்கள் சிறந்திருக்கின்றனவே, அதனைக்கொண்டு பூஜிக்கக்கூடாமே எனின் இதுவும் மிக்க அதுசிதமே என்க. வனெனின் பூஜித்துபசரித்தல் தேஹத்தையே யன்றி குணங்களையல்லவாதலாலும் அந்தக் குணங்களும் அடிக் கடி மாறிப்போகின்றமையாலும் நிறைந்த நற்குணங்கள் நிலைத்திருக்கின்றன என எவரிடமும் நிச்சயிக்க இயலாததாலும் இது உசிதமாகாதென்க. ஆதலால் மனிதர் முதலிய தேஹத்திலும் கல் மண் முதலிய பொருள்களே சுத்தமென்றறிக.

உலகில் கல் மண் முதலிய பொருள்களிலும் செடி கொடி மரம் முதலியவை சுத்தமாய்க்காணப்படுகின்றனவே; அவைகளைப்பூசித்து உபசரித்தல் மூலமாய்ப் பரமாத்மாவை உபாவித்து வழிப்படக்கூடாதோளின் கூடமே என்க. ஆனது பற்றியே செடி கொடி மரம் முதலியவைகளிலும் சிலாக்கியமாகிய குண

முடையனவாகிய துளவி, பில்வம், அச்வத்தம் முதலிய விருக்ஷத்தை யுபசரித்து ப்ரமாத்வாவின் பிரஸாதத்தைப் பெறலாம் என்பது நம்முன்னோர் வழக்கத்தில் நடைபெற்று வருகின்றது.

இனி இச்செடி கொடிகளும் எப்போதும் ஸ்திரமாயிருப்பவையல்லவாதலின் எச்சாலத்திலும் ஸ்திரமாயுள்ள மண் கல் முதலியவைகளின் மூலமாய் ப்ரவீணப் பூஜித்து வழிபடுதல் மிகவும் யுக்தமென்றறியப்படுகின்றது. இவ்வுண்மைப் பறியே பிருதிவியாகிய மண்ணையே ஸ்தூலபிம்பமாக வைத்துக்கொண்டு அதன் மூலமாய் ஈச்வரீணப் பூஜித்து வழிபடுதல் மிகவும் சிறந்த தென்றுசொல்லப்படுகின்றது.

இனி மண் கல் முதலியவையெல்லாம் பிருதிவியின் விகாரமாவது பற்றிப் பார்த்திவங்களையாயினும், அப்பார்த்திவப்பொருள்களிலும் எவ்வளவு காலமாயினும் சிறிதும் தேய்ந்து போகாமலும் வேறுவித குணங்களைப் பெறாமலும் சிறிதும் கெடாமலுமிருக்கும் பொருள் பாணலிங்கம், ஸாளக்கிராமம் முதலியனவே. மற்றப்பொருள்களோடு வேற்றுமையின்றிக் காணப்படினும் கார்த்தத்திற்கு மாத்திரம் இரும்பை இழுக்கும் யோக்கியதை அமைந்திருப்பதுபோல, மற்றக்கற்களோடு ஸமமாகவே காணப்படினும், பாணலிங்கம் ஸாளக்கிராமம் முதலிய கற்களில் மனிதரது மனஸை ஒரே வழியில் நிறுத்தும்படி கவரக்கூடிய சக்தியமைந்திருக்கின்றது. அன்றியும் நர்மதை கண்டகீ முதலிய சுத்தமான நதீதீர்த்தத்திலிருந்தெடுக்கப்படுவனவாதலின், அவைகள் உற்பத்தியிடத்திலும் சுத்தமேயாம். இந்த நியாயங்களைக் கொண்டே பாணலிங்க ஸாளக்கிராமாதிகளின் மூலமாய் ஈச்வரீணப் பூஜித்து வழிபடுதல் பார்த்திவபூஜையில் மிக்க உத்தமமானதென முன்னோர்களால் சொல்லப்பட்டும் அவ்வாறு அதுஷ்டிக்குப்பட்டும் வருகின்றது.

இவ்விதம் ப்ருதிவீ எனும் பொருளின் வகையினில் உள்ள சுத்த வஸ்துக்களின் மூலமாய் எங்கும் வியாபகனுள்ள ப்ரமாத்மாவைப் பூஜித்து வழிபடுதல் உசிதமாக இருக்கின்றமையால் அங்ஙனம் பிருதிவியின் மூலமாய் ஈச்வரீண வழிபட்டுமென வேதத்தில்,

“ஆ.கிகெஹநரெஹபாவாய நுபாடிஷ்டுதக்ஷுதம்”

ஓமண்ணே எனது பாபத்தைப் போக்குவாயாக. என்னால் என்ன பாபம் செய்யப்பட்டுளதோ

“என்பது முதலிய வாக்கியங்களால் ப்ருதிவியைப் ப்ரமாத்மஸ்வரூபமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

சங்கை; ஸ்நேஹிதர்கையில் பழத்தைக் கொடுத்தல் மாத்திரமே அவரது திருப்திக்கு ஹேதுவாவதுபோல, பாணலிங்கம் ஸாளக்கிராமம் முதலிய பொருள்களினெதிரில் பழம் முதலிய யாதானும் ஒன்றை ஸமர்ப்பித்துவிடுதல் மாத்திரத்தால் ப்ரமாத்மா பிரஸாதம் செய்வார் என்பது உசிதமாயிருக்க அர்க்கியம், ஆஸநம், ஸ்நானம், ஆசமனம், வஸ்திரம், புஷ்பம், சந்தனம், தூபம், தீபம், ஆகாரம், தாம்பூலம், முதலியவைகளாலும் பிரதக்ஷிண நமஸ்காராதிகளாலும் பற்பலவாறாக ஏன் வீணில் சிரமப்பட்டு உபசரிக்கவேண்டும்? எனும் சங்கை நிகழும்.

இதனைச் சற்று விசாரிப்பாம். பரமாத்மாவான இறைவனுக்கு வஸ்திரம் பூஷ்பம், சந்தனம் தாம்பூலம் நிவேத்தியம் முதலியவை கிடைக்காததால் அவ னிடமிராத பொருளை நாம் அவனுக்குக் கொடுக்கவேண்டுமெனும் எண்ணத்தினு லாவது, அங்ஙனம் நாம் கொடுப்பதைப்பெற்று அவ்விறைவன் நமக்கு நல்ல பொருள் கிடைத்ததே எனச் சந்தோஷிப்பார் எனும் எண்ணத்தினுலாவது அர்க்கிய பாத்திய வஸ்திராபரணதிகளோடு கூட பூஜாக்கிரமம் விதிக்கப்பட்ட தென்பதல்ல. ஈச்வரபாவனை திடப்படவேண்டுமென்பதைக் கருதியே அவ்வாறு பூஜாக்கிரமம் விதிக்கப்பட்டதென்பதே உண்மை. அத்தெப்படி யெனின் மாந்தர்களுக்குத் தத்தம் தேஹாதிகளிடம் தான் எனும் பாவனை திடப்படுவதற் கே காரணங்கள் விசேஷமாயிருக்கின்றன. தேஹாதிகளிடத்தில் தான்தனதெ னும் பாவனையால் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு அபிமானம் திடப்படுமோ, அவ்வளவு கவ்வளவு ஈச்வரனிடம் பக்திகுன்றும். ஆதலால் தேஹாதிகளிடம் அபிமானத் தைக் குன்றச்செய்துகொள்ளும் முயற்சியைக் கைக்கொண்டே ஈச்வரபக்தியைத் திடப்படுத்திக்கொள்ளவேண்டும். ஈச்வரனிடம்பக்தி திடப்படின பாவனை திடமா கும். ஆதலால் ஈச்வரபாவனை திடப்படுவதைக்குறித்துத் தனது தேஹாதிகளில் அபிமானம் குன்றவேண்டியதவசியமாகின்றது. ஜீவர்களுக்குத் தேஹாதிகளில் உள்ள அபிமானமானது ஸநாநம் வஸ்திரம் ஆபரணம் போஜனம் முகலியவைக ளால் மேன்மேலும் விருத்தியடைந்துகொண்டேவரும். ஆதலால் அவ்விதம் தனக் கெனும் அபிமானத்தோடு செய்துகொள்ளப்படும் ஸநாநாசமனபோஜன பரண தியுபசாரங்களை ஈச்வரபூஜையில் உபயோகித்தலை அப்பியாஸத்தில் கொண்டுவ ருவோமாயின், தனக்காக அக்காரியங்களைச் செய்துகொள்ளும் போதும் ஈச்வர பூஜையில் அவைகள் உபயோகப்பட்டுவந்த அப்பியாஸத்தினால் ஈச்வரபாவனையே திடப்படும்.

இங்ஙனம் தனக்கெனும் பாவனையோடு நடத்திக்கொள்ளப்பட்டுவரும் ஸநா நம், ஆகாரம், முதலியகாரியங்களிலும் ஈச்வரபாவனையே ஏற்படவேண்டு மென்பதைக்கருதியே அற்ப அறிவாளராகிய மாந்தருக்கேற்படும் உபசாராதிகாரி யங்களெல்லாம் ஈச்வரபூஜையிலும் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. விதிப்படி பூஜித்து வழிபடுவோருக்குத் தமது தேஹத்திற்கெனச் செய்துகொள்ளப்படுவனவாகிய ஸநாநம் போஜனம் முதலிய ஸகல செயல்களிலும் தாம் தமக்கு என்பதாகிய பா வனை நீங்கி, ஈச்வரபாவனையே நிலைபெற்றிருக்கும் என்பது உண்மையாதலின் அம்முறை மாறாமலே பூஜித்து வழிபடவேண்டுமென்பது உசிதமென்றறிக.

துறிப்பு.—பாணலிங்கஸாளக்ராமாதிகளுக்கந்நியமாய் வேறு எந்த பிம்பத்தி லும் பூஜிக்கக்கூடாதென்பதல்ல.

“ஹிமாந்ரபிதாஃபுஜிநி லிணிஃகௌதாநிதா”

“ரத்நங்களால் நிர்மிக்கப்பட்ட லிங்கங்களும் பூஜிக்கத்தக்கனவாம்”

என வாராஹம் முதலியவைகளில் சொல்லியபடி பத்மராகம், வஜ்ஜிரம். மாகதம் முதலிய ரத்நங்களாலாகிய லிங்கங்களைப் பூஜிப்பது மிகவும் சிரோஷ்ட மாம். தவிரவும்,

இனி, பாணலிங்க ஸாளக்கிராமா திகளில் யாதானும் அசுத்த ஸம்பந்தம் ஏற் படின ஜலத்தைக்கொண்டே அதனை நீக்கவேண்டியதாயிருக்கின்றமையால் பிரு திவியின் இனமாயுள்ள பொருள்களைக் காட்டிலும் ஜலமே சுத்தமென்றறியப்படு

புஜஹுமொஸகூ திஷ்டதாஜி காமஸ்யுபியந்தயா |

கூகூவாஹிமம் ஸகூதூஜிவவெஸூகூபாபுதாஜி ||

வாகூபுவிசூபு ஹிமம்ஸாபுகூஸவபுகூபி ||

மண், விபூதி, ஆவின்சாணம், மாவு, தாம்பரம், வெங்கலம், இவைகளில் யாதாலும் ஒன்றினாலாகிய லிங்கத்தை ஆராதிக்கலாம். சுத்தமாகிய மரத்தினால் ஆகிய லிங்கத்தை ஆரதித்தல் செல்வத்தை அருளும். ஸ்படிகலிங்கமானது ஸகலாபீஷ்டங்களையும் ஸாதித்துக் கொடுக்கும்

என்றும் பவிஷ்ய முதலிய தூல்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றமையால் மண், விபூதி, முதலியவைகளால் நிர்மிக்கப்பட்டதைப் பூஜித்தலும் அல்லது ஸர்வகிரேஷ்டமான ஸ்படிகலிங்கத்தைப் பூஜித்தலும் ஸர்வாபீஷ்டங்களும் வித்திக்க ஏதுவாகும். லிங்கம் ஸாளக்கிராமம் முதலியவைகளில் ஆரதிக்க ஸௌகரியமேற்படாவிடில்

தயொரஸம்ஹவெஹுரெவெஸாவெஹநவயாஸூதா |

ரதூஜாவெஜிராவெவ ராஜிதீதாஜிஜாதயா |

ரெகிகூபுதாபுதயாஹிசெவஜிபூபிஜாதயா |

கயபிராயிராவவிஜேயாபூணயீபூதிராவயா ||

அவ்விரண்டிற்கும் ஸௌகரியப்படாவிட்டால் ஒன்பதுவகையாயுள்ள பிரதிமைகளில் யாதானுமொன்றைப் பூஜித்துவழிபடலாம். அதாவது ரத்னத்தினாலாவது, பொன்னாலாவது, வெள்ளியினாலாவது, தாமிரத் தாலாவது, பித்தளையாலாவது, லோஹத்தினாலாவது, கல்வினாலாவது மரத்தினாலாவது அல்லது மண்ணாலாவது நிர்மிக்கப்பட்ட பிரதிமை யில் அர்ச்சிக்கலாம். மண்ணாலாகிய பிரதிமை அதமபரம்.

என விஷ்ணுதர்மம் முதலியவைகளில் சொல்லியவாறு பிரதிமைகளை நிர் மித்துக்கொண்டு அவைகளில் ஆரதிக்கலாம். ஆனால் இங்கு பார்த்திவபூஜை அதமமென்றது பிரதிமையை நோக்கியேயொழிய லிங்கத்தைக் குறித்ததல்ல. ஏனெனின்.

கூபுஷ்டாநு ஸவவாநுஸ்ரீநாநுபூதூவாநுபநவாநு ||

வாபிஷ்டுஹவெஹிமம்வாயிபூவாயஸூபூபெபக ||

தஸூதூவாயிபூவஹிமம் ஜேகூபஸவபூபூபூவாயகூ ||

ப்ருதிவியினாலாகிய லிங்கத்தை எவன் அர்ச்சிக்கின்றானோ; அவன் நீண்ட ஆயுளையுடையோனும், பலமுடையோனும், ஸ்ரீமானும், புத்ர வானும், தனவானும், ஸுகியுமாயிருந்து கோரிய வரத்தைப் பெறு

வழிபடுதல் பாணலிங்க ஸாளக்கிராமாதி பூஜையிலும் மிகவும் சிலாக்கியம் என்
றறியப்படுகின்றது.

ரிய பரிமாணமாயிராமல் ஸாதாரணமான எப்பரிமாணத்தையுடையதாயினும்
பூஜித்து வழிபடலாம்.

சிலையால் செய்யப்பட்ட கிருத்திரிமமாகிய பிரதிமையானது நான்கு அங்குலத்
திற்கு மேற்பட்டிருக்குமாயின் அதனை இல்லத்தில் ஆரதிக்கக்கூடாது.
இதனை

“முகெஹநாவுபுராஸுடாஸிதிபுஸுதாஸுமுகெஹநாஸுபுராஸு ||

“வீட்டில் சிலையாலாகிய மூர்த்தி நான்கு அங்குலத்திற்கு மேற்பட்
பிருக்குமாயின் பூஜிக்கக்கூடாது.

என்று கூறிய விஷ்ணுதர்மாதி வாக்கியங்களாலறிக. இதுகாறும் பூஜிக்கக்
கூடிய விங்கஸ்வரூபம் விங்கபரிமாணம், பிரதிமாஸ்வரூபம், பிரதிமாபரிமாணம்
எனும் இவை சொல்லப்பட்டன.

இனி பூஜாக்கிரமத்தைப் பற்றிய விலக்கையும் அறிந்துகொண்டு அதனைத்
தவிர்த்தலும் உசிதமெனப் பிரமாணநூற்களால் அறியப்படுகின்றது. அதாவது

முகெஹஸிமுகபநாவுபுராஸுமுகபநாஸுபுராஸு ||

பெஹஸுபுராஸுபுராஸுபுராஸுபுராஸுபுராஸுபுராஸு ||

ஸகித்யபுராஸுபுராஸுபுராஸுபுராஸுபுராஸுபுராஸு ||

புராஸுபுராஸுபுராஸுபுராஸுபுராஸுபுராஸுபுராஸு ||

புராஸுபுராஸுபுராஸுபுராஸுபுராஸுபுராஸுபுராஸு ||

முகெஹஸிமுகபநாவுபுராஸுபுராஸுபுராஸுபுராஸு ||

புராஸுபுராஸுபுராஸுபுராஸுபுராஸுபுராஸுபுராஸு ||

வீட்டில் இரண்டிலிங்கங்களை அர்ச்சிக்கக்கூடாது. ஸாளக்கிராமங்களி
லும் இரண்டை அர்ச்சிக்கக்கூடாது. துவாரகாசக்ரங்களிலிரண்டை
யும், இரண்டு ஸூர்யபிம்பங்களையும் மூன்று சக்திகளையும், மூன்று
விநாயமூர்த்திகளையும், இரண்டு சங்கங்களையும், ஒடிந்த பிரதிமைமை
யும், வீட்டில் அர்ச்சிக்கக்கூடாது. மத்ஸ்யம், கூர்மம், முதலிய பத்து
அவதாரப் பிரதிமைகளை இல்லத்தில் அர்ச்சிக்கக்கூடாது. நெருப்பில்
தஹிக்கப்பட்டவைகளையாவது, பின்னமாகவாவது உள்ளபிரதிமை
களை வீட்டில் பூஜிக்கக்கூடாது. இங்ஙனம் பூஜிக்கக்கூடாதவைகளைப்
பூஜிக்கும் மனிதன் அடிக்கடி துன்பங்களையே அடைவான்.

என வாராஹபாத்துமங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதென நிர்ணயவீந்து
முதலிய நிபந்தன நூல்களில் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருத்தல் காண்க. ஆனால்

“ஸாஸுபுராஸுபுராஸுபுராஸுபுராஸுபுராஸுபுராஸு ||

புராஸுபுராஸுபுராஸுபுராஸுபுராஸுபுராஸுபுராஸு ||

ஆதலால் அதை ஈச்வராங்கமாய் வைத்துக்கொண்டு அதன் மூலமாய்ப் பாமாத்மாவின்னுடைய அதுக்கிரஹத்தை ஸம்பாதிக்க இயலும். ஆனது பற்றியே

“சூடு ராவாஹ உஃஸவபுஃ சூடுவொஹிஷ் ரா”

ஈதெல்லாம் ஜலமே ஓ ஜலமே நீயே ச்ரேயஸுக்கு ஹேதுவாயிருக்கின்றாய்.”

என்பது முதலிய மந்திரங்களால் வேதத்தினில் ஜலத்தைப் பாமாத்மாவின் ரூபமாகச் சொல்லப்படுகின்றது.

இனி ஸாமான்னிய ஜலத்திலும் கங்கை யமுனை ஸரஸ்வதி முதலிய நதி தீர்த்தமானது சுத்தமாயுள்ளதும் சுத்தமாகிய பூமியில் பிரவஹிக்கின்றதும் பாம்பாவனராகிய மஹருஷிகளால் ஸேவிக்கப்பட்டுள்ளதும் வேதசாஸ்திரங்கள் பல கோடி காலமாய் நிலைபெற்றுள்ள இப்பரதகண்டத்திலிருப்பதாதலின் அவை களைப் பாமமாக வேதங்களில் காணலாம்.

இனி ஜலத்திலும் மற்ற வஸ்துக்களின் ஸம்பந்தத்தால் அசுத்தமெனும் புத்தியுதிக்கக்கூடும். அவ்வசுத்தத்தன்மை என்பதுசிறிதும்ஸம்பந்தியாததும் ஸகல அசுத்தங்களையும் தஹித்துச் சுத்தமாக்குவதுமாகிய இயல்பு அக்கிரிக்கிருக்கின்றமையால் அக்கிரி மூலமாய்ப் பாமாத்மாவை வழிபடுதல் மிகவும் உசிதமென்று அறியப்படுகின்றது. இவ்வண்மைபற்றியே அக்கிரியைப் பாமாத்ம ஸ்வரூபமென வேதங்களில் விசேஷமாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. மிகவும் சுத்தவஸ்து

ஸாளக்கிராமசிலை சக்ரத்தோடு கூடியது ஒடிந்திருப்பினும் பூஜிக்கத் தக்கது. ஸாளக்கிராம சிலையானது துணுக்கைகளாய்க் கண்டிக்கப்பட்டிருந்தாலும் அல்லது பிளக்கப்பட்டிருக்கினும் சுபமேயாம்.

என வராஹபாத்மங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றமையால் பின்னமாயிருத்தல் முதலிய மாறுபாடுகளை யடைந்திருப்பினும் ஸாளக்கிராமம் பூஜிக்கத் தக்கதேயாம்.

அன்றியும் எந்தெந்த வருணத்தார் எந்தெந்த முறையின்படி பூஜிக்கவேண்டுமென்பதைப் பற்றியும் நன்கறிந்துகொண்டே சாஸ்திரவிதியை மீராமல் பூஜிக்கவேண்டும். நிர்ணயவலிந்து ஹேமாத்திரி முதலிய தூல்களை நன்காராயந்து குரு பரம்பரையின் வழி அறிந்துகொண்ட பெரியோர்களின் மூலமாக அவ் விஷயத்தை நன்கறிந்துகொள்ளத் தக்கது. அன்றியும் ஸாளக்கிராமத்தின் மூலமாகவே இறைவனை யாராதிக்கவேண்டுமென்றாவது, அல்லது பாணலிங்கத்தின் மூலமாகவே யாராதிக்கவேண்டுமென்றாவது, பஞ்சாயதன பூஜையையே செய்ய வேண்டுமென்றாவது, நியமமில்லை.

லிங்கமாத்திரத்தில் சிவபாத்திரபாவணையைச் செய்து ஆராதிக்கலாம். அல்லது ஸாளக்கிராமமாத்திரத்தில் ஹரிமாத்திரபாவணையைச் செய்து பூஜிக்கலாம். அல்லது பஞ்சாயதனத்தை ஆராதித்தும் வழிபடலாம். எதன் மூலமாய் ஆராதித்து வழிபடினும் இது ஸர்வாந்தர்யாமியாகிய இறைவனுக்கு ஓர் அங்கமே என்றும் இதன் மூலமாய் நாம் இறைவனருளைப்பெறலாம் என்றும் பாவணையைக் கைக்கொள்ளவேண்டும்.

வின் மூலமாக உபாவித்து வழிபடுதல் மிகவும் சுத்தருக்கே தகுமாதலின் சுத்தமான குணம் பொருந்தியவரும் சுத்தமான ஆகாரம் முதலியவைகளை உடையவரும் சுத்தமான இடங்களில் ஜனித்தவருமாகிய பெரியோர்களின் வம்சத்தில் தோன்றிய ஓர் சிலரே அக்கிரி மூலமாய் ஈச்வரனை உபாவித்தலாகிய ஒளபாஸ நாக்கிஷ்ணாத்திரங்களைச் செய்யத்தக்கவரென நமது சாஸ்திரங்களில் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றது.

இனி ஆகித்த மண்டலத்தை ஈச்வரனும் வேதம் சொல்லியிருத்தலின் மர்மத்தை இவ்விதமறிக.

இங்கிருந்து நமது பார்வைக்கு ஸூரியன் ஓர் தீச்சுவாலே போலக் காணப் படினும் உண்மையில் அம்மண்டலமானது அக்கிரியம்சம் விசேஷமாய் அமைந்ததும் மற்ற பூதாம்சங்கள் சற்றுக் குறைவாக இருப்பதுமாகிய லோகமேயாம், அவ்விடத்தின் பூதாம்சங்களின் அமைப்புக்குத் தக்கபடி அக்கிரியம்சம் விசேஷமாயமைந்துள்ள சரீரமுடைய ஜீவர்கள் அங்கு இருக்கக்கூடும் என்பதும் யுத்தமே. இனி அம்மண்டலமானது தேவர் மஹரிஷிகள் முதலிய புனித புருஷர் வலிக்குமிடம் என்பதும் நமது பூர்வர்த்தங்களில் காணலாம், இங்ஙனம் வலிக்கும் ஜீவர்களின் நிலமையாலும் ஸ்வபால அம்சக்கிரமத்தினாலும் பரமபாவனமாகிய லோகமாகையால் அது எங்கு சென்றாலும் உயரத்தில் பிரத்தியக்ஷமாயும் காணக்கூடிய வஸ்துவாதலால் அதுவும் பரமாத்மாவுக்கு ஓர் சுத்தமாகிய அங்கமாதலால், அதனில் ஈச்வரபாவனை நன்றாய் நிலபெறுமென்பதில் சிறிதும் ஸந்தேஹமில்லை. இவ்வுண்மைகொண்டே அதனையும் பரம்பொருளின் ஸ்வரூபமாக வேதத்தினில் விசேஷமாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

இங்ஙனம் அங்கியும் அரூபனுமாகிய பரமாத்மாவினிடம் மாந்தர் மனவைச் செலுத்துதலும் பூஜித்து வழிபடுதலும் அதனால் வியாபிக்கப்பட்டுள்ள யாதானும் ஓர் அங்கமின்றி நேரில் உபசரித்துப் பிரஸாதத்தைப் பெறுதல் இயலாதென்பது கொண்டே பரம்பொருளின் உபாஸனையின் பொருட்டு, சுத்தாங்கமாயுள்ள ப்ருதிவி ஜலம் அக்கிரி முதலிய பொருள்களைப் பரமாத்ம ஸ்வரூபமாக வேதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ப்ருமாண்டத்தை அங்கமாய்க்கொண்ட இறைவனுக்குப் பிரிதிவி ஜலம் முதலிய பூதங்களும் அவைகளின் விகாரங்களாகிய ஸாஸ்திராமாணவிகாதினும் அவயவங்களே என்றும் அங்கியின் பிரஸாதத்தின் பொருட்டு அங்கத்தையே உபசரிக்கவேண்டுமென்றும் அறிந்துகொள்ளவேண்டிய மர்மத்தைச் சிறிதுமறியாமலே எவ்வளவுகாலம் உபாவித்தாலும் இறைவனருளுக்கு ஆளாவது தூர்லபமேயாம். வேதார்த்த மர்மங்களை நன்குணர்ந்தவரும் சாஸ்திரியமாகிய வரம்பை மீறாதவர்களும் ஸாதாரங்களையே கைக்கொண்டவர் களுமாகிய ஈச்வரபக்தர்களிடமும் ஸாஸ்கிராமம் விங்கம் முதலியவைகளில் போலவே ஈச்வரபாவனை செய்து பூஜிக்கலாம்.

இனிப் பெரியோர்கையில் ஓர் நல்ல பழத்தைக்கொடுத்து மிகவும் உபசரித்து அவரது கன்னத்தில் ஓர் அறையை அறைந்தால் அது அப்பெரியோருடைய அதுக்கிரஹத்திற்கு எப்படி ஏதுவாகாதோ அப்படியே விங்கம், பிரதி

மை முதலிய யாதானும் ஒன்றை மிகவும் சிரத்தையுடன் பூஜித்துக்கொண்டு பிறஜீவர்களுக்கு யாதானும் ஹிம்ஸையையும் செய்துகொண்டிருப்பவர் இறைவனுடைய திருவருளுக்கு ஆளாவது மிகவும் துர்லபமேயாம். ஆதலால் ஜீவஹிம்ஸையைச் சிறிதும் செய்யாமல் யாதானும் ஒர்சுத்தவஸ்துவில் இறைவனையாராதிக்கவேண்டுமென்பதாம். அன்றியும் ஸ்தம்பம் எனும் அணுப்பரிமாணமுடைய சிறிய பூச்சி முதல் ப்ரும்மனீராகிய ஸகல ஜீவர்களின் உள்ளத்திலும் அந்தர்யாமியாயிருக்கும் ஸர்வக்ருணம் ஸர்வசக்தனுமாகிய இறைவனே சிவவிஷ்ணு வாதி தேஹங்களை எடுத்துப் பக்தகோடிகளை அருளுவோளுதலால் சிவனைத் தூஷித்துக்கொண்டு விஷ்ணுவை யாராதித்தலும் விஷ்ணுவைத் தூஷித்துக் கொண்டு சிவாராதனை செய்தலும், தாம் ஆராதிக்கும் தெய்வத்தையே துவேஷிப்பதாகின்றமையால் அவ்விறைவனுடைய அதுக்கிரஹத்திற்கு ஆளாக முடியாது. ஈசுவரனால் திவ்வியசக்தி மஹிமையால் எடுக்கப்படும் சிவமூர்த்தி பேதங்களும் ஹரிமூர்த்தி பேதங்களும், தேவர், மனிதர், திரியக் எனும் மூவகை ஜீவர்களும், பிரிதிவி ஜலாக்கிரியாதி பூதங்களும், ஜீவருக்குக்கைகால் முதலிய அவயவங்கள் போலவே ப்ரும்மாண்ட சரீரியாகிய இறைவனுடைய தேஹத்திற்கு அங்கங்களையாதலால் இவ்மூவகைப் பொருள்களிலும் ஈசுவரபாவனை விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இவ்வுண்மையே

‘ விமூஹம் ஹெவ ஹெவஸ்ய ஜஹெத ஹுராஹரம் ’

தேவதேவனுன இறைவனுக்குச் சராசரமாகிய இவ்வுலகம் தேஹமே (விக்ரஹமே) யாம்”

என்பதாதி ஸ்ம்ருதி வாக்கியங்களாலும்

“ஹரம் ஹம்ஸ்ய நஹொநிஹொவ்ஹரஹ நஹொஹிஹம்ஸம்”

ஹொநிஹொஹிஹொஹரஹஷ்ட க்ஷீஹம் ஹெவ்யஹெதஹெஷ்ட கம் ।

பூமி ஜலம் அக்கிரி வாயு ஆகாசம் சூர்யன் சந்திரன் புமான் எனும் சராசரங்களாகிய இவை யெட்டும் எவனுக்குத் தேஹங்களாயிருக்கின்றனவோ”

எனும் பகவத்பாத ஸ்வாமிகள் முதலிய ஆன்றோர்களின் வாக்கியங்களாலும் அறியத்தக்கது. சூரியசந்திர மண்டலங்கள் புண்ணிய புருஷர்கள் வவிக்ருமிடமாகவும் லோகப்ரகாச ஹேதுவாகவும்காணப்படுகின்றமையால் அவைகளும் அங்ஙனமே வேதவேதாங்கங்களை யோதியறிந்து அவ்வழி நடக்கும் பெரியோர்களும் ஈசுவரனுக்குச் சுத்தாங்கங்களாக உபாஸகருக்கு பாவனை நன்கு உதிக்கும் என்பதுகொண்டே இவை மூன்றையும் மற்றஜீவபூதங்களோடு சேர்த்து அஷ்டமூர்த்திகள் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

இவ்விதம் ப்ருதிவி ஜலம் அக்கிரி முதலியவைகளை ஸர்வாந்தர்யாமியாகிய இறைவனுக்கு விக்கிரஹங்களாய்க்கொண்டு அவைகளின் மூலமாய் இறைவனை யாராதித்தலைப் போதிக்கும் வேதங்களில் விக்ரஹாராதனமே சொல்லப்படவில்லையெனத் தற்காலம் போதிக்கத் தலைப்படுவோர் முழுப்பூஷணிக்காயைச் சேர்த்துப்பருக்கையில் மறைக்க முயற்சிப்பவரே என்றறி.

சங்கை : அ தாவது

குகதெரெருஓ ாறு திடிஸெவெவெருஷெபுணார்கூடுத கா
உஸ் தெயடாஸா உஸநீரா ந்தகுடாடிசுகு பாய் குயரொடியதி
தலாடி ருஓ ாறு தி

“கதஸ்கூஷித்ராஹதிவாடிஸாவொஸூஸ்வதூரவெஸு)தஸூ
ஹித்ராஹதெதவூஹிஸவஸூபாடிஹாநாயந்தி தஸூபாடித்ரா ஹதி”

“வஸுக்கள் யாவரெனின், பிருதிவீ அக்கிநி வாயு ஆகாசம் ஆதித்
யன் த்யென : (பிரகாசமாகிய வெளி) சந்திரன் நகூத்திரங்கள் ஆகிய
இவைகளே (அஷ்ட) வஸுக்களாம். இவைகளிலேயே இங்கு (வஸு)
ஸகல பொருள்களும் நிலைபெற்றிருக்கின்றனவாதலின் வஸுக்க
ளென்பதாம்”

“ருத்ரார் யாவரெனின், இச்சரீரத்திலுள்ள பிராணன், அபானன்
முதலிய பத்துப் பிராணபேதங்களும் பதினென்றாவதாகிய ஆத்மாவும்
சேர்ந்து ருத்ரரென்பவையாம். இவைகள் இச்சரீரத்தினின்றும்
வெளிப்படும்போது (ரோதனம் செய்யச் செய்கின்றமையால்) கதற
அடிக்கின்றமையால் இவைகளேருத்ரரென்பவையாம்.”

“இனி ஆதித்தியர்யாவர் எனின்வருஷத்தில் அடங்கிய பன்னிரண்டு
மாஸங்களேயாம். இவையெல்லாவற்றையும் இம்மாஸங்களே ஆதானம்
செய்துகொண்டு (கிரஹித்துக்கொண்டு) சலிக்கின்றன. ஆதலின்
ஆதித்தியர் என்பதாம்”

கதஸ்கூஷித்ராஹதிவாடிஸாவொஸூஸ்வதூரவெஸு)தஸூ
ஹித்ராஹதெதவூஹிஸவஸூபாடிஹாநாயந்தி தஸூபாடித்ரா ஹதி”

“யார் இந்திரன், ப்ராஜாபதியாவர், எனின் மேகமே இந்திரன் யக்கு
மே பிரஜாபதி”

என ப்ருஹதாரண்ணியோபநிஷதம் நான்காமத்தியாயம் ஒன்பதாம் ப்ராம்
மணத்தில் வஸுருத்திராதித்திய இந்திர ப்ராஜாபதிகள், இங்குள்ள பிரிதிவியாதி
களையும் பிராணபாணதிகளையும் மாஸங்களையும் மேகவெள்விகளையும் தவிர வே
றாக எங்கேயோ இருக்கின்றனர் என்பதில்லை எனச்சொல்லப்பட்டிருக்கின்ற
தே! இங்ஙனமுள்ள ச்ருதிக்கு விரோதமாய் வஸு ருத்திராதிதேவர்கள் வேறாக
எங்கேயோ அதிகாரப் பதத்தில் அமர்ந்த புண்ணியபுருஷர்களாயிருக்கின்றனர்
என்று சொல்லியது எப்படிப்பொருந்தும்? என்பதாம். இச்சங்கை உபநிஷதங்
களைப் படித்தவர்களுக்கும் நிகழும். ஆதலின் இதனுண்மையை நிரூபிப்பாம்.

இந்தச் ச்ருதியினால் வஸு ருத்திராதிகள் வேறாக இல்லை என்பது வித்தி
யாகாது. ஏனெனின், பிரிதிவி அக்கிநி முதலியவைகளை வஸுக்களாகவும்,
பிராணதிகளை ருத்திரர்களாகவும், மாஸங்களை ஆதித்தர்களாகவும் மேகயாகங்களை
இந்திரப் பிரஜாபதிகளாகவும் உபாஸிப்பதன் பொருட்டு ஒளபசாரிகமாகவே
சொல்ல இந்தச் ச்ருதிகள் பிரவர்த்தித்திருக்கின்றன என்பதே இங்குள்ள மர்மம்.
இதனை விடுத்து இந்தச் ச்ருதியினால் இவைகளைத்தவிர வேறாக வஸு ருத்திரா
திகளில்லவேயில்லையெனக் கொள்வோமாயின், இதேயுபநிஷதத்தில்

“வாமெவஹ்வெஷாஹிநாயஜுவெபுஷ்வாணஸூரவெஷு”

“வாக்கே ருக்வேதம் மனம்யஜுர்வேதம் ப்ராணனே ஸாமவேதம்

என்று சொல்லப்படுகின்றதே. இதைக்கொண்டு வேதமானது வாக்கிய வடிவமாய் வேறாக இல்லை என்றும் வாக்குமன ப்ராணன்களே என்றும் கொண்டு, பேசும்பிராணிகளெல்லோருக்கும் இயல்பாகவேதம் கிடைத்திருக்கின்றமையால் ஒருவருக்கும் தனியே வேதாத்தியயனம் செய்யவேண்டியதில்லை எனக்கொள்ள லாமா ? அதுமட்டுமல்லவே

உருவனவவிதாவாஹா தாபுராணஸேஜா”

“மனமே பிதா, வாக்கு மாதா, ப்ராணன் பிரஜை”

என்றும் அதே உபநிஷதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதே. அந்தச் ச்ருதி யைக்கொண்டு தாய் தந்தை புதல்வர் என்பவர்களை இவைகளுக்கந்நியமாய் இல் லவேயில்லை எனக்கொள்ளலாமா ? கூடாதன்றோ ; ஆதலால் இம்மாதிரியான ச்ருதிகளை உபாஸனையின் பொருட்டு ஒளபசாரிகமாகவே பிரவர்த்தித்தவை என் றே நிர்ணயித்துக்கொள்க. உண்மையிதாவாதலால் ஆதிகாரிக தேவர் எனும் ஓர் வகைபோர் இருக்கின்றனர் என்பது நிர்ணயமே. ஆதலின் அவர்களை வே தத்தில் போற்றியிருத்தலில் உள்ள உண்மையை அறியாமல், வேதம் பித்தர் புலம்பல் போன்றதெனத் தற்காலத்தவர் கொள்வது ஆராய்ச்சியின்மையே என் றறிக.

இனி இந்தியாவில் வந்து (Indus) நதிக்கரையினில் ஆரியர் வியாபகப் பட்ட சிலகாலத்துக்குப் பின்னரே அதாவது 3900 வருஷங்களுக்கு முன் வேத மேற்பட்டதென்றும் அக்காலம் பிராமணாதி ஜாதி பேதம் சிறிதுமில்லையென் றும் ஜனங்களுக்குப் பொதுவில் விசாஸ் எனும் பெயரே வழங்கி வந்தது என் றும் வேதமியற்றப்பட்ட சில காலத்திற்குப் பின்னரே பிராம்மணர் முதலிய ஜாதிப் பிரிவினையை ஆரியர் கற்பித்துக்கொண்டனர் என்றும் (R. C. Dutt) சொல்லியதைச் சற்று கவனிப்பாம். அவர் சொல்லியபடி வேதகாலத்தின்பிறகே ஜாதி பேதமேற்பட்டது என்பது உண்மையானால், வேதத்தில் ஜாதிப்பிரிவைக் குறிக்கும்பிராமணர் முதலிய சொற்கள் இருப்பதற்கு ஏதுவில்லையன்றோ. ஆனால் உபநிஷதம், ப்ராம்மணம் ஆரண்யகம், புருஷஸூக்தம் முதலியவைகளில் பிராம் மணாதி ஜாதிப்பிரிவினையைக் குறிப்பனவாகிய பிராம்மணன், கூத்திரியன், என் பது முதலிய சொற்கள் ஏராளமாய்க் காணப்படுகின்றனவே. அதற்குக் கெதி யாது சொல்லுவது ? இனி உபநிஷதம் ப்ராம்மணம், ஆரண்யகம் முதலியவை வேதத்தைச் சேர்ந்தவையல்ல. வேதமேற்பட்ட காலத்திற்குப் பின்னரே அவை யியற்றப்பட்டன வென

Each veda again had commentaries and dogmatic explanations compiled by generations of priests, and these commentaries are known as the Brahmanas. Similarly each veda had other treatise compiled for the use of those who retired to forests for contempla- tion, and treatises on forest life are known as Aranyakas. It is in these last named works that we generally find those remarkable compositions known Upanishads.

எனும் பாராவினால் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றமையால், உபநிஷதம் ப்ராம்மணம் முதலியவைகளில் பிராம்மணர் முதலிய சொற்கள் வழங்கப்பட்டிருத்தலால் R. C. Dutt சொல்லியது அதுசிதமாகாது எனச்சிலர் சங்கிக்கக்கூடும். இதுவும் தவறேயாம்.

உண்மையில் உபநிஷதம், ப்ராம்மணம், ஆரண்யகம், புருஷ ஸூக்தம் எனும் இவைகள் வேதமே என்பதில் சிறிதும் சங்கைக்கிடமில்லை. ஆனால் R. C. Dutt சொல்லியபடியே வைத்துக்கொண்டு கவனித்தாலும், ஜாதி பேதம் சிறிதுமிராதகாலத்தில் ருக்வேதமந்திர ஸம்ஹிதாபாகம் மாத்திரம் பூர்வமே இயற்றப்பட்டது என்று அவர் சொல்லியிருக்கின்றமையால் ருக்வேதமந்திரஸம்ஹிதாபாகத்தில் பிராம்மணர் முதலிய சொற்கள் வழங்கப்படுவதற்கு ஏதுவில்லை என்றேற்படுகின்றது. ஆதலால் ருக்வேதஸம்ஹிதையில் அவ்வாறு பிராம்மணரென்பது முதலிய சொற்கள் காணப்படுமாயின் அவர் வேதத்தைப்பற்றி எழுதியகாலவரை பிசுசென்றேற்படுமல்லவா ! உண்மையில் ருக்வேத மந்திரபாகத்திலும் பலவிடங்களில் பிராம்மணன் முதலிய ஜாதிப்பிரிவினையைக் குறிக்கும் சொற்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றமையால், வேதத்தைப்பற்றி எழுதிய அவரது கோட்பாடு அங்கீகரிக்கத் தக்கதல்ல என்று நிர்ணயிக்கப்படுகின்றது. இனி அங்ஙனம் சொல்லப்பட்டிருக்கும் மந்திரங்கள் யாவை என்பதை உதஹரிப்பாம்.

“ ஸுஸுவத்ரூபஸ்யநாஸுபாஹுணாவதவாரிணஃ ”

எனும் ஐந்தாம் அஷ்டகம் ஏழாம் மண்டலம் நூற்று மூன்றாவது ஸூக்தத்திலுள்ள முதலாவது மந்திரமாகிய இந்தருக்கில் “ ப்ராம்மண : ” எனும் வியத்தமாகிய சொல்லுக்காண்க. ஸாயணாசாரியரால் எழுதப்பட்டிருக்கும் பாஷ்யத்திலும் இதன் பொருளை விளக்கும் ஸந்தர்ப்பத்தில்

“ வதவாரிணாவதஸுஸுவத்ரூபஸ்யநாஸுபாஹுணாவதவாரிணஃ ”

எனும் வாக்கியத்தால் பிராம்மணர்கள் என்றே அந்தச்சொல்லுக்குப் பொருள் கொள்ளப்பட்டுமிருத்தல் காண்க. இன்னம்

“ ஸுபாஹுணாவஸுஸுவத்ரூபஸ்யநாஸுபாஹுணாவதவாரிணஃ ”

எனும் அதே ஸூக்தத்திலுள்ள ஏழாம் மந்திரத்திலும் பிராம்மண எனும் சொல் உதகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அன்றியும்

“ ஸுபாஹுணாவஸுஸுவத்ரூபஸ்யநாஸுபாஹுணாவதவாரிணஃ ”

எனவும் அதே ஸூக்தத்திலுள்ளமந்திரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இதற்கு ஸாயணாசார்ய பாஷ்யத்திலும்

“ ஸுபாஹுணாவஸுஸுவத்ரூபஸ்யநாஸுபாஹுணாவதவாரிணஃ ”

எனும் அதிகாரணத்தில் வேதவாக்கியமே நித்தியமென நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அந்த பாஷ்யத்திற்கு வியாக்கியானகர்த்தாவாகிய வாசஸ்பதிகிரார் முதலிய அபியுத்தர்களாலும்

“ஸவக்ஸுதிஜீரணஸூராவிரோகீநொமித்யஸு வெஷாநாஃ கதக்ஸூரவிநதெஷஸூராதஸூர வஸவக்ஸுதிஜீரணஸூரவிரோகீநொமித்யஸு வெஷாநாஃ”

“ஸர்வசக்தி ஞானங்களுடைய இறைவனாகிய பரமாத்மாவும் வேதத்திற்கு ஸ்வதந்திர கர்த்தா என்பதல்ல. பூர்வ பூர்வகல்பத்தை அதுஸரித்து பூர்வ பூர்வாநுபூர்வியையே இயற்றுகின்றாதுதலால்

“புரோக்யஸூரவிரோகீநொமித்யஸு வெஷாநாஃ கதக்ஸூரவிநதெஷஸூராதஸூர வஸவக்ஸுதிஜீரணஸூரவிரோகீநொமித்யஸு வெஷாநாஃ”

பரமேஸ்வரன் பூர்வகல்பத்தில் தன்னால் சொல்லப்பட்ட வாக்கியங்களின் முன் பின் முறை மாறாமல் அந்த முறையையேயுடையதாகிய வேதராசியையும் அதன் பொருள்களையும் ஸமகாலத்தில் அறிகின்றவனாகக் கொண்டு வேதத்தைச் சொன்னவர் ஆதலால் வேதம் பெளருஷேயமல்ல.

எனச் சாஸ்திரயோரித்வாதிகாரணவியாக்கியையில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இங்ஙனம் வேதத்தின் சொற்றொடர்களின் முன் பின் முறை மாறாமல் பூர்வகல்ப ஸமாநாநுபூர்வியாகவே இறைவனால் இயற்றப் படுகின்றமையால் வேதத்தின் வாக்கியங்களாகிய சொற்றொடர்களே நித்தியமென நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. வேதம் நித்தியமென்பது வாக்கியத்தை நோக்கியதல்ல அர்த்தத்தையே குறித்தது எனின் இப்பெரியோர்களுடைய வாக்கியங்களைப் பிசகென்றே தள்ளவேண்டிவருமன்றோ. ஆதலால் வேதத்தின் வாக்கியமே நித்தியமென்று அறிக. இனி, காடகம் முதலிய பெயர்கள் வேத சாகைகளுக்கு வழங்கப்படுகின்றமையால் கடர் முதலிய ரிஷிகளாலேயே வேத மியற்றப்பட்டதெனக் கொள்ளுதலும் விசாரணக்குறைவேயாம். கடர் முதலிய ருஷிகளால் அந்தந்தபாகம் எண்ணிறந்த பல சிஷ்யர்களுக்கு ஒதுவிக்கப்பட்டு வேதாத்தியயனஸம்பிரதாயம் வியாபகப்பட்டதாதலால் காடகம் என்பது முதலிய பெயர்கள் வேதசாகைகளுக்கு வழங்கப்பட்டு வருகின்றன என்பதே உண்மை. இங்ஙனம் அத்தியயன ஸம்பிரதாயப்பிரவர்த்தகர்களின் பெயரால் சாகை வழங்கப்படு தலைக்கொண்டு அவர்களே அந்தந்த பாகத்தை இயற்றியவரென்பது பிசகே என்றற்கு.

சங்கை,

இதுகாறும் வேதம் அனாதியென்பதும் ஸ்ருஷ்டியாதியில் அது ஈசுவரனாலுச் சரிக்கப்படுவதென்பதும் விசதமாக நிரூபிக்கப்பட்டதாயினும் வேதமாவது இஃதே என அதனையறிந்துகொள்ளத்தக்க லக்ஷணம் சொல்லப்படவில்லையே!

லக்ஷணத்தைச் சொல்லாவிடில் வஸ்துவை மற்றவர் எப்படி அறிந்துகொள்ள இயலும்? ஆதலால் அதற்குரிய லக்ஷணத்தைச் சொல்லவேண்டியதவசியமாகின்றது. ஆனால் லக்ஷணம் வேதத்திற்கு ஒன்றும் பொருந்தவில்லையே! அதாவது பிரத்தியக்ஷம் அநுமானம் உபமானம் சப்தம் எனும் நான்கு பிரமாணங்களுள் கடைசியாயுள்ளது வேதமென்பதா? அல்லது தெளிவாகிய ஞானத்திற்கு ஸாதனமாயுள்ளது வேதம் என்பதா? அல்லது அபௌருஷேயமாயுள்ள (புருஷரால் இயற்றப்படாத) வாக்கியமே வேதமென்று கொள்ளுவதா? இம்முன்றில் ஒன்றும் பொருந்தவில்லையே! அதாவது பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்களுள் கடைசியாயுள்ள சப்தப் பிரமாணமே வேதமெனக் கொள்ளுவோமென்றால் மனு முதலியவர்களியற்றிய ஸ்ம்ருதி முதலியவைகளிலும் அந்த லக்ஷணம் வந்துவிடும் ஆதலின் அவைகளையும் வேதமெனக்கொள்ளும்படியாகும். ஆதலால் அந்தலக்ஷணம் உசிதமல்ல. இனித்தெளிவாகிய ஞானத்திற்கு ஸாதனமாயுள்ளது வேதம் எனும் இரண்டாவதுலக்ஷணமும் முன்போலவே பாரதம் ஸ்ம்ருதி முதலிய நூல்களில் பிரவர்த்திக்கின்றமையால் அதுவுமொவ்வாது. இனி அபௌருஷேயமாயுள்ள வாக்கியங்களே வேதமெனின் பரமேச்வராகிய புருஷனால் (இயற்றப்படுகின்றமையால்) உச்சரிக்கப்படுகின்றமையால் வேதம் அபௌருஷேயமேயாகும். ஆனதுபற்றி அந்தலக்ஷணமும் பொருந்தவில்லை. இனிச்சரீரத்தையுடைய புருஷர்களால் இயற்றப்பட்டிராததே அபௌருஷேயமெனக் கொள்ளலாமே எனின்

‘ஸஹஸ்ய ஸீஷாஹுபாஸுஷம்’

“அநேகஞ் சிரஸ்களையுடையோன் புருஷன்”

என்பது முதலிய சுருதிகளால் ஈச்வரனும் சரீரமுடையோன் என்றேற்படுகின்றமையால் அவனால் உச்சரிக்கப்படும் வேதம் அபௌருஷேயம் என்பதற்கிடமில்லை.

இனி; கர்மாயத்தமாய் வரும் சரீரத்தையுடைய ஜீவர்களால் சொல்லப்படுவதையே அபௌருஷேயம் எனக்கொண்டு அங்குனமாகிய தன்மை இறைவனிடமில்லையாகையால் அவனாலியற்றப்படுவதை அபௌருஷேயமென்று சொல்லலாமே எனின் அதுவும் ஒவ்வாது. ஏனெனின்

“ஐஹேவனவாஹோஜாயதயஜுவெஹோவாயொஹோவாஹோ
ஐஹேவனவாஹோஜாயதயஜுவெஹோவாயொஹோவாஹோ

“ருக்வேதம் அக்கிநியினிடமும் யஜுர்வேதம் வாயுவினிடமும் ஸாம வேதம் ஆகித்தியனிடமும் தோன்றியது.

என்பது முதலிய சுருதிகளால் கர்மவசத்தால் அக்கிநியாதி சரீரத்தைப் பெற்றிருக்கும் தேவர்களாகிய ஜீவர்களிடம் தோன்றியதெனச் சொல்லப்படுகின்றமையால் என்க. இங்ஙனம் லக்ஷணம் யாதும்பொருந்தவில்லையே எனும் சங்கைநிகழும்.

ஆதலின் அதன் லக்ஷணத்தைப் பற்றிய மர்மத்தை விளக்குவாம் அபௌருஷேயம் என்பதற்குப் பொருள் வேறுவிதமாகவே உள்ளதாயினும்

ங்கவில்லையே. நிச்சயஞானத்தை உண்டாக்காமல் ஸந்தேஹேஹேதுவாகவேயுள்ள இம்மாதிரி மந்திரங்கள் எப்படிப்பிரமாணமாகும்? என்பதாகச் சங்கிக்கக்கூடும்

இனி இதனுண்மையறிக. இம்மந்திரம் ஜகத்காரணமான பரவஸ்து மிகவும் கம்பீரமாயுள்ளதென்பதைப் போதிப்பதேயாம். அதாவது இந்த வஸ்து இங்குதானுள்ளது அங்குதானுள்ளது எனவரையறுத்து நிர்ணயிக்க இயலாததென்பதுகொண்டு அங்ஙனம் பிரவர்த்தித்தறிக. இங்ஙனம் பரம்பொருளின் பெருமையை விளக்க எழுந்ததாதலால் இம்மந்திரம் ஸந்தேஹத்திற்கேதுவாகாது. ஆதலால் இம்மாதிரி மந்திரங்களும் பிரமாணமே என்றறிக.

சங்கை

“ஊக்ஷனவபுரூஷௌ ௮௩ உபிதீபாயதஸ்யு”

“ஒருவனேருத்திரன் இரண்டாவனில்லை”

“ஸஹஸ்யாணிலஹஸ்ய ஸொபௌஷ்டாஸ்யிலஹஸ்யா”

ஆயிரக்கணக்காய் இப்பூமியில் எந்த ருத்திரர்களிருக்கின்றனரோ”

என இங்ஙனம் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமான அர்த்தத்தையுடைய மந்திரங்களை எப்படிப்பிரமாணமாகக்கொள்ளுவது? எனச் சிலர் சங்கிக்கக்கூடும்.

இவ்வண்மையறிக. ருத்திரரொருவரேயாயினும் ஈசுவரத்துவையாக மஹிமையால் அநேககோடி மூர்த்திகளோடு கூடியிருக்குந்தன்மை யொவ்வுமாதலின் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமல்ல. ஆதலால் பிரமாணமே என்றறிக.

சங்கை, அதாவது.

“ஊக்ஷாஸிஸ்யுமாஸ்யு பொஃஸ்யுஷாஷாஸி | ட்ரெஸீஷெ-ஃ ஸஹஸ்யாஸொஸ்யுத்ரியாஸௌஸி | யுஷெஷொஷெரரயீதி |

இதற்கு நான்கு கொப்புகளும் மூன்று கால்களும் இரண்டு தலைகளும் ஏழு கைகளும் உள்ளன. மூன்றாகக் கட்டப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த வருஷபம் எக்காளம் போடுகின்றது”

என இம்மந்திரத்தினால் சொல்லப்படுகிறபடி ஓர் விருஷபமூமில்லையன்றோ. இப்படி அஸம்பவமான அர்த்தத்தைச் சொல்லுவதாகிய இம்மந்திரத்தைப் பிரமாணமாய் எப்படிக்கொள்ளுவது? என்பதாகச் சிலர் சங்கிக்கக்கூடும்.

இனி இதனுண்மையறிக. இங்கு யக்குத்தை வருஷபமாய் உருவகப்படுத்திச் சொல்லப்படுகின்றது. அதாவது நான்கு கொம்புகளென்றதனால் ஹேதா, அத்வய, உத்காதா, ப்ரும்மா எனும் நால்வர்களே கொம்புகளாகவும், கால மத்தியானம் ஸாயங்காலம் எனும் ஸவநங்கள் மூன்றுமே பாதங்களாகவும், யஜமானன் அவனது பத்னீ எனும் இருவர்களும் சிரஸ்களாகவும், காயத்ரீ முதலிய எழுச் சந்தஸ்களும் கைகளாகவும், ருக்வேதம் முதலிய மூன்றுவேதங்களும் பந்தங்களாகவும் உருவகப்படுத்தி, யாகங்களுக்கும் அதன் ஸாதனங்களுக்குமுள்ள ஸம்பந்தமே போதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. வருஷபமென்றதினால் காமனைகளை வருஷிப்பதென்பது பொருள். எக்காளம் போடுகின்றது என்றதனால் ஸ்தோத்ரம் சாஸ்திரம் முதலிய சப்தங்களின் கோஷத்தையுடையது என்பது அறிக.

இங்ஙனம் யாகஸாதனங்களின் ஸம்பந்தத்தைத் தீர்ந்தாந்தவாயிலாக விளக்க எழுந்த இம்மந்திரம் அஸம்பவமான அர்த்தத்தை யுடையதல்லவாதவின் பிரமாணமே என்க. இவ்வண்மை ஜைமிநிமா முநிவரால்

“சுஹியாநெநயமுதவாடிஃ”

எனும் ஸூத்திரத்தினால் போதிக்கப்பட்டுள்ளது.

சங்கை அதாவது

“ஒஷயெத்ராபெஸெநம்”

“ஒஷதியே இவனை ரக்ஷிப்பாயாக”

“பூசுணா தழி தாவணம்”

“கற்களே சிரவணஞ் செய்யுங்கள்”

என்பது முதலிய மந்திரங்களில் அசேதனமாகிய தர்ப்பையையும் கற்களை
களையும் நோக்கிப் பிரார்த்தனை காணப்படுகின்றதே. இம்மாதிரியான மந்திரம்
எப்படிப் பிரமாணமாகும்? என்பதாகச் சங்கை நிகழக்கூடும்.

இதனுண்மை விதுவேயாம். அதாவது யாகத்தில் உபயோகப்படும் அசேதனமாகிய தர்ப்பையும் பிரார்த்திக்கத்தக்கதெனின் அந்த யாகம் மாந்தரைக் காத்தருளும் என்பதற்குக் கேழ்ப்பானேன் என்பதும், எதனில் கற்களும் ப்ராதஸ் ஸந்தியாணுவாகங்களைச் சரவணஞ்செய்ய இயலுமோ அதனில் வித்வான்களாகிய பிராமணர்கள் சரவணஞ் செய்யவேண்டுமென்பதைப்பற்றிக் கேழ்ப்பானேன் எனவும் இவ்வர்த்தம் அறியப்படுகின்றமையால் இம்மாதிரி மந்திரங்களும் பிரமாணமே என்பது நிர்ணயமென்றறிக.

இங்ஙனம் மத்திரங்களைப் பற்றிய உண்மையையறிந்தால் அதன் பெருமை நன்கு விளங்கும். மத்திரபாகங்களில் குற்றமில்லையாதலால் மத்திரப்ராமமணங்கள் வேதமெனும் லக்ஷணத்தில் சங்கைக்கிடமில்லே என்றறிக.

இனி ப்ராம்மணத்தைப்பற்றி விசாரிப்பாம். ப்ராம்மணமாவது யாதெனின் கர்மங்களில் பிரேரேபிப்பதேயாம் என்றறிக. இங்ஙனமே

“கூழ்-வாடி நாஸ்திரஹ்ணாந்நிஸ்திரஹ்ணஸொஷாடிவாடிஃ”

நிண்டாவு, சம்வா”

“காமசோதனை ப்ராம்மணமாம். ப்ராம்மணத்தினில் அடங்கியது
அர்த்தவாதம் அது நினைதயும் ஸ்துதியுமாம்

என்று ஆபஸ்தம்பர் முதலிய முனிவர்களால் அதன் லக்ஷணம் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றது. ப்ராம்மணமானது விதி அர்த்தவாதம் என இருவகைப்படும். விதியானது

“சுபுவுதபு வதகூர்”

பிரவர்த்திக்கவேண்டிய காரியத்தில் பிரவர்த்திக்கச் செய்வது

“சுஜீதா துஜீதாவசும்”

லின் மந்திரப்ராம்மணங்களே வேதம் என்பது குற்றமற்ற லக்ஷணமென்றிக.

சங்கை, இனி வேதத்தில் ப்ரம்மம் யக்ருப்பிரகரணத்தில்

“ஐஸ்ரணாநிதிஹாவாநு வுரணாநிக்ஷுபாநுமாயாநா ராஸம்வீ”

ப்ராம்மணங்களையும், இதிஹாஸங்களையும், புராணங்களையும் கல்ப்பங்களையும், காதைகளையும், நாராசம்ஸிகளையும்

என்பது முதலிய சுருதியில் இதிஹாஸாதிகள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனவே! அனுகூலமாக வேதத்தில் ஒரோர்காலத்தில் தோன்றுவனவாகிய இதிஹாஸபுராணாதிசப்தங்கள் வழங்கப்பட்டிருத்தல் எப்படிப்பொருந்தும்? எனும் சங்கைகளுக்கு நிகழும்.

இவ்வுண்மையை நிரூபிப்பாம். இதிகாஸ புராணங்கள் முதலியவை கல்ப்பந்தோரும் ஏற்படுவனவேயன்றி ஓர் கல்ப்பத்தில் மாத்திரம் ஏற்படுவன என்பதல்ல. ஏதோ ஓர் கல்ப்பத்தில் மாத்திரம் நடந்ததும் மற்றகல்ப்பங்களில் நடவாததுமான விஷயத்தை வேதம் சொல்லுமாயின் அது குற்றமாகுமெயன்றி ஸகல கல்ப்பங்களிலும் இந்திராதி ஆதிகாரிக தேவர்கள்போலவே பொதுவாய்த் தோன்றி நடைபெறுவனவாதலின், அவைகளின் பெயர் வேதத்தில் சொல்லப்பட்டிருத்தலால் வேதம் அனுகூலமென்பதற்குச்சிறிதும் ஹானியில்லை என்பதே உண்மை. ஆயினும் இந்தச் சுருதியில் சொல்லப்பட்ட இதிஹாஸாதி சொற்களில் அறிந்து கொள்ளவேண்டிய விசேஷம்ருக்கின்றது. அதாவது ப்ராம்மணம் எனும் பாகத்திலேயே அவாந்தரமாய் இதிகாஸபுராணாதிகள் அடங்கியுள்ளன என்பதாகிய ஓர் மர்மம் இருக்கின்றது. அதாவது

“ஐஸ்ரணாநிதிஹாவாநு வுரணாநிக்ஷுபாநுமாயாநா ராஸம்வீ”

“தேவாஸுரர் யுத்தத்திற்குச் சந்தந்தராயினர்”

என்பது முதலி அர்த்தவாசம் இதிஹாஸமெனும் சொல்லாலும் வழங்கப்படுவது.

“ஐஸ்ரணாநிதிஹாவாநு வுரணாநிக்ஷுபாநுமாயாநா ராஸம்வீ”

“ஈதெல்லாம் முதலில் யாதும் காணப்படாமலிருந்தது”

என்பது முதலிய ஜகத்தின் பூர்வ நிலையை உபக்கிரமித்து ஸ்ருஷ்டிக் கிரமத்தைச்சொல்லும் சுருதியானது ஸர்க்கக்கிரமத்தை விளக்குவதாதலின் புராணம் எனும் சொல்லாலும் வழங்கப்படும். ஆருணகேதுகசயநப்பிரகரணத்தில் சொல்லப்படும்

“சுதஹுபுட்பபிஷ்வஹரெசு”

“இதற்குப்பின் பலிஹரணம் செய்தால்”

என்பது முதலிய சுருதிகளே கல்ப்பமெனும் சொல்லாலும் வழங்கப்படுவது. அக்ரிசயநாதிவேள்களில் கானம் செய்யப்பட வேண்டிய ஸாம பாகங்களே “மாயா” காதை” எனும் சொல்லால் சொல்லப்படுவது. நரர்களாகிய

அர்த்தவாதம் எனக்கொள்வது எப்படிப்பொருந்தும்? எனின், இதற்கு உத்தரம் ஏற்கனவே சொல்லப்பட்டது. அதாவது புராணங்களிலும் அர்த்தவாத சரிதங்கள் ஏராளமாய்ச் சொல்லப்படுகின்றமையால் அவைகளில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் சரிதங்களை யெல்லாம் வாஸ்தவமெனக் கொள்ளவேண்டுமெனும் நிபந்தனையில்லை. ஆதலால் அங்கு கருத்தை மாத்திரம் அறிந்துகொள்ளவேண்டுமென்பதே அறியத்தக்கது.

அன்றியும் இச்சரிதம் பாகவதத்தில் சுநச்சேபன் என்பவன் ஹரிச்சந்திரன் செய்த யாகத்தில் நரபசுவாகக்கட்டுப்பட்டானென்றும், ராமாயணத்தில் அம்பீஷன் செய்த யாகத்தில் நரபசுவாகக்கட்டுப்பட்டானென்றும் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமாகச்சொல்லப்பட்டிருக்கின்றமையாலும் அர்த்தவாதமென்பதை நன்றாயறிந்து கொள்ள இயலும். ஆதலால் இந்தச்சரிதம் பிரதி கல்ப்பமும் நடக்கவேண்டுமெனச் சங்கித்தல் அறியாமையே என்க.

சங்கை. “ஐரீஸூரபாண” எனும் மந்திரத்தினால் பெருமை பெற்றவன் சுநச்சேபன் எனப்பூர்வம் ரிஷிச்சந்தோ தேவதைகளின் பெயரைச்சொல்லுவதில் உள்ள மர்மத்தைச்சொல்லும் பிரகரணத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றதே. உண்மையில் நடந்திராத அர்த்தவாத சரிதத்தில் பிரஸ்தாபிக்கப்படுவோனது பெயரை, மந்திரத்தினால் பெருமை பெறக்கூடும் எனும் விஷயத்தில் திருஷ்டாந்தமாகச்சொல்லுவது உசிதமாகுமோ எனச் சிலர் சங்கிக்கக்கூடும்.

அனுதண்மையறிக, மந்திராநுஷ்டானத்தில் மாந்தர்களுக்குச்சிரத்தையுதிப்பதன்பொருட்டு, வாஸ்தவமாகவே நடந்திராத சரிதத்தில் பிரதி பாதிக்கப்படும் புருஷனது பெயரைத்திருஷ்டாந்தமாக வைத்து முன்னோர் வழங்குவது குற்றமாகாது. நம்போன்றவர்களுக்கு மந்திராநுஷ்டானத்தில் எப்படியாவது சிரத்தையுண்டாகவேண்டுமென்பதே அவர்களது நோக்கமாதலின் இங்கு சிறிதும் சங்கைக்கிடமில்லை என்பதறிக.

சங்கை, அதாவது புராணங்களில் சொல்லப்படும் சுநச்சேபாதி விருத்தாந்தங்களையும் அர்த்தவாதம் எனக்கொள்ளுவதாயின் எந்தச்சரிதம் அர்த்தவாதம்? எந்தச்சரிதம் வாஸ்தவம்? என நிர்ணயிக்க இயலாமல் கலவரமாகின்றதே எனின் கூறுவாம்.

புராணங்களில் இது அர்த்தவாத சரிதம் இது வாஸ்தவ சரிதம் என்பதை நிர்ணயித்துக் கொள்ளுவது தன் புத்திபலமாத் திரத்தினால் இயலாதென்பதே உண்மை. ஆனது பற்றியே அதனையும் குருபாரம்பரையிலேயே உபதேசம் பெறவேண்டும் என அபியுக்தர்களால் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஈசுவரானுக் கிரஹத்திற்குப் பாத் திரான ஸூதமஹா முனிவரே புராணப் பிரவசனத்திற்கு அதிகாரியாய் ஏற்பட்டிருக்கின்றதாகவும் அவர் இதிகாஸபுராணங்களைத் தன் புத்தி மாத்திரத்தினால் கிரஹித்தவரல்ல என்றும் வேதவியாஸ பகவனால் உபதேசிக்கப்பட்டே கிரஹித்தவரென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதைக் கவனித்தால் இதிகாஸபுராணங்களை விற்பத்தியின் திடத்தன்மையால் மாத்திரம் அறிந்து

கொள்ள முயன்றால் அதினிலுள்ள மர்மம் சிறிதும் விளங்காமல் ஸ்தூலமாய்க் கதைகள் மாத்திரம் அறியப்படும் என்பது விளங்குகின்றது. தற்காலம் குருபரம் பரையின் வழக்கம் தவறிப் போய்த் தன் புத்தி மாத்திரத்தாலும் பாஷாந்தர மொழிபெயர்ப்பினாலும் அறியத்தலைப்படுகின்றமையால் உண்மை சிறிதும் விளங்காமல், தொட்டவிஷயங்களிலெல்லாம் ஸந்தேஹமும் குதர்க்கமுமேற்படுகின்றது. ஸத்தகுரு பரம்பரையின் வழியாயும் விதிமுறை மாறாமலும் வேதசாஸ்திரங்களை விசாரிப்பவருக்கு வேதம் அனாதியென்பதில் சிறிதும் ஸந்தேஹத்திற்கு கிடமிராது என்றறிக.

இங்கு மற்றுமோர் உண்மையை அறிந்துகொள்ளவேண்டும். மந்திர பாரம்மணவடிவமாயுள்ள வேத்ததை மஹருஷிகள் கண்டுபிடிப்பதில் இரண்டு வகையடங்கியுள்ளது. ஸூக்ஷ்மசப்தத்தைச் ச்ரோத்திராகாச ஸம்பந்தஸம்யடத்தினால் ஸ்தூலம்போலக் கண்டுபிடித்தல் ஓர் வகையும் “ஸம்ஸ்காரத்தின் ஸாக்ஷாத் காரம்” எனும் யோகபலத்தால் கண்டுபிடித்தல் மற்றொன்றுமாகும். ஸூக்ஷ்ம சப்தத்தைக் கண்டுபிடித்தல் பூர்வமேயே நிரூபிக்கப்பட்டது. ஸம்ஸ்காரஸாக்ஷாத் காரமென்பதும் சொல்லப்பட்டதாயினும் விஸ்தாரமாய்ச் சொல்லப்படவில்லை. ஆதலால் அவ்விஷயத்தைச் சற்று ஆராய்வாம். பதிவிரூதையாகிய ஓர் ஸ்திரீயின் கர்ப்பத்தினின்றும் நாலூந்து குழந்தைகள் ஜநிக்க அவர்களில் உலகத்தோடு நல்லபழக்கமிராத பாலப்பருவத்திலேயே ஓர் பையனுக்கு ஸம்ஸ்கருதத்தில் விருப்பமும், மற்றோர் பையனுக்கு ஸங்கீதத்தில் விருப்பமும், மற்றோர் பையனுக்கு மாடுகன்று முதலியவைகளைத் தூர்த்திக்கொண்டு திரிவதிலேயே விருப்பமும், மற்றோர் பையனுக்குச் சிற்பம் முதலிய கைத்தொழிலிலேயே விருப்பமும் ஏற்பட்டு அந்த விஷயத்திலேயே அவனவனுக்குப் புத்தி மிகவும் கூர்மையாக வேலைசெய்யக் காண்கின்றோம். அங்ஙனம் பாலப்பருவத்திலேயே ஒவ்வொரு பையனுக்கும் வெவ்வேறுவகையாய்ப்பிரவிருத்தி யேற்படுவதற்கு இந்தப் பிறவியில் காரணமறியப்படாமையால் பூர்வ ஜன்மமிருந்திருக்கவேண்டுமென்றும் அந்த ஜன்மத்தில் அவனவன் அந்தந்த விஷயத்தில் ஏற்கனவே பரிசயம் செய்திருந்தவனாவின் அந்த வாஸனையே இந்த ஜன்மத்தில் பால்யத்திலேயே அதே விஷயத்தில் விசேஷப் பிரவிருத்தியை யுண்டாக்குகின்றதென்றும் நிர்ணயிக்கக் கூடியதே. அங்ஙனம் பூர்வஜன்மத்தில் பரிசயம் செய்திருந்த தேஹம் அப்போதே தொலைந்துபோக அந்தப் பரிசயவாஸனை இந்த தேஹத்திலிருந்து வவுகின்றதைக்கவனித்தால், அது தேஹத்தைப்பற்றியதல்லவென்றும் பூர்வம் அந்ததே ஹத்தை யடைந்திருந்து அதனைவிட்டுப் பிறகு இந்த தேஹத்தையடைந்திருக்கும் மனஸையே பற்றியதென்றும் வியக்கமாய் விளங்குகின்றது. பூர்வ ஜன்மத்தில் எந்தெந்த விஷயங்களில் உழன்றிருக்கின்றோமோ அந்தந்த விஷயங்கள் ஸகலமும் ஒன்றோடொன்று கலக்காமல் மனவிலேயே ஸம்ஸ்கார வடிவமாக வாஸனையாகப் பதிந்திருக்கும். அந்த வாஸனைகளே இந்த ஜன்மத்தில் முனைந்து வவுகின்றன என்பதாம்.

எந்தெந்தப் பொருளில் புத்தி செல்லுகின்றதோ அந்தப் பொருளே யறி யப்படுகின்றதென்பது பிரவீர்த்தமே. நம் அறிவானது இந்திரியங்களின் வழி வெளிப்பொருள்களிலேயேயாவது, அல்லது உள்ளத்திலேயே யிருந்துகொண்டு வெளிப் பொருள்களையே சிந்தித்துக்கொண்டாவது உழன்றுகொண்டிருக்கின்றது. இனி இவ்விருவகையுமலுதல்களையும் நிறுத்தி அறிவையும் மனவில் பதிந்து கிடக்கும் ஸம்ஸ்காரங்களிலேயே செலுத்துவோமாயின் அப்போது, அந்தப் பதிவுகளை வெளிப் பொருள்களைப்போல வியத்தமாயறிந்து கொள்ளலாம். இங்ஙனம் ஸம்ஸ்காரத்திலேயே எகாக்ரமாய்ப் புத்தியைச் செலுத்தி அவைகளை ஸாக்ஷாத்காரமாக அறிந்துகொள்ளுநிலே ஸம்ஸ்கார ஸாக்ஷாத்காரம் எனும் தபஸாம். பூர்வ ஜன்மத்தில் வேதங்களை நன்கு அத்தியயனம் செய்தவர்களுக்கு அப்போது ஏற்பட்டிருந்த அத்தியயன ஸம்ஸ்காரம் மனவிலேயே துட்பமாய்ப் பதிந்திருக்கும். ஆதலின் அந்த ஸம்ஸ்காரத்திலேயே புத்தியைச் செலுத்தி எகாக்ரமாய் நிறுத்தினால், இந்த ஜன்மத்தின் பால்யத்தில் அப்பியவசித்திருந்ததை விருத்தாப் பிய காலத்தில் நினைப்பதுபோல பூர்வஜன்மத்தில் அப்பியவசித்திருந்த வேதா த்தியயனம் நினைவுக்கு வர அதைச் சொல்லக்கூடும். அப்படியறிந்து வேதத் தைச்சொன்ன மஹருஷிகளும் பலர்.

இங்கிதுவறிக. அதாவது முக்கியப்பிரளயம், அவாந்தரப் பிரளயம் எனப் பிரளயம் இருவகையாம். முக்கியப்பிரளயமாவது பிரகிருதி மாத்திரத்தில் ஸகலமும் ஒடுங்கி அடங்கி லயித்துப்போய் இறைவன் மாத்திரம் மிஞ்சியுள்ளதாகிய பிராகிருதப்பிரளயமேயாம். அவாந்தரப் பிரளயமானது நைமித்திகப்பிரளயமென்றும் யுகப்பிரளயமென்றும் இருவகைப்படும். ப்ரும்மதேவனுக்கு ஓர் பகல் முடிந்ததும் எல்லாம் ஜலமாத்திரமாய் எஞ்சிப் போகும். அந்தப் பிரளயமே நைமித்திகமென்பதாம். இனி யுகப்பிரளயமாவது, கிருதம் திரேதை துவாபரம் எனும் மூன்று யுகங்களும் சென்று கலியுகம் பிரவர்த்திக்க அந்த யுகத்தின் இறுதியில் வேதசாஸ்திரம் வர்ணாச்சரமவியல் முதலிய ஸகலமும் அழிந்து அடியோடு ஒழிந்து போதலேயாம் என்றறிக. இங்ஙனம் கலியுகத்தோரும் நிகழும் யுகப்பிரளயத்தில் வேதம் ஒழிந்துபொகிதமன்றிக் கிருதயுகத்தில் தோன்றும் பெரியோர்கள் தவப்பிரபாவத்தால் ஸம்ஸ்கார ஸாக்ஷாத்காரம் எனும் விர்த்திகிடைக்க அதனால் பூர்வஜன்மத்தில் அத்தியயனம் செய்திருந்த வேதங்களை நினைந்தறிந்து கொண்டு வெளியிடுகின்றனர். நைமித்திகப்பிரளயத்திலும் வேதத்தைக் கண்டு பிடித்தல் இவ்வாறேயாம்.

இங்ஙனம் முக்கியப் பிரளயம் அவாந்தரப் பிரளயம் என இருவகைப் பிரளயமிருக்கின்றமையால் இருவகை விர்த்திகளாலும் வேதத்தைக் கண்டுபிடிக்கின்றனரென்று சொல்லப்பட்டது. இங்ஙனம் கண்டுபிடிக்கப்படும் வேதம் மந்திரம் பிராம்மணம் என இருவகையாயுள்ளதென்பது ஏற்கனவே சொல்லப்பட்டது.

வேதமானது ஒன்றேயாயினும் மஹருஷிகளால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு பின்னர் துவாபரயுகத்தில் பலவாறாகப் பிரிவடைகின்றது. இதனை,

இனி யஜுர்வேதமாவது. இது கிருஷ்ணயஜுஸ், சுக்லயஜுஸ் என இருவகையாய் நடைபெற்று வருகின்றது. கிருஷ்ணயஜுஸ் என்பத்தாறு சாகைகளாகவும், சுக்லயஜுஸ் பதினைந்து சாகைகளாகவும் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. கிருஷ்ணயஜுஸ் சுக்லயஜுஸ் எனும் இருவகையாய்ப் பிரித்ததற்குக் காரணமாகத்தற்காலம் ப்ராமாணிகளுள் சிலர் அவாந்தரமான துவேஷத்திற்கு ஏதுவும் ஸரியான பிரமாணமில்லாததுமாகிய சிற்சில கதைகளைச் சொல்லுகின்றனர். அது அவிவேகத்தால் அவாந்தர வைஷ்டயத்தையே உண்பெண்ணுவதாதலின் அக்கதைகளை நாம் அசுட்டை செய்வதே உசிதம் என்றறிக.

இனி இவ்வேதத்தின் சாகைகளின் பெயர்கள் முற்றும் தற்காலம் அறியப்படாவிடினும் கிருஷ்ணயஜுஸின் பெயர்களில் அறியப்படுவனவாகிய சில பெயர்களை இங்கு கூறுவாம். அதாவது சரகம், ஆஹ்வரகம், கடம், ப்ராச்சயகடம், கபிஷ்டலகடம், சாரணீயம், வாரவந்தீயம், ச்வேதம், ச்வேதாச்சுவதம், ஓளபம், யவம், பாதாண்டிகேயம், மைத்திராயணீயம், மாநவம், வாராஹம், தாந்துபம், சாகலேயேயம், ஹாரித்வரம், சாம்யாயநீயம், ஆபஸ்தம்பீயம், பெளதாயநீயம், ஸத்தியாஷ்டாடம், ஹிரண்யகேசீயம், சாட்யாயநீயம், வாரதந்தீயம், காண்டிகீயம், ஓளகீயம், தைத்திரீயம், எனும் பெயர்களே கிரந்த மூலமாய் அறியப்படுகின்றன. இனி சுக்லயஜுர் வேதத்தின் பதினைந்து சாகைகளாவன, காண்வம், மாத்யந்தினம், ஜாபாலம், பெளதேயம், சாகேயம், தாபநீயம், காபோலம், பெண்டரவத்ஸம், ஆவடிகம், பரமாவடிகம், பாராசரீயம், வைநேயம், பைதேயம், ஓளதேயம், காலவம் என்பவைகளாம்.

இனி ஸாமவேதமாவது கீதம்போன்ற ஸ்துதியாயுள்ள பாகமாம். இவ்வேதத்திற்கு ஆபிரம் சாகைகளுள்ளன. ஆயினும் பலசாகைகளின் பெயர்கள் தற்காலம் வியக்தமாய்க் காணப்படவில்லை. தற்காலம் அறியப்படும் சாகைகளாவன, ராணாயநீயம், சாம்யமுகம், காபோலம், ஆஸுராயணம், வாதாயநம், ப்ராஞ்ஜலபம், வைநத்ருதம், ப்ராசீன யோக்யம், நைகேயம், முதலிய சிற்சிலசாகைகளே பெயரினால் அறியப்படுகின்றன.

இனி அதர்வணவேதமாவது சாந்திப்ரதிஷ்டை முதலிய கிரியைகளுக்கும் மாரண உச்சாடன ஸ்தம்பன மோஹன ஆபிராகிரிக முதலிய கிரியைகளுக்கும் அக்கிரியஸ்திரம் வாயுவுஸ்திரம் முதலிய அஸ்திரங்களின் பிரயோகத்திற்கும் வேண்டிய மந்திரங்களை விசேஷமாயுடையதும் மற்றுமுள்ள ஸௌம்ய மந்திரங்களும் ப்ராம்மணங்களும் அடங்கியதுமாகிய வேதமாம். இதற்கு ஒன்பது சாகைகளாம். அவையாவன பைப்பலாதம், ஸுள நகீபம், ஷாரொஹம், தொதாபநம், ஜாபாலம், பநம்பாலாசம், குநகீ, தேவதர்சீ, சாரணவித்யம் என்பவைகளாம். ஆனால் தற்காலம் இவ்வேதமந்திரப் பிரயோகமுறை அழிந்து போயிருத்தலுக்குக்காரணம் ஸத்த்காரியத்திற்கு விரோதம் செய்வோர்களை நிக்ரஹித்து தர்மஸ்தாபனத்தின் பொருட்டுள்ள ஷே வேதமந்திர விதிகளை இப்போது பாபமே மிகுதிப்பட்டிருக்கின்றமையால் இவர்கள் பரிபாகத்திற்குத்தக்கபடி அஸத்த்காரியத்தினை ஸ்தாபிக்கும் விஷயத்திலேயே உபயோகிப்பார்கள் என்பது தீர்க்கதரி

சிகளாகிய மூன்றோர்களால் அறியப்பட்டுப் போனமையால் அவ்வேதத்தை மாத்திரம் ஒழிந்துபோகும்படி செய்தார்கள் என்பதே. இவ்வாறு வேதத்தைப்பற்றி அறிந்துகொள்ள வேண்டிய விபரங்கள் நிரூபிக்கப்பட்டன.

இந்நான்கு வேதங்களிலும் பூர்வபாகம் கர்மகாண்டமென்றும் இறுதிபாகம் ஞானகாண்டமென்றும் சொல்லப்படும். கர்மகாண்டத்தில் எந்தவருணச் சரமத்தார் எக்கருமங்களைச் செய்யவேண்டுமென்று முதலிய விஷயங்களைக்காட்டி ஸர்வஸாமான்ய தர்மங்களும் விசேஷதர்மங்களும் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஞானகாண்டமானது எந்த உண்மையைநிந்தே இந்தப்பிறவிக்கடலினின்றும் கரையேறக்கூடுமோ அத்தகைய உண்மையை உபதேசிக்கின்றது. அறிந்துகொண்டு அனுபவிக்கவேண்டியதேயாயினும் அதனுண்மை தெரியவேண்டுமானால் ஜீவன், ஈச்வரன், உலகம், தேகம், கர்ம, இன்பதூன்பர் முதலியவைகளையும் நன்கறிந்துகொள்ளவேண்டியதாகின்றமையால் அவைகளின் ஸ்வரூபமும் ஞானகாண்டத்தில் கொல்லப்படுகின்றது.

இனியப்படிப்பட்ட வேதத்தை யோதத்தக்க அதிகாரிகள் யாவர் எனின் முதல் மூன்றுவார்களுடையாராகவே என்பது நிர்ணயம். இனிமற்றவர்கள் ஒதினால் விளங்காதோ எனின், அதைக்கொண்டு அங்ஙனம் கூறியதல்ல. பின்னையாதெனின் அவர்களைத்தவிர மற்றவர் ஒதினால் ஒதுவிப்போர்களுக்கும் ஒதுவோர்களுக்கும் நரகயாதனுகளால் தண்டனையுண்டென உண்மைதூல்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றமையால் இவ்விஷயத்தில் சங்கித்தல் வீணையாம். இனியிங்ஙனமாயின் மூன்று வருணத்தாருக்கங்கியமாய் மற்றவர்கள் கேடும் மடைவது எப்படியெனின்? இதிகாஸ புராணங்களின் மூலமாகவும், ஒதியறிந்தவரிடம் பாஷாந்தரங்களின் மூலமாகவும் நன்றாயறிந்துகொள்ள இயலுமாதலால் அவ்வழியே அறியவேண்டுமென்றறிக.

ஆனால் தற்காலம் நான்காம் வர்ணத்தார் இவ்விஷயத்தில் சிறிதும் வருத்தப்படவேண்டியதில்லை. ஏனெனின் முதல் மூன்று வர்ணத்தார்கள் ஒதவேண்டியவைகளைக் கிரமமாய் ஒதிக்கிரமமாகவே அர்த்த விசாரமும் செய்து அவ்வழியே அதுஷ்டானத்திலும் கொண்டுவந்து லோகோத்திரமாகிய கேடும்த்தைத் தேடிக்கொள்கின்றவர்களாயிருப்பார்களாயின் நமக்கு மாத்திரம் இதற்கிடமில்லாமற்போச்சதே என்று வருத்தமடையலாம். அங்ஙனமிராமல் விசேஷமாய் எல்லாரும் இவ்விஷயத்தில் ஒரோமாதிரியாய் இருத்தலே காணப்படுகின்றமையால் எல்லோருமே பச்சாத்தாபமடையக் கூடியதாயிருக்கின்றது. ஆனால் வேதவேதங்கங்களையோதுதற்கு இடமிராவிடினும் தத்தம் வர்ணச் சரமத்தர்மத்தைமாத்திரம் எவ்வளவு சிரமமேற்படினும் விடாமற்கைப்பற்றி வருவார்களாயின் வேதாங்கங்களை யோதியறியாமலே கேடும்த்தைப் பெறலாம் என்பது திண்ணம்.

இனிச்சிலர் வேதத்தை அர்த்தவிசாரம் செய்தால் மாத்திரம் பயனைப் பெறலாமென்றி கேவலம் சப்தமாத்திரத்தை யோதிய பிராமணர்களுக்கு அதனால் பயன்யாதாமில்லை எனச் சங்கிப்பார்கள். இதுவும் ஆராய்ச்சிக் குறையெய்யாம். ஏனெனின் வேதம் சப்தப்பிரதான மாதலால் என்றறிக. இதிகாஸ புராணதர்ம

யெழுதாக்கப் பூஸனி தாடிபிகு கம்ஸஸுப யாநாதிநா

யாதொன்று சப்தத்தையே பிரதானமாய்க் கொண்டுள்ளது. ராஜாக்களைப்போன்ற துமாகிய வேதத்தால் அறியப்படுவதோ, யாதொன்று அர்த்தத்தையே முக்கியமாய்க் கொண்டதும் ஸ்நேகிதர் சொல்போன்ற துமாகிய புரணவசனத்தால் அறியப்படுவதோ”

இங்ஙனம் அது கம்பீரமாயுள்ள வேதத்தின் அர்த்தமானது கேவல விற்பத்
தீர்த்தால் அறிந்துகொள்ள இயதாதாதலால் உள்ளபடி அதன்பொருளை
துகொள்ளுதற்கு வேண்டிய ஸாதநங்களையும் பயிலவேண்டும். அந்த ஸாத
னே அங்கங்கொள்பவையாம். அவை சீக்கை, வியாகரணம், சந்தன,
தம் ஜ்யோதிஷம், கல்ப்பஸூத்திரம் என ஆறுவகையாயுள்ளன. இவைகளும்
பந்தோருந்நடைபெறுவனவாயினும் பூர்வகல்ப்ப ஆதபூர்வியின்படி இயற்
டுவன என்பதல்ல.

இவைகளுள் சீகையாவது அக்ஷரம் ஸ்வரம் மாத்திரை பலம் ஸாமம் ஸந்தானம் இனும் இவ்விஷயங்களைப் பிரஸ்தாபிக்கும்நூலென்றிக. அக்ஷரமாவது அகாரம் முதலியவற்றைக்களாம். ஸ்வரமாவது உதாத்தம் அதுதாத்தம் முதலியவைஎன்க. மாத்திரையாவது ஹ்ரஸ்வம் தீர்க்கம் முதலியன. பலமாவது அக்ஷரோச்சாரணங்களுக்கு வேண்டிய ஸ்தாநப்ரயத்தனங்களாம். ஸாமம் எனின் ஸாம்மிய மென்பதாம். ஸாம்மியமெனின் தோஷமின்மையே. தோஷங்களாவன, கீதீ சிரக்கம்பனம் முதலியவைகளால் உபாம்சு, தஷ்டம், த்வரிதம் முதலியனவாகிய குற்றங்களாம் என்றிக. இனி ஸந்தானமாவது ஸம்ஹிதை. அதாவது வாயொ-ஆயாஹி எனும் சொற்களின் சேர்க்கையில் வாயாவாஹி” எனும் ஸந்தியாதேசம் வருதல் முதலியதாம். இங்ஙனம் சீகைச்சொல்லப்பட்டது.

வியாகரணமாவது பாணினி முதலியவர்களாலியற்றப்பட்டுள்ள சப்தசாஸ்திர லக்ஷணநூலேயாம். இனிப் பாணினி முந்வர் கலியுகத்தில் பிறந்தவரன்றோ. அவர் பிறந்த பிறகல்லவோ பாணினி வியாகரணம் ஏற்பட்டது. அதற்கு முன் வியாகரணம் எனும் வேதாங்கநூல் ஏற்படாமலிருந்ததோ? எனும் சங்கை சிலருக்கு உதிக்கும். அதனுண்மையறிக. அதற்குமுன்னரும் காரக்கியம், காலவம், சாகல்யம், சாகடாயநம், பாரத்வாஜம் முதலிய வியாகரணங்களிருந்ததாகப்பாணினி வியாகரணத்தின்ஸூத்திரங்களினாலேயே நன்கறியப்படுகின்றது.

ஆதலால் இதனில் சங்கைக்கிடமில்லே என்க.

இனிச்சர்க்கல் எனும் நூலாவது எழுத்துக்களைக் கணக்கிட்டு மந்திரங்களின் இயல்பைப்போதிக்கும் யாப்பிலக்கணமேயாம். நிருக்தமாவது வேதத்தில் வரும் சொற்களுக்கும் கடினமானவாக்கியங்களுக்கும் அர்த்தத்தைப் போதிக்கும் நூலாம். இந்நூல் யாஸ்கமாமுநிவராலியற்றப்பட்டுள்ளது. நிருக்தமெனும் நூலில் கைசண்டிகம், நைகமம், தைவதம் என மூன்று காண்டங்கடங்கியிருக்கின்றன. இந்நூலை வேதத்திற்கு ஓர் அரிய உரைநூல் எனக்கொள்ளலாம்.

ஜ்யோதிஷமாவது, வேதத்தில் கால விசேஷத்தைக் குறித்தே கர்மங்கள் விதிக்கப் பட்டிருக்கின்றமையால் வேதத்தினால் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களை அநுஷ்டித்தலுக்குக் காலவிசேஷமாகிய திதி வார நக்ஷத்திராதிகளின் ஞானம் அவசியம் வேண்டப்படுகின்றது. ஆதலால் அங்ஙனம் அக்காலவிசேஷங்களை ஸந்தேஹவிபரீதங்களின்றித் தெரிந்துகொள்வதன் பொருட்டுக் கற்றறிந்துகொள்ள வேண்டியதாகிய நூலேயாம்.

கல்ப்பஸுத்திரமாவது; ஆச்வலாயனர் போதாயனர் ஆபஸ்தம்பர் முதலிய மஹாமுநிவர்களாலியற்றப்பட்டதும் வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட கர்மங்களை அநுஷ்டிப்பதின் முறையையும் எந்தெந்த மந்திரங்களை எந்தெந்தக் கர்மாவில் உச்சரிக்கவேண்டுமெனும் விநியோகங்களையும் எடுத்து ஸங்கிரஹித்துச் சொல்லப்பட்டிருப்பதுமாகிய நூலேயாம். அது ச்ரோதஸூத்திரம் ஸ்மார்த்த ஸூத்திரம் என இருவகைப்படும். ச்ரோத ஸூத்திரமாவது யாகாதிகர்மங்களின் முறையை உணர்த்தும் ஸூத்திராசியாம். ஸ்மார்த்த ஸூத்திரமாவது ஸம்ருதியில் விசேஷமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கும் ஸந்தியாவந்தன ஒளபாஸன வைச்வதேவாதி ஸகலகர்மங்களையும் அநுஷ்டிக்கும் முறையைச்சொல்லும் நூலாம்.

இந்நூலைக் கருஹ்ய ஸூத்ரமெனப் படுவதாம். இங்ஙனம் சொல்லப்பட்ட ஆறு நூல்களும் மனிதருக்குக் கைகால் முகவிய அங்கங்கள் போல வேதத்திற்கு அங்கங்களாயிருக்கின்றன. ஆனதுபற்றியே இவைகள் வேதாங்கங்கள் என்று வழங்கப்படுகின்றன. அதாவது

ஓமஹிவாஹ துவெஹிஸ்ய ஹஸுளகஸுஷ்டாபவ்யுதெ !

ஜெயா திஷாபேநா உக்ஷு நிஹுநாநுரோதஸு உதெ ||

ஸீக்ஷாஸு ரணா துவெஹிஸ்ய ஸுஷ்வாஸுரணஸு தா

தஸுலா தா மயீதெ வஸு ஹவொகஸிஹீபதெ ||

“வேதத்திற்கு சந்தஸ் பாதங்கள். கல்ப்பஸூத்திரங்களே கைகள். ஜ்யோதிஸ் சாஸ்திரம் நேத்திரமாம். நிருக்தம் காது என்பதாம். வேதத்திற்கு சீகைத்யே மூக்கு. வியாகரணமே முகமாம். ஆதலால் அங்கங்களோடுகூடவே வேதமோதுக. அங்ஙனம் ஒத்தினால் ப்ரும்பலோகமெய்துவதற்கு ஏதுவாகும்.

என சீகைமுதலிய நூல்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. கை, கால், கண், முகம் முதலிய அவயவங்களைப்பற்றி ஜீவாத்மாவோடு எங்ஙனம் வியவஹரிக்க முடியாதோ அங்ஙனம் சீகை, வியாகரணம் முதலிய அங்கநூல்களின்றி வேதத்திலுள்ள விஷயத்தைச் சிறிதும் அறிந்துகொள்ள இயலாசென்க.

இங்ஙனம் ஆறு அங்கங்களும் சொல்லப்பட்டன. ஆயினும் மிகவும் அவசியமாய்க்கற்றறிந்துகொள்ளவேண்டியவைகளாகிய மற்றும் சில நூல்கள் இருக்கின்றன.

“புராணந்யாயபீஜாவா யஜுஸாஸூராமலிஸிநாஃ |

வெஷாஸூநாநிவிஷ்யாநா யஜுஸ்யவதயஜுஸ”

“புராணம் நியாயம், மீமாंஸை, தர்மசாஸ்திரம், ஆறு அங்கங்கள் இவைகளோடுகூடிய வேதங்களை பதினான்கு வித்யைகளுக்கும் ஸ்தானங்களாய் தர்மத்திற்கு இருப்பிடங்களாயிருக்கின்றன.

என யாக்குவல்க்யர் முதலியமுந்வர் கூறியவாறு புராணம், நியாயம், மீமாंஸை, தர்மசாஸ்திரம் முதலிய நூல்களும் வேதத்தின்பொருளை யறிதலுக்கு அவசியம் வேண்டிய ஸாதனங்களாகின்றன.

இவ்விஷயம் அறியத்தக்கது. வேதமானது “இதனைச்செய் இதனைப்பாவிப்பாயாக இதனையறிந்துகொள்” என்பது முதலிய கர்மோபாஸுஞான விஷயங்களைப் போதிப்பதும் ராஜாக்களுபோன்றதுமாயுள்ளது. அது பிரத்தியக்ஷமாய்க் காணப்படாத விஷயங்களை விளக்கிக்காட்டுவது. அதனை ஈசுவரனால் ஏற்படுத்தப்பட்ட ஆணையென்றேகொள்ளவேண்டும். அதனைப்பிரதிக்கொண்டென்றிக.

பிரதிக்கொளவது யாதானும் ஓர்விஷயத்தை “இது இப்படி” என்பதாகச் சொல்லுதலே. இது இப்படி எனும் சொல் மாத்திரத்தால் அவ்விஷயம் விளங்குதல் அரிதாதலால் அதனை ஹேதுவோடு யுக்தியுத்தமாய் சொல்லவேண்டும். இனி அப்படிச் சொல்லப்படும் ஹேதுமாத்மிரத்தால் அவ்விஷயம் உள்ளபடி அறியப்படுமென்பதல்ல. ஆதலால் அதற்கேர் திருஷ்டாந்தத்தைக்காட்டவேண்டியதவசியமாகின்றது. இவ்வுண்மைபற்றியே ப்ரதிக்கொஹேது திருஷ்டாந்தங்களாலேயே விஷயம் வித்திப்பது என முன்னோர் பரம்பரையில் வழங்கப்பட்டு வருகின்றது. உலகில் மனிதர் நடந்துகொள்ளவேண்டிய நிலமையைச் சொல்லும் வேதத்தைப் பிரதிக்கொண்டெனக் கொள்ளத்தக்கது.

அவசியம் செய்யவேண்டுமென்பதைப் புத்தியில் பதியச்செய்வதன் பொருட்டு ஸ்ம்ருதி வாக்கியங்கள் பிரவர்த்தித்திருக்கின்றன. அதாவது

சூநாடித்யுதாயஸூயுரீநுகூபாணிஸெவதெ |

ஸஜீவநெநவஸூடிஸூராநூதஸூரெவஜாபதெ

“எவன் ஸந்தியைய அனாதரவு செய்துவேறுகாரியங்களில் செல்லுகின்றானோ அவன் ஜீவிக்கும்போதே சூத்திரமும்போய் மரித்த பின்னர் நாயாகவும் பிறக்கின்றான்.

எனும் ஸ்ம்ருதி வாக்கியத்தினால் ஸந்தியாவந்தனத்தை “அனாதரவு செய்து” என ஹேது சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அதாவது செயல்களின் இன்மையாகிய அபாவத்தினின்றும் கெடுதியாகிய பாவப்பயன் எங்ஙனம் நிகழும் எனும், சங்கையாம்ஸந்தியாவந்தனம் செய்யாதிருத்தலானது அபாவமாக (இன்மையாக)வே காணப்பட்டனும் அது ஈசுவராக்களையே அனாதரவு செய்தல் எனும் பாவரூபமாகிய ஓர் செயலாகவே இருக்கின்றமையால் அதனால் கெடுதியாகிய பயன் நிகழுதல் யுக்திவிரோதமாகாது என்பதைப் போதிப்பதாகின்றது. இங்ஙனம் ஆழ்ந்து விசாரித்துப்பார்க்கின் வேதமெனும் பிரதிஞ்ஞா க்ரந்தத்திற்கு ஸ்ம்ருதி எனும் தூல் ஹேதுவாகவே பிரவர்த்தித்திருக்கின்றது என்பது விளங்கும். இங்ஙனமே திருஷ்டாந்தமுகமாய்ப் போதிப்பதன்பொருட்டு புராணதிகளும் அவசியமே என்றறிக.

இனி ஸ்ம்ருதிகள் எத்தனை ? ஸூத்திரங்களைத்தனை ? எனின்.

மனு, ப்ருஹஸ்பதி, தக்ஷர், கௌதமர், யமர், அங்கிரர், யாக்ஞியவல்கியர், பிரசேதஸ், சாதாதபர், பராசரர், ஸய்வர்த்தர், சங்கர், லிகிதர், அத்ரி, விஷ்ணு, ஆபஸ்தம்பர், எனும் பதினெட்டுரிஷிகளால் பதினெட்டுஸ்ம்ருதிகள் இயற்றப்பட்டிருக்கின்றன. இவையன்றியும் உபஸ்ம்ருதியென ஜாபாலி, நாசிகேதஸ் ஸ்கந்தர், லோகாக்ஷி கச்யபர், வியாஸர், நெத்குமாரர், சந்தனு, ஜநகர், வியாக்கிரர் காத்தியாயனர், ஜாதுகர்ணர், கபிஞ்ஜலர், போதாயானர், காணாதர், விசுவாமித்திரர், பைநடலி, கோபிலர் முதலியவர்களால் உபஸ்ம்ருதிகளானும் தூல்களியற்றப்பட்டிருக்கின்றன. அன்றியும் வலிஷ்டர், நாரதர், ஸய்மந்து, பிதாமகர் பப்பூரு, கார்ஷ்ணஜனி, ஸத்தியவிரூதர், கார்கியர், தேவலர், ஜமதக்கிநி, பரத்வாஜர், புலஸ்தியர், புலஹர், கிருது, ஆத்ரேயர், சாகலேயர், மரீசி, வத்ஸர், பராஸ்கரர், ருசியசிருங்கர், பைஜாவாபர் என இருபத்தோர்வரும் இருபத்தோர் உபஸ்ம்ருதிகளை இயற்றியிருக்கின்றனரெனவும் அறியப்படுகின்றது.

இனி ஸூத்திரங்களைவ்வளவு எனின் பதினெட்டாம். அவையாவன போதாயனம், ஆபஸ்தம்பம், ஸத்தியாஷ்டாடம், திராஹ்யாயணம், ஆகஸ்த்யம்,

சாகல்யம், ஆச்வலாயனம், சாம்பலீயம், காத்தியாயனம், வைகானஸம் செனநீயம், பாரத்துவாஜம், ஆக்கிரிவைச்யம், ஜைமினீயம், மாதுன்யம், கௌண்டிர்யம், கௌஷீதகம், என்பவையாம் என்றறிக.

வேதங்களில் குறிக்கப்பட்டனவும் ஸ்ம்ருதிகளில் விதிக்கப்பட்டனவுமாகிய கர்மங்களை நடாத்தும் வழியான துகருவிகரண முறைகளின் விளக்கத்தோடு கூட இந்த ஸ்மூத்திரங்களிலேயே விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இவைகளே கல்ப ஸ்மூத்ரங்களென்றும் கிருஹ்ய ஸ்மூத்திரங்களென்றும் சொல்லப்படும். அன்றியும் இந்தக் கல்ப ஸ்மூத்திரங்கள் அந்தந்த சாகையோர்க்கு எனப்பூர்வப்பாராக் கிரமத்தில் உபயோகிக்கப்பட்டுவரும் மந்திரபேதம், அனுஷ்டானக்கருவிகரணபேதம் முதலியவைகளைப் பிரித்து விசதமாகச் சொல்லுகின்றன.

இந்த ஸ்மூத்திரங்கள் இப்பரகண்டம் முழுதும் கலந்து நடைபெற்று வருகின்றன. ஆயினும் தென்தேசத்தில் போதாயனம், ஆபஸ்தம்பம், ஸத்தியாஷாடம், திராஹியாயனம், ஆச்வலாயனம், காத்தியாயனம் என்னும் இவைகளே விசேஷமாய் நடைபெறுகின்றன. வைகானஸம், பாரத்துவாஜம், ஆக்கிரிவைச்யம், ஜைமினீயம், மாத்தியந்தினம் எனும் இவைகளும் நடைபெறுகின்றனவாயினும் விசேஷமாய் மிகுதியாயில்லை. ஆக இப்பதினாறு ஸ்மூத்திரங்களும் இத்தென்னாட்டி லிருக்கின்றன என்பது அறிக. தென்குதேசத்திலும் கன்னட தேசத்திலும் சாம்பலீயம், கௌஷீதகம் எனும் இரண்டு ஸ்மூத்திரங்களும் கூட அனுஷ்டிக்கப்பட்டு வருகின்றன. காசி, பாஞ்சாலம், அயோத்தி, பிரயாகை, பூநா முதலிய இடங்களில் பதினெண் ஸ்மூத்திரங்களும் தற்காலமும் அதுஷ்டிக் கப்பட்டு வருகின்றன. இத்தென்னாட்டில் கிருஷ்ணயஜுர்வேதிகள் போதாயனம், ஸத்தியாஷாடம், ஆபஸ்தம்பம், ஆக்கிரிவைச்யம், பாரத்துவாஜம், வைகானஸம், எனும் ஆறு ஸ்மூத்திரங்களையும் சுக்லயஜுர்வேதிகள் காத்தியாயனம், மாத்தியந்தினம், எனும் இரண்டு ஸ்மூத்திரங்களையும் அனுஷ்டித் துவருகின்றனர். அன்றியும் போதாயனருக்குப் பகவான் என்றும், ஸத்தியாஷாடருக்கு ஹிரண்யகேசியர் என்றும், ஆபஸ்தம்பருக்கு ஸ்மூத்திரக்காரர் என்றும் யாக்ஞிய வல்க்கியருக்கு ஸநேயி என்றும் மறுநாமமும் வழங்கப்பட்டு வருகின்றது.

இனிப்புராணங்கள் பதினெட்டு அவையாவன ப்ரும்மபுராணம், பாத்மபுராணம், விஷ்ணுபுராணம், சைவபுராணம், பாகவதபுராணம், நாரதீயபுராணம், பவிஷ்யத்புராணம், மார்க்கண்டேயபுராணம், ஆக்கிரேயபுராணம், லயிங்கபுராணம், வாராஹபுராணம், ஸ்காந்தபுராணம், வாமனபுராணம், மாத்ஸ்யபுராணம், கூர்மபுராணம், காருடபுராணம், ப்ரும்மாண்டபுராணம், என்பவையாம். இவையே மஹாபுராணங்களென்னப்படும். இவைகளையியற்றியவர் வேத வியாஸரே.

உப்புராணங்கள் என மற்றும் சில இருக்கின்றன. அவையாவன உசநஸ், கபிலர், காளீ, ஸந்த்ருமாரர், சம்பு, இவர்கள் துப்புராணங்களும் சிவதர்மம், ஸௌரம், தெளர்வாஸம் நாரதீயம், நாரஹிம்ஹம், நாந்த்யம், பாராசரம், ப்ருகு ஸம்ஹிதை,

அங்கிரஸ்ஸம்ஹதை பரீசம், மானவம், வாஸிஷ்டலைங்கம், வாருணம், எனப்பதினெட்டாம் என்க.

இங்ஙனம் பூர்வகிரந்தங்களின் விபரமென்பதற்கி. இந்தவேதத்திலுள்ள ஞானகாண்டார்த்தங்களையறிந்து பரம்பொருளை யனுபவித்தலே முக்திவேறுத என்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. ஆயினும் அத்தகைய ஞானகாண்டார்த்தம் நன்றாய் அறியவேண்டுமாயின் மற்றும் சிலகிரந்தங்களை விசாரித்துத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டிய தவசியமாயிருக்கின்றது. அத்தகைய கிரந்தங்களை ஞானகாண்டாங்கங்கள் எனக்கூறலாம். அவை துவைத நூல்களென்பதாம். துவைதம் யாதென்பதையறியாமல் அத்வைதத்தையறிய இயலாது. அத்வைதமாகிய உபநிஷத்தை யோ அதனைவிளக்க எழுந்த ப்ரும் ஸுத்திரத்தையோ படிப்பதற்கு முன்னரே ஞானாங்கசாஸ்திரங்களாகிய நையாயிகம், வைசேஷிகம், ஸாங்கியம், பாதஞ்ஜலம், ஜைமினீயம் எனும் ஐந்து தரிசனங்களையும் குருமுலமாய்ப் படித்துத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். இவ்வைந்து சாஸ்திரங்களும் வியாஸஸுத்திரமும் சேர்ந்து ஆறு சாஸ்திரங்களுமே ஷட்தரிசனங்களெனப்பபடும். முதல் ஐந்து ஸுத்திரங்களும் துவைதம் என்றும் வியாஸஸுத்திரம் அத்வைதமென்றும் சொல்லப்படும். அத்வைத தர்சனமாகிய வியாஸஸுத்திரம் படிப்பதற்கு முந்தியே நையாயிகம் முதலிய ஐந்து தர்சனங்களையும் ஸரியாய்ப் படித்துத்தெரிந்து கொண்டால் அத்வைதசாஸ்திரத்தில் ஸந்தேக விபரீதமின்றிச் சுருவாய் வஸ்து நிச்சயம் ஏற்படும். இவ்வைந்து சாஸ்திரங்களையும் படிக்காமல் அத்வைதநூல் படித்தோமானால் தொட்டவிஷயங்களிலெல்லாம் ஸந்தேஹமும் விபரீதஞானமும் ஏற்படுமெயன்றி நிச்சயம் ஏற்படுகின்றதில்லை.

மற்ற ஐந்து தர்சனங்களிலும் அத்வைதசாஸ்திர விரித்தார்த்தத்திற்கு விரோதமாகச் சிலவிஷயங்கள் காணப்படினும் அவசியம் அறிந்துகொள்ளவேண்டியதும் அத்வைதசாஸ்திரத்திற்கு முடன்பாடாயுள்ள துமாகிய ஏராளமான விஷயம் இருக்கின்றது. இவ்வுண்மைகொண்டே ஐந்து தர்சனங்களையும் அறியவேண்டியது அவசியமென்றதற்கி. இவைகளுள் நையாயிகதர்சனஸுத்திரமியற்றியவர் கௌதமரும், வைசேஷிகஸுத்திரமியற்றியவர் கதைமுரிவரும், ஸாங்கியஸுத்திரமியற்றியவர்கபிலரும், யோகஸுத்திரம் இயற்றியவர் பதஞ்ஜலியும், மீமாம்ஸாஸுத்திரமியற்றியவர் ஜைமினியும் என்றற்கி. இவ்வைந்து ஸுத்திரங்களையுமியற்றியவர்களாகிய ஐந்து மஹாமுனிவரும் அத்வைதஞானமே மோக்ஷவேறுத என்பதைக் கருத்தில் கொண்டவர்கள் என்பதே உண்மை. இவ்வைந்து தர்சனங்களையும் படித்துத் தெரிந்துகொள்ளாமல் அத்துவைத தர்சனத்தைப்படிப்போமானால் பிருதிவிமுதலிய ஐப்பூதங்களும் அவைகளின் காரியப்பொருள்களுமாயுள்ள பதார்த்தங்களின் ஞானம், ஸ்தூலதேஹபேதம், லோகாந்தரஸ்வரூபம், கர்மகதி, புருஷயத்தினம், ஈசுவரஸ்வரூபம், தியானக்கிரமம், மனவின் ஸம்பந்தமாயுள்ளதத்துவம் இவை முதலிய விஷயங்களைப்பற்றிய மர்மங்கள் நன்றாயறியப்படமாட்டா என்பது நிச்சயம். இவ்விஷயங்களின் உண்மை

இவ்வண்மையறியாமல் ஸாங்கியத்தில் ஈசனிலீஸனைச் சொல்லப்படுகின்
றமையாலும் யோகத்தில் அத்துவித விரோதமாய்ச் சொல்லப்படுகின் றமையா
லும் ப்ரும்மஸூத்திரபாஷ்யங்களில் அவை கண்டிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவாத
லால் அவைகளைப்படிக்கக்கூடாது எனச்சங்கிப்பலரைத்தந்தகாலம் விசேஷ
மாய்க் காணலாம். ஸூத்திரபாஷ்யங்களில் கண்டிக்கப்பட்டவைகளைப் படித்தல்
கூடாதெனின் ஸூத்திரபாஷ்யத்தில் நையாயிகமதம், ஜைமீநீயமதம், முதலிய
தரிசனங்களுந் ஒரோரிடத்திலவையாகரணமதவில்தாந்தமும் கண்டிக்கப்பட்டிருக்
கின் றமையால் நியாயம் மீடாமலை வியாகரணம் எனும் இவைகளையும் படிக்கக்
கூடா தென்றேற்படும். அப்படியானால் வேதத்தின் பொருளைச் சிறிதும்
அறிந்து கொள்ள முயலாமற் போவதுப் தவிர

செஷாஸாநாநிஷிதாநாம் யஜ்ஞஸூக்தாதிஸா||

புராணம் நியாயம், மீதாய்மை, தர்மதூல்; சீதை வியாகரணம் முதலிய ஆறு அங்கங்கள் இவைகளோடுகூடிய வேதங்களே சதுர்த்த சலிக்கைகளெனவும் தர்மத்திற்கு ஸ்தானங்களெனவும்

என்பதுமுதலிய ஆன்றோர் வாக்கியங்களும் விவராதேமயாகும். ஆதலால் நியாயமீமாம் ஸாதிகள் கண்டிக்கப்பட்டிருக்கினும் அவைகளைப்படிக்கவேண்டிய தவறியமென்றுகொள்ளுவதுபோல ஸாங்கியம் யோகம் எனும் தரிசனங்களையும் படித்தல் அவசியமேயாம் என்க.

அன்றியும் இந்த விஷயத்தைச் சற்றுக்கவனிக்கவேண்டும். நிர்ச்வராஸாங்கியகாரிகைக்குப் பாவ்யம் எழுதியவர் பகவத்பாத சங்கராசார்யஸ்வாமிகளுக்குக் குருவாகிய கோவிந்தபகவத்பாத ஸ்வாமிகளுக்கும் குருவாயுள்ளவரும் நேரில் சுகப்நுபம்சத்திற்கு சிஷ்யருமாகிய மஹாமஹிமைபொருந்திய அபியுத்தர் ளாகிய ஸ்ரீ கௌடபாதஸ்வாமிகளன்றோ. ஈச்வரவிஸ்வையென்ற சொல்லப்பட்டிருக்கின்றமையால் ஸாங்கியத்தைப் படிக்கவேண்டியதல்லவேனின், அத்து விதப்ரதிஷ்டாபகாளாகிய அந்த அபியுத்தாள் அதற்குப் பாவ்யமெழுதுவாரா என்பதையோஜிக்கவேண்டும். அங்ஙனமே யோகஸூத்திரத்திற்குப் பாவ்யமானதுப்நுபம்ஸூத்ராசியிராகிய வேதவியாஸரால் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது?

இவ்விஷயங்களை யோஜித்துப் பார்த்தால் தரிசுஞ்சுரங்களைக் கற்றறிந்து கொள்ளுதல் அவசியமென்பது விளங்கும்.

அன்றியும் இதனைச் சற்றையோஜிக்கவேண்டும். பரம்பொருளை ஸாக்ஷாத்கரிக்கவேண்டுமாயின் சிரவணம் மனனம் நிதித்தியாசம் எனும் இம்மூன்று ஸாதனங்களும் வேண்டுமென வேதாந்தத்தில் சொல்லப்படுகின்றது. வாமதேவர் சுகர் முதலிய மஹரீயர்களைப்போன்ற உத்தம பரிபாகிகளுக்கு சிரவணமொன்றே போதுமானும் மற்றவர்களுக்கு மனன நிதித்தியாசனங்களும் அவசியமேயாம். சிரவணமாவது உபநிஷத் வாக்கியங்களின் அர்த்தத்தை விசாரித்தலே. மனனமாவது அவ்வர்த்தத்தினால் அறியவேண்டிய வஸ்துவினில் நிகழுவனவாகிய சங்கைகள் நீங்குமாறு யுத்திபாதி விசாரித்தலேயாம். நிதித்தியாசனமாவது சிரவணமனனங்களினால் அறியப்பட்ட வஸ்துவிலேயே மனனை ஏகாந்தரமாய் நிலைபெறச்செய்து தியானித்தலே. இது விதி இது அர்த்தவாதம் என்பது முதலிய விஷயங்களை நிர்ணயிக்கத்தக்க யோக்கியத்தைப் ஸம்பாதித்துக் கொண்டே வேதாந்தவாக்கியங்களைச் சிரவணஞ்செய்யவேண்டும். அல்லாவிடில் ஸரியாய்ப் பொருள்விளங்காது. ஆதலால் அப்படிப்பட்ட ஞானத்தைப் பூர்வமே ஸம்பாதித்துக்கொள்ளுவதற்காகவே பூர்வமீமாம்னை எனும் ஐரீய தரிசனத்தைக் கற்றறிந்துகொள்ளுதல் அவசியமென்று சொல்லப்படுகின்றது. உலகத்தின் ஓடுக்கத்திற்கும் விரிவுக்கும் ஏதுவாகிய குண ஸாய் வைஷ்டியங்களையும் ஸுகதுக்ளதிகளின் இயல்பையும் பூர்வமே யறிந்திருந்தால் பிரபஞ்ச பரமாத்மாவின் நிலையை ஊஹித்தறிதலாகிய யுத்திவிசாரம் பொருளும். அன்றியும் இது ஸரியான யுத்தி இது பிசகான யுத்தி என்பதாக நிர்ணயிக்கும்படியாகிய யோக்கியதையும் பூர்வமே அமைத்திருந்தால் பிறகு ஸரியாய் மனனஞ்செய்ய இயலும். ஆதலால் அப்படிப்பட்ட யோக்கியத்தையே ஸம்பாதித்துக் கொண்டவதற்கு ஏதுவாகிய ஸாங்கியதரிசனம் நியாயவைசேஷித் தரிசனங்கள் எனும் இத்தத்தரிசனங்களைப் பூர்வமே கற்றறிப்பேவண்டியதவசியமாகின்றது. இனிமனனைப் பரம்பொருள் மாத்திரத்தில் நிலைநிறுத்துதலாகிய நிதித்தியாசனங்களுடனே வேண்டுமாயின் மனனின் ஸ்வரூபம், அதன் கிரியை, அதனையடங்கச் செய்துகொள்ளுதல் முதலிய விஷயங்கள் ஏற்கனவே யறியப்பட்டிருக்கவேண்டியது அவசியம். ஆதலால் அவ்விஷயத்திற்கெனயோகதரிசன (பதஞ்ஜலி ஸூத்ர) த்தின் ஆராய்ச்சியும் அவசியமாயிருக்கின்றது. இங்ஙனம் சிரவண மனன நிதித்தியாசனங்களுக்கு அவசியம் வேண்டியனவாகின்றமையால் வேதாந்த தரிசனங்களையோதுதற்கு முன்னரே ஏனையதரிசனங்களையோதிறிதல் அவசியமென்று சொல்லப்பட்டது. இவ்வுண்மைபற்றியே மஹருஷிகளாகிய மஹானுபாவர்கள் தரிசுஞ்சுரங்களை யியற்றியிருக்கின்றனர்.

இனி இங்ஙனமாயின் ஸாங்கியம் முதலிய தரிசனங்களில் வேதாந்தவிரோதமாய் ஈச்வரானிலை என்பது முதலிய விஷயங்கள் ஏன் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன?

கின்றன எனச் சிலர் சங்கிக்கக்கூடும். அவ்வுண்மை யிதுவேயாம். பலநியாயங்களைப் பரிசீலனைசெய்து நிர்ணயிக்கவேண்டிய மனநிலைமையில் மனம் பற்பலவாறாய் ஆராய்ந்து பார்க்கவேண்டியதாகும். இறைவன் இருக்கின்றானெனும் எண்ணமிருந்தால் அருமையாகிய அவ்வீச்வரனது ஸ்வரூபத்திலேயே சித்தம் ஏகாக்ரமாய்ச் செல்லும். ஆதலின் அது பலவாறாகிய நியாயங்களில் புகுந்து வேலைசெய்யவேண்டிய நிலைமையாகிய மனனத்திற்கு இடையூறுகவே முடியும். ஆனதுபற்றியே மனனத்திற்கு உபயோகப்படுவதாகிய ஸாங்கிய தரிசனத்தில் ஈச்வரனில்லையென்று சொல்லப்பட்டது. இங்ஙனம் ஏனையதரிசனங்களிலும் உள்ள விசேஷங்களை அறிந்துகொள்ளவேண்டியது. ஆதலால் தரிசனஞ்ஞாந்தரங்களைக் கற்றறிந்தபிறகே வேதாந்த விசாரம் செய்யவேண்டுமென்பது நிர்ணயம்.

வேதமானது பிரதிக்கருவென்றும் ஸ்ம்ருதிஹாஸபுராணங்கள் ஹேது திருஷ்டாந்தங்களென்றும் ஏற்கனவே சொல்லப்பட்டதன்றோ. அதனைச்சற்று கவனிப்பாம். அதாவது வேதத்திலுள்ள கர்மகாண்டமெனும் பூர்வபாகத்திற்கு ஹேது, மனு முதலியவர்களியற்றிய ஸ்ம்ருதிகளும் போதாயனர் முதலியவரியற்றிய கல்பபஸுவித்திரங்களுமாம். திருஷ்டாந்தம் ராமாயணமும் மற்றுமுள்ள புராணங்களுமாம். இனி ஞானகாண்டமாகிய உத்தரபாகத்திற்கு ஹேது ப்ரும்ம ஸுவித்திரமும் திருஷ்டாந்தம் பாரதம் முதலிய நூல்களுமென்பதறிக. அன்றியும் பாரதம் வேதத்தின் கர்மஞான பாகங்களாகிய இருகாண்டங்களுக்கும் திருஷ்டாந்தமாய் ஒருங்கே அமையப்பெற்றதும், சிலபாகங்களில் ஹேதுவாக வந்து உண்மையை விளக்குவதுமாயுள்ள நூலாதலால் அதனை வேதமென்றே சொல்ல வேண்டும் என்பதுமறிக.

இவ்வாறு செய்த ஆராய்ச்சியால் பிரதிஞ்ஞாவடிவமாகிய வேதமே முதநூல் எனவும் ஹேதுவடிவமாகிய ஸ்ம்ருதி ஸுவித்திரங்களும் திருஷ்டாந்தவடிவமாகிய இதிஹாஸபுராணங்களும் வழிநூலெனவும் நிர்ணயிக்கப்பட்டது. வேதாந்தார்த்தத்தை நன்கு அறிந்து கொள்ளுவதற்கு ஸாதங்களாகிய தரிசனஞ்ஞாந்தரங்களும் வழிநூலே என்றறிக. பிரதிஞ்ஞாஹேது திருஷ்டாந்தங்களுக்கு விரோதமாகாமல் பெரியோர்களாலியற்றப்பட்டிருக்கும் காரிகை, பாஷ்யம், வார்த்திகம், முதலியநூல்களும் வழிநூல்களே யாதலின் இவைகளெல்லாவற்றையும் சாஸ்திரமெனும் சொல்லால் ஆன்றோர் வழங்குவருகின்றனர். ஹேது திருஷ்டாந்தங்களாகிய ஸ்ம்ருதி, இதிகாஸம், புராணம், முதலிய நூல்களைப்பற்றி வில் தாரமாய் விசாரித்து நிரூபிக்கவேண்டிய மர்மங்கள் ஏராளமாயிருக்கின்றன.

அதாவது தர்மபுத்திரர் முதலியவர்களின் செய்கைகள் ஸ்ம்ருதி ஸுவித்திரங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் தர்ம மர்மங்களுக்குத் திருஷ்டாந்தங்களாகக்கண்டு கொள்ளத்தக்கவைகளாம். இவ்விஷயத்தைத் தனியே நிரூபிக்கவேண்டும். அப்

படிநிருபிப்போமாயின் பாரதாதிகளின்பெருமை நன்கு விளங்கும். அதற்கிங்கு அவகாசமிராமையால் விரிவஞ்சி இம்மட்டோடு இந்நூலைப் பூர்த்தி செய்கின்றனம்.

வேதவேதாங்கப் ப்ரகாசம் முற்றிற்று.

வேதசாஸ்திரதத்துவம்

ஸம்பூர்ணம்.

ஸ - ஹ ஸ - ஹ ஸ - ஹ

மகாமகோபாத்தாயா, டாக்டர்
உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலை
அடைபாறு, சென்னை-20.

